

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Legend

NEXT DOOR

JESSE H REIGN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The Legend

NEXT DOOR

ESSE H REI

Bir ya da iki bölümü yeniden yazmak zorunda kalanlar için.

Telif Hakkı© 2 Nisan 2025 Jesse H Reign

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemede yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar haricinde, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitabın hiçbir bölümü, görüntüler, içerik veya tasarım dahil olmak üzere yapay zeka (AI) teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek veya doldurmak amacıyla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Kitap biçimlendirmesi Jesse H

Reign tarafından Kapak tasarımı

Jesse H Reign tarafından

Abbie Nicole tarafından düzenleme ve düzeltme

Yan Kapıdaki Efsane, yabancılardan arkadaşlara ve sevgililere uzanan, düşük endişeli bir MM hokey

romanıdır. Bu kitap kayıp ve yas konularına, özellikle de eş kaybına değinmektedir.

Döngüler şunları içerir: Seksi bekar baba, acı/rahatsızlık, çift uyanış, devasa bir aşk, dokunmaya aç bir MC VS iflah olmaz bir çapkın ve yumuşakların en yumuşağı

Domlar. Her zamanki gibi HEA garantilidir.

İÇİNDEKİLER

1. [Sorumluluk Reddi](#)
2. [1. 1](#)
3. [2. 2](#)
4. [3. 3](#)
5. [4. 4](#)
6. [5. 5](#)
7. [6. 6](#)
8. [7. 7](#)
9. [8. 8](#)
10. [9. 9](#)
11. [10. 10](#)
12. [11. 11](#)
13. [12. 12](#)
14. [13. 13](#)
15. [14. 14](#)
16. [15. 15](#)
17. [16. 16](#)
18. [17. 17](#)
19. [18. 18](#)
20. [19. 19](#)
21. [20. 20](#)
22. [21. 21](#)
23. [22. 22](#)
24. [23. 23](#)
25. [24. 24](#)
26. [25. 25](#)
27. [26. 26](#)
28. [27. 27](#)

29. [28. 28](#)
30. [29. 29](#)
31. [30. 30](#)
32. [31. 31](#)
33. [32. 32](#)
34. [33. 33](#)
35. [34. 34](#)
36. [35. 35](#)
37. [36. 36](#)
38. [37. 37](#)
39. [38. 38](#)
40. [39. 39](#)
41. [40. 40](#)
42. [41. 41](#)
43. [42. 42](#)
44. [43. 43](#)
45. [44. 44](#)
46. [45. 45](#)
47. [46. 46](#)
48. [47. 47](#)
49. [48. 48](#)
50. [49. Sonsöz](#)
51. [Teşekkür ederim.](#)
52. [Ayrıca .](#)
53. [Teşekkür](#)
54. [Audible'daki Başlıklar](#)
55. [Beni takip et.](#)

SORUMLULUK REDDİ

The Legend Next Door bir kurgu eseridir. Bu eserde adı geçen takımlar ve karakterler gerçek kişi veya kurumları temsil etmemektedir.

NHL hokeyini mümkün olduğunca doğru bir şekilde tasvir etmek için her türlü çaba gösterilmiş olsa da, hikayenin konusunu ilerletmek ve/veya geliştirmek için sanatsal özgürlüğün kullanıldığı durumlar vardır.

Sevgili Liz,

*Beni terk ettiğın için çok teşekkür
ederim. Seni seviyorum ve özölüyorum.*

*Sevgi
ler,
Ben*

Ben Stirling

NOTU tekrar OKUDUM, başımı salladım ve sıkı bir top haline getirdim.

Bunu yazarken ne düşünüyordum ki? Adresimin olmadığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, Liz'in bu konuda hiçbir suçu yok. Bunu yazdığım için utanıyorum. Luca'nın bunu bulduğunu düşünsene. Nasıl açıklardım?

Sanırım şöyle demek zorunda kalırdım: *"Evlat, korkarım ki kederin öfke aşaması böyle bir şey. Hoş değil, mantıklı değil ama yine de güçlü."*

Kederin aşamalarından bahsetmişken, bu terimi kim icat ettiyse markalaşmaya büyük zarar vermiş. Cidden, halkla ilişkiler ya da pazarlamadan biri onları yakalamalı. İşlerini biliyorlar. Aşamalar, *pfft*. Ne kadar yanlış bir isim. Çılgınca yanlış ve gerçeklere aykırı. Merdiven olduğunu düşündürüyor. Bir başlangıcı ve sonu varmış gibi. Süreçle ilgili sonlu bir şey olduğunu düşündürüyor. Küçük bir mezuniyet ve ardından bir önceki aşamayı geçtikten sonra bir sonraki seviyeye yükselme.

Tamamen saçmalık.

Kederin doğrusal bir yanı yoktur. Bir düzeni yoktur. Kafiye yok. Sadece sonu olmayan istemsiz bir başlangıç.

Eski benim böyle şeyler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eski ben bu tür şeyleri hiç düşünmezdi. Kesinlikle yasın aşamalarını hiç düşünmedim ve bunların aşama olmadığı gerçeğine kızmadım. İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve her zaman zor olan kabullenme. Aşama gibi görünüyorlar ama değiller. Hiçbiri düzgün ya da düzenli değil. Biriyle işiniz bitip diğerine geçmezsiniz. Hayır. Bir ileri bir geri gidip gelirsiniz. Bazen bir aşamada haftalarca takılı kalırsınız. Diğer zamanlarda, hepsini tek bir günde yaşarsınız. Tek bir saatte.

Yani, hayır, kederin aşamaları yoktur. Sadece boktan bir fırtına vardır. Kederin bok fırtınası.

Aynı tınıya sahip değil ama çok daha doğru, bunu garanti ederim.

Ev sessiz. Biraz fazla sessiz, ben de ne olur ne olmaz diye Luca'nın ne yaptığına bakmak için oturma odasından mutfığa doğru ilerliyorum. Burada eşyaları yerleştirmeyi neredeyse bitirdim ama boş kutular ve buruşmuş ambalaj yığınları, sabah başladığımdan daha kötü görünmesine neden oluyor.

Taşınma sürecinde, insanların kendilerine bunu yapmalarının nasıl ve neden yasal olduğunu anlayamadığım bir noktada olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim. Bana sorarsanız bu steroidle kendine zarar vermek gibi bir şey. Buna izin verilmemeli. Bunu yapmak için özel izin ya da ruhsat başvurusunda bulunmanız gerekir. Bu ruhsat ancak zorlu bir psikolojik değerlendirmeden sonra verilmelidir.

Ocağın üstündeki mutfak fayanslarına dikkatle bakıyorum. Her bir karo ayrı ayrı boyanmış ve fırınlanmış. Hiçbiri birbirine benzemiyor. Tasarımlar karmaşık. Ortadaki tek bir noktadan yayılan karmaşık geometrik şekiller. Düz çizgiler ve kabarık kıvrımlar. Hepsi ustalıkla yapılmış ama yine de kendi tarzlarında tuhaf.

Genel etki güzel ve göze hoş geliyor. Odaya yaşanmışlık hissi veren yumuşak bir mavi ve beyaz.

Bu lanet fayansların cevaplaması gereken çok şey var.

Bir kucak dolusu ambalaj kâğıdını alıp köşedeki kutuya sıkıştırıyorum, Fransız kapılarını açıp Luca'ya seslenmeden önce arka kapıya giden yolu temizliyorum. Beni duymamış gibi davranıyor. Çitlere yakın duruyor, yüzü neredeyse çitlere dayalı. Başı eğik ve yüzüne vuran güneş yüzünden gözlerini hafifçe kısıyor. Birkaç dakika onu izliyorum. Ağzı kapalı olduğundan çok daha fazla açık.

Kendi kendime gülümsüyorum. Küçük adam çenesini açmış. Yeni komşuyu köşeye sıkıştırmış ve tutsak bir izleyici kitlesine sahip olmanın tadını çıkarıyor.

Dizlerinden biri bükülmüş ve bir eli kalçasında. Western filmlerindeki ihtiyaçlara benziyor. Ufacık tefecik bir ihtiyaç, bu da onu daha komik yapıyor.

Görünüşe göre Liz'in büyükbabası Paul konuşkan bir ruh halindeyken tam olarak böyle duruyormuş. Tüm ailesi Luca'nın bunu yapmasına çok seviniyor, özellikle de Paul Luca doğmadan yıllar önce öldüğü için.

Liz bunu yapmasına bayılırdı. Bu onu çok mutlu ederdi.

Birkaç ay önce, telefonunda Luca'nın tam da bu pozda çekilmiş fotoğraflarından başka bir şey olmayan bir albüm buldum.

İnce bir keder bıçağı yan tarafıma saplanıyor, ciğerlerime giriyor ve beni kısa süreliğine sarıyor. Neyse ki öfkeli bir gün olduğu için vücudum hızla ısınıyor ve hüznü bastırıyor.

"Luca!" Daha önce seslendiğimden daha yüksek sesle sesleniyorum. Bana bakıyor ve üstü örtülü bir kızgınlıkla dudaklarını birbirine kenetliyor. "İçeri gel dostum. Atıştırma vakti geldi."

Dudakları gevşiyor ve geri çekiliyor, sadece atıştırmalıklar, hokey ve kuzenleriyle yaptığı ziyaretlerle ilgili haberler için ayırdığı geniş bir sırtışa dönüşüyor. Yeni arkadaşına aceleyle veda ediyor.

Çit yüksek, en az altı metre. Etkileşimin ne kadar hoş karşılandığını ölçmek için komşuyu buradan göremiyorum, bu yüzden yarım ağızla "Umarım sizi rahatsız etmiyordur" diyorum ve hızla eve giriyorum.

Komşularla tanışacağım. Tanışacağım. Ama bugün değil. Bugün içimde havadan sudan konuşmak ve sahte gülümsemeler yok.

"Ee," diyorum Luca tezgâhtaki taburelerden birine tırmanırken, "çitte neden delikler olduğunu biliyor muyuz?"

Taşındığımızdan bu yana birkaç gün geçti ve Luca arka bahçede ilk kez kapsamlı bir keşif yaptığından beri çitlerdeki delikler bizim için bir gizemdi. İki delik var, her ikisi de yaklaşık üç ya da dört inç çapında ve mükemmel yuvarlak. Neredeyse doğrudan Luca'nın görüş alanına yerleştirilmişler ve kasıtlı olarak tahtaya açıldıkları belli, ama hangi nedenle, bilmiyorum.

"Ah evet," diyor Luca. Bu ifade yeni. Daha önce ondan duymamıştım ama söylerken ağzını yana kaydırmasından bundan memnun olduğunu anlayabiliyorum. "Jelly teyzesinin bahçesindeki bir kulübede yaşıyor. Teyzesinin iki tane Danua cinsi köpeği var -bunlar çok büyük köpekler baba, gerçekten çok büyükler, neredeyse at gibi- ve eskiden burada yaşayan insanların da köpekleri varmış. Jelly'nin teyzesi ondan köpeklerin birbirleriyle konuşabilmeleri için çitlerdeki delikleri kesmesini istemiş."

"Jelly mi?"

"Evet, Jelly."

"Komşunun adı bu mu? *Jelly mi*? Bundan emin misin?"

Küçük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bana öyle bir bakıyor ki, elmasını ve kerevizini aynı anda dilimlemem için beni teşvik ediyor. Luca altı yaşındaki bir çocuğa göre genelde oldukça makul bir çocuk, ama bunun en önemli istisnası aç olduğu zamanlar.

Tabağına büyük bir yemek kaşığı fıstık ezmesi koyarken, "Elbette eminim," diyor. "Diğer adı *Jele*"-duraklıyor, R sesini bir kez daha denerken dilini dikkatle kıvrıyor-"*Jewemiah*." Hayal kırıklığı içinde dilini tıkırdatıyor ve burnunu kırıstırıyor. Hemen silkiniyor ve yılmadan devam ediyor: "Jelly bunun bazı insanlar için zor bir isim olduğunu söylüyor. Küçükken kendisinin de söyleyemediğini, bu yüzden kendisine Jelly dediğini söylüyor. Benim de ona Jelly diyebileceğimi söyledi, yani evet, adının Jelly olduğuna eminim."

"Ah," diyorum. "Anlıyorum."

Luca atıştırmalığını yedikten sonra çitteki deliklere doğru koşmaya çalışıyor. Kurabiye kalıpları ve ölçü kapları gibi eğlenceli şeyler içeren bir kutuyu açmama yardım etmesini isteyerek dikkatini dağıtmayı başarıyorum ama yeni komşuyla tanışmak için en kısa zamanda oraya gitmem gerektiği açık.

Önce onu tanımadan çocuğumun onunla arkadaş olmasına izin veremem. Ve onun hakkında iyi hisler edinmiş olsam bile, gezegendeki en konuşkan birinci sınıf öğrencisi tarafından düzenli olarak kulağının bükülmesinden mutlu olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor.

Akşam yemeğini yediğimizde ve Luca yıkanıp yattığında, bitkin düşmüş oluyorum. Kanepede oturup kanallar arasında gezinirken, göğsümde yuva kuran tatsızlığı görmezden gelmeye çalışıyorum. En çok kullandığımız odalar yatak odalarımız ve mutfak olduğu için bunlara odaklandım, bu yüzden oturma odasını henüz düzenlemedim. Nakliyeciler gitmeden önce halıyı serdiler ve kanepeleri açtılar ama yerleşimlerinde bir sorun var gibi. Halı doğru yerde değil ve üzerinde oturduğum kanepede farklı hissettiriyor.

Birbirinin aynısı iki kanepemiz var. Birinde Liz ve ben televizyon izlerken birlikte otururduk, diğesinde ise genellikle misafirler otururdu. Nakliyeciler yanlış anlamış. Misafir kanepesini televizyona bakacak şekilde yerleştirmişler ve bu doğru gelmiyor. Hiç yıpranmamış. Diğeriyle aynı ama farklı. Sahip olduğumuz her şey gibi. Eski evimizde tanıdık ve doğru geliyordu, şimdi ise yanlış geliyor.

Göğsümdeki tatsızlık daha da derinleşiyor.

Çok iyi bildiğim bir duygu. Çocukken bir geceden fazla süren yatıya kalmalarda bunu hissettim ve kariyerimin ilk birkaç yılında otel odaları birbirine karıştığında ve sabahları hangi şehirde olduğumu bilmeden uyandığımda bunu çok hissettim. Liz'le tanıştığım da bunu daha çok hissettim ve birdenbire ondan uzakta bir gece geçirme düşüncesi dünyanın sonu gibi geldi. Luca doğduğunda bu duygu iki katına çıktı.

Ev özlemi. İşte bu. Tanıdığınız ve sevdiğiniz kişi ya da kişilerden uzakta olmanın neden olduğu duygusal sıkıntı hissi. Bu durumda, sadece insanlar ya da kişi değil. Aynı zamanda yer de. Eski evimiz. Eski şehrimiz. Liz'le tanıştığım yer. Luca'nın doğduğu yer. Takımımın yaşadığı, antrenman yaptığı ve oynadığı yer. Kanımın, terimin ve gözyaşlarımın buza dönüştüğü yer.

Tüylerim diken diken olmaya başladı. Geldiğini hissediyorum. Hızla yaklaşıyor, beni yavaşça çevreliyor. Başımın arkasındaki saçları tekrar tekrar okşuyorum, parmaklarımı düğümlediğim bir avuç saç telini çekiyorum, acının beni sarsacağını umuyorum.

Korktuğumdan mı yoksa can attığımdan mı emin olamadığım anlardan biri. Nefes alışım hızlanıyor ve göğsüm sıkışıyor. Boğazımın arkası yanar.

Ve sonra... hiçbir şey.

Yanlış kanepede oturuyorum, boğuluyorum, boğuluyorum, gidecek hiçbir yeri olmayan bir acı birikimi tarafından boğuluyorum. Kemiklerime, kanıma, ciğerlerimdeki havaya sıkışmış bir acı.

Korkunç bir şey. Kafa karıştırıcı ve sefil hissetmek için en kötü yollardan biri, ama en azından bu gece bana netlik kazandırdı. En azından bu sefer korkuyor muyum yoksa can atıyor muyum biliyorum.

Can

atıyorum.

İhtiyacım

var.

İçimdeki bu büyük, çirkin şeyin dışarı çıkmasına izin vermeliyim.

Kanalları tekrar değiştiriyorum ve tam olarak nerede olduklarını bildiğim gerçeği hakkında hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum. *Benim takımım*. Kiminle oynadıklarını biliyorum. Bu gece yedek kulübesinde kimler var. Kimin iyi oynadığını, kimin kötü bir hafta geçirdiğini. Hakemlerin kim olduğunu ve Koç'un ruh halini.

Ekranımdaki görüntü değiştiğinde gözlerimi kapatıyorum. Buzun parıltısı böyle bir gece için fazla parlak. Çok beyaz. Çok sade. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve buzu kesen bıçakların sesinin işini yapmasını beklerken kafatasımın ağırlığını hissediyorum.

Bu gece beni etkileyen şey bu değil. Patenler ya da diskin karbon fiberle buluştuğu o donuk gümbürtü bile değil. Bu gece, kalabalık. Mutlu taraftarların alçak gürültüsü. Ses içimde dolaşüyor, beni sarsıyor, beni sular altında bırakıyor, gidecek hiçbir yeri olmayan bir tuzlu su okyanusunda beni boğuyor. Beni harap ediyor, beni yıpratın ve ham bırakan büyük gelgit dalgalarıyla bana çarpıyor.

Acı çok şiddetli.

Tuz, içimde henüz taşa dönüşmemiş her yeri yakıyor.

Bu gecenin baraj duvarının yıkılacağı gece olmadığından emin olana kadar bekliyorum, sonra ışıkları kapatıyorum, kapıların kilitli olduğundan emin oluyorum ve yatıyorum.

Sevgili Liz,

Mutfak fayanslarını sökmeyi düşünüyorum. Bilmen gerektiğini düşündüm.

Seni seviyorum, özlüyorum ve mutlu değilim.

*Sevgi
ler,
Ben*

Ben Stirling

Onun yaklaştığını gördüğümde ön verandada sallanıyordum. Evlerimizin arasındaki çit bir metre kadar iniyor, sonra sokağa ulaştığında dört metreye çıkıyor. Önce saçlarını görüyorum, yürürken sıçrayan parlak koyu buklelerden oluşan bir paspas. Eve girmeyi düşünüyorum ama neşeli bir şekilde "Hey, komşu" diye seslenerek buna bir son veriyor.

Sorun değil. Son birkaç gündür gidip kendimi tanıtmak istiyordum.

Kapısının mandalıyla kısa bir süre uğraşıyor, kapıyı tekmeleyip açmadan önce durup bir şey koyuyor, içeri giriyor ve arkasından kapanmasına izin veriyor.

Kemerli bir çitimiz var. Üzerinde yumuşak sarı sarmaşık gülleri olan mükemmel bir beyaz ahşap. Bir sürü minik tomurcuk görünüyor ama henüz çiçek açmamışlar. Kemerin altında duruyor ve normal biri gibi gülümsüyor. İnsanları, baharı ve yüzlere isim koymayı ya da en azından daha önce sadece bir çite açılmış iki delikten duyulan seslere yüz koymayı seven biri gibi.

"Jelly!" diye bağıyor Luca, patikadan aşağı koşup kapıyı açarak. Ayağa kalkıp merdivenlere doğru ilerliyorum.

Jeremiah'nın iki elinde birer kahve fincanı var. Birini bana veriyor, sonra da garip bir şekilde el ele tutuşup tokalaşmak zorunda kalıyoruz ve temas kurmadan önce içeceklerimizi sağ elimizden sol elimize geçirmemiz gerekiyor.

Tokalaşması aynı anda hem yumuşak hem de sertti ve sıcak içecekleri tuttuğu için doğal olmayan bir şekilde sıcaktı. Avuç içimi öyle bir ısıtıyor ki, o gelmeden önce salıncakta üşüdüğümü fark ediyorum.

"Sen şu meşhur Jeremiah olmalısın," diyorum, konuşmanın insanların birbirleriyle ilk kez karşılaştıklarında yaptıkları bir şey olduğunu hatırladığımda.

"Sen Luca'nın babası olmalısın," diyor.

Boştaki elimi kaldırıyorum ve ağzımı toplayabildiğim en iyi suçlu bakışına çeviriyorum. "Evet. Bu doğru. Bana baba demeyenler Ben der."

Bir dakika. Ne dedin?

Bana mı öyle geliyor, yoksa kulağa ayıp mı geldi?

Çünkü kastettiğim hiç de bu değildi.

Başını eğip kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakmaya zorluyor. Söylediklerimden dolayı yanakları pembeleşti mi yoksa çok mu içti anlayamıyorum.

Güneş.

"Ben Stirling," diye açıklıyorum, sesimi oldukça alçaltarak ve toplumun saygın bir üyesi olduğuma ikna etmek için başımı sallıyorum.

İstmeden de olsa ona her zamanki gibi bakıyorum. Sağa sola hızlıca bakarak gözlerinde beni tanıdığına dair bir işaret arıyorum.

Hiçbir şey bulamadım.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve ilk kez bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim. Eskiden tanınmaktan nefret ederdim, özellikle de mahremiyet beklemeye hakkım olan bir yerdeyken. Kendi ön bahçem gibi bir yerde. Kendimin, ne giydiğimin ve ne söylediğimin rahatsız edici bir şekilde farkında olmamı sağlıyordu. Bu kadar çok yer kapladığım için kendimi açık ve kaba hissetmememe neden oluyordu.

Bir şeyi kaybetmenin onu özlemenize yol açması çok garip, en başta o şey için çıldırmamış olsanız bile.

"Kahveni nasıl içtiğinden emin değildim," dedi. "O yüzden bir tane kremalı ve şekerli yaptım" -elimdeki fincanı işaret ediyor- "bir tane de şekersiz." Kadeh kaldırır gibi fincanını kaldırıyor. "İstersen seninle değiştirebilirim. İkisi de benim için fark etmez."

"Şeker ve krema iyi olur, teşekkürler."

Dudakları kıvrılıyor ve tüm yüzünü etkileyen ve durumla orantısız bir gülümseme yayılıyor. Sanırım o, neşenin yüzeyin hemen altında gizlendiği insanlardan biri. Belki de Luca'nın onu bu kadar sevmesinin nedeni budur.

"Jelly, sana inşa ettiğim uçağı gösterebilir miyim?" Luca soruyor. "Elbette, dostum."

Luca hızla eve giriyor ve ben Jeremiah'yı salıncağa doğru sallıyorum, onunla başka ne yapacağımı bilemiyorum. Salıncak ağırlığımızla sallanıyor ve sonra yerleşiyor. Kahvemden geçici bir yudum alıp sıcaklığını test ediyorum ve mükemmel olduğunu anladığımda daha anlamlı bir yudum alıyorum.

"Mm, bu iyi. Teşekkür ederim."

Çok güzel. Ne çok sıcak, ne çok tatlı, ne de çok kremalı. Tam kıvamında ve tam kıvamında bir sıcak içecek, bekâr bir baba olduğumdan beri giderek daha fazla takdir etmeye başladığım bir şey.

"Ben yaptım," diyor. Gereksiz derecede açık bir şey gibi görünüyor ve nasıl cevap vereceğimden biraz emin görünmüyor olmalıyım çünkü hemen ekliyor, "Fincan, yani. Fincanı ben yaptım. Kahveyi de ben yaptım ama ben fincandan bahsediyorum. Onu çarkımda yaptım."

Elimdeki kaba bakıyorum. Açık tozlu bir pembe. Bir kahve fincanı için ortalamadan daha uzun ve elimi neredeyse tamamen saracak kadar dar. İyi dökülen üçgen bir açıklığı olan rahat bir kapağı var. Kapak, kupanın geri kalanından biraz daha koyu bir tonda. Bunda organik bir şeyler var. Kusurlu ama kasıtlı olarak öyle. İlk gördüğümde hemen belli olmayan hafif çentikler ve oluklar var ama sanki özellikle benim için ya da özellikle benim için değilse bile en azından elleri benimkiyle aynı büyüklükte olan bir adam için tasarlanmış gibi elime oturuyor.

"Etkileyici," diyorum.

Jeremiah daha önce yaptığı gibi gülümsüyor, ancak bu sefer övgülerimin altında renklendiğine şüphe yok. Komik olan şu ki, kızarması onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Duygularını yüzüne yansıtıyor ve bunu yapmasına aldırıyor. Bu beni duraksatıyor. Beni o anın dışına çıkaran ve düşüncelerimi toplamamı sağlayan kısa bir ara.

Ondan hoşlandığımı fark ediyorum.

Hoş biri. Rahat ve gevşemiş. Kimseyi incitmeden ya da olmadığı bir şey olmaya çalışmadan hayatını sürdüren türden bir insan.

"Yaşamak için yaptığın şey bu mu?" diye sordum. "Çömlekçilik mi?"

"Şey," diyor bacak bacak üstüne atıp vücudunu bana doğru çevirerek, "biraz uzun bir hikaye ama evet, çömlekçilik yapıyorum. Çok seviyorum ama fotoğrafçılığı ve başka bir sürü şeyi de seviyorum."

Yaptığı iş konusunda hevesli ve tutkulu. Bu duyguyu hayal meyal hatırlıyorum.

"Ne tür başka şeyler?"

"Ben bitirdiğimden daha fazla şeye başlayan biriyim," diyor özür dilemeden. "Psikoloji bölümüne başladım ama bana bunun bir bilim olduğunu söylemelerini asla kabul etmedim." Ağzını büküyor ve başını sallıyor. "Zihin ve davranışın incelenmesi, bir bilim mi? Bence değil. Herkes o kadar farklı ki, genelleme yapma çabalarını gerçekten anlayamıyorum. Bunun disipline değer kattığından emin değilim ve yararlı olduğundan da emin değilim."

Bu konuda çok güçlü duygular besliyor gibi görünüyor, bu yüzden argümanını tam olarak anladığımdan emin olmasam da başımı sallayarak onaylıyorum.

"Orayı bıraktıktan sonra fizyoterapi bölümüne kaydoldum." Tekrar başını sallıyor, bu kez kendi kendine gülüyor. "Çok büyük bir hataydı. *Nefret* ettim. Pes etmek istemediğim için neredeyse iki yıl devam ettim ama beni yavaş yavaş öldürüyordu. Yapamıyordum. Berbattı. İkinci yılın sonunda o kötü çocuğu bıraktım ve

onun yerine iyileştirici masaj kursu. Tam bir woo-woo'ydu. Boncuklu perdelerden, tütsülerden falan bahsediyorum ve *bayıldım*. Öğretmenim tantra ile çok ilgiliydi ve sürekli ateşli seks konularına giriyordu." Kendi sesini duyuyor ve sanki bunu söylediğine inanmakta zorlanıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Sonra sıçrayarak bir kahkaha atıyor. "Her neyse, temel olarak biraz çömlekçilik, biraz fotoğrafçılık, biraz masaj yapıyorum, oh, bir de Salı ve Perşembe günleri yoga dersi veriyorum."

"Vay canına," diyorum kaşlarımı kaldırıp gülererek. "Yeterince yaptığına emin misin? Geri kalanımızı kötü gösteriyorsun."

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silkiyor, gözleri öyle parlıyor ki, bir an için her şeyin ağır olmadığı bir zamana geri dönmüş gibi hissediyorum. "Ben her işin ustasıyım... hiçbir işin ustası değilim."

Yaptığı fincanı yavaşça çeviriyorum, farklı açılardan bakıyorum. İyi iş çıkarmış. Belki de harika bir iş, ama çömlekçilik hakkında kesin bir şey söyleyecek kadar bilgim yok. Yine de hoşuma gittiğini biliyorum ve mağazada buna benzer bir şey görmedim. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Luca arkasında bir kasırga gücüyle verandaya fırlıyor. "Uçakla oynuyorum, Jelly," diyor aceleyle. "Çatıya bir pervane ekliyorum, o yüzden hemen gitme, tamam mı? Uzun sürmez."

"Acele etme dostum," diyor Jeremiah. "Aerodinamiği çok iyi olacak."

Luca gittiğinde havada bir huzursuzluk var. Sakinliğin yerleşmesi bir saniye alıyor ve yerleştiğinde, içimde hala sosyal bir zarafet kalmamışken tamamen yabancı biriyle salıncakta olduğum gerçeği aniden hissediliyor. Sessizliğin uzayıp rahatsız edici bir hal almasına fırsat kalmadan Jeremiah, "Seni Seattle'a getiren nedir?" diye soruyor.

Her zamanki cevabı vermeye hazırlanıyorum. *Burada bir ailemiz var ve emekli olduğumda Seattle'a yerleşmeyi hep planlamıştık.* Onun yerine, "Karım öldü. Araba kazasında."

Kelimeler yere iniyor ve etrafımızda batıyor. En azından benim için, kelimelerde bir acımasızlık var. Sırası gelmeden konuşmuşum ya da uygunsuz bir şey söylemişim gibi hissettiren bir vahşet.

Bakışlarımı Jeremiah'nın elindeki fincandan göğsüne ve boynuna doğru yavaşça kaydırıyorum, boğazında durup rahatsızlık belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiçbir şey bulamadım. Adem elması kıpırdamıyor. Yutkunmuyor ya da gülümsemiyor. Çenesi ve dudakları hareket etmiyor. Son tırmanış için kendimi sabitliyorum. Gözleri.

Tüm insanlarda olmasa da çoğunda acıma duygusu orada yaşar. Rahatsızlığı arıyorum. Az önce söylediklerime nasıl cevap vereceğimi bilememenin huzursuzluğunu.

Sabit bir serulean bakışla karşılaşıyorum. Dalgalı bir okyanus. Sığ bir su, en ufak bir dalgalanma bile yok. Beni ürkütmeden içine çekiyor.

"Biliyorum," diyor hafifçe. "Luca söyledi."

Bunun benim için bir anlamı var ama ne olduğundan emin değilim. Başlangıçta, olaydan hemen sonra, Luca bu konuda konuşmadan duramıyordu. Herkese anlattı. Marketteki kasiyerlere, hokey antrenmanındaki çocuklara, Uber şoförlerine. Herkese. Sonra durdu. Zaman geçtikçe ve olaydan uzaklaştıkça, bundan bahsetmeyi bıraktı. İnsanlara anlatmayı bıraktı. Onu tanıdığı ismi -Anne- sadece onunla benim aramda var olan değerli bir şey *olarak* tutmaya başladı.

Jeremiah gözünü kırpmıyor ya da başka tarafa

bakmıyor. Ben de öyle. "Nasıl biriydi?" diye soruyor.

Soru beni şaşırtıyor, kısmen bunu beklemediğim için kısmen de bir hediye gibi hissettirdiği için. Onun adını söylemek için bir fırsat. Onu bir saniyeliğine hayata döndürmek için bir fırsat. "Liz'i birkaç kelimeyle nasıl özetleyebilirim?" Ondan çok kendime söylüyorum. Düşünüp taşındım ve bir sonuca ulaştığımda hafifçe homurdandım. "Biraz vahşi, biraz öngörülemez ve aynı zamanda istikrarlı biriydi. Gerçekten istikrarlı, gerçekten güvenilir ve sadece bana gösterdiği şekillerde yumuşak ve tatlıydı. Her zaman arkamı kollayan insanlardan biriydi. Biraz değil. Çılgınlık sınırında bir şekilde arkamı kollardı. Bir konuda yanılıyor olsam bile, o anda arkamı kollar ve daha sonra, yalnız kaldığımızda bu konuya geri dönüp beni azarlamaya başladılar."

Gülümsüyor ve gülümsemesindeki bir şey konuşmaya devam etmemi sağlıyor.

"Herkes evlendikten sonraki ilk birkaç yılda büyük kararlar vermememi söyler.

Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde. Hepsi bunu söylüyor. Her terapist, her destek grubu, her makale, hepsi 'Şimdi hayatta kalma zamanı, değişiklik yapma zamanı değil' diyor. Ve anlıyorum, inanın bana, anlıyorum. Eminim çok iyi ve mantıklı bir tavsiyedir. Sadece ölümünün birinci yıl dönümünde uyandığımda nefes alamıyordum. Eski evimde hava alamıyordum. Gözlerimi açıp onun seçtiği boya renklerini göremiyordum ve içinde kıyafetlerinin olduğu dolabı göremiyordum.

"Eşyalarını da dışarı çıkaramadım ve dolabı çıplak göremedim. Bunu denedim. Bir noktada eşyalarını topladım ve boş raflar karşısında o kadar çılgına döndüm ki onları tekrar açtım. Bunun yasın hangi aşaması olduğunu bilmiyorum, ama inanın bana, iyi bir aşama değil.

"Banyo dolabı, içinde onun ürünleri olmadan beni sinirlendiriyordu ve onun 'Tabakları bulaşık makinesine koy, üstündeki tezgâha değil' diye bağırma sesi olmadan mutfakla ilgili her şeyden nefret ediyordum."

Çok ihtiyaç duyduğum bir nefes aldım ve "Luca'yı birkaç günlüğüne okuldan aldım ve Liz'in ailesini ve kız kardeşi Amy'yi ziyaret etmek için buraya uçtuk. Bir molaya ihtiyacımız olduğunu düşündüm. Biraz ortam değişikliği, anlıyor musun? Kuzenleriyle oynaması için biraz zaman. Dürüst olmak gerekirse, nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Buradaki ikinci günümüzde yolda ilerliyorduk ve bir *Açık Ev* tabelası gördüm. Sebepsiz yere arabayı durdurdum ve Luca'yla birlikte içeri girdik. Dışarı çıktığımızda evin sahibi bendim."

Şimdi bunu düşünmek bana o zaman hissettiklerimin aynısını hissettiriyor. İliklere kadar işleyen bir inançsızlık ve yanında sağlıklı bir şekilde büyük bir kafa karışıklığı. Jeremiah'ya yaklaşıp fısıldıyorum: "Evi sevdiğimden bile emin değilim."

Aslında sevmediğimden oldukça eminim. Benim tarzım değil. Geniş tahta döşemeli, bol camlı ve sade, düzenli bir tarzı olan yeni evleri seviyorum. Bu evde, üzerinde yürüdüğünüzde gıcırdayan dar tahta zeminler, bolca alınlık ve panjur ve bir ton Palladyan pencere var. Üstelik Luca ve benim için çok ama çok büyük.

Giderek daha tanıdık gelen bir duygunun saldırısına uğradığımda ensem terlemeye başlıyor.

Ben ne halt ettim? Buraya nasıl geldik?

"Korkunç bir karar verdim," diyorum ona olduğu kadar kendime de. "Tampa'dan ayrıldık. Takımımı bıraktık. Bütün arkadaşlarımızı terk ettik. Luca'nın tüm arkadaşlarını, okulunu, mites kulübünü ve..."

"Bazen kötü kararlar vermek gerekir," diye bitiriyor Jeremiah benim için. Bunu büyük bir otoriteyle söylüyor. Bu hiç de gittiğim yer değildi ve beni şaşkınlığımdan uyandırdı. "Bazen yanlış olanı yapmak zorunda kalırsın." İki katına çıkarken yavaşça başını sallıyor. "Bazen herkesin iyi niyetli tavsiyelerini alır, sıkı bir top haline getirir ve stratosfere doğru bir tekme atarsın çünkü bazen yanlış şey senin için doğru şeydir."

Bunu sessizce söylüyor, sesi o kadar içten ve nazik ki neredeyse beni güldürecek. "Söylemeliyim ki Jeremiah, psikolojiyi bırakarak doğru şeyi yapıp yapmadığın konusunda biraz kararsızım. İnsanlara gerçekten yardım edebilirdin... ya da öyle bir şey."

Ya da bir şey derken dudakları titriyor.

"Evet, şey"-ses tonu komplocu, neredeyse profesyonel bir tona düşüyor-"Seks terapisti olmayı planlıyordum çünkü... şey, temelde bir tür sapığım, ama sonra tozlu bir odada oturup '*Bırak onu artık!*' diye bağırarak için bastırılamaz bir dürtüyle savaşılan bir hayata doğru gittiğimi fark ettim."

Bu sefer neredeyse gülmüyorum. Karnımdan gülüyorum. Aşağıdan. Eski günlerden. Zamanın öncesinden. Vücudumda dolaşan, iki büküm olana kadar göğüs kafesindeki çeşitli basınç noktalarına saplanan kaba, sert bir ses.

İçeriden gelen muazzam bir gümbürtü beni ancak küçük çocukların ebeveynlerinin başarabileceği bir hızla ayağa kaldırıyor. Luca benimle aynı anda kapı aralığında beliriyor. Utangaç görünüyor.

"Ee," diyor kelimeyi uzatarak. "Uçakla ilgili kötü haber. Kanatlarda bir sorun varmış."

"Olamaz, kanatlara ne oldu?"

"Çalışmıyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Uçak merdivenlerin tepesinden havalandı, işte böyle" -tek eliyle ve hızlı bir hareketle bana yörüngeyi gösteriyor- "bir süre uçtu, ama sonra düştü."

"Luca, uçağını merdivenlerden aşağı mı attın?"

"Hayır baba," diyor sanki çok basit bir kavramı kavrayamamışım gibi. "Ben atmadım. *Uçurdum.*"

Oh Tanrım. Lego. Günlerdir o uçak üzerinde çalışıyor. Yapmak için bir ton tuğla kullanmış. Çok fazla Lego. Evin her köşesinde Lego olacak.

Bir daha asla yalınayak yürüyemeyeceğim.

Ağzı aşağı eğiliyor ve gözlerindeki gölgeler sallanıyor.

"Sorun değil tatlım," diyorum çabucak. "Parçaları toplayacağız ve yeni bir tane inşa etmene yardım edeceğim."

"Aynı olmayacak."

"Hayır, aynı olmayacak ama senin de seveceğin bir şey inşa edene kadar denemeye devam edeceğiz. Söz veriyorum."

"Gitsem iyi olacak," diyor Jeremiah, salıncaktan inerken. "Uçağın için üzgünüm dostum."

"Bir dahaki sefere test uçuşu yapmadan önce sana gösteririm, Jelly."

Ona yakın zamanda bir daha deneme uçuşu olmayacağını söylemek için ağzımı açıyorum ama Jeremiah Luca'ya yalpalamalarını silen bir gülümseme veriyor ve "Anlaştık," diyor.

Jeremiah'yı kapıya kadar geçirirken Luca, "Çitlerin orada görüşürüz," diye sesleniyor. "Evet, görüşeceğiz." Jeremiah gülüyor.

"Bunun için üzgünüm," diyorum Luca'yı duyamayınca. "Tüm bu ilgiden rahatsız olup olmadığını sana daha önce soracaktım. Eğer çok fazlaysa lütfen bana haber ver, ben de onunla konuşayım."

"Hayır, hayır, sorun değil. O iyi bir arkadaş."

"Emin misin? Çünkü dakikada bir mil gittiğini biliyorum ve bir kez başladı mı duramıyor. Eğer alışık değilsen biraz fazla gelebilir."

"Eminim." Eminmiş gibi söylüyor. Sadece bu konuda değil, hayattaki pek çok şey hakkında. "O harika bir çocuk, Ben."

Bunun insanların söylediği bir şey olduğunu biliyorum. Bu bir sosyal norm. Birinin evcil hayvanıyla tanıştığınızda olduğu gibi. Öyle olsa da olmasa da sevimli olduğunu söylemek zorundasınız, ama yine de hızlı bir gurur patlaması hissediyorum çünkü Jeremiah haklı. Çocuğum harika bir çocuk.

"Buraya taşındığınıza sevindim. Siz gelmeden önce burası çok sessizdi."

Sınırın diğer tarafına geçtiğinde ve kapı kilitlendiğinde, kupayı ona geri veriyorum. Bunu yapar yapmaz yaptığım gafın farkına varıyorum.

"Bunu senin için yapmıştım," diyor. Kupayı üst kısmına yakın tutuyor. Ben de altına yakın tutuyorum. Parmakları benimkilere değiyor. İkimiz de bundan sonra ne yapacağımızdan emin değiliz. Kupayı hızla bırakıyorum. Bana geri vermeye çalışıyor, ben uzanırken yön değiştirip geri alıyor. Elimi yanıma bırakıyorum. O elini uzatmaya devam ediyor.

Çok garip bir karmaşa.

Hediye konusunda kabalık etmemeye kararlı bir şekilde tekrar uzanıyorum, ama bu sefer kasıtlı olarak elimden alıyor ve arsız bir gülümsemeyle göğsüne bastırıyor.

"Yanıma alıyorum," diyor, "böylece yarın sana kahve getirmek için bir bahanem olacak."

Jeremiah Blake

"O ADAMIN BANA YAPMASINA İZİN VERECEĞİM ŞEYLER," diye mırıldanıyorum, başımı kanepenin arkasına yaslıyorum ve dramatik bir etki yaratmak için gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Sana söylüyorum Ness, bu senin bile yüzünü kızartırdı."

Vanessa, kendi ısrarına göre, sapık bir sapıktır, ancak onun bu yönüne dair hiçbir kanıt görmedim. Beni şok etmekten ya da onun hakkındaki iyi düşüncelerimi zedelemekten nefret ettiği için hayatının bu kısmını gizli tuttuğunu söylüyor, ama şahsen ben bunun daha çok evinizden çıkmanız ve tanımadığınız insanlarla sapıklık yapmadan önce onlarla etkileşime girmeniz gerektiği gerçeğiyle ilgili olduğunu düşünüyorum. En azından, en iyi arkadaşlarınız ve iş dışında görüştüğünüz tek insanlar iki eşcinsel erkek olduğunda yapmanız gereken şey bu.

Bana dönüyor, tehditkâr görünmesini sağlayacak kadar yakınımaya eğiliyor ve parmağını burun köprüsünden yukarı kaydırarak gözlüklerini acımasız bir kararlılıkla yukarı itiyor. Gözlükler bir, belki iki saniye boyunca koyduğu yerde kalıyor ve sonra daha önce bulundukları yere doğru inmeye başlıyorlar. "Ne gibi?" diye soruyor.

Zihnimin sürüklenmesine izin veriyorum ve Ben'in yüzüne iniyorum. Onu ilk kez doğru dürüst görebildiğimde verandadaki salıncağında oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmış, ayak bileklerinden birini dizine dayamıştı. Uylukları açıktı. Normalde onunki gibi kalçalar beni duraksatırdı. Kalın kalçalar her zaman öyledir. Ama yüzünü görür görmez başka bir şey göremedim. Evi değil. Salıncağı değil. Gökyüzünü de. Sadece onun yüzünü.

Ve lanet olsun, ne yüz ama.

Kemik yapısı mükemmel ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Hani birçok insan çekicidir ama çekicilik marjı dardır ya? Hani burnu biraz daha büyük ya da dudakları biraz daha ince olsa o kadar da güzel olmazlar ya? Ben öyle biri değil. Her bir özelliği muhteşem. Rahatlıkla muhteşem. Kaşlar. Burun. Dudaklar. Hepsi neredeyse acımasız bir şekilde güzel. Koyu renk saçlar. Yüzünün üst çeyreğine gölge düşürecek kadar kalın ve ağır olan koyu renk kaşlar. Güçlü bir çeneyi gizlemek için hiçbir şey yapmayan kirli sakal. Tüm bunlar, gözleri olmasaydı korkutuculuk sınırına dayanacak olan sert, sade bir erkeklikten bahsediyor.

Gözleri.

Tanrım. Gözleri.

Gözlerine hazır değildim.

"Ne hakkında konuşuyoruz?" diyor oturma odamın köşesinden gelen yumuşak ama sıkılmış bir ses. Marcus kendini pufumun içinde erimeye bıraktı. Artık onunla bir bütün ve yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek.

Telefonundan başını kaldırıp önce bana, sonra da Vanessa'ya umutla bakıyor.

"Biliyor musun, Jer hâlâ yan komşunun ne kadar seksi olduğundan bahsedip duruyor," diye açıklıyor.

"*Affedersin* Ness," diyorum, kelimeyi üç ayrı heceye bölerek, "ama Ben bir çocuk değil. O bir erkek. İnan bana, bir insanın bir çocuktan olabileceği kadar uzak. O tam bir erkek. O bir erkeğin erkeği. Açık ateşte et pişiren ve baltayla odun kesen ve bunların erkekçe şeyler olduğunu bile bilmeyen, çünkü bunlar ona doğal gelen türden bir adam. O da öyle ama daha iyisi. Erkekliği alıp, suyu çıkana ve geriye sadece kum kalana kadar bir elekten geçirirseniz ortaya çıkacak olan şeydir. İşte o böyle biri."

"Yani, bekle," diyor Ness, benzetmemi anlamamış ve dürüst olmak gerekirse, onu kim suçlayabilir, "o meyve suyu mu yoksa posa mı?"

"O posa," diye açıklıyorum sabırla, "kum. Erkekliğin tüm yumuşaklığı ayıklandıktan sonra geriye kalan sert şey." Sesim dalgalanıyor ve kayboluyor çünkü tüm söylediklerime rağmen Ben Stirling'in gözleri yüzüne uymuyor. "Ben Stirling," diye fısıldıyorum birkaç kez, kulağa hoş gelmesinden başka bir nedeni yok. "Bazı insanların sadece seksi bir yüz ve vücutla doğmayıp aynı zamanda seksi bir isme de sahip olmaları haksızlık, öyle değil mi? Bunun ne kadar sık olduğunu hiç fark ettin mi?" İki arkadaşım da cevap vermiyor, ben de hülyalı bir sesle "Ben Stirling" diyorum, sonra da genellikle aksiyon ve gerilim filmlerinin fragmanlarında kullanılan derin bir sesle "Ben Stirling" diyorum.

Ness ve Marcus bana tuhaf tuhaf bakıyorlar, ben de orada duruyorum. Birini gözetlemekle ürkütücü olmak arasında ince bir çizgi var ve sanırım son "Ben Stirling" beni dürtmüş olabilir.

"Ben *Stirling* mi dedin?" diyor Marcus.

"Hı-hı," diye cevap veriyorum, son performansımdan bu kadar kısa süre sonra onun adını tekrar yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum.

Bir çift kahve-kahverengi derin göz köşeden bana göz kırpmıyor. Marcus telefonunun ekranına dokunuyor, bir şeye tıklıyor ve sonra telefonu bize doğru çeviriyor. "Yeni komşunuz *bu* mu?"

Vanessa, Marcus'un ekranını görebilmek için boynunu eğiyor ve birkaç saniyeden fazla bir süre ekrandaki görüntüyü inceliyor. "Eğer yeni komşun buysa, yüzde yüz haklısın Jer. Kesinlikle bir erkek değil. Gördüğüm en yumuşak Dom bu adam."

Marcus'un telefonuna bakıyorum, tamamen yabancı bir yüz görmeyi bekliyordum, ama lanetleneneğim. Ekranındaki adam benim yeni komşum. Marcus'un iyi takip yetenekleri var ama bu onun için bile hızlıydı. "Evet. Bu o. Bu o. Ateşli, değil mi? Onu nasıl bu kadar çabuk buldun?"

"Jeremiah," diyor Marcus. "Bu Ben Stirling. Ben Stirling."

Beynim "yumuşak Dom "da ciddi bir şekilde kısa devre yaptığı ve henüz tekrar çevrimiçi olmadığı için takip etmekte zorlanıyorum. Vanessa dikkatimi Marcus'un söylediklerine çekmek için aceleyle dizime vuruyor. İşe yaramadı.

Adını tekrar tekrar söylemenin bana bir faydası olmadığı anlaşılınca Marcus, "O bir hokey oyuncusu," diye açıklıyor.

"Hokey mi? Evet, Luca birkaç kez hokeyden bahsetti. Sanırım hoşlarına gidiyor."

"Jer..." diye başlıyor Ness.

"Hokeyden *hoşlanmıyor* Jeremiah. Bu onun için bir hobi değil. O oyun tarihinin en büyük oyuncularından biri. O bir *efsane*. Bir *ikon*. Neredeyse on yıl boyunca Tampa Bay Blackeyes'in kaptanlığını yaptı. Yaşayan ya da ölü tüm diğer oyuncularından daha fazla gol attı."

"Oh," diyorum, aşağılanmanın verdiği hafif bir öfkeyle, "bu durumda muhtemelen hokeyden hoşlanıyordur, değil mi? Bir şeyden zevk almadan o kadar iyi olamazsın, değil mi?"

"Jer," diyor Ness tekrar, gözleri hafifçe bastırılmış bir neşeyle dans ediyor, "kendini ne kadar kötü utandırdığını değerlendirmek için bu adamla etkileşimini en ince ayrıntısına kadar incelememiz mi gerekiyor?"

Pes ediyorum ve Ben'in mülküne vardığım andan ayrıldığım ana kadar olanları en ince ayrıntısına kadar anlatıyorum. Ne söylediğimi ve onun ne söylediğini anlattım. Nerede oturduğumu ve yüzümle ne yaptığımı, birkaç canlı aksiyon tekrarı da dahil olmak üzere. Ness'in önerdiği gibi her şeyi en ince ayrıntısına kadar ele alıyorum, ancak karısı hakkında söylediklerini atlıyorum ve Luca'nın uçağını merdivenlerden aşağı uçurduğundan bahsetmiyorum. Ya da Ben'in ona tatlım dediğinden.

Bunları neden atladığımdan emin değilim ama atlıyorum.

Onların değerlendirmesine göre, konuşmanın başında bir gecikme vardı, ki bu da benim büyüklük karşısında kendimden geçmem gereken zamandı. Ness ve Marcus bana olanların bir felaket olduğunu ve kendimi daha fazla küçük düşürmeden bu durumdan kurtulmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylüyorlar.

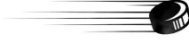
"Neyse," diyor Ness neşeyle. "Sana ne yapmasına izin verirdin?"

"Ha?"

"O adamın bana yapmasına izin vereceğim şeyler' dedin ama aslında ne yapmasına izin verdiğine hiç değinmedin."

Onun hakkında o kadar çok konuştuk ki, konuya nasıl girdiğimizi neredeyse unutmuştum. Yine onun yüzünü düşünüyorum ve Vanessa ya da Marcus'a söylemediğim başka bir şeyi düşünüyorum. Ben Stirling'in gözlerini düşünüyorum. Onunla ilgili diğer her şey sert ve katı olsa da, tıpkı söylediğim gibi, gözleri farklı. Engin ve kırılgan, buğulu mavi küreler öylesine yoğun bir kırılganlığa ışık tutuyor ki, onları düşündüğümde içim sıkışıyor.

"Her şeyi," diyorum sonunda. "Bana her şeyi yapmasına izin verirdim."

Marcus kendini pufun içinden çıkarıyor, ki ne kadar derine gömüldüğüne bakılırsa bu oldukça zor bir süreç, ve benim bulaşıkları yıkadığım mutfığa doğru ilerliyor. Vanessa birkaç dakika önce gitti ve her zaman olduğu gibi, o burada olmadığında ruh halinde ince bir değişim oluyor, ancak bunu en iyi nasıl tarif edeceğimi asla bulamadım.

Bana doğru ilerlerken adımları uzun ve kıvrımlı. Sakin ve tedirgin değil. En azından vermek istediği izlenim bu. Onu buna kanmayacak kadar iyi tanıyorum. Marcus ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Vanessa ve benim kadar değil ama üniversiteye kadar uzanıyoruz. Üniversite 2.0 yani. Onunla talihsiz fizyoterapi kursumun ilk haftasında tanışmıştım. Tam olarak nerede olmamız ve ne yapmamız gerektiğini biliyordu. Benim hiçbir fikrim yoktu. Numaramı alan, beni hemen favorilerine ekleyen ve durumu bir daha hiç gözden geçirmeyen arkadaşlardan biriydi.

Marcus olmasaydı üniversiteyi çok daha erken bırakırdım.

Her şeyden önce onun sırık gibi çalımını fark ettim. Saçları o zaman da şimdi olduğu gibi sık tıraşlıydı. Sonra gülümsemesini ve tenini fark ettim. Teni koyu kahverengi ve inanılmaz derecede düzgün, gülümsemesi de güzel. Gerçekten hoş. En başından beri onu aileden biri gibi hissettiren bir gülümseme. Öyle bir gülümseme ki

Bana her zaman bir başarı gibi geliyor ve bunun nedeni sadece gösteriş konusunda seçici olması değil.

O zaman da, şimdi olduğu gibi, bir çelişkiydi. Bazen bana tamamen mantıklı gelen bir şekilde karmaşık, diğer zamanlarda ise hiç mantıklı gelmeyen. Sakin ama aynı zamanda kurallara bağlı. Bazı durumlarda gürültülü ve açık sözlü, bazı durumlarda ise acı verici derecede sessiz.

Beni yanlış anlamayın, onu seviyorum ama bu bakışı biliyorum. Bu duruşu. Bu adımları. Ve bu beni neşelendirmiyor.

"Jer," diyor sinirlerimi bozan, aşırı endişeli bir tavırla.

Yüksek sesle iç çekiyorum ve onu yatıştırmak için elimi kaldırıyorum. "Merak etme, Moop. Ne söyleyeceğini biliyorum. Anladım. Oraya gitmene gerek yok."

"O heteroseksüel, Jeremiah."

"Az önce ne dedim ben? Gerçekten az önce ne dedim? *Biliyorum* dedim."

Dudakları hafifçe birbirine bastırıyor ama çenesi gergin. "Bir çocuğu var ve bir karısı vardı. Evlenmeden önce bir dizi model ve aktrisle çıktı. Hepsi kadındı."

"Tanrım, Marcus. Heteroseksüelliğin ne olduğunu biliyorum, tamam mı? Bazı erkekler ve kadınlar karşı cinsle yatmak ister, bu kavramı anlıyorum ve heteroseksüelliğin var olduğunu biliyorum, inan bana."

"Olmadığını söylemiyorum, ama nasıl biri olduğunu biliyorum ve daha önce onun adını söylediğinde nasıl baktığını gördüm."

Tekrar iç çekmek için çok erken olduğunu hissediyorum, bu yüzden bunun yerine gözlerimi abartılı bir şekilde yuvarlıyorum. "*Şaka* yapıyordum. Aman Tanrım. Şaka yapıyordum. Şaka yapıyordum. Aptalı oynuyordum. Dalga geçiyordum. Biraz eğleniyordum. *Eğlenceyi* bilirsiniz, ciddiyetin tam tersi. Basit bir kavram. O koca sopayı kışından çıkarsan bu konuda çok daha fazla şey bilirsin."

Marcus dönüp tezgâha yaslanıyor ve beni eleştirel bir gözle süzüyor. Yerine koyabileceği dev bir aletim olsaydı, kışındaki dev sopayı çıkarmaktan mutluluk duyacağını söylemesini bekliyorum ama bu gece fırsatı kaçırıyor ve şöyle diyor: "Ona geniş bir alan bırak dostum. Benden al."

Bu beni de rahatsız ediyor. Çok kendini beğenmiş. Çok bilmiş. "O benim komşum, Marcus. Yanı başımda oturuyor. Fiziksel olarak onu rahat bırakamam, bırakabilseydim bile bırakmazdım. Seattle'da kimseyi tanımıyor ve gerçekten zor bir dönemden geçiyor. Sırf sık sevmiyor diye ona karşı sık gibi davranmayacağım."

Dikkatimi tekrar bulaşıklara veriyorum, Ben için yaptığım fincanı iyice durulamadan ve kurutma rafına koymadan önce kesinlikle gerekenden biraz daha agresif bir şekilde ovuyorum, yarın Ben'e götüreceğimi çok iyi bildiğim kahve için hazır. Marcus'un bu kupayı Ben için yaptığını ya da yarınki niyetimin ne olduğunu anlamasına imkân olmadığından neredeyse emin olsam da, ne olur ne olmaz diye ekliyorum: "*Sorun* değil. Onunla flört edecek falan değilim."

Ben Stirling

UZUN BİR GÜN OLDU. En kötüsü değildi ama en iyisi de değildi. Taşınmanın heyecanı iyice azaldı ve Luca evde kalıp eşyalarımı yerleştirmemi izlemekten bıktı. Akşam yemeği saatinde huysuzdu ve bu onun yapacağı bir şey değil. Önerdiğim spagettiye "Çok zahmet olmayacaksa başka bir seçeneği tercih ederim" dedi.

Açıkça ifade ediyorum. Biraz daha az kibardı. Tavuk nugget önerdiğimde de suikast girişiminde bulunuyormuşum gibi davrandı.

Sonunda aşağı indiğinde, kanepa meselesi yüzünden öfke içindeydim ve gelecekteki mutluluğumun tamamen doğru kanepeyi bir an önce televizyonun önüne taşımama bağlı olduğuna ikna olmuşum.

Uzun lafın kısıası, oturma odasının zemininde daha önce olmayan derin bir çizik var.

İyi haber, Luca'yla temizlik sırasında gözden kaçırdığımız LEGO parçalarından birini buldum. Kötü haber ise onu ayağımla bulmuş olmam. Ayağımın ortasıyla. Sinir uçları bereketine ev sahipliği yapan yumuşak, etli kemer.

Bu, benzer şekilde bulduğum parçaların sayısını üçe çıkarıyor.

Yarının daha iyi olması umuduyla kendimi erkenden yatağa atıyorum. Liz eskiden uykunun kahvaltıya giden bir zaman makinesi olduğunu söylerdi ve Tanrı biliyor ki şu anda bunu kullanabilirim.

Diş ipi kullanıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve eski bir uyku şortu giyiyorum. Yeni odam evin köşesinde, arka bahçeye bakıyor. Yatağı ve yan sehpaları cüceleştiren çok büyük bir alan. İki duvar boyunca beş büyük penceresi var, bu da perdeleri çekmeyi ideal olduğunu düşündüğümde daha büyük bir prodüksiyon haline getiriyor. Perdeler evle birlikte geldi ve aşırı sayıda pencerenin yanı sıra, uğraşmam gereken aşırı miktarda çirkin kumaş var. Bir karartma perdesi, bir çeşit ağır, cızırtılı, desenli kumaştan yapılmış bir perde ve bir de tüllü ve transparan bir perde var. Bu çok fazla. Büyük pencereler için perde yaptırmak için kimi aradığınızı öğrenir öğrenmez hepsinden kurtulacağım. Bu tür şeyler yapan şirketler olmalı. Elbette vardır. Yarın Luca'yı evine bıraktığımda Amy'ye sorarım. O bilir.

Her zaman olduğu gibi, böyle şeyleri düşündüğümde bir bıçak saplanıyor. Yanımda tutulan keskin bir sonda.

Liz bunları bilen tek kişiydi.

Odanın içinde yavaşça dolaşıyorum, perdeleri çekiyorum ve bu lanet şeylerden kaç tane olduğu konusunda yeni bir öfkeye kapılmama izin vermemeye çalışıyorum.

var. Yatağıma en yakın olan batı duvarındaki sonuncusuna ulaştığımda duraklıyorum. Pencere doğrudan Jeremiah'ın yaşadığı kulübeye bakıyor.

Aslında yazlık kelimesinin doğru olduğundan emin değilim. Kulübemsi bir yanı yok. Bariz bir eklenti. Yeni ve modern ve ana evin Colonial Revival tarzıyla tam bir tezat oluşturuyor. Barselona Evi'ni anımsatıyor. Düz bir çatı, geniş cam bölmeler üzerinde yüzüyormuş gibi görünüyor. Çatının derin bir çıkıntısı var ve bu da bir çömlekçi çarkına ve yapımı devam eden kaplarla dolu alçak raflara ev sahipliği yapan kapalı bir açık alan yaratıyor. İçeride mutfak şık, tezgahlar düzenli. Asma bir kitap duvarı mutfağı oturma odasından ayırıyor ve bir diğeri de oturma odasını yatak odasından ayırıyor.

Şanslı piç. Bahse girerim döşemeleri gıcırdamıyor ya da çizilmiyordur.

Kanepede oturuyor, çıplak ayakları yerde, yüzü televizyonun titrek ışığından mosmor. Üzerinde yumuşak bir pantolon ve daha önce geldiğinde giydiği tişört var. Krem rengi, her iki kolunun ucunda kırmızı şeritleri olan ve kumaşın göğsüne doğru uzandığı yerde küçük kabarıklıkları olan bir tişört.

Televizyondan gelen ışığa ek olarak, kitap raflarının üst ve alt kısımlarına ve yatak odasındaki başlığın arkasına LED aydınlatma şeritleri yerleştirilmiş. Canlı pembeler, morlar ve mavilerin karışımı bana çocukluğumdaki Noel'i hatırlatacak şekilde parlıyor. Herkesin çok renkli ışıkları bırakıp zevkli, sıcak beyazı tercih etmeye karar vermesinden önceki Noel'i. Noel'in eğlenceli olduğu ve onu sihirli kılmanın başkalarının sorunu olduğu Noel'i.

Kalktı ve mutfağı gitti. Su ısıtıcısını çalıştırır ve kaynamasını bekler, kalçası eğik, bir bacağı dizinden bükülmüş, telefonu bir kulağına dayamıştır. Arada bir telefonu omzuyla sabitliyor ve konuşurken iki elini de hareket ettiriyor.

Sürekli gülümsüyor.

Çaydanlık kaynadığında telefonu kapatıyor ve hangi bardağı istediğine karar vermek için acele etmiyor, önce ona sonra buna hafifçe dokunuyor, sonra da kenarına kuş resmi çizilmiş beyaz bir bardağı seçiyor. Bardağı bir poşet çay atıyor, bir kaşık bal ve bir sıkım limon ekliyor. Fincandan bir buhar filizi yükseliyor ve üzerinde yavaş, kıvrımlı bir daire çiziyor.

Buradan görebiliyorum.

Kulübesindeki camın genişliğiyle çok açıkta ve eğer bunun farkında değilse, olmalı. Onu bir daha gördüğümde söylerim.

Sevgili Liz,

Özel perdeler gibi konularda kiminle irtibata geçtiğinizi bana bildirirseniz harika olur. Gerçekten harika.

Seni seviyorum ve

*özlüyorum. Sevgiler,
Ben*

Not: Her şeyi kolaymış gibi gösterdiniz. Ama öyle değil. Her şey çok zor.

PIRIL PIRIL VE NEŞELİ BİR SABAH ve Luca da pırıl pırıl ve neşeli bir ruh haliyle uyandı.

"Sana söylüyorum baba, bugün krep günü gibi bir gün."

"Pazar günleri krep günüdür, tatlım. *Belki* cumartesileri de. Bugün sadece Çarşamba."

"Mm." Yüzünü buruşturuyor. "Yine de Cumartesi gibi hissediyorum."

Haksız da değil. Taşınma ve dönem bitmeden birkaç hafta önce onu okuldan almamla birlikte haftanın günleri birbirine karıştı. Dün Amy'yi arayıp Luca'yı bugün alıp alamayacağını sormadan önce hangi gün olduğunu görmek için telefonumdaki takvimi kontrol etmek zorunda kaldım. İyi ki de öyle yapmışım. Üç gün yanılmışım. Ondan bu sabah Luca'yı oyun buluşmasına götürmesini isteseydim bunu açıklamak zor olurdu çünkü çocuklarının yaz tatilinin başlamasına daha birkaç hafta var. Her neyse, onun yerine bu öğleden sonra Luca'yı birkaç saatliğine götürecek ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü spor salonuna gitmem gerekiyor. Buraya geldiğimizden beri her zamanki kadar çok çalışmadım ve bunu hissediyorum. Ter atmam gerekiyor. Bastırılmış enerjim vücudumun her yerinde kendini gösteriyor.

İyi uyuyamadım. Yine o rüyayı gördüm. Hani şu soyunma odasında oynamaya hazırlandığım rüya. Bütün çocuklar oradaydı. T-Dog ve Sev tartışıyor, Louis ve Bryce gülüyor. Herkes orada, maça hazırlanmak için ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar. Gerçekmiş gibi hissettiren rüyalardan biri. O kadar gerçek ki, sanki gerçekten oluyormuş gibi hissediyorsunuz. Çocukken gördüğünüz, çişinizin geldiği, yataktan kalkıp koridorda yürüdüğünüz, banyo kapısını açtığınız, pantolonunuzu indirdiğiniz ve tuvalete oturduğunuz o rüya gibi.

Aynen öyle. O kadar gerçek ki rüya olduğunu anlamama imkan yok. Her şeyi ve herkesi hala oradaymışım, kötü bir şey olmadan önce ekibin bir parçasıymışım gibi görüyorum. Oturduğum sıraya sinmiş olan ter, kahkaha ve iç şakaların kokusunu alıyorum. Kalabalığın bizi dışarı çekmek için bağırıldığını duyuyorum. Buzun adımı çağıran sessiz ve serin fısıltısı tenimi karıncalandırıyor.

Çocukken hepimizin gördüğü rüya gibi, bu da kötü bitiyor. Tüneldeyim, bıçak kılıfları kapalı, devam etmeye hazırım. Takımım arkamda sıralanmıştı. Kaskların benimkine hafifçe çarpması ve sırtıma vuran ellerin hayaletleri hala içimde yankılanıyor. Sopam elimde ve oyun yüzüm takılı. Sağ patenimi buza koydum ve ittim.

Ve hiçbir şey yok.

Süzölme yok.

Buz

patlaması

yok.

Çizgi yok. Ağ yok.

Oyuncu yok. Işık yok. Arena yok.

Sadece evde ben, düğümlemiş çarşaf, nefes nefese, dik oturuyorum ve ciğerlerime hava almaya çalışırken göğsümü tutuyorum.

"Cumartesi yeterince iyi gibi geliyor," diye kabul ediyorum, çünkü dün bir market teslimatı aldım ve kilerde krep karışımımız olduğundan kesinlikle eminim, "ama bunun bir ikram olduğunu, her gün yapacağımız bir şey olmadığını anlarsan."

Ben hamuru çırpıp tavayı ısıtırken Luca mutlulukla gevezelik ediyor. Rory ve Cam'le oyun randevusunun hâlâ iki kez olup olmadığını kontrol ediyor ve sonra dikkatini Jeremiah'ya veriyor.

"Sence Jelly ne zaman uyanır baba?"

Jeremiah yirmili yaşlarının ortasında, kurumsal bir işi ya da kuşlarla birlikte onu uyandıran altı yaşında bir çocuğu olmayan bir adam, bu yüzden tahminim geç olabilir. "Hiçbir fikrim yok, tatlım."

Luca mutfak taburesinden inmeye başladı. "Gidip çitin arkasından ona sesleneceğim. Fazla uyumasını istemem."

"Hayır, hayır," diyorum çabucak. "Onu rahat bırakalım. Neden buraya gelip hamuru benim için dökmüyorsun? Bakalım disk şeklinde dökebilecek misin?"

"Baba, diskler yuvarlaktır, krepler de öyle. Beni burada kalmam için kandırmak istiyorsan çok daha zor bir şey düşünmen gerekecek."

Kıkırdadım ve "Anladım." dedim.

Kısa bir süre sonra, bir çift çoraba benzeyen iki hokey sopalı krep ve bir olan hokey numaramı ürettik. Yani, bir taneydi. Çok ince bir numara olduğu için bir tarafı yandı ve bir numaradan çok bir mızrağa benziyor. Luca'nın isteği üzerine altı yaptık ve ortası doldurulmuş olsa da en fena denememiz bu oldu.

"Neden altı?" Cevabı çok iyi bilmeme rağmen soruyorum.

"Çünkü baba," diye açıklıyor biraz da kızgınlıkla, "ben altı yaşındayım, o yüzden hokey numaram altı. İşler böyle yürüyor."

"Peki yedi yaşına geldiğinde ne oluyor?"

Bu onu afallatır ama hemen toparlanır. "Sanırım altıda kalacağım. Luca *Stirwling*, altı numara." Kendi kendine başını sallıyor ve uzaklara bakıyor. Çenesini indiriyor ve sesini bir spor yorumcusunu andıran gür bir hale getiriyor. "Altı numara pakı aldı ve

Gol. O durdurulamaz. Kimse ona dokunamaz." Ellerini havaya kaldırıp kükrüyor. "Kazanmak için altı numara! Luca *Stirwling*'den bir harika gol daha."

Telafluzuna, özellikle de soyadını söyleme şekline gülümsememeye çalışıyorum. Bazen bazı kelimeleri doğru telafluz edebiliyor ama şimdiye kadar soyadındaki R harfini bir türlü söyleyemedi. Konuşma bozukluğu Liz'le bir süre önce ona terapi aldirmaktan bahsetmiştik. Doğrusunu söylemek gerekirse, ikimiz de çok sevimli olduğu ve zamanla kendiliğinden düzeleceğinden emin olduğumuz için bu konuda ayak sürüyorduk.

O gittiğinden beri, kulağa aptalca gelse de ona tutunuyorum. Büyüyüp değişmesinin kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Bir gün gelecek, o bizimle birlikteykenki çocuğun yerini büyük elleri ve ayakları olan, kalın sesli ve büyük olasılıkla tavır sorunu olan bir versiyon alacak. Bunu durduramayacağımı biliyorum. Bu tür bir değişimin kötü bir şey olmadığını da biliyorum. Bu iyi ve doğru bir şey. Hayatın devam ettiğinin kanıtı. Sadece onun tanıdığı Luca'ya bir süre daha tutunmak istiyorum.

"Unutma," diyorum, "numaran konusunda esnek olman gerekebilir. Her zaman seçme şansın yok."

"Bir numarayı seçtin, değil mi?"

Bıçak interkostal kasımdan yan tarafıma giriyor ve yukarı doğru açı yaparak doğrudan kalbime giden bir yol açıyor. Liz'i ve yıllar önce o gece barda nasıl görüldüğünü gördüğümde kör edici bir acı parlaması oluyor. O zamana kadar birbirimizi bir süredir tanıyorduk ama çok uzun değil. Bir aydan fazla, iki aydan az. Saçımı çoktan geriye savurmuştu. Eğlenceli ve öngörülemez biriydi ve onunla ilgili bir şey, onun yanındayken yukarıyı aşağıdan ayırmamı zorlaştırıyordu.

Hokey sezonuydu, bu yüzden tabii ki o sırada çok seyahat ediyordum. Onu birkaç gün görüp sonra birkaç günlüğüne şehirden ayrılıyordum. Yıka, durula, tekrarlar. Tüm bu gidiş gelişler birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmeyi zorlaştırıyordu ve bu beni yiyip bitiriyordu. Ona sormak için çok gergindim çünkü güldüğünde başını arkaya atmasıyla ilgili bir şey bana böyle bir sorunun onu fırlatabileceğini söyledi. Bilmediğim için uykularım kaçırıyordu, bu yüzden yine de sordum.

"Biz özel miyiz, Lizzie?"

Ben de öyle dedim. Aynen böyle söyledim, sadece biraz daha sıçrayarak ve çok daha az anlamlı bir şekilde. Ben konuşurken çalan şarkı bitmişti, bu yüzden sözlerim yankılandı ve amaçladığımdan çok daha yüksek sesle çıktı.

Bana alaycı bir gülümseme verdi. Dizlerimde ölümcül bir sırtış hissettim ve sonra beni yakamdan tuttu, cevabını net bir şekilde duyduğumdan emin olmak için beni yeterince aşağı çekti.

"Sen benim için doğru kişisin, Stirling," dedi. "Tek kişi."

Birkaç ay sonra Blackeyes ile sözleşme imzaladığımda, kaleci olmadığım gerçeğiyle ilgili küçük bir tartışmaya rağmen bana bir numara vermelerini sağladım. Kararlıydım. Bunun için bastırdım ve bunu kontratıma yazdırdım. Liz beni formamı giyerken ilk gördüğünde tek kaşını kaldırdı ve bir yanağı çukurlaştı ve o zaman bunu göğsümde hissettim.

"Biliyorum dostum," dedim Luca'nın saçlarını karıştırarak, "ama istediğim numarayı aldığımda bir süredir oynuyordum. Zamanımı doldurmuş ve kendimi kanıtlamıştım."

Luca krebini tabağında biriken şuruba batırıyor ve kürekle ağzına atıyor. Gözleri benden arka bahçeye bakan Fransız kapılarına kayıyor. "Sence Jelly'nin bir karısı var mıdır?" Bu, onu bu kadar iyi tanımasam beni şaşırtacak radikal bir konu değişikliği. Onun için bu tipik bir durum.

"Sanmıyorum." "Bir

kız arkadaş?"

"Hayır, ben de sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun? Söyledi mi?"

Bunu düşündüğümde ve Luca'nın anlayacağı kelimelere dökmeye çalıştığımda, açıklaması zor. Jeremiah'nın giyimi, davranışları ya da söylediklerinde bana eşcinsel olduğu izlenimini veren özel bir şey yok. Bu sadece bir his. Bir bilme. Onun için ölçülemez bir hafiflik. Bir nezaket. Bana söylediği bir nezaket.

"Çünkü bence Jelly bir erkek arkadaşı ya da kocası olmasını tercih ederdi," diyorum. "Jonah'nın babaları gibi."

Çocuklarla ilgili sevdiğim şeylerden biri de bu. Yargılamadan ya da nefret etmeden doğuyorlar. Luca geçen yıl bir doğum günü partisinde Jonah'ın iki babası olduğunu öğrendi. Luca biraz daha şeker almalarını önerdi ve Jonah, "Daha fazla alamam çünkü babalarımın biri çok fazla şekerin beni zoomie yaptığını söylüyor" dedi.

Daha önce iki babası olan bir çocukla tanışmamış olmasına rağmen Luca gözünü bile kırpmadı. Sadece "Bunu hangi baban söylüyor?" diye sordu.

"Kızıl saçlı olan," dedi Jonah üzüntüyle.

"Tamam, o zaman gidip kahverengi saçlı babana soralım."

Çocuklarda sevdiğim şey, yetişkinlerde beni öfkeliendiren şeydir. Ayrımcılık öğretilir, doğulmaz. Gerçek şu ki, pek çok çocuğun hayatının bir noktasında, yetişkin bir pislik onları bir kenara çekip dikkatlice ve kasıtlı olarak, ilgi duydukları kişiler yüzünden insanlardan nefret etmelerini öğretmeyi kendine görev ediniyor.

Pislikler.

Luca tabureden atlıyor ve ellerini yıkamak için lavaboya yöneliyor.

"Bitti mi?" Kontrol ediyorum.

"Evet. Teşekkürler baba, bu iyiydi. Amy'nin beni almasına ne kadar var?"

Bileğime bakıyorum. "Hâlâ yedi saat var, tatlım." "Peki Jelly'nin gelmesine ne kadar var sence?"

Kahvaltıda sizi dışarı atan zaman makinelerinin sorunu da bu.

-Kahvaltı bittikten sonra günün geri kalanı ve tahminen üç milyon soruyla uğraşmak zorunda kalırsınız.

"Emin değilim. Bekleyip göreceğiz ama unutmayın, Jelly'nin yapacak bir sürü başka işi var. Çömlekçiliği, fotoğrafçılığı, masaj işi ve-"

"-Yogası. O zaman esniyorsun, baba. İşte böyle. Ve kendini simit gibi yaparsın. Gördün mü? Bak, yapabiliyorum."

Luca pek çok yoginin aşına olduğunu sanmadığım bir yoga pratiği yaparken kenarda durup izliyorum, arada bir başımı sallıyorum. Gösterisinde zarafet var ama coşku yok.

Yapması için YouTube'da bir çocuk yogası dersi bulma fikriyle oynuyorum. Bu onun dikkatini dağıtabilir çünkü haklı olduğumu biliyorum. Jeremiah'ın bu kadar çabuk dönmesi pek olası değil. Dün buradaydı ve evet, geri döneceğini söyledi ama muhtemelen ona düşünceli hediyesini geri verirken yaptığım eşeklikten sonra sadece kibar olmaya çalışıyordu.

Bunu düşündüğümde içim biraz ısınıyor. Genelde kolay utanan biri değilimdir ama nasıl davranmam gerektiğine dair bariz bir beklenti varken bunun tam tersini yapmaktan nefret ediyorum.

Oof. En kötüsü de bu.

Sıcaklık geçer geçmez yerini düz bir şeye bırakıyor. Nedenini bilmiyorum. Adamı tanıyor gibi değilim. Kendi dolu ve ödüllendirici hayatı olan mükemmel bir yabancı sayılır. Bugün tekrar gelip gelmeyeceği ne burada ne de orada önemli.

Bir saat kadar sonra odamdan gelen küçük ayak sesleri ve ardından Luca'nın sesinin en azından bir oktav yükselmesine neden olan neşeli bir ağlama sesi duyuyorum. Bunu saklamak için hiçbir çaba göstermiyor. "*Jelly geliyor!*"

"Yavaşla dostum, merdivenlerden çok hızlı iniyorsun."

Jeremiah Blake

LUCA uçarak evden çıkıyor ve patikadan bana doğru geliyor. Yüzü öyle büyük bir gülümsemeyle açılmış ki, tek görebildiğim dişleri.

O anormal derecede sevimli bir çocuk. Bütün çocuklar sevimlidir, yani çoğu öyledir ama Luca bambaşka bir şey. O, iyi vakit geçirmeden yanında bulunmanın imkânsız olduğu çocuklardan biri. Çok konuşuyor, çok fazla fikri var ve Tanrım, coşkusu sınır tanımıyor. Yaşadıklarına rağmen, varsayılan ayarı mutlu olmak. Onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra dünyanın güzel bir yer olduğunu düşündüğünü ve burada olmanın memnun olduğunu anlayabilirsiniz.

Dürüst olmak gerekirse, bayıldım. Bence yetişkinlerin hayat hakkında bu kadar heyecanlı olamaması çok kötü.

"Jelly!"

"Luca!" Ben de onun coşkusuna ayak uydurarak ve biraz da aşarak cevap veriyorum.

Kollarını belime doluyor ve darbenin gücü benden sert bir homurtu çıkarıyor. Dengemi koruyarak ve kahveyi dökmeden kucaklaşmaya karşılık vermek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu babam için mi?" diye soruyor Ben'in fincanını göstererek. "Elbette öyle."

Kupayı iki eliyle tutarak benden alıyor ve kısa merdivenleri dikkatle çıkarak verandaya doğru yürüyor. Dili dudaklarının arasından dışarı çıkıyor ve eylemin gerektirdiği konsantrasyondan dolayı alt dudağını yavaşça süpürüyor.

"Bunu yapabilirsin dostum," diye fısıldıyor kendi kendine. "Bunu yapabilirsin." *Gördün mü? Çok sevimli.*

Küçük bir şey ve çoğu çocuk yapsa muhtemelen fark etmezsiniz ama Luca'nın kendi kendine moral konuşması yapması o kadar sevimli ki yanaklarını sıkmamak ya da saçlarını karıştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kupama bakıyorum, Ben'i selamlamadan önce kendimi toparlamak için zaman kazanıyorum. Ön kapıda, başımı kaldırmadan hissettiğim muazzam, geniş kapsamlı bir varlık. Dün hazırlıksızdım. Onunla karşılaştığımda ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Neye doğru yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu sefer hazırım.

İstikrarlıyım.

Dün gece geç saatlere kadar Ben ile olan tüm etkileşimimi ve sonrasında Ness ve Marcus ile olan konuşmamı tekrar ettim. Gecenin karanlığında Marcus'un ne kadar haklı olduğu acı bir şekilde ortadaydı. Tabii ki Marcus haklı. Elbette Ben'in nasıl görüldüğü hakkında yorum yapmam aptallık olur. Kaybettim

Dün kısa bir süreliğine kendime geldim, ama geri döndüm. Şükürler olsun ki sağduyu galip geldi. Yeni bir gün ve her şey yolunda.

Duruşumu ayarlıyorum, göbeğimi sıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bir saniye tutuyorum ve yavaşça bırakıyorum, sadece güvenli tarafta olmak için.

İşte oldu. Her şey yolunda. *Sende de var dostum*, diyorum kendime.

Ben'in ayakkabılarını -yıpranmış beyaz spor ayakkabılar- elime alıyorum ve tuttuğumu bilmediğim küçük bir nefes veriyorum. Vay be. Neyse ki her şey yolunda.

Gözlerimi bacaklarında gezdiriyorum. Dünkü gibi atletik şort giyiyor. Ve bu da iyi. Dünkü şort griydi. Bugünküler lacivert. İki renk de gayet iyi. İkisi de fark etmez.

Kalçalarına geliyorum ve yalan söylemeyeceğim, kalçaları beni duraksatıyor, ama sorun değil. Hala çoğunlukla iyi. Hâlâ iyi gidiyorum ve kendimle gurur duyuyorum. Bakışlarımı hızla göğsünde gezdiriyorum, boynuna bakmayı da ihmal etmiyorum çünkü Adem elmalarına karşı korkunç bir zaafım var. Benim için her zaman büyük bir sorun oldular ve ne yazık ki, bağlı oldukları erkeklerin heteroseksüel ya da gey olmalarını umursamayan bir sorun.

Boynundan kaçmak için o kadar acele ediyorum ki, tırmanışımı beceremiyorum ve kendimi önce destek almadan doğrudan gözlerinin içine bakarken buluyorum.

Dün ne olduysa bugün de aynısı oluyor. Gümüş mavisi bir parıltı gözlerimin tam ortasına çarpıyor ve beynim cızırdıyor.

Ben'in gözleri bulutlu bir gecede ay gibi mavi. Koyu halkalar irislerini çevreliyor ve gözbebeklerine yaklaştıkça daha da belirginleşiyor. Kolay bir yarı gülümseme ve etrafını saran yoğun bir hüznün örtüsüyle kapının pervazına yaslanıyor.

Yüzde yüz iyi olmama ihtimalim var çünkü Ben o kadar güzel ki nefes alıp verdiğimi hatırlayamıyorum.

"Hey," diyorum, kelimeyi genellikle üç harfi bir araya getirmek için gerekenden daha fazla özen göstererek oluşturuyorum.

"Geri dönmüşsün." Sözlerinde bir yavaşlık var. Hafif ama var. Derin bir tınının kanatlarında zar zor var olan bir çekiklik, içimde gümbür gümbür bir titreşim gönderiyor.

"Yapacağımı söyledim."

"Biliyorum ama dün kupa meselesiyle kendimi aptal durumuna düşürdüm, bu yüzden fikrini değiştirebileceğini düşündüm."

Salıncağa oturuyor ve bana da aynısını yapmam için işaret ediyor. Bacaklarını iki yana açmış, bileklerinden çaprazlamış ve bir elinde kupasını tutuyor,

tek ayak üzerinde dengeliyor. Özellikle büyük bir ele sığacak şekilde tasarladım, ama yine de etrafına kıvrılmış uzun parmaklar tarafından cüceleştirildi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Kıkırdama olarak geçebilecek gergin bir ses çıkarıyorum. "O olayda elimden gelenin en iyisini yaptım. Ayrıca seni tanıyamayarak kendimi aptal durumuna düşürdüm. Bunun için özür dilerim."

Başını alçakgönüllülükle eğdi ve beni başından savdı. "Hayır, hiç de değil. Hokeyi herkes sevmez."

İçimdeki insanları memnun etme duygusu ön plana çıkıyor. Buna izin veremezdi. Benim güzel, üzgün, ünlü eski hokey oyuncusu komşumun hokey sevmeyen insanların var olduğu fikrine maruz kalması mümkün değil. Zaten çok şey yaşadı. Hayır. Buna izin veremem.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" O kadar büyük bir coşkuyla söylüyorum ki ben bile şaşıyorum. Bununla nereye varmak istediğimden tam olarak emin değilim ama öğrenmek istiyorum. "Hokeyi severim. Bayılırım. Aslında bu oyunla yaşıyorum ve nefes alıyorum." *Ah, anlıyorum.* Geri çekilin millet. İzleyin ve öğrenin. Sporla ilgilenen heteroseksüel erkeklerle böyle flört edilir. Ben'le flört ettiğimden değil tabii ki. Bu çok saçma olurdu. "Sporu *seviyorum.* *Büyük* hayranınım. Aslında muhtemelen senin en büyük hayranınım."

"Hı-hı." Başı hâlâ eğik ve bana daha iyi bakabilmek için eğiyor. Dudaklarının kenarları titriyor ve bana gırtlığımı felç eden bir bakış atıyor. "Bu doğru mu?"

Boğazımı iyice temizliyorum.

"Ah, evet." Bunu söyleme şeklim bana senaryo dışına çıktığımı hissettiriyor ve bunun farkına varmak beni rahatlatmıyor. Tam tersine, durmak için kesin bir karar veriyorum. Bunun yerine kendimi ikiye katlarken buluyorum. "Sevilmeyecek ne var? Ellerinde sopalar, kasklar ve büyük bol şortlar olan bir sürü adam var ve hepsi de disk denen yassı bir topun canına okuyor. Bir buz pistiniz var. İki ağız var. Ve ağları korumak için etrafta dikilen iki adam. Ve *buz pateni.* Bir sürü buz pateni var ve bence bu havayı gerçekten yükseltiyor. Her şeyi kaykay gibi yapıyor. Buz gibi. Hokey gibi."

"Hmm. Bir hayran gibi konuşuyorsun." "Oh, inan bana, öyleyim."

Ağzının kenarındaki gerginlik gevşiyor ve dudakları aralanıyor. İçlerinden yumuşak, fokurdayan bir ses dökülüyor. "Peki, senin takımın kim o zaman, fanboy?"

"Harika bir soru! Sorduğun için teşekkürler." Kahvemden uzun bir yudum aldım ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Birkaç tanesini sıraladım ve

yardımcı olabilecek, akıllıca bir şey - ideal olarak. Bu tür düşünceler gelmiyor.

"Destekliyorum, uh... Tanrım, çok fazla iyi olan var, değil mi? Listeyi daraltmak zor. Bekle, bekle, buldum. The Snakes. Seattle Snakes. Hayır.

Kahretsin. Bu olamaz. Kobra mı?"

İşte yine o ses. Ben'den çıkan ve hafifçe kucağıma düşen yumuşak ses. "Vipers'ı mı kastediyorsun?" diye sordu.

"Seattle Vipers. *İşte* o. Logolarında küçük bir yılan var, değil mi? Evet. Çok şirin. O küçük şeye bayılıyorum. Aslında onunla bir şapka almayı düşünüyordum çünkü hiç de rüküş değil ve muhtemelen birkaç üstümle uyumlu olurdu ve ayrıca tabii ki çok büyük bir hayranı olduğum için."

Gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Oyunun bir hayranıyla tanışmak her zaman güzeldir."

"Harika bir şey görmek ister misin Jelly?" diye soruyor Luca, beni her ne haltsa ondan kurtararak.

"İstedigimi biliyorsun," diye cevap veriyorum.

İçeri dalıyor ve hızla geri dönüyor. Ayaklarımın dibine bir demet hokey sopası bırakıyor ve bir diski yüzüme doğru tutuyor.

"Kesinlikle olmaz," diyor Ben kararlı bir şekilde. "Bunu konuşmuştuk. Buz dışında hiçbir yerde disklerle oynamak yok."

Luca'nın ağzı sımsıkı bir nokta haline geliyor ve alt dudağı dışarı fırlıyor. Çok komik. O kadar bariz bir surat asma ki, kendisinin abartılı, mutsuz bir karikatür versiyonu gibi görünüyor. Bir iki kez oflayıp pufluyor, fikrini değiştirmesini bekler gibi Ben'e bakıyor. Ben değiştirmiyor. Şaşkın ve sakın. Bu bakışa defalarca maruz kalmanın onu bağışık hale getirdiği hissine kapılıyorum.

Luca yumuşuyor ve çok daha yavaş bir tempoda da olsa eve geri dönüyor.

"Bavulları boşaltma işi nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Cehennem gibi. Neredeyse her odanın yarısının bittiği noktadayım ve içten içe kutuların ve ambalaj kâğıtlarının sonunu görebileceğime inanmıyorum."

"En kötüsü de bu. Evi sevip sevmediğine karar verdin mi?"

Başını sallıyor ve sessizce konuşuyor. "Sevdiğimi sanmıyorum. O kadar çok pencere var ki mobilyalarımı nereye koyacağımı bilemiyorum. Döşeme tahtaları kolayca çiziliyor ve çok fazla perde var. Cidden, hiç bu kadar çok kumaş görmemiştim."

Gözleri kocaman, dişleri açıkta. Sadece altı ay psikoloji eğitimi aldım, bu yüzden bir uzman olmaktan çok uzağım, ancak bunların tam bir perde paniği vakasının eşiğinde olduğuna dair erken uyarı işaretleri olduğundan eminim.

Bu bir şey, tamam. Ama araştırmayın. İyi belgelenmiş bir şey değil.

Ben bana doğru eğildi ve sesini biraz daha alçalttı. "Gerçekten aptalca bir şey duymak ister misin?"

"Her zaman," diyorum anlamlı bir şekilde. Bu doğru. Gülünçlük duygum aşırı derecede gelişmiştir. Genel olarak aptalca şeylere ve belli ki özellikle Ben Stirling'le ilgili aptalca şeylere karşı her zaman büyük bir eğilimim olmuştur.

Omuzları düştü ve dün bana karısının öldüğünü söylediğinde olduğu gibi baktı. Etrafındaki havanın değiştiğini hissediyorum. Belli belirsiz bir değişim ama orada. Havadan sudan konuşmalar azalıyor ve yerini önemli bir şeye bırakıyor.

"Liz öldüğünden beri bu tür şeyler farklı. Onlar başka. Eskiden hayat-admin'di. Bilirsiniz, uğraşmak zorunda olduğunuz can sıkıcı, kaçınılmaz şeyler. Sonunda bitene kadar uğraştığın ve sonra uyuyup ertesi gün her şeye yeniden başladığın saçmalıklar." O konuştuğunda, sadece duymuyorum. İliklerime kadar hissediyorum. Hüznü, yalnızlığı, bunalmışlığı. "Artık öyle hissetmiyorum. Artık büyük geliyor. Gerçekten büyük, gerçekten başa çıkılamaz ve gerçekten..." Sesi kesiliyor ve çenesi tıkırdıyor.

Ellerine bakıyor ve düzensiz bir nefes aceleyle çıkarken göğsü kabarıyor. Dudakları bir kelimenin tadını alıyormuş ama söylemeye cesaret edemiyormuş gibi kıpırdıyor.

"Korkunç," diyorum onun yerine.

Çenesini yumruğuna dayıyor, dirseğini salıncağın koluna dayıyor ve benden uzağa bakıyor.

Uzun bir süre sonra başını sallıyor.

Bana tekrar baktığında, etrafındaki örtü dikenli ve ağır. Onu aşağı çekiyor. Onu geride tutuyor. Konuşmuyorum, hareket etmiyorum ya da başka tarafa bakmıyorum. Onunla birlikte o ağır, dikenli yerde oturuyorum ki yalnız olmadığını bilsin.

Luca döndüğünde elinde büyük bir plaj topu vardır. "Daha iyi," diyor

Ben. "Artık Jeremiah'nın kafasını koparmayacaksın."

"Onun kafasını koparmayacağım, baba. Ne yaptığının farkındayım. Ben

gerçekten

Hokeyde iyiyimdir."

Luca'nın onunla tanıştığım gün söylediği bir şey aklıma geliyor ve şimdi Ben hakkında bildiklerimin ışığında gülesim geliyor.

Luca verandanın sonuna doğru koşuyor ve Ben ayağa kalkıp benim oturduğum yerden birkaç metre ötede duruyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor Luca.

"Doğuştan hazırım," diyor Ben, bana doğru alaycı bir gülümseme fırlatarak.

Luca şaşırtıcı derecede sert bir vuruş yapıyor ve plaj topunu bize doğru uçuruyor. Ben'in bir elinde kupası, diğerinde sopası var. Neredeyse hiç hareket etmiyor. Neredeyse hiç bakmıyor. Sanki çoğu insandan tamamen farklı bir duyu setine sahip. En azından bir tanesi kendisine doğru savrulan nesneleri durdurmak için özel olarak tasarlanmış. Sopayı biraz çeviriyor ve topu durduruyor. Topu Luca'ya geri vermek için hafifçe vuruyor ama trisepsleri derin bir şekilde çöküyor. Baldırları da öyle. Ve yan hamstringleri.

Şortu her şeyi gösteren ince, hafif bir kumaştan yapılmış. Şort lacivert.

Rengin önemli olduğunu düşünmüyordum ama belki de öyledir.

Hokeyin de bana göre bir oyun olduğunu düşünmüyordum ama belki de öyledir diye düşünmeye başladım.

Bir fare kadar sessiz oturup Ben ve Luca'nın oyununu izliyorum. Luca arada bir Ben'e backhand'ini nasıl geliştirebileceğine dair tavsiyelerde bulunuyor, Ben de omzunun üstünden bana bakıyor, *bak bakalım nelerle uğraşıyorum* dercesine ve ben de aptal gibi gülümsüyorum.

Ben'in giydiği şort her geçen dakika daha da uygunsuz hale geliyor. Kumaşı gerçekten dayanıksız, ilk düşündüğümünden bile daha dayanıksız. Sadece bu da değil, aynı zamanda yapış yapış. Oyunda olan tek şey baldırları ve yan hamstringleri de değil. Kalça kasları da işin içine giriyor.

Bu şortları kim icat etti ya da heteroseksüel erkeklere giymelerinde bir sakınca olmadığını kim söyledi bilmiyorum ama erkeklerin bakışları göz önünde bulundurularak tasarlandıkları çok açık.

"...günün geri kalanı için mi?"

Boşlukları doldurmam bir saniyemi alıyor ama biraz çabayla Ben'in bana gün içindeki planlarımı sorduğunu anlamayı başarıyorum.

"Geçen hafta çektiğim bazı fotoğrafları düzenliyorum ve öğleden sonra bir masaj müşterim var. Senin?"

"Luca öğleden sonra kuzenleriyle oyun oynamak için Amy teyzesine gidecek, o dışarıdayken ben de spor salonuna gideceğim."

Spor salonu. Mm. Güzelmiş. Ben'in üzerinde daha fazla dayanıksız, yapışkan kıyafet, ter ve testosteron eklenmiş.

Ve vücudundaki kan akışı ve kas hacminde bir artış.

Ve büyük, kaslı kollarında belirgin damarlar. Daha da belirgin, çünkü zaten çok belirginler.

Tanrım, kendime gelmem lazım.

"Bu çok güzel. Bu çok hoş. Umarım eğleniyorsundur. Spor yapmayı seviyor musun?"

Hakkını yemeyelim, Ben bana ciddi bir sorunum varmış gibi bakmamayı başarıyor.

"Bayılıyorum," diyor.

Luca oyuna olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyor. Sopasını bırakıp verandanın sonundaki parmaklığa tırmanıyor ve ben kendimi, kupamı ve Ben'in kupasını toplayıp gitmeye hazırlanırken gözden kayboluyor. Ben benimle patikada yürüyor ve kapıyı açıyor.

"Numaranı alabilir miyim?" Kafamda normal bir şeymiş gibi görünüyordu ama yüksek sesle söyleyince sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi hissettim, bu yüzden "Sana asıldığım falan yok" diye ekledim. Bu sefer Ben şaşkın görünüyor. Bu sadece bir titreşim ve çabucak bastırmayı başarıyor ama yine de orada. Onu rahatlatmak için, "Perdeler için" diye açıklıyorum. Bunu söylerken, bu yepyeni projeye olan bağlılığım sarsılmaz hale geliyor ve ağzımdan çıkan her kelimeyle katlanarak artıyor. "Seattle'da pek çok tanıdığım var ve teyzem de tasarımcılarla çalışıyor. *Kesinlikle* birilerini tavsiye edebilirler. Bana bırak. Etrafı arayıp kimlerin konut işiyle uğraştığına bakacağım ve sözümü unutma, senin için şehirdeki en iyi perdeciyi bulacağım."

Aynen öyle. Bulacağım. Yapacağım son şey olsa bile Ben'e bu konuda yardım edeceğim. Yüz ipek böceği yutmam ve metrelerce ipek ipliği kendim çıkarmam gerekse bile umurumda değil. Bu güzel adamın güzel şortunun içinde tekrar perde paniği yaşamasına izin vermem mümkün değil. Hayır. Benim gözetimimde olmaz.

Numarasını almak olması gerekenden biraz daha karmaşık bir süreç çünkü telefonumu cebimden çıkarırken tutması için ona bir kupa uzatıyorum ve sonra iki elim de telefonumda olursa muhtemelen daha iyi yazacağımı fark ediyorum, bu yüzden ona diğer kupayı da uzatıyorum. Bunu yaparken, ona sadece numaramı vermem ve elleri boş olduğu için beni cevapsız aramasını sağlamam gerektiğini fark ettim. Bu ikimizi de bir dünya dertten kurtarırdı.

Adını yazarken ve Stirling'in *IR ile* mi yoksa *ER ile* mi yazıldığını bir an için hatırlayamaz hale gelirken kendimi çok dikkatli bir şekilde incelenmiş hissediyorum.

Büyük bir parçam bu projeye hiç başlamamış olmayı diliyor. Geri kalan yanıma ise evde kitap okuyor olmayı diliyor.

Ben bana acıyor. Öyle olmalı çünkü "Perde olayından daha aptalca bir şey duymak ister misin?" diyor.

"Evet, lütfen," diyorum minnetle.

"Seni uyarmalıyım, bu gerçekten çok aptalca."

Kendimi o kadar neşeli hissediyorum ki, "Ah, aptalca şeylere karşı büyük bir tutkum var ve..." diye cıvıldıyorum.

Neyse ki orada sözümü kesti.

"Hâlâ hokey oynar gibi antrenman yapıyorum." Söylediği şeyin ciddiyetini hemen anlıyorum. Büyüklük ve kayıp onun etrafında geniş bir havuz oluşturuyor. Gözlerine bakarken ellerim yanlarıma düşüyor. Orada bulduğum acıyı tarif etmek çok zor. "Bir süredir yedek kalmışım gibi antrenman yapıyorum, sanki bir sakatlık geçirmişim ve geri dönmek için yeşil ışık yakacak bir telefon bekliyorum."

"Bu aptalca değil, Ben."

Gülümsüyor ama bana inanmıyor. "Üç şeyi seviyordum. Liz, Luca ve-"

"-ve hokey." "Ve hokey."

Liz öldüğünde iki şey kaybettiğini açıklamasına gerek yok ve karısını kaybetmenin acısıyla boğuşurken oyunun da yasını tuttuğunu açıklamasına gerek yok. Açıklamasına gerek yok çünkü acısı yüzünden okunuyor.

"Anlıyorum Ben," diyorum sessizce. Daha önce yaptığı gibi aynısını yapıyor, yumruğunu sıkıyor ve ağzına bastırıyor. Bu kez başını sallarken başka tarafa bakmıyor. Üzüntüsü ve kırılğanlığı sınırsız. Kocaman, uçsuz bucaksız şeyler, boğumlu karanlık kanatlar gibi arkasından uzanıyor. "Yalnız değilsin." Tekrar başını sallıyor ama ikna olmadan. "Öyle hissediyor olabilirsin ama değilsin. Etrafınızda büyük hokey hayranları var." Küçük bir gülümseme yayıyor. Numarasına tıklayıp bir arama yapıyorum ve telefonu cebinde titreşince kapatıyorum. "Artık numaram sende var, bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Ciddiyim. Herhangi bir şeye."

"Aptalca şeyler bile mi?"

"Özellikle aptalca şeyler."

Ben Stirling

Yaklaşık beş yüz seksen altı metre kumaş çektim ve hala bir pencerem var. Sonuncusu. Yatağımın yanındaki.

Jeremiah'nın evi dün gece olduğu gibi yine aydınlandı. Bu gece kanepede değil. En azından artık değil. Bir süre oradaydı, sonra bir şey yapmayı unutmuş gibi zıpladı. Yatak odasındaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Banyo ve giyinme odası olabilir mi?

Görüntüye geri döndüğünde, giydiği kıyafetleri çıkarmış ve spor görünümlü bir takım elbise giymiştir. Lululemon ya da benzeri yerlerden alışveriş yapan insanların üzerinde görmeyi beklediğiniz türden bir şey. Pantolon ve crop top giyiyor. Dar pantolon. Tayt ya da yoga pantolonu diyebiliriz sanırım. Gece mavisi ve mor renkte, Andromeda galaksisini andıran girdapları var. Bacaklarını ayak bileğinin bir, belki iki santim yukarısına kadar örtüyor. Ayakları çıplak. Atleti siyah, dar ve göbeğindeki kalın bir bandı gösterecek şekilde kesilmiş ve kolunun altında bir yoga matı var.

Cam kapıları kaydırarak açıyor ve yoga matını çömlek çarkının yanındaki kapalı alanın altına seriyor. Sırtı bana dönük, omuzları aşağıda ve gevşek, boynunu nazikçe esneterek başlıyor ve yavaşça vücudunun aşağısına doğru ilerliyor.

Hareket edişini izlemenin huzur verici bir yanı var. Onda da huzurlu bir şeyler var.

Bugünden önce "yer tutmak" deyimini gerçekten anladığımdan emin değildim. Bundan bahsedildiğini duymuştum ama ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. Bugün benim için yaptığı şeyin bu olduğundan oldukça eminim. Ona perdelerden ve Liz'siz bir hayattan korktuğuma dair saçma sapan şeyler söyledim ve o da bana yer açtı. Tam olarak böyle hissettim, sanki etrafımızda bir boşluk vardı ve o benim için onu tuttu. Kollarında ve ellerinde. Sanki bir şeyi açmış gibiydi. Paslı ve eski bir şeyi, biraz ışık ve temiz hava girene kadar aralık tutmuş gibi.

Bunu nasıl ya da neden yaptığından tam olarak emin değilim ama Liz'in öldüğü günden beri en çok rahatladığım andı.

Pozlar arasında iyi çalışılmış bir kolaylıkla ilerliyor. Pozlar oldukça basit başlıyor ama hızla karmaşıklaşıyor. Hem de çok karmaşık. Ayak parmakları havada, vücudu tahta gibi kaskatı, mükemmel bir amuda kalkıyor ve b u n u o kadar uzun süre sürdürüyor ki bilincini kaybedip kaybetmediğini merak etmeye başlıyorum, ama sonra karnının üzerine yatıp kollarıyla kendini yukarı doğru bastırdığı bir pozisyona geçiyor, vücudunu geriye doğru eğerek omurgasını kırmadan ne kadar geriye doğru bükebileceğini görmeye çalıştığını varsayabiliyorum. itibaren

Orada, zahmetsizce öyle bir pozisyona geçiyor ki, doğrusunu söylemek gerekirse, kendini simit yapıyormuş gibi görünüyor.

Phoebe Buffay'den alıntı yaparsak, "çok esnek." Bu kesin.

Tüm bunları yaptıktan sonra dört ayak üzerine kalkıyor. Nefesi sert ama kontrollü. Arkadan bile göğüs kafesinin düzenli aralıklarla yükselip alçaldığını görebiliyorum. Bacaklarını açıyor, her seferinde bir tane açıyor, dizlerini kalçalarından biraz daha geniş duracak şekilde hareket ettiriyor ve ellerinin üzerinde duruyor. Pantolonu dar. Daracık. Vücudu diğer kıyafetlerde görüldüğünden daha kaslı. Likra, kıcının sıkıca toplanmış yuvarlakları üzerinde geriliyor ve ortadan geçen dikişi hafifçe çekiyor. İç çamaşırı giyip giymediğinden tam olarak emin değilim. Buradan anlayamıyorum ama hareket ettikçe kumaş hafifçe çatalına doğru iniyor, o yüzden muhtemelen giymiyordur diye düşünüyorum. Omurgası, saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi yukarı doğru yaylanıyor. Bu pozisyonu o kadar uzun süre koruyor ki nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Nefesimi verdiğimde sırtını dikleştiriyor. Sertçe. Çok sert.

Aceleyle bir adım geri atıyorum ve perdeyi gürültüyle çekiyorum. Sonra yatağa giriyorum.

Onu bir dahaki görüşümde evdeyken yaptığı her şeyi görebileceğimi söyleyeceğim.

Sevgili Liz,

~~Yeni komşumuz yoga pantolonu giyiyor.~~

Seni seviyorum ve

*özlüyorum. Sevgiler,
Ben*

Ben Stirling

Yüzüme vuran ışıkla, pantolonumda rahatsız edici bir sıkılıkla ve güçlü bir işeme dürtüsüyle uyandım. Çirkin ve aşırı olmasının yanı sıra, odamdaki perdeler de pek etkili değil. Ortada karartmanın birleşmesi gereken ama birleşmeyen bir boşluk var ve içeri ışık girmesine izin veriyor. Buraya geldiğimden beri her sabah beni uyandırıyor.

Perdeleri sistematik bir şekilde açarak ve ereksiyonumu görmezden gelerek odanın içinde dolaşıyorum, böylece işeyebiliyorum. Uyarılmadan sadece sinir bozucu olanlardan. Neyse ki bir dakika içinde geçecek. Son zamanlarda sikim böyle kalkıyor.

Perdeler çekilince, arka bahçeye bakıp her şeye ek olarak bir bahçe servisi ve havuz şirketi ayarlamam gerekeceğini fark edecek kadar uzun süre geçiriyorum. Üstelik bu ereksiyon inatçı olduğunu kanıtlıyor. Sanırım kederin aşamaları ya da her neyse onunla ilgili notu almamış. Her zamanki gerginliğe ek olarak, tabandaki eski, tanıdık bir basınç bana hiçbir yere gitmediğini bildiriyor.

İç çekiyorum ve duşa giriyorum, sağ elime sağlıklı bir miktar saç kremi döküyorum ve su etrafımda çağlarken aklımda sadece nihai bir hedef olmadan okşuyorum.

Hızlı ol ki işeyebilesin, diyorum kendime.

Şaftımdaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve vuruşlarımı uzatıyorum, elim başa yaklaştığında hafifçe çekiştiriyorum ve büküyorum. Su yapmak istediğimden biraz daha sıcak olmalı çünkü sıcaklık içime sızıyor. Tenime ve daha derinlere. Sadece dışım değil, içim de sıcak. Ben okşadıkça, zevk dalları uyanıyor ve sikimde yukarı ve aşağı yılan gibi kıvrılıyor. Bir elimi fayansın üzerine koyuyorum ve ciddi bir şekilde sarsmaya başlıyorum. Duygularım sel gibi akıyor. Damarlarımda yoğun bir zevk akıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve göz kapaklarımda görüntülerin yanıp sönmeye izin veriyorum.

Dudaklar

.

Yumuşak

dudaklar.

Açık pembe.

Yumuşak açık pembe

dudaklar ayrılıyor. Sıcak

bir ağız açılıyor.

İçi ılık ve ıslak. O kadar sıcak ve ıslak ki, parmaklarımı içine daldırıyorum. İşaret parmağımı ve orta parmağımı istekli bir dilin ucunda gezdiriyorum. Parmak uçlarıma sıkıca bastırarak beni baştan çıkarmaya çalışıyor. Beni davet etmeye çalışıyor. Kalmamı sağlamaya çalışıyor.

Alay ediyorum, parmaklarımı geri çekiyorum ve yumuşak açık pembe dudaklar kaşlarını çatarken inliyorum.

Çatık kaşlar beni daha da ateşlendiriyor.

Daha sert ve daha hızlı okşuyorum ve kendimi başparmağımı dolgun bir alt dudağın üzerinde gezdirirken görüyorum. O kadar gür ve dolgun ki ortasında hafif bir çukur var. Bir ömür boyu kahkahaların oluşturduğu küçük bir çizgi.

İçimde elektrik vızıldıyor, taşaklarımdan sikime, omurgamdan beynime zaplıyor. Sikim kalınlaşıyor, karın kaslarım ve ciğerlerim kasılıyor. Dışarı attığım yük beni öyle bir güçle terk ediyor ki haykırıyorum ve bittiğinde kendimi donmuş duvar karolarına yaslanmış buluyorum.

Tanrım.

Kendime gelmeme yardımcı olması için musluğu çevirip serinletiyorum. İşe yarıyor.

Zihnim hemen berraklaştı.

Bu farklıydı.

İyi hissettirdi. Gerçekten iyi. Sonradan ödenecek bir bedeli olmayan bir zevkti. Uzun zamandır ilk kez gelmek bana kendimi iyi hissettirdi. Sadece iyi. Hemen ardından gelen üzüntü değil.

Neredeyse nasıl bir şey olduğunu unutuyordum.

Jeremiah Blake

OĞLUM, HAKLIYMIŞIM. Hokey *kesinlikle* benim için bir oyun. Hayranı olalı iki hafta oldu ve diyelim ki müptelası oldum. Ne oyun ama. Bir sporda isteyebileceğiniz her şeye sahip. Heyecan, gerilim, göz zevki, şiddet ve bolca entrika.

Hepsi çok heyecan verici.

İzlemeye başladığımdan beri çok şey öğrendim. Benim için yepyeni bir dünya açıldı.

NHL'de çok fazla takım olduğunu öğrendim, yani dolaylı yoldan bu konuda da haklıymışım. Tam olarak otuz iki takım var ve her takımda maç başına yirmi olmak üzere çok fazla oyuncu var. Yoksa yirmi üç müydü?

Hmm, emin değilim. Google'da aramam gerekecek.

Yine de oyunda inanılmaz miktarda organizasyon ve koordinasyon olduğuna eminim, ki bunu hiç beklemiyordum. Her zaman herkesin pakı vuracak kadar yaklaşmak için elinden gelenin en iyisini yaptığı bir çörek kavgası olduğunu düşünmüştüm, ama hayır, çok daha fazlası var. Her oyuncunun belirli bir işlevi vardır. Savunma ya da hücum. Ve büyük takım içinde küçük mini takımlar gibi olan oyuncu hatları vardır. Her sıra buza çıkar, bir süre oynar ve sonra tekrar gider. Bunu, herkesin pakla sırayla oynamasını sağlamak için yapıyorlar ki bence bu çok hoş bir şey.

Ayrıca artık Stanley Kupası hakkında her şeyi biliyorum. Bu çok önemli bir şey ve inanın bana sadece büyük bir su şişesi olmaktan çok daha fazlası var.

Artık hokey hakkında o kadar çok şey biliyorum ki, ekrandaki kalabalıklarla aynı anda tezahürat yapmaya başlıyorum ve bu ne güzel bir duygu. Bu bana gerçek bir topluluk hissi veriyor. Bağlantı hissi. Açıkçası, heteroseksüel erkeklerin sporu neden bu kadar çok sevdiğini anlamaya başlıyorum.

İnanılmaz miktarda araştırma yaptım ve evet, ortak duşların gerçek bir şey olduğunu keşfettiğimde biraz uzandım. Sadece pornolarda olduğunu sanıyordum. Ve çorapların hokey üniformalarının resmi bir parçası olduğunu fark ettiğimde bir kez daha uzanmak zorunda kaldım, ama dürüst olmak gerekirse, bunun için beni kim suçlayabilir ki? İnsanın başını döndürmeye yetiyor.

Eğer oyunda illa ki bir kusur bulmam gerekiyorsa, bu üniforma ile ilgili olurdu. Beni yanlış anlamayın, bu çok önemli bir şey değil ama bir hokey forması tasarlıyor olsaydım, bol şort olayından vazgeçer ve futbol tarzı bir pantolon giyerdim. Bilirsiniz, uygun ve sıkıştırıcı bir şey. Sıkıştırma iyileşmeye yardımcı olur ve bunlar profesyonel

atletler, Tanrı aşkına. Vücutlarını geliştirmek ve eğitmek için inanılmaz bir zaman harcıyorlar. Kalçalarını gösterememek onlar için çok moral bozucu olmalı. Ya da popolarını.

Zavallı şeyler. Onlar için üzülüyorum.

Araştırmam burada bitmedi. Ortak duşlardan, spor çoraplarından ve kompresyon pantolonlarına kısa bir dalıştan kurtulur kurtulmaz, hokey takımı lakapları, ritüelleri, batıl inançları, gol şarkıları ve maç öncesi performansları gibi sevimli şeyler hakkında her şeyi öğrendim.

Bunların hepsini sevdim. Gerçekten bayıldım. Hayatımın bu kadar büyük bir kısmını bu güzel oyunu izlemeden geçirdiğime inanmıyorum.

Uzaktan kumandamda ileri sar tuşuna basıyorum ve bir sonraki oyuna iki kat hızla geçerken televizyon ekranım beyaz, kırmızı ve siyah dalgalı çizgiler halinde bulanıklaşıyor.

Yanımda Marcus elini alnına götürüyor ve yüksek sesle inliyor. "Tanrı aşkına," diyor dişlerinin arasından. "Eğer bunun acısını çekeceksek, lütfen bütün maçı izleyebilir miyiz?"

"Ama, ama, Ben buzda değilken neden hokey izleyelim ki?" diye sordum.

"Çünkü Jeremiah, biz normaliz. En azından ben öyleyim."

"Oh. Tamam."

Neyse ki ileri sarmam işe yaradı çünkü Ben ve diğer pivotun pistin ortasına gidip pak için kavga etmeleri için ne olması gerekiyorsa o oldu.

Yaşasın.

Bu kısma bayıldım.

Ben çömelmiş, üç, belki dört saniye boyunca rakip oyuncuya bakıyor. Kemikten et koparabilecek bir bakış. Diğer oyuncuyu ölçerken gözleri mikroskobik olarak soldan sağa hareket ediyor. Bakışları aralarındaki kırmızı noktaya düşüyor ve disk hakemin elinden düşmeden önce ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor. Saatlerce üzerinde çalıştığım bir gülümseme. Pakın kendisinininki kadar iyi olduğunu bildiğinde gülümsüyor.

Asla yanılmaz.

Diğer oyuncu hızlı ama Ben daha hızlı. Aslında, Ben o kadar hızlı ki insan gibi görünmüyor. Pakı diğer oyuncunun patenlerinin arasından geçiriyor ve omzuyla ona öyle sert vuruyor ki, zavallı adam buzun üzerine yığılıyor. Ben onun üzerinden atlıyor ve pakı bir füze gibi kovalıyor. Hedefe kilitlenmiş bir güdümlü füze. Adımları hızlı ama zarif görünecek kadar gevşek. Aldatıcı bir rahatlıkla hareket ediyor. Sıradan olmaktan çok uzak, bu şekilde hareket ettiğinde ölümcül. İlk kurşunu o atar.

defans oyuncusunun etrafından dolanıyor ve pakı sağa sola vurarak gülünecek bir hareket yapıyor. Şaka gibi. Sanki Ben bir profesyonel ve buzdaki diğer herkes oynamayı öğreniyor. Çembere hızla yaklaşıyor. Diğer defans oyuncusu topu ona doğru atıyor ama o çok yavaş. Ben'in gözü ödülde, sol köşede, kalenin arkasında. Şutunu çekiyor ve golü atıyor.

Kalabalık ve ben çığına döndük. Marcus başka bir şey izleyip izleyemeyeceğimizi sordu. "Vay anasını! Bunu gördün mü?" Bağırıyorum, hala ayaktayım ve iki elim

Havada. "Orada ne yaptığını gördün mü? Tanrım, gerçek dışıydı. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Moop? Ne kadar iyi olduğunu görüyor musun?"

"Öyleydi," diyor Marcus.

Bu tek bir kelime ama içimi karartıyor. Duygularımı mantıksızca incitiyor çünkü doğru. Ben emekli oldu. Ben'in emekli olduğunu biliyorum. Bunu herkes biliyor.

Kanepeye tekrar oturuyorum, bu sefer Marcus'tan biraz daha uzakta bir koltuk seçiyorum.

"Onun yerine ne izlemek istersin?" diye sordum.

"Bilmem. *Schitt's Creek, Parks and Rec, Brooklyn 99*. Umurumda değil, bunun dışında herhangi bir şey."

"Bunların hepsi tekrar. Onları milyonlarca kez izledik."

Marcus başını sertçe bana çevirdi. "Tam anlamıyla dört yıl önce oynanan bir maçın tekrarını izliyordunuz."

"Bunu biliyorum, Marcus. Ama daha önce hiç görmedim."

Günün geç saatleri, neredeyse gece yarısı. Yoga çalışmamı birkaç saat önce bitirdim ve kendimi huzurlu ve merkezde hissediyordum. Bu şekilde devam etmek istiyorum. Günün bu saati sakinleşmek içindir, gergin olmak için değil. Marcus bir gece kuşu ve sık sık geç saatlerde geliyor. Arkadaşlığını sevdiğim için genelde aldır mıyorum ama son zamanlarda daha erken gelse ve beni hokey izlemem için yalnız bıraksa daha iyi olur diye düşünmeye başladım.

"Hâlâ her gün ona kahve götürmek için yan odaya mı gidiyorsun?" diye soruyor, sesindeki yargıyı yok etmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Hayır. Her gün değil."

Bu doğru. Sayılır. Geçen Salı ona kahve götürmedim çünkü erken saatte yoga dersim vardı ve erteleyemedim. O öğleden sonra uğrayıp ona üzerinde Seattle'daki en iyi perdecinin adı ve numarası olan el yazısıyla yazılmış bir not verdim. Marcus'a bundan bahsetmemeye karar veriyorum çünkü bana hafifçe gülümsüyor ve "Eğer gerçekten istiyorsan maçın geri kalanını izleyebiliriz" diyor.

Başımı kanepenin arkasına yaslıyorum ve yerleşiyorum. Maçı hiç ileri sarmadan izlemek tamamen farklı bir deneyim. Çok şey kaçırdığımı hemen fark ediyorum. Ben oynamadığı zamanlarda takım arkadaşlarıyla birlikte yedek kulübesinde oturuyor. O Blackeyes'in kaptanı, yani tüm takımın esas adamı gibi, bu yüzden yedek kulübesindeyken diğer oyuncularla konuşuyor, onlara saldırı planlarının ne olması gerektiğini ve bir sonraki adımda ne yapmalarını istediğini söylüyor. Sik kafalı bir şekilde değil, *başarılı olmanızı istiyorum ve işte bunu nasıl yapacağınız*. Çok ateşli.

Yedek kulübesine ilk gelip oturduğunda, buz üzerinde kendini zorlamaktan normalden daha fazla nefes alıyor. Kaskını takmış ve saçları terden ıslanmış. Bunu biliyorum çünkü küçük bukteleler ensesinden dışarı fırlıyor ve kıvrılıyor. Sopasını bir bacağına dayamış, bacakları açık. Takım arkadaşlarıyla konuşurken gülümsüyor ve başını sallıyor, her birine görüldüğünü hissettirmek için zaman ayırıyor. Verdikleri yanıtlar hep aynıdır.

"Evet, Kaptan!"

"Tamamdır,

Kaptan!" "Anlaşıldı,

Kaptan!"

Bunu söyleme şekillerinde beni etkileyen bir şey var. Minnettar bir şey. Neredeyse rahatlama gibi görünen bir şey. Haklılık gibi. Doğruluk. Sanki endişelenmelerine gerek olmadığını biliyorlar çünkü başlarında kendilerinden daha çok şey bilen biri var. Güvenebilecekleri biri. Örnek aldıkları biri.

Zamanında kendini alfa ilan eden o kadar çok erkekle tanıştım ki, bu iki kelimeyi yan yana düşünmek bile kendimi kötü hissetmeme neden oluyor. Ben öyle biri değil. Kendini ilan etmedi. O nadir bir vaka. Gerçek bir vaka. Diğer erkeklerden ayrı duran bir adam çünkü o böyle doğdu. Kendini oraya koyduğu için değil, onu oraya koydukları için diğer erkeklerin üzerinde baş ve omuzlar üzerinde duran bir adam. Çünkü onun liderlik etmesini istediler ve onlar da takip etmek istediler.

Ekranda, oyun devre arası için duruyor. Bu, tüm oyuncuların buzdan çıkıp soyunma odalarına giderek birlikte duş aldıkları ve küçük bir havlu tokuşturma kavgası ya da buna benzer bir şey yaptıkları zamandır. Bu, morali yükseltmenin ve takım ruhunu artırmanın bir yoludur.

Belki de değildir. Devre arası sadece on sekiz dakika, yani muhtemelen tüm bunlar için zamanları yok. Muhtemelen morali yükseltmeyi ve takım ruhunu artırmayı maç sonrasına saklıyorlar.

Oyuncular üçüncü periyodun başlaması için sahaya çıktıklarında, arkamdaki dağınık minderleri alıp kucağıma yerleştiriyorum. Tarih bana, başkalarıyla birlikteyken hokeyin bu bölümünü izlemenin en iyi yolunun bu olduğunu öğretti.

Ben'in bir elinde sopası ve eldivenlerinden biri, diğerinde de su şişesi var. Buzun üzerinde süzülürken şişeyi dudaklarına götürüyor. Başını geriye yatırıyor ve musluğa dokunmadan suyu ağzına püskürtüyor. Düzenli bir sıvı akışı şişeden ayrılır ve vücuduna girer. Boş zamanlarında yutkunur. Adem elması yavaşça hareket ediyor; gözle görülür bir çıkıntı boğazından yukarı çıkıyor, sallanıyor ve sonra tekrar aşağı kayıyor. Son yudumunu da yuttuktan sonra başını dikleştiriyor, duruşunu hafifçe öne eğilecek şekilde ayarlıyor. Ekranın ötesine ulaşan bir gülümseme yayıyor, beni taşaklarımdan sıkıca kavırıyor ve sertçe sıkıyor. Gözlerini kapatıyor ve yüzüne biraz su püskürtüyor. Bunu yaparken gülüyor ve başını iki yana sallıyor.

Çok fazla.

Yine de işi bitmedi. Yaklaşmadı bile.

Eldivensiz olan sağ elini kaldırıyor ve kalın avucuyla uzun parmaklarını yüzünde gezdiriyor. Alnından çenesine kadar.

Kamera çalışması *yerinde*. Gerçekten de öyle. Kameraman ne yaptığını biliyor. Hiçbir şeyi kaçırmıyor. Ben'in her hareketini takip ediyor, o kadar yakınlaştırmış ki göz kırptığında her bir kirpiğin birbirine dolandığını görebiliyorum.

Ben hâlâ gülümsüyor ama gülümsemesi artık farklı. Değişmiş. Neredeyse tehditkâr. Neredeyse tehditkâr. Su şişesini yedek kulübesindeki bir takım arkadaşına uzatıyor ve kaleye, tıpkı karşı karşıya pozisyonda rakip santrfora baktığı gibi bakıyor. Gözleri açık ama kısık. Etrafındaki dikdörtgen çelik çerçevenin boyutunu, şeklini ve yerleşimini hafızasına kazırken bakışları ağa sabitlenmiş durumda.

İşi bittiğinde usulca kıkırdıyor. Sonra parmaklarını kaleye doğru hareket ettiriyor. Bu, havaya milyonlarca minik kristal damlacık gönderen kararlı bir harekettir.

Bu onun ritüeli. Alışkanlığı. Sihir yapma yöntemi.

Göz kapaklarını yarıya iniyor ve kucağımdaki yastığı daha sıkı kavırıyorum.

"*Tanrım*," diye dua edercesine mırıldanıyorum.

"Ugh," diyor Marcus. "Yorgunum. Sanırım eve gideceğim."

Ben'in ritüeli Marcus'u beni etkilediği gibi etkilemiyor gibi görünüyor. Luca'nın surat asmasına Ben'in bağışıklığı olduğu kadar onun da bağışıklığı var gibi görünüyor. Öte yandan ben, ilk gördüğümde biraz uzanmak zorunda kaldım.

İkincisinde de.

Düşündüm de, şimdi bir tane daha alabilirim.

Jeremiah Blake

İri bir adam ve küçük bir çocuk bana doğru ilerlerken, yan kapıdan UZUN BİR GÖLGE uzanıyor, şekil değiştiriyor ve hareket ediyor. Ben'in adımları uzun ve amaçlıydı. Çok fazla yer kaplıyor. Bu onun boyu. Ve omuzlarının genişliği. Ve kalçalarının kalınlığı. Ondan çok var. Elinde değil.

O ve Luca buraya taşınalı üç hafta oldu, yani onu gördüğümde göğüs kafesimde olanlara alışmış olmalıyım, ama değilim. Bu görüşün beklenmedik olması durumu daha da kötüleştiriyor.

Yürürken Ben, Luca'nın elini tutuyor. Ben'in kolu düz, yanında asılı, hareket ettikçe hafifçe sallanıyor. Luca'nın kolu yukarı uzanmış, Ben'i bir tırmanma sporu gibi kavramış. Luca her birkaç adımda bir küçük bir hoplama, sıçrama ve zıplama hareketi yapıyor, Ben'in kolunun yukarı salınımında bacaklarını havaya kaldırıyor. Bunu kısmen Ben'e ayak uydurmak için, kısmen de o kadar heyecanlı ki ayaklarını yere basamadığı için yapıyor.

Ayakları yere her değdiğinde "Sürpriz çiçekler!" diye bağırıyor.

Bana ulaştıklarında Ben omuz silkiyor ve şöyle diyor: "Ondan hiçbir şey anlamıyorum ama çiçeklerle ilgili bir şey yapmak için gelmemizin acil bir mesele olduğuna inandırıldım."

"Sürpriz çiçekler!" Luca tekrar söylüyor.

Elimdeki tohum dolu torbayı Luca'nın görüş alanına doğru sallıyorum. "Ekmem gereken kır çiçekleri var," diye açıklıyorum Ben'e. "Hangilerinin torbada olduğunu ya da hangilerinin çıkacağını bilmiyorum, bu yüzden onları ekiyorum, suluyorum ve çiçek açtıklarında mutlu bir sürpriz bekliyorum."

"Ah," diyor Ben. "Sürpriz çiçekler."

"Luca'ya onları dikmeme yardım etmek için gelip gelemeyeceğini sana sormasını söyledim. Umarım sorun olmaz."

"Elbette. Onu davet ettiğin için teşekkürler. Onun bütün haftasını güzelleştirdin. Muhtemelen ayını da."

Hazırladığım çiçek tarhının kenarına çömelıyorum, Luca ve Ben de aynısını yapıyor.

"Daha önce hiç çiçek diktin mi Luca?" diye sordum.

"Hayır, ama geçen yıl okulda bir fasulye ekmiştim. Pamuk içine koydum ve çok suladım. Kıvrıkcık ipler gibi büyüdü, sonra simsiyah oldu ve kokmaya başladı."

"Ah canım," dedim. "Merak etme, okulda fasulye ektiğimde de aynı şeyin başıma geldiğini hatırlıyorum ama sürpriz çiçeklerle ilgili hiç kokulu bir sorun yaşamadım."

"Belki de bitkiler toprakta büyümeyi pamuk yününe tercih ediyorlardır," diyor Luca.

"Belki," diye katılıyorum. "Şimdi, bana yardım etmek ister misin?" Başını hızla sallıyor ve ellerini neşeyle birbirine kenetliyor. "Tamam, şuradaki çantayı kesmeni istiyorum... Güzel. Mükemmel... Şimdi hepsini elime dök, böylece daha büyük tohumları seçip önce onları ekebiliriz çünkü diğerlerinden biraz daha derine inmeleri gerekiyor."

Luca ve Ben sırayla büyük bir tohum seçerler. Her biri bir tane aldığı anda, Ben boşta elini kullanarak parmaklarıyla toprağı tırmıklıyor. Elleri kocaman, tırnakları kısa ve küt ve hareketlerinde toprağı kazmaktan çok bir hayvanı okşuyormuş gibi görünmesini sağlayan bir durgunluk var. Toprağın durumundan memnun kaldığında işaret parmağını toprağı bastırıyor. Yavaşça. Geçici olarak. Sanki onu incitmemeye ya da rahatsız etmemeye çalışıyormuş gibi.

Bunu yapma biçiminde son derece baştan çıkarıcı bir şey var, ama olmaması gerektiğini sadece Tanrı biliyor.

Delikler açıldıktan sonra Ben ve Luca sırayla tohumları içine atıyor ve üzerlerini kapatıyorlar. Ben tüm bu süre boyunca Luca'yla alçak sesle konuşuyor. Sözleri cesaretlendirici ve özenli ama mizah yüklü. Övgülerin ve şakacı alayların altında bir şey sabittir. Her zaman mevcut.

Nezaket.

Ben, Luca'ya karşı her zaman nazik. Onları ne zaman etkileşim halinde görsem, Ben'den Luca'ya bir nezaket tonu özgürce akıyor. O da her zaman nazik. Biraz fazla büyük, açık bir şekilde erkeksi bir şekilde nazik ve besleyici.

Luca elimdeki tohumları yiyecek arayan bir tavuk gibi didikliyor. Ben, hedeflediğı tohumu dikkatlice ayırmak için işaret parmağı ve başparmağının uçlarını kullanıyor. Bunu yaptıktan sonra bana bakıyor ve göz temasını keserek başını eğiyor. İlk başta, bana bu kadar yakın olmaktan ve bana dokunmak zorunda kalmaktan rahatsız olduğu için böyle yaptığını düşünüyorum. Önemli bir şey değil. Pek çok erkek diğer erkeklerin yanında böyle hisseder. Toplum bize bunun beklenen bir şey olduğunu söyler.

Ama burada olan bu değil. Fark etmem biraz zaman aldı ama fark ettim. İşte orada. Gümüş mavisi gözlerde belli belirsiz bir mizah izi. Ayı örten bulutta bir çatlak. Bir şaka. Büyük bir şaka değil, hatta iyi bir şaka da değil. Küçük bir tane, ama benim için yaptığı bir tane. Sıcak teni yaşam çizgimi takip ediyor, biraz fazla uzun ve biraz fazla sert, beni gıdıklıyor.

Bu beni ateşleyen küçük bir şey. Önemli olması gerekmiyor. Yanımda ya da omzumda şakacı bir dürtmeden daha önemli olmaması gerekiyordu.

ama bana anlamlı geliyor.

Ben yanarken, Ben bir parmağını tekrar toprağa bastırıyor. Parmaklarının geri kalanını avucuna doğru kıvrmasını ve işaret parmağını yavaşça toprağa batırmasını izliyorum. Derine, ama çok derine değil.

Delği genişletecek kadar kıvrıyor.

Yapma, diye uyarıyorum kendimi. *Sakin yapmaya kalkma. Toprağı kıskanmana izin verme.*

Neyse ki başarılıyım. Pisliği kıskanmıyorum ve bu ne büyük bir rahatlama. Bu benim için bile alçakça olurdu.

Ne yazık ki bunu yapmamamın tek nedeni feci bir dikkat dağınıklığının kurbanı olmam.

Luca'ya hortumu veriyorum ve tohumlar ekilir ekilmez sulamasını istiyorum. Ayakkabılarını, şortunu, çimleri ıslatarak ve çiçek tarhını sular altında bırakarak çok iyi bir iş çıkarıyor.

İşinden memnun kaldığında Ben'e muzip bir yan bakış atıyor. Ben başka tarafa bakıyor ve görmüyor ya da görse bile tepki verecek zamanı olmuyor. Ben görüyorum. Düşüncenin Luca'nın kulağına fısıldadığını ve onu etkisi altına aldığını görüyorum. Kaşları yukarı kalkıyor ve niyetinin gücüyle dili dışarı fırlıyor.

Hortumu kaldırıyor ve ben ağzımı açmaya fırsat bulamadan Ben'in suratına püskürtüyor.

Ben şaşkınlıkla geri çekilirken "Özür dilerim!" diye bağıyor. "Elime 'hayır' dedim ama çok hızlıydı. 'Hayır elim, yapma' dedim ama çok geçti çünkü benim elim bir hokey eli ve hokey elleri *gerçekten* hızlıdır."

Luca'nın ellerinin beynini aşan bir hızda hareket etmesinin Ben'in başa çıkmakta epey tecrübeli olduğu bir şey olduğu izlenimine kapılıyorum çünkü iç çekip "Sorun değil tatlım" diyor.

Luca hiç istifini bozmuyor. "Eğer sorun değilse, bir daha yapabilir miyim? Sadece bir kez daha."

Yüz ifadesi umutlu, tatlı, muzip ve o kadar sevimli ki Ben başını sallayıp gözlerini devirerek, "Tamam, ama sadece bir kez daha ve Jeremiah'yı almadığından emin ol. Güzel kıyafetler giyiyor."

Ben bu iltifat karşısında içimden gelen yuvarlanma dürtüsüyle savaşıırken, Ben duruşunu ayarlıyor, kendini destekliyor ve spreyi beklerken hafifçe öne eğiliyor. Luca hortumu tekrar kaldırıyor ve bu kez yüzünü bolca ıslatıyor. Ben gülerken başını iki yana sallar ve her tarafa su fişkırtır.

yön. Saçları bu hareketle dalgalanıyor. Yakışıklı bir adam için karanlık bir hale.

Gözleri kapalı. Kirpikleri ıslak.

Kendimi sersemlemiş hissediyorum.

Luca hortumu çimenlerin üzerine bırakıyor. "Baba," diyor başını eğerek, "buza çıkmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Ben'in kahkahası gürültülü bir göbek kahkahasından uzak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Tıpkı daha önce Luca'nın Ben'e sprey sıkacağını bildiğim zamanki gibi. Bir sonraki adımda ne olacağını daha gerçekleşmeden biliyorum. Biliyorum. Belki de Ben yapacağını bilmeden önce biliyorum. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama *biliyorum*.

Zaman yavaşlıyor.

Ben yere bakıyor.

Yüzünden aşağı su damlaları akıyor. Yanaklarından ve burnundan. Dudakları ayrılıyor ve büyük elini tembelce kaldırıp yüzünde gezdiriyor.

Alnından çenesine kadar.

Donmuş bir şekilde oturuyorum, kıpırdamadan ama anlamsızca gülümsüyorum. Ben hâlâ gülüyor, Luca da öyle. Luca, Ben'in kale direği yerine tükürmesi için etrafta uygun bir hedef arıyor. Hiçbirini bulamıyor ama döndüğünde Ben yumruğunu Luca'nın yüzüne yaklaştırıyor ve ona hafifçe su fışkırtıyor. Luca yine gülüyor. Ben de öyle.

Korkunç bir ses çıkarıyorum. Gerçekten korkunç bir ses. İnilti ve gurultunun en kötüsünün bir araya geldiği bir ses.

Sanırım hâlâ gülümsüyorum.

Kesinlikle hâlâ o sesi çıkarıyorum.

Ben fark edip bana acıdı mı yoksa bunu hep yapacak mıydı emin değilim ama bana doğru döndü. Omuz, kol, el, sonra göğüs ve yüz. Güzel yüz.

Acınacak haldeyim. Aptal gibi gülümseyen, inleyen bir karmaşa. İlk küçük damlacıklar yüzüme yağarken gözlerimi kapatıyorum ve başımı geriye doğru eğiyorum. Serin bir sıçramayla tenime iniyorlar. Onları minnetle karşılıyorum. Hürmetle. Onları bir lütufmuş gibi kabul ediyorum. Bir kutsama. Bir lütuf.

Onları böyle kabul ediyorum, sadece biraz daha aptalca.

Soğuk su içimde bir şeyleri sarsıyor. Kötü bir şeyi. Beynimin dürtüselliği yöneten kısmında bir sızıntı başlatıyor ve vücudumun kendimi kontrol etme yeteneğini hızla tüketiyor. Tek omzumu kaldırıyorum, nazlı nazlı gülümsüyorum ve kirpiklerimin arasından Ben'e bakıyorum.

"Teşekkür ederim Kaptan," diyorum o kadar cilveli bir sesle ki, duyduğumda tüm omurgam dehşet içinde kasılıyor.

Ben'in gülümsemesi mikroskobik olarak donuyor ve iki kez göz kırpmıyor. "Bir şey değil," diyor, birkaç metre ötemizdeki çimenlikte duran küreği görmeme ve Ben ile Luca eve gider gitmez büyük bir çukur kazıp kendimi gömmek için onu kullanmayı planlamama yetecek kadar uzun bir aradan sonra.

Neyse ki Ben çabuk iyileşiyor. Sanırım büyük olasılıkla insanların geliştirdiği evrimsel özelliklerden biri, bir şey anlamlandıramayacağımız kadar saçma olduğunda beynimizin onu zihnimizden silmesi için mini bir zihinsel bayılma yaşamamıza neden oluyor.

Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Vay canına," diyor Ben, kendi eviyle benimki arasındaki çiti göstererek, "şuna bak Luca. Bunlar Coco ve Gabe'in yaptığı çizikler. Jeremiah'ın geçen gün bize anlattığı çizikler."

Evet, evet, bu doğru. Son birkaç haftadır Ben'e kendimle ilgili o kadar çok şey anlattım ki, onlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen teyzemin Danua cinsi köpekleriyle aynı adı taşıyor. Ya da onunla.

Ona çocukluğumdan, lise birinci sınıftayken annemle babamın nasıl doğuya taşındığından ve ben okul, şehir ve eyalet değiştirmek istemediğimde Lissa teyzemin beni yanına aldığından bahsettim. Doğduğum aile yerine onun ailesinin bir parçası olmak istemiştım.

Üniversiteyi ikinci kez bıraktığımda Lissa'nın benim için misafırhane inşa ettiğini ve teyzemle daha uzun süre yaşamak için çok yaşlandığını söylediğini biliyor. Yakın ailemle aramda gerçek bir husumet olmamasına rağmen Lissa, Ness ve Marcus'a kendimi herkesten daha yakın hissettiğimi biliyor. Onları sevdiğimi, Marcus'un biraz huysuz ama aynı zamanda yumuşak olduğunu, Ness'in yeni insanlarla tanışmaktan nefret eden karanlık bir at olduğunu ve Lissa'nın baharatlı yiyecekleri ve antikacılığı sevdiğini ve çoğu yıl ilkbahardan sonbahara kadar seyahat etmesine neden olan göçebe eğilimleri olduğunu biliyor.

"Onları özleyiyor musun?" diye soruyor.

"Köpekleri mi? Evet, çok tatlılar. İkisi de nazik devler, ama bir mayına basma korkusu olmadan çimenlerde yürüyebilmek için söylenecek bir şey var."

Ben başımı sallıyor ve şöyle diyor: "Evet, büyük köpeklerin sorunu da bu. Peki ya Lissa? Onu özleyiyor musun?"

"Evet. O gittikten sonraki ilk birkaç hafta her zaman çok sessiz oluyor."

"Yalnızlık çekiyor musun?"

"Artık yalnız değilim." Tanrım. Bu da çok cilveli oldu. Neyse ki, daha önceki korkunç Kaptan olayından çok daha hafifti. Bu tam bir saldırıdan çok bir imaydı. Ben'in kafasından geçtiğine eminim, ama her ihtimale karşı, "Biliyorsun, çünkü Marcus ve Vanessa'ya sahibim-" diye ekledim.

"Ve biz varız." Bu aslında bir soru değil, ama Luca'nın söyleyiş biçimi soru gibi algılanmasına neden oluyor.

"Evet, biz varız," diye cevaplıyor Ben, çünkü son zamanlardaki akıl almaz muhakeme hatalarıma rağmen, insanların kendilerini olduğundan daha fazla eşek gibi hissetmelerini istemeyen nazik bir adam.

Luca tohumlarla birlikte kendini de suladığı ve sıcak bir gün olduğu için, oynayabilmesi için fiskiyeyi hortuma bağlıyorum. Ben ve ben çimenlerin üzerinde oturup Luca'nın bahçenin en ucundan eve doğru koşmasını ve her seferinde yarı yolda durup fiskiye'nin üzerinde takla atmasını izliyoruz.

Ben perde çizmekten bahsediyor ve bitmek bilmeyen kumaş tomarları hakkında saçmalıyor. Dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyorum ama gecikiyorum. Genellikle, söylediği her kelimeye takılıyorum, ağzından çıkan her ifadeyi saklamak için bir kasada saklıyorum, en çok hangi tür dondurmayı sevdiği veya hangi müziği dinlediği hakkında acil bir bilgi almam gerekmesin diye.

Antep fıstığı, caz, rock ve arabada eşlik edebileceğiniz türden şeyler, eğer merak ediyorsanız.

Bugün kendimde değilim, en fazla ikinci ya da üçüncü kelimeyi yakalayabiliyorum, çünkü bugün Ben güneşin altında oturuyor ve ışığın ona vurma şekli diğer insanlara vurma şeklinden farklı. Zorlanıyorum çünkü bugün Ben'in saçları ıslak ve yüzünü geriye doğru itmiş ve sol elmacık kemiği boyunca kirli sakalının içinde kaybolan bir kir lekesi var. Bu lekeyi onun için silmemek için konsantrasyonumun her zerresini harcıyorum.

Dilimle.

Ama daha çok mücadele ediyorum çünkü Ben'in nazik gözleri, nazik bir sesi ve nazik elleri var ve aklıma şu geldi: Adem elmaları, kalın kalçalar, derin sesler ve elekten geçirilmiş erkeklikle ne kadar sorunum olursa olsun, bunlar benim asıl sorunlarım değil.

Kibarlık benim kriptonitim ve bu adamda fazlasıyla var.

Güneş ışığı yüzünde dans ediyor ve burnu ile kaşlarının oluşturduğu gölgelerle oynuyor. Bugün onda daha önce görmediğim bir canlılık var. En azından gerçek hayatta. Bunu her gece televizyon ekranımı aydınlatan adamda her zaman görüyorum. Bugün üzüntüsü biraz daha uzakta görünüyor ve ben o kadar hayalperestim ki bunun benim yüzümden olduğuna inanmama izin veriyorum. Çünkü o burada, bahçemde benimle birlikte ve ben onu mutlu ediyorum.

Bu düşüncenin iması yerleştiğinde, derinlere iniyor ve beni sersemliğimden çıkarıyor.

Bu hiç komik değil. Burada olanlar komik değil. Ciddi bir şey. Bu bir şaka ya da gülmece değil. Eğlenceli, kaotik, *Jelly'nin sevdiği* türden bir saçmalık *yapmıyorum*. Pervasız davranıyorum. Gerçek anlamda pervasız. Hem de çok gerçek bir şekilde. Bu gönülsüzce değil. Kalpler böyle kırılır. Ben Stirling ile kendime yaptığım şey, kitaptaki en eski hikayenin ilk bölümü. Sevip kaybedenler tarafından yazılmış uzun ve hüzünlü bir hikâye.

Kalbi kırıkların başlangıç hikayesi.

"Maça gitme konusunda ne hissediyorsun?" Uzun süredir sessiz olduğumu ve konuşma sırasının bende olduğunu fark ettiğimde soruyorum. Blackeyes gelecek hafta playofflarda Vipers'la oynayacak ve maç burada, Seattle'da. Ben ve Luca'nın maçı izlemek için biletleri var.

"Kendimi oldukça iyi hissediyorum. Sanırım hazırım. Zamanı geldi ve Luca da dört gözle bekliyor."

Çok tuhaf. Ben konuşurken kelimeleri ve etrafındaki boşluk senkronize olmuyor. Bunu genelde yapmaz. En azından bana daha önce yapmamıştı - doğru olmayan şeyler söylüyor çünkü söylemesi gereken şeyin bu olduğunu düşünüyor. Koyu, ağır bir bulut ayın üzerinde süzülüyor ve bir boşluk açıyor. Ben'le birlikte karanlığın içinde oturuyorum, hareketsiz ve sessiz, boşluk ikimizi de tükürene kadar ses çıkarmadan.

"Hokeyden bahsetmişken," diyor Ben, "sana Luca için sevdiğim bir kulüp bulduğumu söylemiş miydin? Gerçekten iyi bir küçükler programları var ve onu yaz boyunca birkaç günlük kampa yazdırdım. Harika olacak, değil mi dostum?"

"*Harika* olacak. Gelip beni oynarken izlemek ister misin Jelly?"

"Elbette ister," diye cevap veriyor Ben, gözleri mizahla parlayarak. "*Büyük* bir hokey hayranıdır."

Hmm, komik, ukala ve nazik? Gördüğüm en müthiş kombinasyon. Bu adamın yanında dikkatli olmalıyım.

"Kısacası," diyorum, "planım kendimi yavaş yavaş onun hayatından çıkarmak. Onun duygularını incitmek istemiyorum çünkü o tanıdığım en iyi adam. Ve neden artık ona gitmediğimi açıklamak zorunda kalmak da istemiyorum çünkü 'O kadar seksi ve sevimlisin ki en iyi ihtimalle kendimi küçük düşürmeden ya da en kötü ihtimalle kalbimi geri dönülmez bir şekilde kırmadan seninle birlikte olamam' demekten başka ne diyebilirim ki?" Hem su içmek hem de Ness'e tüm bunları sindirmesi için zaman tanımak için bir yudum su alıyorum. "Haftada üç sabah yoga dersi vermek için kaydolacağım. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri ve işleri normal tutmak için bir süre Salı ve Perşembe günleri Ben'e gitmeye devam edeceğim. Sonra, Luca için okul başladığında, Salı ve Perşembe sabahları masaj müşterileri için rezervasyon yapmaya başlayacağım ve işte. Siz farkına bile varmadan, oraya gitmeyeceğim. Küçük aşkım ciddi bir soruna dönüşmeyecek ve her şey yoluna girecek."

"Kusursuz görünüyor," diyor Ness.

Güven verici olması gerekiyor ama değil çünkü ikimiz de geçmişte inanılmaz bir aptal olduğumu çok iyi biliyoruz ve gelecekte de öyle olmamı engelleyecek hiçbir şey yok.

Ben Stirling

"Sana üzücü bir şey söyleyebilir miyim baba?"

Luca'nın yatak odasının kapısındaayım ve ışığı çoktan söndürmüştüm. Biraz kendime vakit ayırmak için aşağı inmeye *çok* yaklaşmışım. Yine de bu sesi çok iyi tanıyorum. Tüm dikkatimi ona vermem gerekiyor. Kalbimi kıran ses.

Odayı geçip yatağına, yastığının yanına oturuyorum. "Tabii ki anlatabilirsin, tatlım. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Sürpriz çiçekler için gerçekten çok mutluydum. Onları dikmeye bayıldım ve dişlerimi fırçalamaya başlayana kadar bütün gün onlar için mutluydum. Ve, ve"-karanlıkta sessiz bir koklama duyuldu-"ve sonra annemin onları seveceğini düşündüğüm için mutlu olduğumu fark ettim ve"-sessiz koklama ıslak, acılı bir hıçkırığa dönüştü-"ve sonra onları görmeyeceğini hatırladım."

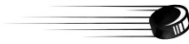
"Ah, dostum." Uzanıyorum ve yan dönüyorum, kolumu başının altına koyuyorum ve onu çekebildiğim kadar yakınıma çekiyorum. "Bu beni de üzüyor." Saçlarını okşuyorum ve ağlarken ona sarılıyorum. Küçük göğsünün kabarması durduğunda, "Yine de haklısın. Annem çiçek dikmemize bayılırdı. Çiçekleri çok severdi. Whole Foods'a gittiğinde hangisini alacağına karar vermek için ne kadar uzun zaman harcadığını hatırlıyor musun? Orada durur, hepsine bakar ve bir demet seçmeden önce çiçek alanının etrafında dolaşırdı, hatırlıyor musun?" Koluma doğru başını sallıyor. "Çünkü onları çok severdi."

"Onu özlüyorum."

"Ben de onu özlüyorum. Her gün özlüyorum. Ama ne var biliyor musun? Bu sabah çiçekleri sulama şekline çok gurur duyardı. Çok iyi bir iş çıkardın. O tohumlar orada olduğun için şanslıydı. Jelly onları senin kadar iyi sulayamayabiliirdi."

"Yarın tekrar sulamaya gidebilir miyiz?" "Yardıma ihtiyacı olursa Jelly'ye sorarız."

"Kesinlikle yardıma ihtiyacı olacak. Benim gibi nasıl yapacağını bilemeyecek." "Tamam dostum, şimdi gözlerini kapatmaya çalış. Sen düşene kadar burada kalacağım. uyuyakalmışım."

Luca'yla yatariken dalmışım, uyandığımda ağzımda kötü bir tat ve boğazımda bir yumru var. Bulaşık makinesini çalıştırmak için aşağıya inmeye zahmet etmedim. Onun yerine doğruca odama gidiyorum. Alt katın kapıları kilitli, televizyon kapalı ve Luca'yı yatırmadan önce kalan yemekleri bir kaba koyup buzdolabına koyuyorum. Yeterince iyi.

O gün için yapabileceğim her şeyi yaptım.

Bazı günler böyledir. Bu fikri kabullenmem biraz zaman aldı ama yas tutarken, yeterince iyi olan yeterince iyidir. Daha önce bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Her gün elinizden gelenin en iyisini ya da ona en yakın olanı yapmanız gerektiğini sanıyordum.

Doğru değilmiş.

Her zaman olduğu gibi, Luca üzüldükten sonra kendimi perişan hissediyorum. Yenilmiş. Kırılmış. Kalbim ve ciğerlerim titriyor. Göğsümde çok büyük ve çok küçük ve çok sıkı. Yatak odamın kapısını kapatıp ona yaslanıyorum. Çok büyük, yankılı bir oda, beni daha iyi hissettirmesi gereken ama hissettirmeyen yeni yatak odası mobilyaları ve çekmem gereken sonsuz bir perde sağanağıyla karşı karşıyayım.

Hay sikeyim.

Çenem tıkrıyor ve göğsüm gidecek hiçbir yeri olmayan gelgitli bir aşk dalgası yüzünden ağrıyor. Hem çok dolu hem de çok boşum ve keşke içimdekileri nasıl boşaltacağımı bilseydim ama bilmiyorum.

Perdeleri hızla kapatıyorum. Kabaca. Birkaç kancanın kopup uçmasını umursamadan. Her zaman yaptığım gibi odanın içinde dolaşıyorum, yatağıma en yakın pencereye geldiğimde duruyorum.

Jeremiah yoga matının üzerinde. Yatağa her zamankinden biraz daha geç geldim, bu yüzden bu geceki setinin sadece sonunu yakalayabiliyorum. Oturuyor, bağdaş kurmuş, her iki dizinin üzerinde bir eli var. Hiç bu kısmı görece kadar uzun süre izlememiştim. Gözleri kapalı, dudaklarını hafifçe birbirine bastırmış. Göğsü yavaş ve kontrollü bir hareketle inip kalkıyor. Sonsuz derecede yavaş, sonsuz derecede kontrollü ama yine de kolay görünüyor.

Arkasındaki ışık bu gece pembe. Etrafına yayılan sıcak bir karpuz tonu.

Oturma odası ve yatak odasındaki ışıkların renkleri birkaç günde bir değişiyor. Otomatik bir ayarda mı yoksa elle mi değiştirdiğinden emin değilim. Eğer değiştiriyorsa, renkleri neye göre seçtiğini merak ediyorum. *Bugün* mor ya da mavi değil de *pembe hissediyorum* diye düşünmesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

Hâlâ hareket etmedi.

Hâlâ rahat nefes alıyor.

Onu izlerken yavaş yavaş kendi nefes alışımın yavaşladığını fark ediyorum.

Nefes

alıyorum.

Ve dışarı.

İçer

i

Dış

arı

İçimi bir sükûnet duygusu kaplıyor ve organlarım normal boyutlarına dönüp sonunda kendileri için tasarlanmış boşluklara yerleşiyorlar.

Yan odada Jeremiah'nın göz kapakları titriyor ve gözleri açılıyor.

Artık son perdeleri de çekmem gerektiğini biliyorum. Vakit geldi. Zamandan daha fazlası. Ama beni göremeyeceğini de biliyorum. Bunu biliyorum çünkü bu sabah onun bahçesindeyken pencereme baktım. Pencerelerim tamamen opak, tül perdeler tarafından beyazlatılmış. Daha önce tül kumaşın ne kadar görüşü engellediğinden emin değildim, bu yüzden vücudumun büyük bir kısmını gizleyerek onu izliyordum, sadece yüzümün üst çeyreği ona bakıyordu.

Bu gece, doğrudan pencerenin önünde duruyorum.

Jeremiah omuzlarını kıvrıp kendi kendine gülümsüyor, iç çekiyor ve dudaklarını "Mm" der gibi bir şekilde büzüyor.

Yanakları her zamankinden biraz daha pembe ve bunun ışıktan mı yoksa yaptığı antrenmandan mı kaynaklandığından emin değilim.

Bu sabah da pembeydiler, çimenlerde birlikte otururken. Parlak, gül pembesi. Derisinin hemen altında, kan damarlarının onu kızartacak kadar geniş açılmasından kaynaklanan hızlı bir renk patlaması. Allık dudaklarını daha koyu, dişlerini daha beyaz ve gözlerini maviden daha mavi gösteriyordu.

Şimdi de öyle görünüyor.

Sevgili Liz,

Sanırım Jeremiah bugün benimle flört etti. Tamam, tamam, iyi, sana ne olduğunu anlatacağım, ama sadece gülmeyeceğine söz verirsen - bana Kaptan dedi.

Tanrım. Neden bunun flört olduğunu

düşüneyim ki? Bu çok saçma. Söylediklerimi

unut.

Seni seviyorum, seni özliyorum ve ben aptalın tekiyim.

Sevgi

ler,

Ben

Not: Güldüğünüzü biliyorum.

Ben Stirling

LUCA bugün üzücü bir gün geçiriyor. Dün gece iyi uyuyamadı ve kendinde değil. Bütün öğleden sonra çabuk sinirlendi ve bu sabah da halsizdi. Onu neşelendirmek için kahvaltıda hemen sonra bir paten dükkanına götürdüm. Bu Jeremiah'la kahveyi yine kaçırdığımız anlamına geliyordu. Dün erkenden yoga dersi vermesi gerekiyordu ve geriye dönüp baktığımda, onu görmeden geçen iki gün Luca'nın ruh halini muhtemelen yeni patenlerin yardımcı olduğundan daha fazla etkiledi. Onu nasıl hissettiğini anlatması için cesaretlendirmeye çalıştım ama bu da pek işe yaramadı. Liz hakkında konuşmanın, ağlamanın ve acısını herhangi bir şekilde göstermenin sorun olmadığını bilmesini sağlamak için gerçekten çok uğraşıyorum, özellikle de bunu içine atmanın verdiği zararı çok iyi bildiğim için, ama bunu doğru yapıp yapmadığımı bilmiyorum.

Belki de bugün, kederin amansız doğasının onu ele geçirdiği günlerden biridir ve her ne kadar farklı olmasını dileysem de, söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey yardımcı olmuyor. Çocuğunuzun acı çektiğini görmek ve bunu ortadan kaldıramamak bir ebeveynin en kötü kabusudur. Herkes her zaman *bu duygu hakkında konuşun* ve *bu duygu hakkında konuşun* diyor, ama dürüst olmak gerekirse, Luca'nın nereden geldiğini anlıyorum. Bazen sadece bağırarak istiyorum, "Siktir git! Konuşmak bir boka yaramıyor."

Luca'nın böyle bir kelime dağarcığı olsaydı, şu anda bana söylemek istediği şeyin bu olduğundan şüpheleniyorum.

Neredeyse televizyonu açıp istediği kadar izlemesine izin verme noktasına geldim, her ne kadar geçmiş bana bunun ruh halinin yatağa tekme ve çığlıklarla götürülene kadar düşmesine neden olma riski taşıdığını öğretmiş olsa da. Bu yüzden bu yola başvurmadan önce son bir dikkat dağıtma girişiminde bulunuyorum.

"Hey, dostum," diyorum. "Ne düşündüğümü biliyorsun." Bana daha önce ebeveynlerinin aptal olduğunu düşünen gençlerde gördüğüm bir bakış attı. "Masayı kurup yemeği mutfak yerine yemek odasında yemenin eğlenceli olabileceğini düşünüyordum. Ne dersin? Her şeyin nereye gittiğini hâlâ hatırlıyor musun?" Liz ölmeden önce, benim evde olduğum gecelerde Luca'dan akşam yemeği için masayı hazırlamasını istemeye başlamıştı. Güzel bir şeydi. Yemeklerimize farklı bir hava katıyordu. Resmi değil, ama amaçlı. Şimdiki zaman. Yer örtüleri, uygun çatal bıçak takımları ve güzel peçetelerimizle donatılmış bir masada olmak yemeklerimizi bir fırsat gibi hissettiriyordu.

Sadece ikimiz olduğumuzdan beri bunu yapmayı düşünmemiştim ama bu gece, günü kurtaran şey bu olabilir.

"Çatallar solda, bıçaklar sağda," diye hatırlatıyorum ona.

Neyse ki işe yarıyor. "Evet, evet, evet, hatırlıyorum," diyor koltuktan kalkarken. "Eskiden bazen karıştırdım ama artık öyle olmayacak çünkü Bayan Vernon bana bunu öğretti." İşaret parmaklarını uzatıyor ve başparmaklarını düzeltiyor, sol eliyle mükemmel bir L yapıyor ve sağ eliyle ters yönde bir L yapıyor. "Çok kolay. Bu sol, bu sağ."

"Tamam, hadi yapalım şunu!" Bu konuda normalde olduğumdan çok daha fazla heyecanlıyım, ama bugünü olumlu bir şekilde bitirebilirsek, bu seve seve alacağım bir galibiyet olacak. "Sen masayı hazırla, ben de yemeği bitireyim."

Bugün ilk kez adımlarında küçük bir sıçramayla yemek odasına doğru koşuyor. Güveci fırından çıkardım ve tam yemeği hazırlamaya başlayacaktım ki, uzun bir nefes alış verişinin ardından ince bir çılgılık duydum.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Oraya varmadan önce ne olduğunu biliyorum. Bana da olmuştu. Başlangıçta çok oldu ve şimdi bile yorgunsam ya da dikkatim dağınıksa hala bir risk var.

Üç tabak takımı, iki değil.

Luca yemek odasında, masanın üzerinde iki, elinde de bir servis tabağıyla duruyor. Yüzü buruşmuş, öfkeyle değil, öyle derin bir acıyla buruşmuş ki, bunun için var olan tüm isimler ancak yüzeyi çizmeye başlıyor.

Onu öyle gördüğüm an, ben de oradayım. Onunla aynı korkunç yerdeyim, boğuluyorum, kızgınlım, üzgünüm ve kafam karışık. Kendi kederim kötü ama onunki bunu yüz kat arttırıyor. O sadece küçük bir çocuk. Benim küçük oğlum. Bunu hak etmiyor.

Elinden servis altlığını almaya çalışıyorum ama sıkı sıkı tutuyor ve bana karşı koymaya başlıyor, ben de onu kollarımın arasına alıyorum ve çırpınırken ona tutunuyorum.

"Biz üç kişiydik," diye ağlıyor. "Biz üç kişiydik baba ve ben hâlâ üç kişiyim. Ben üç kişiyim. İki kişi olmak istemiyorum." Sesi yumuşayana ve sulanana kadar hıçkırıyor. "Ben üç kişiyim baba. Ben üç kişiyim."

Kafamın içinde tek bir düşünce tekrar tekrar çalarken başını boynumla omzum arasındaki çukura koyuyorum.

Ben de üç kişiyim. Ben de üç kişiyim.

Onu yere bıraktığımda içim titriyor, göğsüm tekmeleniyor ve dikişlerim çatlıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Böyle şeylerle nasıl başa çıkılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bunun için kaydolmadım. Kimse beni buna hazırlamadı.

Böyle günler. Kimse beni uyarmadı. Kimse bana ne yapacağımı söylemedi.

Luca hâlâ servis altlığını tutuyor, göğsüne bastırıyor.

"Şunu masaya koy ve çatal bıçakları çıkar," diyorum, geçenlerde birinin bana söylediği bir şeyi hatırlayarak.

Yalnız değilsin.

Etrafınızda büyük hokey hayranları var.

Jeremiah'ın numarasını çeviriyorum, cevap vermesi için hararetle dua ediyorum. Hemen açıyor.

"Bunu yaptığım için üzgünüm," diyorum, odadan çıkıp mutfığa doğru yürürken Luca'nın konuşmayı duymaması için sessizce konuşuyorum, "ama buraya gelebilir misin? Luca... Üzücü bir gün geçiriyoruz ve akşam yemeğinde bize eşlik etmene gerçekten ihtiyacımız var."

Hepimizin bizi tanımlayan özellikleri vardır. Özellikler. Davranışlar. Ahlak ve inançlar. İşte Jeremiah'la ilgili olan şey, onu o yapan şey. İşte onu bir insan olarak tanımlayan şey. Sesimi duyduğunda, neden ya da neyin yanlış olduğunu sormaz. Üzgün olduğum için heyecanlanmıyor ve çoğu insanın başkalarının yoğun duygularına maruz kaldığında takındığı o tuhaf, neredeyse heyecanlı, çok hızlı konuşma tarzını takınmıyor.

Basitçe "Saat kaçta geleyim?" diye soruyor.

Saat öğleden sonra beş buçuk. Hava hâlâ aydınlık ve çocuksuz insanların genellikle saatlerce yemek yemediğini çok iyi biliyorum ama Luca acıkmış ve korkunç, uzun bir gün geçirmiş. "Şimdi olur mu?"

"Şimdi mükemmel."

Ona neler olduğunu anlatıyorum, böylece neye bulaştığını biliyor ve telefonu kapatıyor. Üç dakika geçmeden kapı çalıyor.

"Luca," diye sesleniyorum, "gel de bak kim gelmiş."

Kapıyı açtığımda Luca'nın ağzı açık kalıyor ve olduğu yerde zıplamaya başlıyor. "Jelly! Jelly burada!"

Jeremiah verandada kocaman bir gülümseme ve üzerinde kışından gökkuşağı sıçan bir tek boynuzlu at olan pastel pembe bir tişörtle duruyor. Bir elinde bir şişe şarap, diğerinde bir kutu dondurma var. Eşikten geçerken şarabı bana uzatıyor. Luca uzun bir süre onun beline sarılıyor ve hemen ardından dondurmayı ondan almaya çalışıyor.

Mutfığa doğru yürüyoruz ve oraya vardığımızda Jeremiah duruyor. Kıpırdamadan duruyor ve ocağın üstündeki backsplash'e bakıp gülümsüyor ve "Oooh, bu fayansa bayıldım" diyor.

Ben Jeremiah'ya cevap veremedim Luca, "Belki de dondurmayla başlamalıyız baba," diye öneriyor. "Bilirsin, böylece akıp gitmez. Süt gibi olduğunda tadı o kadar güzel olmuyor."

Şarabın tıpasını açarken kıkırdıyorum, bir erkeğin aynı anda hem kültürlü görünüp hem de kurtulabileceği en büyük kadehlerden ikisini dolduruyorum. "Hmm, bunu yapabiliriz... ya da dondurucuya atabiliriz. Bunun dondurmanın erimesini de engellediğini duymuştum."

Luca ikna olmamış görünüyor ve beni şaşırtan bir şekilde Jeremiah da ikna olmuş görünüyor. Bir çift kahverengi ve bir çift mavi göz bana göz kırıyor. Luca'nın ağzı konuşmak için açılıyor ama Jeremiah ondan önce davranıyor.

"Benim yüzümden terbiyesizleşme Ben. Yalnız yaşıyorum. Her zaman yemekten önce dondurma yerim."

"Neyse ne," diyorum, dolaptan kâseleri alıp Luca Jeremiah'ya yemek odasını gösterirken onu takip ediyorum.

"Hadi mumları yakalım ve buna parti diyelim," diye bağıyor Luca mutlulukla.

Eskiden bunu yaptığımızı unutmuşum. Unutmak değil, unutmak. Unuttum, yani eskiden yaptığımızı biliyorum. Sadece uzun zamandır aklıma gelmemiştii.

"Annem mumları yakar ve sonra buna parti derdi, Jelly. Yani, pizza ve mumlar varsa, pizza partisi olurdu. Akşam yemeği ve mumlar varsa, akşam yemeği partisi olurdu. Bir keresinde elma dilimleri ve mumlar vardı ve o buna elma partisi dedi."

"Buna bayıldım," diyor Jeremiah, "ve bilginiz olsun, dondurma partisine *her zaman* varım."

Büfenin dolabında sütun mumlar buluyorum. Yedi ya da sekiz tane var ve hepsini masanın üzerine koyuyorum. Bugün kendimi tutacağım bir gün değil. Luca'nın mumları yakmasına izin veriyorum ve o yakarken Jeremiah'nın onu nasıl izlediğini fark ediyorum. Yakından. Onu acele ettirmiyor ya da sıkıştırmıyor ama tetikte. O hazır. Bir şeyler ters giderse Luca'ya bir saniyeden kısa sürede ulaşacağını söyleyebilirim.

Garip bir duygu.

İyi bir his. Neredeyse bir buçuk yıldır tuttuğum nefesi vermeme neden olan gerçekten iyi bir his. Evimde başka bir yetişkin daha var. Başka biri çocuğumu izliyor. Sadece izlemekle kalmıyor, ona zarar gelmesini önlemek amacıyla izliyor. Onu öyle bir izliyor ki bir an için gözlerimi kapatabiliyorum çünkü her şey benden kaynaklanmıyor. Yalnız değilim. O başka birinin elinde.

Mumlar yanıyor, odaya dolan öğleden sonra güneşi yüzünden zayıf bir şekilde titriyor. Ama önemli değil. Hâlâ bir parti gibi hissettiriyor. Kadehimi Jeremiah'ya kaldırıyorum, o da aynısını yapıyor. Akli dengesi yerinde biri gibi bir yudum alıyor. Ben de benimkini genellikle şiddetli dehidrasyondan muzdarip olanlarla ilişkilendirilen bir şekilde alıyorum. Fark ediyor ve gülümsüyor, çenesini kaldırıyor ve bana yetişmek için hızla bir yudum daha alıyor.

Bu beni ölçülemeyecek kadar neşelendiriyor. Tam da ihtiyacım olan şey, aperatif olarak dondurma, öğleden sonra yanan mumlar, bir kamyon dolusu şarap ve bunu benimle birlikte ciddi bir şekilde içmeye hazır olan biri.

Luca da neşelendi. Kaselerimize sağlıklı dondurma porsiyonları koyarken beni izliyor ve tavsiyelerde bulunuyor. Ben bunu yaparken Jeremiah Luca'ya dondurmayı ne kadar çok sevdiğini söylüyor. Luca büyülenmiş durumda. Daha önce bu şeyi onun yarısı kadar seven bir yetişkinle tanıştığını sanmıyorum.

"Yani," diyor Luca, "dondurmayı şekerden daha çok sevdiğini mi söylüyorsun? Her tür şekerden mi?"

"Evet, kesinlikle."

"Peki ya şeker ve soda?" "Bu bir yarışma bile değil."

"Peki ya şeker, soda ve kek?"

Dönüp dolaşıp ikramları sıralayıp karşılaştırıyorlar ve Luca ne teklif ederse etsin Jeremiah dondurmayı tercih ediyor. Devam ettikçe karşılaştırmalar giderek daha da saçma bir hal alıyor ve sonunda Luca'yı gülmekten yerlere yatırıyor.

Luca'nın yüzü gülmekten kızarınca Jeremiah, "Sana şöyle söyleyeyim," diyor. "Dondurmadan daha çok sevdiğim sadece bir avuç şey var ve onlar da kitaplar, kahve, Coco ve Gabe ve çok seçkin bir grup insan."

"Kim bu insanlar?" diye soruyor Luca.

"Şey, Lissa teyzem, arkadaşım Vanessa ve Marcus, a-"

Luca'nın gözleri kocaman ve gözlerinde bir tereddüt izi var. "Peki ya ben, Jelly? Beni dondurmadan daha mı çok seviyorsun?"

Jeremiah hiç tereddüt etmiyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Seni tuzlu karamelden daha çok seviyorum ve bu benim tüm zamanlardaki en sevdiğim lezzet."

Mesele şu ki, bunu söylediğinde ona inanıyorum. Tamamen samimiydi. İlk defa haklı olduğumu fark ediyorum. Onun hakkındaki ilk değerlendirmem doğruydu. Jeremiah Blake iyi bir insan. Daha da ötesi, iyi bir insan.

Luca sadece çocukların yapabileceği şekilde mutlu görünüyor. Aşırı mutlu. Mutludan da öte. O kadar mutlu ki gözleri ve yanakları parlıyor ve tüm dünya daha önce olduğundan daha parlak bir yer gibi geliyor.

Onu görünce benim de gözlerim aniden ve öylesine zehirli bir şekilde yanmaya başlıyor ki şaşırp kalıyorum.

Tanrım. Ne oluyor lan? Bir gözümün kenarını sertçe ovuyorum ve burnumdan birkaç hızlı nefes alıyorum. Yıllardır içimde biriktirdiğim bu boktan şey şimdi güpegündüz, yemek masasında, oğlum ve komşum da varken ortaya çıkma tehdidinde mi bulunuyor?

Hayır, teşekkür ederim.

Birkaç kez göz kırpyorum ve tuzlu karamel değil de çikolata parçacıklı olmasına rağmen tadı tuzlu olan dondurmadan bir lokma yutuyorum. Neyse ki Luca ve Jeremiah sohbete devam ediyor ve yanlış bir şey fark etmiyorlar.

Dondurmalarımızı bitirdiğimizde şarap bardaklarını dolduruyorum ve güveci servis ediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde hepimiz iyi bir porsiyon yiyoruz, Luca bile.

Tabakları sıyırmama yardım ederken kendini beğenmiş bir tavırla, "Gördün mü baba," diyor, "yemekten önce tatlı yemek iştahımı kaçırmadı. Sanırım gerçek yemek için beni daha da acıktırdı."

"Bu bir ikramdı tatlım," diyorum. "Buna alışma." "Ama

Jelly-"

"Baban haklı Luca," diyor Jeremiah. "Buna alışma. Dondurmayı ne kadar sevsem de, iri ve güçlü olmayı daha çok seviyorum, bu yüzden her gün iki porsiyon meyve ve üç sebze yiyorum. Aslında çoğu gün beş sebze yemeye çalışıyorum. Atıştırmalık bir şeyler yemek istediğimde, yapraklı yeşilliklerden bir demet ezip sıkı bir top haline getiriyorum ve ağzıma atıyorum. İşte bu kadar çok seviyorum."

"Gerçekten mi?" Luca tabağını bulaşık makinesine koyarken ağzımı açıyorum. Jeremiah başını sallıyor, Luca'nın bakmadığından emin olmak için sinsice kontrol ediyor ve cevap veriyor. "*Bleurgh*, hayır. Arsenik yemeyi tercih ederim."

Bir süre mutfakta takıldıktan sonra oturma odasına geçiyoruz. Luca ayaklarımızın dibinde oynuyor ama sonunda bize olan ilgisini kaybediyor ve her seferinde bir kucak dolusu oyuncak getirerek oyun odasına gidip gelmeye başlıyor. Arka arkaya iki buçuk kadeh şarap içtim, bu yüzden en ufak bir sorunum yok. Bu gece sakın bir adamım. Sakın bir babayım. Hafif çakırkeyif bir baba ama eğlenceli bir baba.

Jeremiah'ya birkaç hafta önce kanepelerle yaşadığım tartışmayı anlatıyorum ve iyi bir önlem olarak bunu dramatik bir canlandırma ile takip ediyorum. Jeremiah

aynı zamanda hafif sarhoş ve dolayısıyla benimle aynı dalga boyunda, bu yüzden bunu komik buluyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar Luca'nın yatma vaktinin geldiğini anlıyorum. Jeremiah ve ben bir şişe şarap daha açmıştık, bu yüzden "Henüz gitme. Uzun sürmez" diyorum Luca'yı yukarı çıkarırken. "O yorgun. Bir ışık gibi sönecek."

Ev sessiz ama boş değil. Bu çok hoş. Merdivenlerden inerken her zamankinden daha hafif hissediyorum, birinin beni beklediğini biliyorum. Jeremiah koltukta, bacaklarını altına almış, bir elinde boş bardağını tutuyor. Merdivenlere bakıyor ve yaklaştığımı görür görmez gülümsüyor. Komik bir gülümseme, neredeyse utangaç ama tam değil.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor, onun yerine bardağını bana doğru tutuyor. Ona cömertçe dolduruyorum ve kendime de cömertçe dolduruyorum. "Bir şeyler izlemek ister misin?" Kumandayı alıp ona uzatarak soruyorum. "Sen seçebilirsin. Ne izlemek istersin?"

"Hokey," diyor. "Her zaman hokey!"

Homurdanıyorum ve elimle onu kovuyorum. "Hokey izlemek zorunda değiliz."

"Ama ben hokeye *bayılırım*. Neden senin o kadar çok gol attığın ve herkesin şapkasını sahaya fırlattığı maçı izlemiyoruz?"

"Ha?"

"Ya da, yani, hayır. Hayır, haklısın. Canlı ne varsa izleyelim."

Mounties, Wranglers ile oynuyor ve yakın bir maç olacak gibi görünüyor. Maç özetlerini ve skorları takip ediyorum ama son zamanlarda pek hokey izlemedim. Yine de bu gece havamdayım. Sanırım şu anda bir maç izleyebilirim ve ölüyormuşum gibi hissetmem.

Pivotlar karşı karşıya geldiğinde Jeremiah, "Ooh, bu kısmı seviyorum," diyor. "Sence kim kazanacak? Çabuk söyle yoksa içmek zorunda kalırsın."

Wranglers'ın yıldız oyuncusu Levi Goodwin'i aradım. "Çizmesi kolay görünen" diyor.

Kaybetti.

İkimiz de içiyoruz.

Hızla karmaşık bir içki oyununa dönüşüyor. Kurallar karışık ama odaklanıp harfiyen uygularsanız, çok eğlenceli oluyor.

Gerçekten iyi vakit geçirdim. Jeremiah ne zaman bir oyuncunun adını yanlış bilse içiyor. Ben ne zaman gülsem içerim. Her iki takımdan bir oyuncu diske dokunduğunda ikimiz de içiyoruz.

Ekran ve ekran dışında olup bitenlerin karmaşıklığını artırmak için onu hokey hakkında sorulara boğuyorum. "Tamam, bir tane buldum." Her zamankinden biraz daha yüksek sesle konuşuyorum ve sesim farklı geliyor. Daha derinden. Sanki şarap değil de bal içiyormuşum gibi. "Ofsayt kuralı."

"Onu hiç duymadım," diyor Jeremiah.

"İç!"

"Şaka yapıyorum. Ofsayt kuralını tabii ki biliyorum. İşimi çok kolaylaştırıyorsun."

"Cevap vermedin."

"Tamam, yani bir takımın *sürekli olarak* pakı *tuttuğu* zaman." Onaylamadığını göstermek için kelimeyi farklı, hantal hecelere böldü. "Sürekli gol atmaya çalışıyorlar ve bu adil değil çünkü diğer takıma sıra gelmiyor. Ve bu çok yanlış. Bu şekilde bencil olmak *ofsayttır*." Gülmemeye çalışırken burnumdan sert bir homurtu geliyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bu kadar, değil mi? Hayır mı? Emin misin? En azından yaklaştım mı?"

"Azıcık bile değil." Gülüyorum ve ilk periyodun bittiğini gösteren zil çalıyor. Oyuncular kayarak uzaklaşıyor ve kimse diske dokunmuyor.

İkimiz de içiyoruz.

Oyun yeniden başladığında kendimi tekila doldururken ve perdeler hakkında saçmalarken buluyorum. Jeremiah uzun uzun Marcus'un son zamanlarda ne kadar kötü olduğundan bahsediyor. Birbirimizden tamamen bağımsız konuşmalar yapıyoruz ama bir şekilde hepsi çok mantıklı geliyor.

Bir noktada, aşırı bir inançla, "Sen haklısın ve Marcus yanılıyor," diyorum ve Jeremiah, "Hadi odana gidelim ve şu lanet perdeleri bir kez ve sonsuza kadar çözelim," diyor.

Bu olağanüstü bir fikir. Bunu neden kendim düşünmedim bilmiyorum. Tabii ki onun tavsiyesine ihtiyacım var. Tabii ki perde durumumun korkunçluğunu ona göstermeden açıklayamazdım. Bazı şeylere inanmak için görmek gerekir.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Ben önde, o arkada. Sahanlığa geldiğimde duruyorum, yumruğumu sıkıyorum ve görevdeki bir denizci gibi havaya kaldırıyorum. Anında donup kalıyor ve sonra "dikkatli olun" şeklinde yorumladığım, çözülmesi zor bir işaretle cevap veriyor. Koridorda sessizce ilerliyoruz.

Salaklar, Luca'yı uyandırabilecek en ufak bir ses çıkarmamak için duvara ve birbirimize tutunuyoruz.

Odama vardığımızda Jeremiah kapımı kapatıyor ve arkasına yaslanıyor. "İsa, Meryem ve Yusuf," diye haykırıyor. "Kötü olduğunu söylemiştin ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Rengi hakkında hiçbir şey söylememiştin. Ya da bu kadar çok desen olmasından. Bunlar çizgili, çiçekli ve yıldızlı mı?"

"Oldukça kötü," diye mırıldandım.

"Bu şekilde yaşayamazsın." Şoktan ağzı aralık ve gözleri duygudan öylesine büyümüş ki cerulean gökyüzü puslu görünüyor. "Bunu yapamazsın. Kimse yapmak zorunda değil, ama özellikle sen değil. Yani, özellikle sen." Kendini kapıdan sıyrıyor, hızla toparlanıyor ve odanın içinde iş gibi adımlarla yürüyor. "Bu gitmeli... ve bu da gitmeli... ve bu da - her neyse." O odada dolaşırken hafif bir endişe hissediyorum. Uzak ama kendini belli eden bir tedirginlik. "Sanırım buna pelmet deniyor... ya da swag, ya da onun gibi bir şey. Gerçi fark etmez. Gitmek zorunda." Aniden dönüyor, dengesiz bir şekilde durup bana bakıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

Odanın içinde el sallıyorum. "Hepsi gidecek mi?"

"Evet," diyor kararlı bir şekilde. "Buna ihtiyacın var. Ve sonra her yerde elektrikli karartma perdelerine ihtiyacın var. Pencereyi çerçeveleyen dekoratif bir perdeye sahip olabilirsiniz. Odaya biraz sıcaklık katmak için yumuşak ve arkaya yaslanmış bir şey ama tek bir düğmeye dokunarak açıp kapatabileceğiniz jaluzilere ihtiyacınız var. Tüm bunları her gün açıp kapatamazsınız. Bu sizi erken yaşlandıracaktır. Bir düğmeyi kapının yanına, diğerini de buraya koyabilirsiniz... Vay canına, kitap raflarım buradan *çok* güzel görünüyor! Baksana. Kitaplarım muhteşem değil mi?"

"Mm, muhteşem," diyorum.

"Evim parlak bir sim tüpüne benziyor, değil mi?" "Mm, sim tüpü," diyorum.

"Kıçına peri ışığı sokulmuş bir sim tüpü."

Uzun bir süre sonra oyun bitti, tekila bolca tüketildi ve insanlığı yüzyıllardır rahatsız eden birkaç ciddi küresel krizi çözdük.

Jeremiah'ın çıktığını görüyorum, verandada duruyor ve giderken onu izliyorum. Her zamanki rahatlığıyla kapıyı arkasından kilitliyor ve dönüp bana yarı omuz silkme, yarı el sallama şeklinde bir el sallıyor. Benim kapımdan kulübesine giden yan kapıya kadar olan kısa mesafeyi yürüyor. Giderken,

"Jeremiah, seni fıstıklı dondurmadan daha çok seviyorum" diye bağırmak için neredeyse karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum.

Neyse ki bunu yapmamayı başarıyorum. Bunun yerine, "Jeremiah," diyorum ve hareket etmeyi bırakıp bana bakana kadar bekliyorum. Yüzü dürüst, açık ve tatlı. Gözleri o kadar umut dolu ki bunu karnımda hissediyorum. "Minnettarlık doğru kelime değil."

Geçen seferkinden daha az koordineli bir şekilde tekrar omuz silkiyor ve bu sefer göz kırparak noktaladığı bir selam ekliyor. "Her zaman, Kaptan."

Gözden kaybolurken ayağını bir şeye çarpıyor. Öyle olmalı çünkü acı çeker bir şekilde "Tanrım!" diye mırıldandığını duyuyorum.

Jeremiah Blake

Gelen bir mesajın vızıltısı yanımda titreşerek ve kafatasımın içindekileri sarsarak beni uyandırıyor. Yatağımın başucundaki masayı karıştırıyorum, gözlerim gün ışığı denen kötülüğe karşı kapalı. Yenilgiyi kabul ettiğimde, onları biraz açıyorum ve sonunda telefonumu, mavi ve kırmızı kalemlemlerle noktalar ve oklar çizilmiş buruşuk çizgili bir sayfa ile birlikte yatağымda buluyorum.

Doğrulup sayfayı düzeltiyorum. Üzerinde büyük, düzensiz bir el yazısıyla yazılmış *ofsayt* ve *onsayt* gibi şeyler var. Ben'in büyük, düzensiz el yazısı. Bir süre gülümsüyorum, sonra ikiye katlayıp üst çekmeceme koyuyorum.

Bekleyen bir mesajım olduğunu hatırlıyorum, bu yüzden telefonumu şarja takıyorum ve WhatsApp'ımı açıyorum. Ekranda Ben'in adını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Sert hissediyorum

Bu ondan aldığım ilk mesaj ve bu kadar sevimli olduğuna inanamıyorum. Sert mi hissediyor? Kendini kötü hissediyor ve bana mesaj atıyor. Şu an çok mutluyum.

Ness'e göndermek için bir ekran görüntüsü alıyorum ve sonra gizlilik ve ihtiyat gibi şeyleri hatırlayıp bundan vazgeçiyorum. Eminim Ben kişisel yazışmalarımızı başkalarıyla paylaşmamı istemezdi.

Kendimi çok

kaba hissediyorum Çok fazla kelime ve belki biraz da *Beni Seç*. Hayır. Sil.

Aynı.

Hayır. Çok az kelime var.

Ben de.

Mükemmel. Yazdıklarımı iki kez okuyup yazım hataları ve uygunsuzluklar olup olmadığını kontrol ediyorum ve hiçbir şey bulamayınca gönder tuşuna basıyorum. Hemen cevap veriyor.

Buna değdi.

İyi vakit geçirdim.

Çılgılık atmamayı başarıyorum, ama çok değil.

Ben de
öyle.

Hayır. Bunu zaten söyledim. Sil.

Aynen.

Tamam, zapt edilmekle işim bitti. Adam beni tanıyor. Uygun davranmaya devam edersem bunun garip olduğunu düşünecek.

Bilginiz olsun, bu sabah kahvenize fazladan bir shot
koyuyorum.

Teşekkürler. İhtiyacım var.

Yoga stüdyosunun sahibine bir mesaj daha gönderdim. Bugün hasta olduğumu söyleyeceğim. Bu durumda yoga öğretmemin imkanı yok. Şu anda aşağı doğru köpek hareketi yapmaya kalkışırsam neler olabileceğini bilemem. Ve evet, yaptığım şeyin birkaç gün önce yaptığım aşamalı olarak bırakma planının tam tersi olduğunun farkındayım, ama ne olmuş yani. Bir insan fikrini değiştirebilir ve bu gerçek bir fikir değişikliği bile değil. Daha çok küçük bir sapma gibi. Küçük bir sapma. Yarın tekrar mantıklı davranmaya başlayacağım.

Ben'in kahvesini hemen yapıp şortumla yan odaya koşmak için çok istekli olmama rağmen, bunun yerine güzel bir duş almayı ve kıyafetlerimi değiştirmeyi tercih ediyorum. Sanırım bu, mantıklı vagonun benim için tamamen ulaşılmaz olmadığına dair cesaret verici bir işaret.

Yedi kez hızlıca tişört değiştirdikten sonra, eşcinsel erkekleri olumlu etkilediğini bildiğim bir şekilde kıçımı saran bir kot pantolon ve heteroseksüel erkekleri asla rahatsız etmediği bilinen düz beyaz bir tişört giyerek dışarı çıkıyorum. Buna denge deniyor.

Büyük boy güneş gözlükleriyle eşleştiriyorum.

Yan odaya geçtiğimde Ben'i verandada, salıncakta beni beklerken buluyorum. Ya öyle ya da yasal olarak sahibi olduğu mülkün içinde yaşıyor.

"Jeremiah," diye mırıldanıyor, ismimi uzatarak. Elini bana doğru uzatıyor ve ben kupayı eline tutuşturana kadar hiçbir şey tutmuyor. "Teşekkür ederim."

Sesinden minnettarlık akıyor. Üzerimde dün gece bana geldiği için teşekkür ettiğinde yarattığı etkinin aynısını yaratıyor. Tenimi kaplıyor, ısıtıyor ve doğrudan kan dolaşıma giden küçük çatlakları ve yarıkları bulana kadar her tarafımda sürünüyor. Tüm vücudum ısınıyor.

"Tekila bir hataydı," diyor Ben.

"Oh, evet," diye içtenlikle katılıyorum. "Büyük bir hata." Ben'in onu dökerkenki görüntüsü yüzünden gözümü kırpmadan tekrar yapacağım bir hata. Yaramaz. Yaşından daha genç, daha yaşlı değil. Gümüş mavisi ıslıl ıslıl ve eğlence vaadiyle parlıyordu.

"Luca nerede?" diye sordum.

"Amy bu sabah beni kontrol etmek için aradı ve içinde bulunduğum durumu duyunca uğrayıp Luca'yı sabah için almayı teklif etti. Çok heyecanlandı."

"Kulağa bir azize gibi geliyor." "Öyle. Gerçekten öyle."

Salıncakta oturmuş, rahat bir sessizlik içinde kahvelerimizi yudumluyoruz. Arada bir birimiz zayıf bir şekilde inlediğinde bozulan bir sessizlik. Fincanlarımızı bitirdiğimizde başımızı salıncağın arkılığına yaslayıp gözlerimizi kapatıyoruz. Ben topuklarını ve ayaklarının taşaklarını kullanarak bizi hafifçe ileri geri sallıyor.

Yeryüzü, gökyüzü ve ben Ben'in etrafında dönüyoruz.

Sonunda, "Bu daha mı iyi yoksa daha mı kötü yapıyor?"

diye soruyor. "Çok daha kötü," diye cevap veriyorum.

Salıncak yavaş yavaş duruyor ve biz kıkırdamaya başlıyoruz ama sesin vücudumuzu terk etme gücünden başlarımız çarpınca vazgeçiyoruz. Merakla bana bakıyor, başını hafifçe geriye ve yana eğiyor, sonra uzanıp işaret parmağıyla güneş gözlüğümü burnumun kenarından aşağı kaydırıyor. Gözlerimiz buluştuğunda sinir uçları cızırdıyor. Sinapslar kıvılcımlanıyor ve ateşleniyor. Gözlerimin kan çanağına döndüğünü gören Ben'in ağzının etrafında ince endişe çizgileri beliriyor. Yüzünü buruşturuyor ve "Ah" diyor.

Birkaç saniye boyunca bana, içime bakıyor. Birkaç saat. Birkaç yıl. Hangisi olduğunu anlayamıyorum.

Sonra gözlüklerimi tekrar yukarı itti.

Böyle bir şeyin tahrik edici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama olabilir. Gerçekten olabilir. O kadar tahrik oldum ki hareket edemiyorum, konuşamıyorum ya da nefes alamıyorum ama gülümseyebiliyorum. Aslında, kendimi durduramıyorum.

"Tak, tak," diyor neşeli bir erkek sesi ve beni az önce bulunduğum yerden alıp sert bir inişle gerçekliğe geri döndürüyor.

Ben'in kapısında iki adam var. Elinde ev yapımı elmalı turtaya benzeyen bir şeyle çekici bir sarışın ve kötü ruh hallerine eğilimli görünen müstehcen derecede iri siyah saçlı biri.

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi," diyor Ben, ayağa kalkarak. "Decker? McGuire?"

Burada ne halt ediyorsun?"

"Biz burada yaşıyoruz," diyor karanlık olan. "Burada değil ama caddenin karşısında. Buraya gelip bir merhaba demek istiyorduk ama birkaç haftadır seyahat ediyorduk ve şu turta meselesi vardı... O yüzden daha önce gelemedik."

"Tanrım, seni gördüğüme sevindim dostum," diyor Ben, elini uzatarak ve adamın söylediklerinin çoğunun anlamsız olduğunu kibarca görmezden gelerek. "Etrafında halka oluşturmaya uzun zaman oldu."

Esmer olan gülünç derecede memnun görünüyor, sanki Ben ona büyük bir iltifat etmiş gibi.

Ben sarışın olana dönüyor, elini uzatıyor. "Ben Stirling. Buz dışında tanıştığımızı sanmıyorum. Çok iyi bir sezon geçirdin McGuire."

Sarışın olan elindeki turtayı karıştırıyor, Ben'i selamlayabilmek için bir elinin avucunda tehlikeli bir şekilde dengeliyor ve "Ben bir f-fanıyım" diyor.

Esmer olan ona bakıyor, başını sempatiyle eğiyor ve bir kolunu gevşekçe omzuna atıyor. Sarışın olan kucaklamayı kabul ediyor ve ona doğru eğiliyor.

"Bu benim komşum, Jeremiah Blake," diyor Ben. Sarışın olanı işaret ediyor. "Bu Robbie McGuire ve bu da Ant Decker. Sırasıyla sol ve sağ kanattaki engerekler."

"Kim olduklarını biliyorum," diyorum Ben'e ağzımın kenarından. Bu doğru. İkisini de Ben'e karşı oynadıkları maçların tekrarlarında görmüştüm. Sırayla Robbie ve Ant'a dönüyorum. "Büyük hayranınızım. Çalışmalarınıza bayılıyorum."

Bu sefer çapkınca değildi. Sadece ünlü hokey oyuncularıyla tanıştığınızda söylediğiniz bir şey.

Robbie, Ben'e "Sana turta yapmak istedik," diyor, "ama bir bok pişiremiyoruz. Bizim için zor bir hayır. Pişirdiğimiz şeyler insanların yemesi için gerçekten güvenli değil."

Robbie ona turtayı uzatırken Ben, "Vay canına, teşekkürler," der ve sesi kesilir. "Hayır, hayır," diyor Ant. "Bu turta güzel. Robbie'nin babası geldi ve Bize yemek yapmayı öğretti ve bu işe yaramayınca kendisi yaptı. Yemekleri gayet güzel. Ben her zaman yiyorum ve hiç sorun yaşamadım." "Evet, en çok hangisini seveceğinden emin değildik. Vişne ve elma arasındaydı. Elmanın daha nötr, günlük bir turta olduğunu düşündüm, ama eğer kirazı tercih ederseniz, babamı geri alabiliriz ve..."

Konuşma pek iyi gitmiyor. Biraz can sıkıcı. İki konuğumuzun da Ben'den etkilendiği açık ve bunun için onları kim suçlayabilir ki? Onlar için üzülüyorum, zavallılar. Onları kendilerinden kurtarmak için diyorum ki, "Turta konusunda harika bir seçim. Elmalı turta şüphesiz ikisi arasında en iyisi. Kolay yeniyor, çok tatlı değil... Ayrıca pişmiş kirazlar beni ishal ediyor."

İşte.

Onları kurtardım.

Artık rahatsız değiller. Ben rahatsızım.

Ben ve ben verandada durup gidişlerini izledik. Onlar uzaklaşınca, "Kahvaltıda elmalı turta ve dondurma kulağa nasıl geliyor?" dedi.

"Tam da hayatımda eksik olan şeye benziyor."

Onu koridorda takip ettiğimde arkasına bakıyor, gözleri dün gece tekilayı doldururken olduğu gibi parlıyor. "Bay ve Bay Poetry On Ice hayranı olmanla ilgili söylediklerin neydi?" Yanaklarından biri kırışıyor ve ağzı, komik olduğunu düşündüğü bir şey söylemek üzere olduğunu belli edencesine öne eğiliyor. "Kırıldım. Hayranım olduğunu sanıyordum."

"Oh, Ben." Konuşurken, gırtlığımdan sızan hastalıklı sakarin ses yüzünden omurgam kasılıyor. "Konu sen olduğunda, sadece bir hayranın değilim... Senin *en büyük* hayranınım."

Oh lanet olsun. Bu korkunçtu. Korkunçtu. Ve en kötüsü de, duramıyorum. Bu adamla flört etmeyi bırakamıyorum ve yüzüm üzerindeki tüm kontrolümü kaybettim. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Mutfak adasında onun karşısında oturup yemek yemesini izlerken üzerimde nabız gibi atan kalp gözleri de olabilir.

Ben'in dudakları aralanıyor, alt çenesi dilini görmemi sağlayacak kadar düşüyor. Turtayı kaşıkla ağzına atıyor ve tat alma tomurcuklarına ulaştığında alçak, gürleyen bir ses çıkarıyor. Tesadüfen, aletimin tam olarak tükettiğim pornoların yaklaşık yüzde doksanının müziğini kaydettiği gibi kaydettiği bir ses.

Yemek yediğimiz süre boyunca yüzümün kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele ediyorum. Bunu yapmadığım zamanlarda Ben hakkında son derece uygunsuz şeyler düşünüyorum.

O bakmıyorken kaşığını yalamayı düşünüyorum. Mermer tezgâha uzanmayı, onu yakalamayı ve dilimi üzerinde gezdirerek onun dokunduğu bir şeyin tadına bakmayı. O bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden kaşığı yerine koyardım. Bunu o kadar çok ve o kadar yoğun bir şekilde düşünüyorum ki, bunu yapmanın ve bundan kurtulmanın sadece mümkün değil, aynı zamanda olası olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Kaşığı yere bırakmıyor ki bu büyük bir şans çünkü planımı suya düşürüyor. Bunun yerine odağımı değiştiriyorum ve bu basit çatal bıçak takımını nasıl kullandığını sanki benim işimmiş gibi inceliyorum. Onu bir profesyonel gibi kullanıyor. Profesyonel bir atlet gibi. Aşırı gelişmiş uzaysal farkındalığı ve olağanüstü ince motor koordinasyonu olan bir adam gibi. Bir şeyler bilen bir adam.

İnsanları nasıl inleteceğini bilen bir adam. Aynı anda hem yumuşak hem de sert olan bir adam.

Bir centilmen.

Bir lider.

Nazik bir

adam.

Yumuşak bir

Dom.

Google'da uzun uzun araştırdım ve yumuşak bir Dom'un ne olduğunu tam olarak biliyorum. Ness ilk söylediğinde emin değildim ama kulağa hoş geliyordu. Artık daha fazla şey bildiğime göre, taze pişmiş elmalı turta ve kahvaltıda dondurmadan bile daha çok, Ben adında yumuşak bir Dom'un hayatımda eksik olan şey olduğunu biliyorum.

Ben kaşığı nazıkçe tutuyor, sapını başparmağı ve işaret parmağı arasındaki etli yastığa dayıyor. Kaşık yerine parmaklarını yalamayı düşünüyorum. Alt dişlerimi pedlere srtmeyi ve bunu dilimin bir hareketiyle takip etmeyi.

Parmakları uzun ve kalın. Ağır görünüyorlar. Etli.

Onları istiyorum.

Başparmağını. İşaret parmağını.

Siktir, hangi parmağı olduğu umurumda değil. Herhangi bir parmağı olur ama ideal olarak en az iki tane istiyorum. Onları elimle daire içine alıp ağzıma sokmak istiyorum, öyle ki ğreeğim.

Tanrım.

Yardıma ihtiyaım var. Kontrollden ıktım. Aklım başımdan gitti. Buradan ıkmalı ve terapiye gitmeliyim. Durum.

Ayaklarım evime giden parke taşlı yolla temas ettiği anda Vanessa'ya bir ağrı yapıyorum. Akıl sağlıklarında keskin bir düşüş yaşayan insanların sıklıkla kullandığı sessiz, tıslayan tonlarda konuşuyorum. Konuşma kısa ve z. Çoğunlukla tekrar tekrar "Terapiye ihtiyaım var" dememden ibaret.

"Ah, anlıyorum," diyor Vanessa, açık planlı bir ofiste kişisel bir telefon görüşmesi yaptığı gerçeğini gizlemek için iş sesini kullanarak. "Bir saat içinde orada olabilirim. Bu sizin için uygun mu?"

Araba kullanacak durumda değilim, o yüzden bir Uber ağırdım. Oraya vardığımda Vanessa beni bekliyordu. Kalem etek giymiş ve saçları açık ve her zaman olduğu gibi, İş Vanessa'yı görmek alışmam için bir dakikamı alıyor. Sweats-and-Messy-Bun Vanessa ile daha iyi arkadaş oldum.

Hızla yaklaşıyor ve bana sıkıca sarılıyor. Hıçkırık gibi gelen bir nefes veriyorum. En sevdiğimiz bağımsız kitapçının kapısına bakıyor ve "Burada olmamız gerektiğinden emin misin? Bu akıllıca mı, Jer?"

"Elbette akıllıca."

"Ciddi bir kitap yasağında değil misin?"

"Kitap yasağım var ama sorun *değil*. Hiçbir şey satın almayacağım. Sadece birkaç kitabı elime alıp parmaklarımı bazı kabartmalı başlıkların üzerinde gezdireceğim. Bilirsiniz, tedavi amaçlı."

Vanessa bilgece başını salladı ve mağazaya doğru ilerledi. Nereden geldiğimi anlıyor. Anlamalı da zaten. Beni yepyeni, hiç açılmamış kitapları okşamanın terapötik değeriyle tanıştıran oydu.

Her zamanki gibi psikoloji bölümünden başlıyoruz ama hemen devam ediyoruz. Psikoloji bölümünün kapakları berbat. Çok ciddi. Kabartmalı bir başlık bile yok. Oradan kişisel gelişim bölümüne geçiyoruz ve ben de amaçsızca "*Heteroseksüel Erkeklerle Flört Ederek Kendinizi Rezil Etmeyi Nasıl Bırakırsınız?*" gibi bir şeyler arıyorum. Orada da başarılı olamayınca, *Özdenetim, Tatlım Tavşanım, Sen misin?*

Elim boş dönüyorum. Koca mağazada bunlara yakın hiçbir şey yok. İçimde bir sıkıntı hissettim. Bu iki kitap için de pazar olmadığını söyleyemezsin. Sürtük, lütfen. Bu dertten muzdarip tek kişi ben olamam.

Ness koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyor, dikkat etmediğimi düşündüğünde endişeyle bana bakıyor. Onu ikinci kez yakaladığımda, *Unavailable Men: How To Avoid Them (Müsait Olmayan Erkekler: Onlardan Nasıl Kaçınılır)* adlı bir kitap çıkarıyor ve tanıtım yazısından etkilenmiş gibi davranıyor.

Ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Sorun onun yanılıyor olması değil. Sorun, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen Ben'i ulaşılamaz bir erkek olarak düşünmeyecek kadar hayalperest olmam.

Mesele şu ki, onunla birlikteyken aramızda bir şeyler olduğunu hissediyorum. Büyük bir şeyin başlangıcı gibi hissediyorum. Hayatımı değiştirecek bir şeyin. Yepyeni bir şeyin ilk günlerindeymişim gibi hissediyorum. Dizlerin ve seslerin titrediği ve kesin olan tek şeyin belirsizlik olduğu günler. Hiçbir şeyin bilinmediği ya da sabit olmadığı, ama her nefesin önemli olduğu, çünkü havada bir şey olduğu günler. Büyülü bir şey.

Bir enerji. Bir kimya. Zincirleme bir reaksiyon.

O kadar aptalca ki, bunu Ness'e bile yüksek sesle söylemeye dayanamıyorum ve bu da bir şey ifade ediyor.

İkimiz de fantezi okumasak ve ikimiz de bunun sadece bir oyalama taktiği olduğunu bilsek de fantezi bölümüne geçiyoruz, ait olduğumuz yere, çağdaş ve queer romantizm bölümüne gitmeden önce bir mola veriyoruz.

Kapağında ejderha olan bir kitabı elime alıp bir o yana bir bu yana çeviriyorum. Kapaklar fantastik bir şekilde aydınlatılmış. Detaylar inanılmaz. İllüstrasyonlar gerçek dışı. Her ölçek elle çizilmiş. Mavi, yeşil, mor ve altının girdaplı bir zaferi. O kadar güzel ki onu tutmak bile dudaklarımı titretiyor.

"Ondan çok hoşlanıyorum," diyorum o kadar sessizce ki Ness'ten başka biriyle olsaydım muhtemelen beni duymazlardı.

Her zaman olduğu gibi benimle tamamen uyum içinde, bu yüzden bunu kaçırmıyor. Yüzü düşüyor ve hissedilir bir empati yüz hatlarını yumuşatıyor. Kollarını omzuma atıyor ve gerçekliğe olan bağlılığım azalsa da beni seven biri gibi sarılıyor.

"Bebeğim, çok üzgünüm. Senin için bundan nefret ediyorum." Geri çekildiğinde, "Çok iyi biri olduğu için üzgünüm. Ve yakışıklı. Yumuşak bir Dom olduğunu söylediğim için de özür dilerim. Bunu yüksek sesle söylememeliydim ve... bilirsin, yanılmış olma ihtimalim her zaman vardır."

"Ne zaman bir konuda yanıldığın oldu ki? Ciddiyim Ness, böyle bir konuda yanıldığın tek bir zaman söyle."

"Şey, aklıma hemen bir zaman gelmiyor ama bir ya da iki kez olmuş olmalı. Olmuş olmalı. Birinin hiç ama hiç yanılmaması istatistiksel olarak mümkün değil." Zayıfça gülümsüyorum ve o da elimdeki kitabın bir kopyasını alıp arkasındaki metni inceliyor. Okurken iki kez durup bana bakıyor ve bitirdiğinde bana acıyarak neden bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaş olduğunu bir kez daha kanıtlıyor. "Biliyor musun, bir noktada TBR'mizi *bitirebiliriz*. Yani, imkansız değil. Daha garip şeyler de oldu."

"Olabilir," diye kabul ediyorum, ancak bu ifadenin gerçekte yanlış olduğunu biliyorum. İkimiz için de Okunacaklar listelerimiz ortalama bir insanın hayatı boyunca okuyabileceği kitap sayısını çoktan aşmış durumda. Bizim için okunacaklar listemizi tamamlama fikri, elimizdeki kitaptan çok daha fantastik, yazarın hayal gücü tamamen çıldırmış olsa bile.

Vanessa'nın gözleri parlıyor ve birkaç saniyeliğine ortadan kaybolup iki elinde birer alışveriş sepetiyle geri dönüyor. Birini ciddiyetle bana uzattı. Sepeti elime aldığımda içimi bir heyecan kaplıyor.

Bu duyguyu ve ne anlama geldiğini biliyorum: Terapi büyük bir atılım yapmak üzere.

Ben Stirling

LUCA birkaç saattir AMY ve çocuklarla birlikte ve ben de ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Geçen hafta nihayet bavulları boşaltmayı bitirdim ve burayı bir ev gibi hissettirmek için almam gereken mobilya ve ıvır zıvırların listesi üzerinde çalışmak yerine verandadaki salıncakta oturup bir şey bekliyorum.

O şeyin ne olduğunu hemen anlayamıyorum çünkü Jeremiah bugün çoktan gitti ve Amy'yi de bir süre beklemeyeceğim. Liz'in annesi ve babası şehrin öbür ucunda yaşıyor ve Seattle'da başka kimseyi tanımıyorum.

Bir bahçe ve havuz servisi çağırma fikriyle oynuyorum ama kendimi yarın bunu yapmak için uygun ruh halinde olacağıma ikna etmeyi başarıyorum.

Yolun karşısındaki garaj yolundan gösterişli, gece mavisi bir Aston çıkıyor. Kişiselleştirilmiş plakalara bakıp başımı sallıyorum. Tamamen Pucked. Şu lanet olası plakalar. Lanet olası mutfak fayansları ne kadar sorumluyorsa onlar da o kadar sorumlu. Decker ve McGuire'ın beni gördüğünden emin olmasam da elimi kaldırıp el sallıyorum.

Sonra beklerim. Ama şimdi neyi beklediğimi biliyorum. Kimi beklediğimi. Jeremiah Blake. Bir saatten biraz fazla bir süre önce ayrıldığını gördüm. Acelesi var gibiydi çünkü arabaya binerken verandaya bakmadı bile. Genelde öyle yapar.

Zaman yavaş geçiyor. O kadar yavaş ki, kemerin altındaki boşluğa bakarken, ona tırmanan sıkı tomurcukların çatlamaya başladığını ve tüylü sarı yapraklarını ortaya çıkardığını neredeyse görebileceğime yemin edebilirim.

Sonunda beyaz bir Nissan sedan yanaşıyor ve Jeremiah bir kolunun altında beş altı kitaptan oluşan bir deste tutarak iniyor.

"Kitap mı aldın?" Arabanın kapısını kapatmasına fırsat vermeden seslendim.

Biliyorum, biliyorum. Ben de duydum. Kötü bir gün geçiriyorum. Akşamdan kalma konuşuyor.

"Evet, ama hayır," diyor sanki cümle anlamlıymış gibi. "Yani bunlar kitap değil mi?" Alay ediyorum.

"Hayır, onlar kitap. Onlar kesinlikle kitap, ama benim değiller." Böyle saçmalamasına bayılıyorum. Yanakları pembeleşiyor ve gözlerini normalden daha hızlı ve sert kırpmaya başlıyor. "Yani, onlar benim ama onları *ben* almadım."

"Nasıl yani?"

"Çünkü çok sıkı bir kitap yasağım var."

"Kitap yasağı ne demek?"

"Kitap yasağı nedir?" Ben izlerken yüzü değişiyor. İki saniyeden kısa bir sürede kendinden son derece memnun bir hale büründü. "Vay, vay, vay. Görünüşe göre sonunda yandaki efsanenin uzman olmadığı bir şey bulduk."

"Hangi konuda uzman değilim?"

"Kitapsever olmak."

"Kitapsever olmayı bilirim." Kışımından konuşuyorum ama eğleniyorum. Kendimi eğlendiriyorum, yaptığım şey bu. Bir süredir sıkılıyorum. Sıkıldığım zaman böyle oluyorum.

"Peki," diyor, dudaklarını büzüyor ve kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor. "Kitap yasağı nedir?"

"Adını hiç duymadım."

Kısa ve hızlı bir kahkaha patlıyor, ama kahkahasını sertçe bastırıyor. "Cevap vermedin."

"İnsanların yasaklı kitapları satın almasıdır." Jeremiah'nın ağzı gülmek için gösterdiği çabadan dolayı titriyor ve gözleri dans ediyor. Gerçekten dans eder gibi. Sanki gölgeler, mutluluk ve mizah titreşiyor ve tüm yüzünü aydınlatıyor. "Haksız mıyım?" Başını ciddiyetle sallıyor. "Hayır mı? Emin misin? En azından yaklaştım mı?"

"Azıcık bile değil," diyor.

"Peki, ısıracağım. Kitap yasağı nedir o zaman?"

Çoğu insan için ulaşılabilir olduğundan emin olmadığım bir şekilde parıldayan elektrik mavisi gözleriyle rahatlıyor. "Toplumun sorumluluk sahibi bir üyesinin, bütçesini düşünerek kitap satın alma alışkanlığını azaltmaya karar vermesidir."

"Oh," diyorum, bakışlarımı kollarındaki yığına indirerek. "İyi gidiyor gibi görünüyor."

"Şey, mesele de bu. Bunları *ben* almadım. Vanessa benim için aldı. Yani *teknik olarak* onun için de birkaç kitap aldım ama..."

"Bana bariz bir faul gibi geldi."

"Hmm, kitap yasağı kuralları neyin bariz faul olduğu konusunda biraz belirsiz."

"Bilerek mi belirsiz?"

"Şimdi anlıyorsun."

"Görünüşe göre düşündüğün kadar kitap düşkünü değilmişim, ha?"

"Çok kitapsızsın, Ben Stirling," diyor. "İnan bana."

Tam adımı söylediğini duymak beni tıpkı bana Kaptan demesi gibi etkiliyor. Göğüs kafesimin altında küçük bir çarpıntı patlak veriyor ve nereye gideceğinden emin olamıyorum. Neyse ki Amy cipiyle yanaşiyor ve beni bununla daha fazla vakit geçirmekten kurtarıyor.

Amy onun için yolcu kapısını açar açmaz Luca "Jelly!" diye bağıyor. Kendini araçtan dışarı atıyor ve Jeremiah'nın üzerine atılıyor.

"Sen Jelly misin?" diye soruyor Amy, heyecanı neredeyse Luca'ninkini aşıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel! Luca sürekli senden bahsediyor."

"Sen Amy misin? Amy Teyze?" Arabanın içine bakıyor ve Luca'nın kuzenlerini görüyor. "Siz de Rory ve Cam misiniz? Luca'nın kuzenleri mi? Üçüz gibi görünüyorsunuz."

Çocuklar arabadan inerler, Jeremiah'nın birbirlerine benzediklerini söylemesine inanamayacak kadar iltifat etmişlerdir. Hiç vakit kaybetmeden ona sürpriz çiçekler, dondurma ve LEGO uçaklarının aerodinamiği gibi konularda bir dizi soru yöneltiyorlar.

Bundan sonra olanlar, ancak bir grup korkunç derecede heyecanlı insan kendileri gibi başkalarıyla karşılaştığında olabilecek şeylerdir. Birbirlerinin altından ve üstünden konuşuyorlar, sesleri gittikçe yükseliyor, ta ki Amy Jeremiah'ı bir bardak buzlu çay içmeye davet edene kadar.

Jeremiah'nın sıcak ya da buzlu çay içmenin, yatmadan hemen önce dışında herhangi bir zamanda kutsallığa saygısızlık olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ona göre çay, gündüz saatlerinde içilirse tadı kahverengi su gibi olur. Buna rağmen, yine de ezilmiş görünüyor.

"Üzgünüm, gelemem. Hazırlanmam gereken bir işim var. Bir fotoğraf çekimi. Hayatımı böyle mahvetmeye devam ederse, fotoğrafçılığı tamamen bırakacağım. Bırakmayacağımı sanmayın." Amy ve ben onun tiyatrosuna gülüyoruz ve çocuklar da onlarla vakit geçirmek için işini bırakmasının mükemmel bir fikir olduğunu düşünüyorlarmış gibi davranıyorlar. "Ama bir dahaki sefere, tamam mı?"

"Bir dahaki sefere!" diye bağıyor çocuklar.

"Tanrım, iyi birine benziyor," diyor Amy. Duvara en yakın mutfak taburesinde oturuyor. Bu onun en sevdiği tabure çünkü sırtı koridorlara dönük odalarda oturmak gibi bir huyu var. Liz de aynıydı. Elindeki buzlu çay bardağını iki eliyle tutuyor ve nazikçe yudumluyordu. Jeremiah hakkında konuşuyordu. Bunu ikinci kez söylüyor ve bir cevap bekliyor gibi görünüyor.

"Çok hoş," diyorum tekrar.

"İkinizin dün gece iyi vakit geçirmenize sevindim."

"Biraz fazla iyi vakit geçirdim." Başımı elime yaslıyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Öyle bir şey yok. Eğlenmeyi hak ediyorsun," diyor kararlılıkla. "Ve gurur duymalısın Ben. O senden daha kötü görünüyor ve sen ondan biraz daha yaşlısın. Yaşlanmakla ilgili şeylerden biri de bu, değil mi? Akşamdan kalmalar inanılmaz derecede kötüleşiyor."

"Ondan o kadar da yaşlı değilim."

Yedi yıl, ama kim sayıyor ki. Yetişkinlikte öyle bir nokta vardır ki, aradaki onlarca yıllık farktan bahsetmediğiniz sürece yaş hiçbir şey ifade etmez.

Bunu herkes bilir.

Amy bana hafta sonu için planlarını anlatıyor ve çocukları yazdırdığımız hokey kampı hakkında konuşuyoruz. Konuşmamız uzadıkça, aslında başka bir şey hakkında konuştuğumuzdan daha çok şüpheleniyorum. Bu sıradan bir uğrama değil. Bu bir kontrol. Derinlemesine bir değerlendirme. Amy benim için endişeleniyor ve yarınki maça gitmeyi nasıl karşılayacağım konusunda endişeli.

Özellikle benim gitmem ve kendimi toparlamam konusunda endişeli. Bu ikimizi de ilgilendiriyor.

Neyse ki tam olarak öyle demiyor ve bunun için minnettarım çünkü hokey ve benim istem dışı erken emekliliğim hakkında daha önce söylenmemiş ne var emin değilim.

Ayrılmadan önce, bana o çok yoğun Amy bakışlarından biriyle vurdu. Bu bir abla bakışı. En büyük benim ve ben yetkiliyim bakışı. Bunu yaptığında, her zaman hissettiğim gibi hissediyorum. Sanki kan bağımız varmış gibi, o kan artık bizimle olmasa bile.

Amy'nin gözleri Luca'nınkilerle aynı renkte. Liz'inkilerle aynı renk. Bal kahverengisi. Liz'in gözleri mizahla, cüretle ve sadece yalnız olduğumuzda söylediği tatlı şeylerle doluydu. Amy'nin gözlerinde de eskiden yaramazlık vardı. Şimdi, gözlerinde daha önce olmayan bir boşluk var. Altlarına mor-mavi yarım daire şeklinde gölgeler düşüren bir kayıp.

Amy ve Liz yakındı. Deli gibi yakın. Her gün konuşurlar ve birbirlerine her şeyi anlatırlardı. Birbirlerini ancak iki kızın bir banyoyu ve bir ton DNA'yı paylaşarak büyüüp yine de birlikte yaşamayı tutkuyla sevmeleriyle ortaya çıkan o alışılmadık, neredeyse delice azimle seviyorlardı.

Liz'in bıraktığı yarayı her gün hissettiğini biliyorum. Ölüm ve kayıp, aynı kişiyi kaybettiğinizde bile insanlar için farklı şeyler ifade eder. Bir kız kardeşi kaybetmek, bir eşi, bir anneyi ya da bir kızı kaybetmekten farklı acı verir

ya da bir arkadaş, ama Amy'nin de benim gibi kaybı hissettiğini biliyorum. Sanki onun da dünyası durmuş gibi.

Bir bakışla söylenecek çok şey var, kabul ediyorum ama Amy hepsini ve daha fazlasını söylüyor. "Teşekkür ederim, Ben." İç geçiriyor ve konuştuğunda sanki

farklı bir gün ya da bir sayfanın çevrilip yeni bir bölümün başladığı. "Burada olduğun için. Bizimle olduğun için."

Hayatımı kökten değiştirdiğim ve kendi ailem yerine Liz'in ailesiyle birlikte olmak için Seattle'a taşındığım için teşekkür ederim demek istiyor, hayatta olmayı seçtiğim için teşekkür ederim ya da o kadar ağır bir şey değil. Ya da belki öyledir. Emin değilim.

"Tampa'da kalabilirdin, biliyorum. Orada bir ailen ve geçmişin var. Bazı açılardan senin için daha kolay olurdu. Birçok açıdan. Ama umarım burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumuzu biliyorsundur. Sana burada ihtiyacımız var. Lizzie benim küçük kız kardeşimdi ve eğer bilmiyorsan, bu seni kardeşim yapar. Sadece kardeşim değil. Küçük kardeşim." Saçma sapan bir parmakla beni işaret etti. "Artık buradasın ve istesen de istemesen de büyük kardeş muamelesi görüyorsun. Bu da demek oluyor ki, senin için sorun olan *bir şey* olursa bana haber vereceksin. İşler zorlaştığında oyalanmayacaksın. Beni ara, ben de senin için halledeyim. Anladın mı?"

"Anladım," diyorum.

Rory ve Cam'i arabaya bindirdikten sonra sürücü koltuğuna oturuyor, emniyet kemerini takıyor ve bana belli belirsiz militan bir havası olan bir yumruk atıyor. Bunu başka, muhtemelen daha da sivri bir bakışla eşleştiriyor ve yumruğunu bana anlamlı bir şekilde sallıyor.

Kendimi biraz korkmuş, biraz zorbalığa uğramış ve sekiz yıl önce deli olduğu kesin bir aileye gelin gittiğim için çok mutlu hissediyorum.

Ben Stirling

BUGÜN O GÜN.

Maç günü.

Sahaya gitmemize birkaç dakika kala kendimi mutfakta maç öncesi atıştırma bir şeyler hazırlarken bulduğumda yaptığım hatanın ciddiyetini anladım. Bunu yapamam.

Yapamam.

Bunu yapmak istemediğimden değil. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum da değil. Yapamam. Yapamam.

Takımımın oynadığı ve benim oynamadığım bir maça gidemem. Sahanın kenarına, yedek kulübesine aitken tribünde oturamam. Soyunma odasında oyuna hazırlanmam gerekirken içecek ve atıştırma almak için sıraya giremem. Bryce'ın kayarak takıma, *benim* takımına liderlik etmesini izleyemem çünkü *benim* yapmam gereken bu. Bunu yapamam. Bunu yapamam.

Kalbim çarpmaya başlıyor ve nefesim kısa, hırıltılı yudumlarla geliyor.

Bilinçli düşünceye izin verdiğim anda, onunla birlikte gelen her şey bir anda üzerime hücum ediyor. Görüntüler eski moda bir filmdeki film makarası gibi önümde titreşiyor. Kalp atış hızı çizgileri bir monitörde dalgalanıyor ve yükseliyor. Siyah bir fonda elektrik yeşili, kırmızı ve mavi. Dezenfektan ve el dezenfektanının hastalıklı kokusu. Sabit başlayan ama ben izledikçe zayıflayan tiz bir bip sesi. Bir tıp uzmanı adımı söylüyor, İngilizce konuşuyor ama hala anlamadığım kelimeler kullanıyor. Luca'nın yüzü. Gözleri dehşet ve şok içinde açılmıştı. ESPN manşetleri. Trajedi. Ölüm. Felaket. Adım gazetelere ve ekranlara sıçradı. Liz'in adı da. Eller omuzlarımda. Oturma odamdaki ekip, kanepelerde toplanmış ve yerde bağdaş kurmuş koca koca adamlar. Tepsiler dolusu lazanya. Blackeyler etrafımda, beni tutuyorlar. Ayaklarım yerde, sırtım dik. Kalbim kırık. Dik durduğum ama düşüyormuşum gibi hissettiğim bir uyanış. Luca'nın yüzü bembeyaz ve çizgili. Gecenin bir yarısı çığlıklarının tüyler ürpertici feryadı. Boş bir dolap ve bir grup sohbeti. Ön kapıda toz toplayan bir seyahat çantası. Koçla uzun telefon görüşmeleri. Sevdığım ama artık bir parçası olmadığım bir takım. Misafir odasında nasıl açacağımı bilmediğim hokey sopası ve maç kazağı kutuları.

Hayat bensiz devam ediyor.

Bunu yapamam.

Lanet maça gidemem. Tabii ki yapamam.

Playoff maçına gidip oynamamak duyduğum en çılgınca fikir. Ne düşünüyordum ki ben?

"İyi misin baba?" diye soruyor Luca, dudakları yediğı sandviin etrafında dikkatle hareket ediyor. Blackeyes kazağını giyiyor. Ona aldığım kazağı. Hani şu arkasında adı ve altı rakamı olan.

"Uh, um, ben sadece... Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Hemen döneceğim. Yemeye devam et, tamam mı?"

Koridoru yırtarcasına geçiyorum, kapılar ve fotoğraflar yanlarından sendeleyerek geçerken bulanıklaşıyor ve kendimi misafir banyosuna kilitliyorum.

Telefonum elimde. Ekranı bakıyorum, görmeden. Sonra arama tuşuna basıyorum. "Yapamam," diyorum sesini duyar duymaz. "Jelly, *yapamam*."

"Yoldayım," diyor. Sesi yumuşak ve alçak. Sakin. "Onu ben alırım."

Metal metale çarpıyor. Anahtarlar olabilir mi? Bir kapı yumuşak bir *tıkırtıyla* kapanır. Jeremiah hatta kalıyor ama başka bir şey söylemiyor. Nefes alışından yürüdüğünü anlayabiliyorum.

Bana doğru yürüyor.

Kapıya koşuyorum ve o gelmeden açıyorum. Onu gördüğümde her şey yavaşlıyor. Kalbimin ve ciğerlerimin sesi ve retinaya kazınan görüntüler. Hepsi yavaşlıyor.

"Sorun olmadığına emin misin?" diye soruyorum. "Çok fazla olduğunu biliyorum ve böyle davrandığım için özür dilerim. Genelde böyle değildir. Eskiden hiç-"

"Elbette eminim." Gülümsemesi sabit ve ciddi, ama sonra değil. Durağanlıktan aptallığa dönüşüyor. "Düşündüğün zaman, bu mükemmel bir şey. Büyük bir hokey hayranının hiç canlı ma izlememiş olması gerçekten garip."

"Neler oluyor?" diye soruyor Luca yaklaştığını duyunca. "Maçı kaçıracak mıyız?" Jeremiah'yı görüyor ve başını hızla ondan bana doğru çeviriyor. "Her şey yolunda mı?"

Elimi omzuna koydum ve hafifçe sıktım. "Merak etme tatlım. Çoğu şey yolunda ama kendimi yüzde yüz iyi hissetmiyorum." Bir nefes alıyorum ve yavaşça dışarı veriyorum. Ona karşı dürüst olmak istiyorum ama aynı zamanda onun anlayacağı şekilde iletişim kurmak istiyorum. "Biliyor musun Luca, annem öldüğünden beri hokey hakkında üzülmekten düşünmek benim için gerçekten çok zor. Bu akşam seninle maça gitmek istiyordum ve bunu dört gözle beklediğini biliyorum ama hazır olduğumu sanmıyorum. Yakında hazır olacağımı biliyorum. Bunu biliyorum. Çok geçmeden, sen ve ben pist kenarında olacağız,

Blackeyes'i destekliyorum ama bu gecenin o gece olduğunu sanmıyorum. Üzgünüm, oğlum."

"Sorun değil, baba. Sorun değil." Küçük yüzü üzgün ama gülümsemeye cesaret ediyor ve kollarını bana doluyor. "Uçağım üzerinde çalışabiliriz ya da mıknatıslarımdan bir kule inşa edebiliriz."

"Mesele şu Luca," diyor Jeremiah. "Seni maça götürmeme izin verir misin diye merak ediyordum. Babanın seni götürdüğü gibi olmayacağını biliyorum ama iyi vakit geçireceğimizi düşünüyorum. Atıştırma bir şeyler alırız ve sen de bana Blackeyes'in gol şarkısını öğretirsin. Ne dersin?"

"Ben ne diyorum?" diye bağıyor Luca. "Bunun harika bir fikir olduğunu söylüyorum!"

O andan itibaren her şey hızla gelişiyor. Luca sanki bir listeden okuyormuş gibi soruları sıralıyor ve Jeremiah da aynı şekilde yanıt veriyor.

"Ceketin var mı Jelly?" "Hayır."

"Takım forman var mı?" "Hayır."

"Blackeyes şapkan ya da atkın?"

"O da yok!" Jeremiah gülmeye başlıyor ve Luca da onu takip ediyor. "Hiçbir şeyim yok. Birazdan yaşayacağımız eğlence için tam anlamıyla hazırlıksızım!"

"Önemli değil! Babamda her şey var. Onun eşyalarını kullanabilirsin."

Kapıya vardıklarında kendimi uzun programa ayarlanmış bir çamaşır kurutma makinesinde döndürülmüş gibi hissediyorum. Luca hazır ve pompalı, Jeremiah ise benim siyah ceketimi ve berelerimden birini giymiş. Ceket ona biraz büyük geliyor, ellerini parmak boğumlarına kadar örtüyor ve bere o kadar aceleyle takılmış ki logosu ortasından çıkmış.

Bu onu aynı anda hem çocuksu, hem aptal hem de tatlı gösteriyor.

Bu bende ona sarılma isteği uyandırıyor. Ben de sarıldım.

Bu kucaklaşmayı beklemiyordu. Bana sırtını döndü ve onu kendime doğru çektiğimde bir omzu göğüs kafesime çarptı. Yer değiştirip yüzünü bana dönüyor ve o dönerken diğer kolum beline dolanıyor. Belinin etrafında alçak. Belini sıkıca sarıyor. İstmeden de olsa, o kol, alçak olan, sıkılaşıyor.

Ondan yumuşak bir nefes çekiyorum.

Çok hoş erkek komşuma sarılmanın nasıl hissettireceği gibi şeyler üzerine çok düşünen biri olsaydım, beklediğimden daha tıknaz hissettirdiğini söylerdim. Daha güçlü. Daha kaslı. Daha sağlam.

Geri adım atıyorum ve sarılmanın ne kadar süreceğinden ya da kimin bitireceğinden emin olamadığım sarılmалardan birine dönüşmesini engellemek için onu çabucak bırakıyorum.

"Ona istediğı her şeyi al," diyorum. "Parasını ödeyeceğim."

"Ne istersem mi?" diye bağılıyor Luca.

"Kendine de istediğın her şeyi al, bana da. Ciddiyim Jeremiah. Sana çok şey borçluyum. Ne istersen. Sadece maçtan bahsetmiyorum. Kapına teslim edilecek bir kasa tuzlu karamelli dondurmadan bahsediyorum. Bir raf dolusu kitap. İki raf. Sen, Marcus, Vanessa ve teyzen için bir Karayip tatili. Ve onun köpekleri. İstedini söyle, senin olsun."

Yüzünde komik bir ifade belirdi. "Güneşli bir plaj tatili mi?" Çenesi aşağı eğiliyor ve sol omzu hafifçe kalkıyor. "Benimle gelmezsen olmaz, Ben Stirling."

Sevgili Liz,

Maça geledim. Denedim ama yapamadım. Şimdi kendimi bok gibi hissediyorum. Kendim için doğru olanı mı yaptım yoksa Luca'yı kötü m hayal kırıklığına uğrattım bilmiyorum.

Bu gece emin olduğumdan daha fazla Şey hakkında kafam karışık.

Seni seviyorum, seni özliyorum ve lanet olası bir cevaba gerçekten

ihtiyacım var. Sevgiler,

Ben

Not: Varsayımsal olarak, birisi tam adınızı çok fazla söylerse, bunu flört olarak değerlendirir misiniz?

Ben Stirling

Bu özellikle iğrenç bir mektup. Birçoğu öyle, ama bu en iyisi. Birkaç kez okudum ve buruşturup çöpe atmayı düşündüm. Yine de düşünmedim. Sanırım bunu saklamayı hak ediyorum. Birkaç hafta sonra tekrar okuduğumda güzel bir utanç dozunu hak ettiğimi düşünüyorum.

Bunu da diğerleriyle birlikte çekmeceye koyuyorum ve kanepeye oturuyorum. Boş ekrana bakıyorum, uzaktan televizyonun oda için çok büyük olup olmadığını merak ediyorum. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Her zaman ekran ne kadar büyük olursa o kadar iyi olur diye düşünürdüm. Şimdi bundan da emin değilim.

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve olabildiğince hareketsiz oturuyorum, Blackeyes'in buza çıkmak üzere olduğunu bildiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Hazırlandılar. Isındılar. Heyecanlandılar. T-Dog ve Sev önemli olmayan bir şey hakkında tartışıyorlar. Bugün, yarın ya da ertesi gün çözülmeyecek bir şey. Bir şekilde bu gece daha iyi oynamalarını sağlayacak bir şey.

Seattle'a taşındığımda takım grup sohbetini kapatmışım ve açmamak için gerçekten çok uğraşıyorum. Bu başlı başına acınası bir şey. Sohbeti bırakmalıydım, sessize almamalıydım. Aylar önce bırakmalıydım. Koç'a geri dönmeyeceğimi söylediğim gün bırakmalıydım. Herkes böyle yapar. Bir takımdan ayrıldığınızda, sohbeti de bırakırsınız. Bu bir nezaket, sosyal sözleşme, görgü kuralı ya da onun gibi bir şey.

Birkaç haftadır kontrol etmedim. Belki de bu bir ilerlemedir.

Şimdi kontrol etmeyeceğim. Kontrol etmek kaydettiğim her türlü ilerlemeyi geri alacaktır, orası kesin. Sadece kontrol edersem, T-Dog ve Sev'in şu anda ne hakkında tartıştıklarını çözebilme ihtimalim oldukça yüksek. Genelde çözerim.

Luca ve Jeremiah'yı hazırlama telaşı azaldı ve ben birden bunun farkına vardım. Kaostan sessizliğe ani bir geçiş oldu. Onlar gittikten sonra bir süre evin içinde kargaşa yankılandı, zemin kattaki odalarda çınladı ve onlara canlı olduklarını hissettirdi.

Şimdi sessizlik
hakim. Ev boş. Ben
yalnızım.

Tamamen yalnızım.

İlk ders boyunca hiç hareket etmedim. Televizyon kapalıyken kanepede kıpırdamadan oturuyorum, ellerim hala kucağımda, omuzlarım ağırmaya karşı gergin

Göğsüm. Bu gece farklı. Daha sert. Daha keskin. Kırılgan. İçimde tutmak için harcadığım çabadan dolayı kulaklarımı çınlatan yüksek bir tonu var. Kaçmasını engellemek için dişlerimi alt dudağıma geçirmek zorunda kalana kadar büyüyor ve büyüyor.

Telefonum bir kez çalıyor. İki kez. Üç kez. Jeremiah olabileceği aklıma gelene kadar hareket etmiyorum. O ve Luca'nın bir şeye ihtiyacı olabilir. Ekranı uyandırmak için el yordamıyla ilerliyorum.

Jeremiah değil. Amy.

Umarım oyunun tadını çıkarıyorsunuzdur.

Gelebildiniz mi diye kontrol edeyim dedim. İyi olduğunu haber ver.

Ben. Sen iyi misin?

Telefonumu patlatmak üzere olduğunu anlayabiliyorum, o yüzden hemen cevap yazıyorum.

Gelemedim ama her şey yolunda. Jeremiah Luca'yı aldı.

Ben de geliyorum. Kıpırdama.

Akşam yemeği planın var, Ames. Ben iyiyim. Merak
etme.

Boş ver yemek planımı. 15 dakika içinde orada olacağım.

On dört dakika sonra kapı çalıyor ve Amy beni mutfığa götürüyor, elime bir bardak su tutuşturup içiriyor, sonra da beni oturma odasına götürüp yanıma oturtuyor. Birlikte boş siyah televizyon ekranını izliyoruz.

Sessizlik dayanılmaz hale gelene kadar ikimiz de konuşmuyoruz ve bugün bana neler olduğunu açıklamanın bir yolunu bulmanın bana düştüğünün farkındayım. "Bir çılgılığı içinde tutuyormuş gibi hissettiğin günlerden birini yaşadın mı hiç? O kadar büyük ve gürültülüdür ki, sizi boğar ve boğar, ama çocuğunuzu travmatize etmek, komşuları telaşlandırmak ya da kendinizi öldürtmek istemediğiniz için onu dışarı çıkaramazsınız?" diye sordum. "Tanrım, evet. Her zaman," diyor sanki söylediklerim çok önemli bir şeymiş gibi. herkesin başına gelir. "Rory'nin üç ya da dört yaşındayken o destansı sinir krizlerini geçirdiği ve terapistinin ona, sinirlendiği zaman odasına gidip 'Bay Yastık'a anlatabileceğini' söylediği zamanı hatırlıyor musun?" Gülümsemeye çalışıyorum ama başaramıyorum, onun yerine başımı sallıyorum. "Son bir buçuk yıldır Bay Pillow'a bir sürü şey anlattım diyelim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten, Ben. Gerçekten, gerçekten. Kötü günlerde çocukları okula bırakmak için sabırsızlanıyorum. O günlerde kahve içmek için arabaya bile binmiyorum. Eve koşuyorum, üst kata çıkıyorum ve yastığıma avazım çıktığı kadar bağıyorum."

"Yardıma oluyor mu?"

"Eh, kendimi patlamak üzere olan bir bomba gibi değil de, sertçe çalkalanmış ama yavaşça açılmış gazlı bir içecek gibi hissetmemi sağlıyor."

"Hmm. Bu bir bombadan daha iyi," diye kabul ediyorum.

"Bu gece Luca'yı götürmemi ister misin? Yastığınla baş başa bir geceye ihtiyacın var gibi görünüyor. Rory ve Cam çoktan yattılar, ama sabah uyandıklarında Luca'nın orada olduğunu görürlerse akıllarını kaçırlar."

Amy zaten yarın günün büyük bölümünde Luca'yı yanında götürecekti. Takım Seattle'a bugün geç geldi ve maçtan önce boş zamanları yok, bu yüzden plan, onlar uçmadan önce onlarla kahvaltıda buluşmamdı.

Hay sikeyim. Bunu da atlatmam lazım.

Kesinlikle çılgılık atmam lazım, hem de hemen. "Bu harika olur. Teşekkürler, Ames."

Jeremiah ve Luca eve vardıklarında son derece neşeliydiler. Luca'nın yüzünde şeker krizi geçirmiş bir çocuğun ifadesi var ve bir hokey hayranının sahip olabileceği her türlü aksesuarı kuşanmış. Jeremiah da çok geride değil.

Jeremiah onu verandanın basamağına bıraktığında Luca el sallayarak, "Beni maça götürdüğün için teşekkürler Jelly," diyor. "Çok iyi vakit geçirdim. Yarın duvarda görüşürüz. Gerçi geç kalacağım, tamam mı, çünkü kuzenlerime gidiyorum ve akşam yemeğine kadar dönmeyeceğim."

"Tamam, dostum. Seni gördüğümde görüşürüz. İyi uykular."

Jeremiah gidince Luca'yla birlikte gece çantasını hazırlamak için yukarı çıktık. Luca tüm bu süre boyunca konuşuyor, bana maçı ve oradayken yediği her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatırken neredeyse hiç nefes almıyor.

Çantasının fermuarını çekerken düşünceli bir şekilde "Baba," diyor. "Jelly'nin hokeyden pek anladığını sanmıyorum."

Bu iyi olmalı. "Neden böyle söylüyorsun, tatlım?"

Yüzünü buruşturuyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sev kontrolden geçip aşağı indiğinde Jelly çok üzgündü. Önce olanları görmeyeyim diye eliyle gözlerimi kapatmaya çalıştı, sonra da 'Şimdi Luca, eğer biri sana bunu yapmaya kalkarsa, şöyle yapmanı istiyorum' dedi" -Luca sağ elini evrensel dur işareti şeklinde kaldırdı, parmaklar birbirine bastırılmış, avuç içi düz-"ve 'Dur! Bundan hoşlanmıyorum' demeni istiyorum!"

İçimden kopan kahkaha o kadar gırtlaktan ve bütün gün hissettiklerimden o kadar uzak ki, ses beni ürkütüyor. Luca da gülüyor, kontrol edilemeyen bir kıkırdamaya dönüşen yumuşak bir kıs kıs gülüyor. Çaba sarf etmekten gözleri kapanıyor ve omuzları çaresizce titriyor. Benimkiler de öyle.

İkimiz de güçsüz düşene kadar gülüyoruz. Çaresiz. Ve sonra daha çok gülüyoruz.

Luca ve Amy gittikten sonra ışıkları söndürüyorum, kapıları kilitliyorum ve yatak odamın perdelerini çekmek gibi zorlu bir işe başlıyorum.

Yatağımın üzerindeki yastık yığınının bakmak için kısa bir süre duraklıyorum.

Bir daha çığlık atmayacağımı söylemiyorum ama bu gecenin o gece olduğunu sanmıyorum. Az önce Luca'yla paylaştığım kocaman kahkaha, içimdeki sert düğümü çözdü.

Hissettiğim ıstırap. Tamamen geçmedi. Hâlâ hissedebiliyorum. Orada, sadece daha küçük, daha yönetilebilir parçalar halinde. Yarını da atlatmam gerektiğini biliyorum ama bu gece, şu anda kendimi iyi hissediyorum.

Yatağımın yanındaki son pencereye ulaşıyorum ve perdeyi çekmek için elimi kaldırıyorum. Perde havada asılı kalıyor ve yanıma düşüyor.

Jeremiah mutfakta. Bu gece yogaya gitmemiş. Öyle olmalı çünkü üzerinde yoga pantolonu ve atlet değil, kot pantolon ve tişört var. Ceketim kanepenin koluna asılmış ve ayakkabıları yatağının yanına atılmış. Çorapları hâlâ ayağında. Çaydanlığın kaynamasını beklerken tezgâha yaslanıyor ve çoraplı ayaklarından birinin topunu diğerinin kemeri üzerinde dalgınca ovuşturuyor.

Müzik dinliyor gibi görünüyor çünkü ara sıra başını sallıyor ve dudakları, sözlerini bilmediği bir şarkıyı söylüyormuş gibi hareket ediyor.

Fincanını dudaklarına götürdüğünde, bunun imkansız olduğunu çok iyi bilmeme rağmen, papatyanın güçlü, elmaya benzer kokusunu alıyorum.

Çayını yavaşça yudumluyor, dinlediği şarkı kreşendoya ulaştığında gözlerini kapatıyor ve sallanıyor. Çok uzaklarda, bu gece düşüncelere dalmış. Gözleri her zamankinden daha hülyalı ve mavi. Gerçekten mutlu mu yoksa üzgün mü görünüyor anlayamıyorum.

Bilmek istiyorum.

Ne düşünüyorsun, Jeremiah? Seni mutlu eden ya da üzen şeyleri mi düşünüyorsun?

Bilmek istiyorum.

Seni mutlu eden ya da üzen birini mi düşünüyorsun?

Çayından arta kalanları atıyor, süzgeçten aşağı döküyor ve fincanı duruluyor, ellerini kot pantolonunun arkasına vurarak kurulamadan önce kurutma askısına baş aşağı yerleştiriyor. Mutfağın ve oturma odasının ışıklarını kapatıyor. Yatak başlığının arkasındaki LED dışında evi karanlıktır. Bu gece kırmızı. Bana doğru taşan boğucu, kızıl bir parıltı, büyüyen kollar, bacaklar ve bana uzanan eller.

Mutfaktan oturma odasına geçerken gölgeler titriyor ve şekil değiştiriyor. Kanepenin yanında duraklıyor. O kadar karanlık ki, yaptığı her şeyi normalde yapabildiğim gibi seçemiyorum. Başımı sağa sola oynatıyorum, perdenin arkasını daha net görebilmek için boşuna uğraşıyorum. Bir şey alıyor. Büyük ve siyah bir şey. Loş ışıktaki gövdesinin çoğunu kapatıyor, karanlığa fırlatıyor ve onu yutuyor.

Bekle.

Bu benim ceketim mi?

Göğsünün önünde bir elinin dış hatlarını görüyorum. Tuttuğu şeyi yumruklarken sıkıyor. Gözleri kapanıyor, kırmızı ışığın etrafına yaydığı baş döndürücü, ağır nabızla tam bir tezat oluşturan tatlı ve dingin bir ifade veriyor.

Birkaç atım boyunca hareket etmiyor.

Sonra ceketimi yüzüne doğru kaldırıyor ve içine çekiyor.

Ben Stirling

TAKIMLA KAHVALTI hayal edebileceğimden hem daha iyi hem de daha kötüydü. Sanırım Seattle'a taşındığımdan beri Blackeyes ile aramdaki mesafeye ne kadar ihtiyacım olduğunu tam olarak anlayamamışım. Onları tekrar görmek, o alanda olmak, eski ben olmam gereken ama benimle ilgili hiçbir şeyin aynı olmadığı o yerde olmak zordu. Çok zordu.

Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

Bir yandan iyiydi. O çocukları seviyorum. Onlar benim takımım. Arkadaşlarım. Elbette onları görmek ve hasret gidermek güzeldi. Eski dostlarla hasret gidermeyi kim sevmez ki, özellikle de hasret gidermek Sev'in eski sevgilisinin yepyeni Beemer'ının lastiklerini patlatmasıyla ilgili hikayelerle eğlenmek anlamına geliyorsa? Hikayeyi anlatış şekli çok komikti. Başına geleni fazlasıyla hak etmiş olmasına rağmen yaşadığı şaşkınlık hissediliyordu. T-Dog konuşması boyunca araya girerek gelecekte bu tür bir duruma düşmekten nasıl kaçınabileceğine dair kötü tavsiyelerde bulundu. T-Dog sinirlendi ve Sev savunmaya geçti. Sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Bryce'ın karısı Kel'in ilk çocuklarına hamile olduğunu öğrendim. Üç aylıkmış. Bryce haberi vermek için aramadı çünkü bana yüz yüze söylemek istedi. O kadar mutlu ve gururluydu ki, bir çocuğa baba olan ilk erkek olduğuna yemin edebilirdiniz. Gerçekten çok tatlıydı.

Diğer çocukları da görmek güzeldi. Her biri benim için bir şey ifade ediyor ve biliyorum ki ben de onlar için bir şey ifade ediyorum. Beni hâlâ özlüyorlar. Ben hâlâ önemliyim. Takımda hâlâ ben şeklinde bir boşluk var.

En kötüsü de buydu çünkü hayat devam ediyor. Hayat onlar için devam etti. Benim parçası olmadığım şeyler oldu. Maçlar oynandı. Antrenmanlar zor geçti. Şakalar yapıldı. Takım yeniden yapılandırıldı. Bryce isteyebileceğim en iyi yardımcı kaptandı ama onun liderlik tarzı benimkinden farklı ve bu da takımın dinamiğini değiştiriyor. İyi ya da kötü değil. Sadece değiştiriyor.

Kendimi evimde, kendi derimin içinde ve aynı zamanda bir uzaylı gibi hissettim. Vedalaştığımda iyi, kötü, eski ve yeni hepsi birleşmiş, kafamın etrafını saran bir bant haline gelmişti.

Gittiğime memnunum ama şimdi kendimi berbat hissediyorum. Kendimden geçmiş ve aşırı uyarılmış. Yalnızlık kırbaçlarıyla üzgün. Sola işaret ediyorum ve Thickwood Drive'a dönmeden önce iki tarafa da bakıyorum. Bunu yaparken, başımın etrafındaki bant sıkılaşıyor, o kadar sert sıkıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor. Boğumlu metal çeneler

Mengene şakaklarımı sıkıyor, deriyi delecek ve kemiği ezecek kadar sert bastırıyor.

Garaj yoluna park ediyorum ve arabamdan iniyorum, henüz yıkamadığım son kutularla dolu garaja girme konusunda kendime güvenmiyorum. Dışarı çıktım ve arabanın kapısını kilitledim. Güneş parlak kutup beyazı. Kabaran ışınlar soluk duvarlardan sanki buz kütleleriymiş gibi yansıyor.

Jeremiah görüş alanımda beliriyor. Yarı saydam çizgiler ve yıldızlar başının etrafında yayılıyor. Sesi çok uzaklardan bana doğru geliyor.

"Ben. İyi misin?"

Şimdi daha yakın. Eli omzumda ve yüzü kristal berraklığında. Saçları parlak ve koyu renk ve kalın bir tutam bukle alına dökülüyor. Gözleri endişe dolu.

"Başım ağrıyor."

Omzumdaki eli baskı uyguluyor. "Kötü gibi görünüyor. Gözlerin tuhaf görünüyor. Bir aura mı görüyorsun?"

Bir gözümü kapatıp diğerinden ona bakıyorum. "Bana bir hale takmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır. Korkarım takmıyorum. Gerçi Tanrı biliyor ya, bana yakıştırdı." Kıkırdıyor ve sonra sessizleşiyor. "Neren acıyor? Şakaklar mı, boyun mu, omuzlar mı?"

"Yukarıdakilerin hepsi."

"Ah, seni zavallı şey. Miyofasyal gevşemeye ve iyi bir derin doku masajına ihtiyacın var."

"Bu bir teklif mi?" diye sordum.

Duruşunda bir değişiklik oldu, durumu yanlış okuduğumu anlamamı sağlayan hafif bir düzeltme. Teklif etmiyordu. Bana sadece profesyonel tavsiyelerde bulunuyordu ve beni tedavi için birine yönlendirmek niyetinde olabilirdi.

"Evet, tabii. Neden olmasın. Zamanım var. Planım yok. Bunu şimdi yapabilirim." Rahatsız, her zamankinden daha hızlı konuşuyor. O kadar hızlı ki, ona endişelenmemesini söyleyecek bir kelime bile bulamıyorum. "Masam evde. Katlamak sadece bir saniyemi alır. Evet, hiç sorun değil. Size kesinlikle masaj yapabilirim. Ne de olsa ben profesyonel bir masaj terapistiyim."

O da hızlı yürüyor. Arkasından hızlı adımlarla tökezleyerek ilerliyorum ve sonunda bunu yapmasına gerek olmadığını söylememe yetecek kadar uzun bir süre konuşmayı bıraktığında, evindeyiz, masa kurulmuş ve Jeremiah uzanmam için büyük, kabarık bir havlu sallıyor.

"Tişörtünü çıkar," diyor parlak bir şekilde.

Jeremiah Blake

Tanrım, eğer şu anda *Sağduyu, Bal Tavşanım, Sen misin* adlı bir kitaba gerçekten ihtiyacı olan bir adam varsa, o da benim.

Bir karar hatası yaptım. Aslında, muhakeme hatasının bunu karşılayacağını sanmıyorum. Devam edeceğim ve bu kötü çocuğu sıçır batırmaya yükselteceğim. Beşinci seviye berbat.

Bu bile muhtemelen yeterince güçlü değil.

Ben'i, yani Ben Stirling'i, eğer dikkat etmediyseniz - ünlü eski hokey oyuncum, yaşayan efsane, bekar baba komşum ve onaylanmış ateşli heteroseksüel erkek - ellerimi çıplak vücudunun her yerine sürtmek amacıyla evime davet ettim.

Ben Stirling'e fena halde aşık oldum.

Rüzgarsız ve serin bir gecede dolunay gibi gözleri olan güzel Ben.

Güzel, üzgün Ben, o kadar seksi ki onunla tanıştığımdan beri gece boyunca bir kez bile uyumadım.

Güzel, nazik Ben, tanıdığım en güzel adam olabilir. Evet, o.

Oturma odamda, ben izlerken beyaz polo tişörtünü çıkarıyor.

Başının arkasına uzanıyor ve bunun onun için önemli bir şey olmadığını belli eden dikkatsiz, hazırlıksız bir şekilde yakasını tutuyor. Kalbi çarpıyor. Baş dönüyor.

Tüm kan hacmi sikine doğru akıyor.

Gömleğinin altında kısa bir süre kayboluyor ve ardından karın kasları birkaç farklı aşamada ortaya çıkıyor. Kasıklarına yakın bir yerde bir V çizgisi var, tişörtü yukarı çıktıkça büyüyen bir deri parçası. Kalın ve düzgün koyu renk bir saç izi kot pantolonunun bel bandında kayboluyor. Ve bir dizi derin çukur, gövdesinde belirgin bir ızgara deseni oluşturuyor.

Bu çok kötü.

Göğsünde de kıllar var. Meme uçlarının etrafında organize bir kaos içinde büyüyen koyu bir mat. Boynunda bir zincir var. Üzerinde sade sarı altın bir bant asılı olan gümüş bir zincir. Bir yüzük. Bir evlilik yüzüğü. Yüzü tekrar görüldüğünde saçları dağınık. Çok değil. Sadece birazcık.

Ellerimi saçlarında gezdirip onun için düzeltmek istememe yetecek kadar.

"Ben eşcinselim," diye ciyak ciyak bağıriyorum kulağa hoş gelmeyen yüksek, cırtlak bir sesle. "Bundan daha önce açıkça bahsettiğimi sanmıyorum. Aslında bahsetmedim. Yapmadığımı biliyorum. Düşündüğünüzde, bu konunun hiç gündeme gelmemiş olması biraz çılgınca.

Çünkü diğher her Şey hakkında çok konuştuk. Sakladığımdan değıl. Sadece konuŐmalarımızda gündeme gelmedi ve bazen böyle Şeylerden ne zaman bahsedeceğımi bilmek zor oluyor. Ama  yleyim. EŞcinselim yani. Evet, kesinlikle eşcinselim."

EŞcinsel olduğum gereğı benim için yeni bir Şey değıl. Tabii ki değıl. Beş ya da altı yaŐımdan beri biliyordum. Ben tişörtünü çıkardığı anda bilinaltımda bunu korkunç bir kelime kusmuğuyula ağızımdan kaçırmaya niyetlenmiŐ olmam kesinlikle  yle.

"Her neyse," diye devam ediyorum, "bilmen gerektiğini düşündüm. Sonradan işler tuhaflaŐsın istemem. Benim için tuhaf olacağından değıl. Açıkçası, ben iyiyim. Sadece sana dokunmak ve bunu daha sonra öğrenip senin için tuhaf olmasını istemiyorum. Öyle olduğunu söylemiyorum. Hiç de öyle olduğunu düşünmüyorum. Bence çok güzelsin ve gözlerin-"

S z m  kesiyor ve bu ne büyük bir rahatlama. "Biliyorum," diyor basitçe.

Kelimeleri yere iniyor, ama algılaması biraz zaman alıyor, çünkü saçları her zamanki pozisyonuna geri dönme sürecinde ve g mleğı bir elinden sarkıyor.

Önceden onun güzel olduğunu düşünürdüm.

Güzellik hakkında hiçbir Şey bilmiyordum.

Hiçbir Şey.

Çünkü Ben Stirling g mleksizken bambaşka bir seviyedeydi. Tamamen farklı bir çekicilik seviyesi. Teni bronz ve beklediğimden biraz daha koyu. Sanırım saçları yüzünden. Göğsündeki ve karnındaki tüm kıllar gözlerime oyun oynuyor ve tenini daha koyu gösteriyor olabilir. G mleksizken beklediğimden daha sert ve erkeksi görünüyor. Ve inanın bana, beklentilerim zaten çok yüksekti.

"Beni nasıl istiyorsun?" diye soruyor masumca.

Vücudumdaki her sinaps aynı anda ateşleniyor ve gözlerimin önünden on beş on altı cinsel pozisyon geçiyor. Kovboy. Misyoner. Köpek pozisyonu. O benim  st mde. Arkamda.  kimiz de ayakta. Ben dizlerimin üstünde. Bacaklar açık. Sırt kemerli.

"Hee-hee," diyorum. Yüksek sesle güldüğümü kastetmiyorum. Yani, gerçekten söylüyorum. *Hee-hee*. Yüksek sesle.

Bana tuhaf tuhaf bakıyor, ben de masayı işaret edip tekrar deniyorum.

"Delikteki yüz." Ben'in güzel yüzünün bir deliğın yanında olduğ  düŐüncesiyle anında saldırıya  ğruyorum. Benim deliğimin. Ben'in ağızı. Yanaklarım. Ben'in dili.

Kıçım, açılmış. "Lütfen."

Beni nasıl etkilediğinin tamamen farkında olmadan başıyla onaylıyor ve ayakkabılarını çıkarıyor. Masaya oturup talimatları beklemeye başladı. Bu benim eğitimini aldığım bir şey. İşimin bir parçası. Müşterilerin kendilerinden tam olarak ne beklediğini bilmeleri için açık talimatlara ihtiyaçları vardır. Pek çok insan düzenli olarak masaj yaptırmadığı için ne yapacağını bilemiyor. Onu rahatlatmak benim görevim. "İsterseniz kemerinizi çıkarabilirsiniz, böylece uzanırken daha rahat edersiniz."

Normalde müşterilerimden iç çamaşırlarına kadar kıyafetlerini çıkarmalarını isterim ve ben çalışırken onları sıcak tutmak için alt taraflarına bir havlu örterim. Bugün öyle değil. Bu senaryoya on metrelik bir sopayla bile dokunmam. Hayır efendim. Düşüncelerim şimdiden salyangoz hızında akmaya başladı ve aletim o kadar sert ki onunla buz bile oyabilirim. Ben'in kalın kalçalarının en ufak bir görüntüsü bile felaketim olabilirdi. Bundan emin olacak kadar kendimi iyi tanıyorum.

Kemerini çözüyor, kalın deri kayışı ayakkabılarının yanına, yere bırakıyor. Yere düşerken çıkardığı takırtıda garip bir kesinlik var.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor. Gülümsememeye çalışıyor gibi görünüyor. Sanki durumla ya da benimle ilgili bir şeyi eğlenceli buluyormuş gibi.

Söylemeden önce tereddüt ediyorum. Bundan bahsetmek zorunda kalmamayı tercih ederdim. Fark *etmeseydim* ya da bugün giymeseydi ya da masaj istediğinde "Olamaz" deseydim çok daha iyi olurdu. Sorun şu ki, boynu ve omuzları üzerinde çalışacağım. Zinciri takmazsa engel olacak.

"Zincirini çıkarabilirsin. Eğer istersen. Ama istemiyorsan sorun değil. Hareket ettirip etrafında çalışabilirim. Üzerine biraz yağ bulaşabilir ama sorun değil."

Dizlerine bakıyor, uzanmadan önce duraklıyor, zinciri iki eline alıyor ve tokasını çözmeden dikkatlice başının üzerine kaldırıyor. Zinciri bana uzatıyor, ben de ona açık olan elimi uzatıyorum. Zinciri yavaş ve kontrollü bir şekilde avucuma bırakıyor, metal hâlâ vücudunun sıcaklığını koruyor. Parmaklarımı zincirin etrafında sıkıca kıvrıyorum, kitaplığa doğru yürüyorum ve zinciri orada tuttuğum küçük ahşap bir kutuya koyuyorum.

Masaya döndüğümde, yüzüstü yatıyordu. Kendimi içinde bulduğum durumun tüm boyutları beni hemen çarpıyor.

Bakabilirim.

Dokunabiliri

m.

Ben'e bakabilirim. Gerçekten bakabilirim. Gözlerimi kaçırmadan ya da çok uzun süre baktığım için endişelenmeden. Gözlerimi kırpmadan ona bakabilirim. Onu içime çekebilirim, tenini ve kaslarını. Bakabilirim, bakabilirim ve istediğim kadar bakabilirim.

Ben de ona dokunabilirim. Ona istediğim şekilde, dudaklarımla, ağzımla ve dilimle dokunamıyorum ama ellerimi üzerine koyabiliyorum. Tenini avuçlarımda hissedebilirim. Gerginliğinin kökünü bulabilir ve onu yoğurarak çıkarabilirim. Ona yakın olabilir ve daha iyi hissetmesini sağlayabilirim.

Kendimi yeniden düzenlemek için gizlice aşağı uzanırken gözümü ondan ayırmıyorum. Hiç olmadığım kadar sertleşmiş durumdayım ve kotumun fermuarı rahatsız edici bir şekilde içime giriyor.

Bunu söyledikten sonra yağ ve havlu kutumu masaya doğru itiyorum ve avucuma sağlıklı bir miktar tatlı badem yağı döküp ellerimi birbirine sürterek ısıtıyorum.

"Orta basınç senin için uygun mu?" diye soruyorum.

Sormayı hatırladığım için kendimden memnunum. Bu her müşteriye sorduğum standart bir soru, bu yüzden muhtemelen kas hafızası ya da refleksten başka bir şey değil, ama yine de. Beynimin en azından küçük bir kısmının hala çalışıyor olması benim için iyiye işaret.

Hızlı bir nefes alıp vererek kendimi sakinleştiriyorum ve iki elimi de avuç içlerim aşağı bakacak şekilde Ben'in sırtına koyuyorum. Teni sıcacık. Neredeyse imkânsız derecede sıcak. Neredeyse ateş gibi sıcak. Ve pürüzsüz. Lezzetli bir şekilde pürüzsüz.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı hatırlayamadığım kısa bir beyin osuruğu yaşıyorum ama neyse ki bunu çabucak atlatmayı başarıyorum.

Masaj.

Ben'e profesyonel bir masaj yapmak için buradayım. Migren aurasından muzdarip ve ben de onu tedavi etmek için buradayım.

Müşterilerin rahatlamasına yardımcı olduğu bilinen hafif ve derin okşama kombinasyonu olan temel efleurage ile başlıyorum. Parmaklarımla sırtında dolaşmasına izin veriyorum, boynuna ve omuzlarına odaklanıyorum, orada bulduğum gerginliğin bir haritasını çıkarıyorum. Sternokleidomastoid ve levator skapulası gergin ve her iki üst trapezius düğümlenmiş, ancak sağda daha kötü.

Nefes alış veriş derinleştğinde petrissaja geçiyorum, gerginliğini ciddi bir şekilde serbest bırakmaya başlarken sertçe yoğuruyorum.

Kendimden etkilendim. Gerçekten de kendime verdiğim değerden daha iyi bir adamım. Çok iyi yapıyorum. Eğer ellerime odaklanır ve tek bir şey bile düşünmemeye çalışırsam, bu gerçekten iyi olabilir.

Avuç içlerimin topuklarını ona acı veren şeye batırırken etli dokuya doğru eğilerek geçişlerimi uzatıyorum.

Çıkardığı ilk ses yumuşak, ciğerlerini terk eden bir hava akımından biraz daha fazlası. Sorun değil. Aldığı uyaranlara karşı tamamen tipik bir tepki. Bir sonraki daha yüksek ve daha alçak.

Oh Tanrım.

Lütfen Tanrım, Ben Stirling'in masaj yaptırırken seks sesleri çıkaran bir adam olmasına izin verme.

Lütfen.

Oh lanet olsun. Öldür
beni şimdi. Öldürüyor.

Çıkardığı sesler sikimi zonklatıyor. Zihnim geziniyor, sürükleniyor, bilincin içine dalıp çıkıyor ve Ben ve benden başka hiçbir şeyin olmadığı boş, uzak bir yere iniyor.

Onun vücudu, benim ellerim.

Teni yağdan parlıyor, kaya gibi sağlam kasların tümsekleri ve vadileri üzerinde dans eden altın parıltıları var. Dokunuşuma tepki veriyor, hassas bir nokta bulduğumda omurgasını sıkıyor ve kamburlaştırıyor.

Ben o noktayı ovarken usulca inliyor.

Ses omurgamdan yukarı çıkıyor ve omurlarımdaki her bir kemiğin farkına varmamı sağlıyor.

Masanın etrafında robotik bir şekilde hareket ediyorum, sırtım her zamankinden biraz daha fazla bükülmüş durumda, çünkü inanın bana, pantolonumun içinde devam eden durum, olduğundan başka bir şeyle karıştırılamaz.

Uyarılma.

Heyecan.

Arzu.

İstek.

Çalışırken avuçlarım karıncalanıyor ve tüm vücudum ısınıyor.

Ben o kadar güzel ki görmezden gelmek imkansız. Ona dokunmak ve onu sadece olduğu gibi görmek imkansız: bir arkadaş, masaj terapisi için bana gelen bir komşu. Bunun yerine, her kıvrımını, her sert açısını görüyorum. Onu gördüğüm en ateşli erkek yapan her çizgiyi.

Ovmaya devam

ediyorum.

Yoğurmaya.

Masaj yapıyorum.

Belli bir noktada, Ben'in tedavisi için m z k a mayı unuttuğumu fark ediyorum ve bu konuda paniklemeye ba lıyorum. Bu konuda bir Şey söylemeyi düşünüyorum ama ne? Ő  anda beni işkence altında sorgulasanız bile tek kelime anlam  ıkarabileceğınızı sanmıyorum. Sessizlik yüzünden korkunç bir Şekilde d  nerek serbest d    e geçiyorum. Bu kadar sessiz olduğu için endişeyle d  nerken kendi nefes alı  veri imi duyabiliyorum. Çok gürültülü, hırıltılı ve fiziksel efor seviyeme hiç uymuyor ama durduramıyorum.

Azgın nefesi olduğunu anlayabilir mi? Eğer  yleyse, ne yapmalıyım?

Ben ne yapacağım?

Belki de tedavi yıllar önce ba lamı  olsa da Şimdi biraz m z k a malıyım. Belki fark etmez. Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?

Kahretsin, ellerim yağ içinde ve Siri'yi sesli komut kullanarak bana bir iyilik yapmaya ikna etmeye  alı ırsam, açıkçası, sesimi kullanmam gerekecek ve bunun bir hayır olduğunu zaten belirledik.

Ba parmaklarımı Ben'in sırtında büyük, yavaş daireler çizerek yuvarlarken, tedavi için bir zamanlayıcı ayarlamayı da unuttuğum aklıma geliyor. *Lanet olsun.* Hareketimi g  lendirdik e derisi kıvrılıyor. Baskı uyguladığımda ince çizgiler belirliyor ve bıraktığımda kayboluyor. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar.

B y lendim. Sadece ellerimin Ben'in vücuduna dokunu unun nasıl göründüğünden değil, ona dokunuyor olmanın nasıl hissettirdiğinden de. Sanki Şimdiye kadar yaptığım en doğru Őeymi  gibi.

Ba parmaklarımı, ellerimin topuklarını ve  n kollarımın alt kısımlarını kullanıyorum ve vücut ağırlığımla birle tiriyorum.

Sadece ona dokunduğum yere bakıyorum. Ellerime. Sırtına. Yapabildiğim kadar uzun süre yapıyorum. Yemin ederim, yapıyorum.

Sonra yapmıyorum.

Yapamıyorum   nk  Ben'in kotu d    k belli. Beline biraz bol geliyor. Bir keresinde bana Liz öldüğünde kilo verdiğini ve tekrar almak için mücadele ettiğini söylemişti. Bel kemerinin üzerinde soluk bir deri bandı görünüyor. Diğer yerlerinden daha solgun. Aralarında bir yarık olan iki tümseğin en ufak, en ufak ipucu.

Ağzım tükürükle doluyor.

Sikim pantolonumun içinde salya akıtıyor. Ona masaj yapıyorum.

Ve ona masaj yapıyorum.

Ne zaman ve nasıl duracağımı bilmiyorum.

Ben deneyimli bir masözüm, bu yüzden genellikle, zamanlayıcıyı unutursam, ellerim bana tedavinin neredeyse bittiğini söyleyecektir. Bu sefer öyle olmadı. Bu sefer ellerim bunun bitmesini istememekten başka bir şey bilmiyor.

Ben Stirling

JEREMIAH'IN ELLERİ kürek kemiklerimin etrafında kayıyor. Duygu yoğun, acı noktasına kadar derin ve sonra değil. Sanki ona rahatsızlığımın nerede olduğunu ve ona ne kadar yaklaşabileceğini ve yine de acıdan çok zevke daha yakın kalacağını söyleyen bir hissi var. Bu bir dans gibi. Yavaş bir dans, kasları çalıştırdıktan sonra onları gevşetiyor.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ne kadar zamandır burada olduğumu söyleyemiyorum. Uzun zamandır.

Sanırım uzun zamandır buradayım çünkü sonunda hızı yavaşlıyor ve baskı azalıyor.

Masaj sona eriyor. Dokunuşu daha az sert, daha rahatlatıcı. Şimdi daha hafif ve yatıştırıcı. Parmakları saçlarımın arasında dolaşüyor, kafa derimi karıncalandırarak kadar çekiştiriyor. Başımı ellerinin arasında tutuyor, parmaklarıyla çeşitli basınç noktalarına vuran ve beni içeride hissettiren bir kafes yapıyor. Çevik parmak uçları kemiğe gömülü ince bıçakları bulmak için çalışıyor ve beni kör ediyor. Onları birer birer çıkarıyor ve bunu yaparken kafatasımın tabanını ve yüzümü saran zehirli sarmaşıklar buharlaşıyor.

Elleri sırtımda aşağı yukarı kayıyor ve göğüs kafesimin üzerinde dinleniyor. Bir saniye duraklıyor.

Bunun sona işaret ettiğini bilecek kadar çok masaj yaptırmıştım.

"Nefes al," diyor ve ben de alıyorum. Büyük hissettiren ama ciğerlerimin sadece üst çeyreğini dolduran bir nefes alıyorum. O "Ve ver" diyene kadar tutuyorum.

Nefesimi verirken, iki elini ve vücudunun ağırlığını kullanarak nefesi ciğerlerimden atmaya zorluyor. Beni boş bırakıyor.

İkinci kez nefes almamı söylediğinde, acı verici, tersine hıçkırık gibi. Oksijen, nitrojen, karbondioksit, argon ve su buharı hızla şişip genişliyor ve göğüs kafesimin arkasında sıkışmış gibi hissettiren sert bir küreye dönüşüyor. Jeremiah onu çıkardığında, uzun ve kederli bir sesle bedenimi terk ediyor. Elimde olsa durdururdum ama tutmaya çalışacak zamanım olmadan uçup gidiyor.

"Sonuncusu," diye fısıldıyor. Dudakları kulağıma yakın, kelimeler yüzümün yan tarafını yıkarken sessiz ve sıcak.

Nefes alıyorum. Bu sefer nefes kolayca geliyor, ciğerlerimi tamamen dolduruyor. Patlayacak kadar dolduruyor. Süngerimsi dokuyu genişletiyor ve elastik lifleri sınırlarına kadar geriyor, atardamarlarımı o kadar sert ve hızlı dolduruyor ki sersemlemiş halde kalıyorum.

Ben nefes verirken Jeremiah bastırıyor.

Ağırlıksızım, hafifim, üç, belki dört saniye havada süzülüyorum. Sonra tekrar bedenime dönüyorum, Jeremiah'nın dokunuşunun zar zor geri çekildiğinin aşırı farkındayım.

İçimde bir şey isyan ediyor.

Başka bir şey yükseliyor, başını kaldırırken gurulduyor ve beni aç olduğum gerçeğine karşı uyarıyor.

Açlıktan
ölüyorum.

Açlıktan
ölüyorum.

Dokunma açlığı.

Bana dokunulmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bunun sona ereceği düşüncesi bile beni üşütüyor.

Jeremiah üzerime bir havlu koydu. Yanlış şekilde sıcak. Etli ya da yoğun değil ve ağırlığı da yanlış. Çok hafif. Başımı masadaki deliğe gömüp saklanıyorum, her ne kadar yüzümün nabızı atmaya başlamış ve dudaklarım bu pozisyonda uzun süre kalmanın baskısıyla şişmiş olsa da.

Jeremiah'nın ayak sesleri geri çekiliyor. Mutfakta bir dolabın kapağı açılıyor. Bardak çınlıyor. Buz çatlıyor. Bir musluk birkaç saniye boyunca akıyor. Sonra benim olduğum yere geri geliyor.

"Acele etme," diyor. "Kalkmak için acele etme ve hazır olduğunda bunu iç. Toksinlerin dışarı atılmasına yardımcı olacaktır."

Söylediklerine rağmen hızla ayağa kalktım. Oda dönüyor. Hayır, oda değil. Ben dönüyorum. Başım dönüyor. Sanki karanlık bir mağarada, doğrudan gözlerime tutulan bir el fenerinin ışığıyla uyanmışım gibi ışığa göz kırpıyorum. Söylendiği gibi suyu yudumluyorum. Buz gibi ve her yutkunuşumda boynumla çenemin birleştiği yerde keskin bir sızı oluyor.

Baş ağrım geçti ama bir boşluk bıraktı. Doldurulması gereken bir boşluk. Küçük moleküller organize olup yer değiştirmeye başlıyor, titreşiyor ve dönerek daha büyük bir şey oluşturmak için bir araya geliyorlar. Farklı bir şey.

Farklı bir acı.

Derin, acımasız bir sızı oluşur ve özgürlük için savaşı. Çok uzun zamandır yüzeyin altında gizleniyordu. Çok uzun zamandır. Ayağa fırlıyorum, siper almam gerektiğinin son derece farkındayım, hem de hızlıca, çünkü bu şey bugün içimden çıkacak. Şimdi. Bir sığınak ve teselli bulmalıyım. Yalnız kalmalıyım. Kapısı kilitli ve ideal olarak çok büyük bir yastığı olan bir yerde olmalıyım. İhtiyacım olan şey

Buradan çık. Buna havaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım olduğu kadar buna da ihtiyacım var.

Sadece, daha çok ihtiyacım olan bir şey var.

Daha iyi bir ruh halinde olsaydım, bunun utanç verici olduğunun farkına varır ve bunun olmasına asla ama asla izin vermezdim. Şimdi giderdim.

Ama aklım başımda değil ve içinden çıkılmaz bir şey beni burada tutuyor. Yerçekimi. Kusursuz bir çekim. Nasıl açıklayacağımı bilmesem de ihtiyacım olduğunu bildiğim bir şey.

"Jöle." Bunu söylerken sesim çatlıyor. "Bana sarılmana ihtiyacım var. *Lütfen*."

Jeremiah ise bütün hafta, hatta bütün gün duyduğu en çılgınca şeymiş gibi davranmıyor. Bardağı titreyen ellerimden alıyor ve masaya koyuyor. İçimdeki şeyler çöküyor. Özenle inşa ettiğim yüksek yapılar parçalara ayrılıyor. Duvarlar yıkılıyor ve kendi üzerlerine düşüyorlar.

Jeremiah tereddüt etmiyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi içime giriyor. Sanki bu olan bir şeymiş gibi. Olağan bir şey, sıra dışı değil. Göğsü benimkiyle çarpışıyor, göğüs kasları sert ve sağlam, karnı neredeyse içbükey. Tam ihtiyacım olan yerde güçlü. Kolları boynuma dolanıyor. Sıkı, yoğun bir sıkıştırma, tam da ihtiyacım olan yerde. Ellerim önce gevşek bir şekilde beline dolanıyor, ama çok geçmeden gömleğinin arkasını yumrukluyor, onu pençeliyorum. Ona yapışıyorum.

Liz öldüğünden beri hissettiğim her duygu bir anda beni buluyor ve saldırıyor, nefesimi kesik kesik parçalara ayırıyor. Çıkarken hızlı, girerken kısa ve sık.

Nefes alamıyorum.

İyi nefes alamıyorum.

Uzun zamandır içimde tuttuğum acı yüzeye fırlıyor ve ilk başta boğuk bir feryat şeklinde dışarı çıkmanın yolunu buluyor. Birbirine kenetlenmiş ve Jeremiah'nın omzunun etine gömülmüş dudakların boğduğu yumuşak bir hıçkırık.

Bir sonraki daha yüksek sesle, Luca'nın gece üzgünken çıkardığı seslere benzeyen ıslak, yapışkan bir tıkırtı eşliğinde geliyor.

Sonuncusu kırık. Çürük, kanayan kalbimden gelen, çürük, kanayan bir çığlık bu. İçimden dökülüyor. Fıskırıyor, dizginlenemiyor. Uzun ve sonsuz. Bir kez başladı mı, durmuyor. Sanki hiç durmayacakmış gibi geliyor. Sanki sonsuza dek burada, bu anda olacakmışım gibi. Sanki hiç daha iyi hissetmeyecekmişim gibi. Gözlerim vahşice yanıyor. Boğazım da öyle. Kederin boğumlu yumruğu i ç i m e uzanıyor, ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu buluyor ve o kadar sert sıkıyor ki

Nihayet, nihayet, *nihayet*, yanımda taşıdığım keder çok ağır gelmeye başladı. Çok fazla. O kadar fazla ki taşıyor ve yüzümden aşağı akıyor.

Gözyaşlarım önce sıcak ve öfkeliydi, yüzümde sıcak izler bırakıyor, öfke ve hiddetle içimden dökülüyordu.

Jeremiah'nın kollarında çırpınıyorum, giysilerini yırtıyorum, onu itiyorum ve kendime çekiyorum.

Jeremiah kendi adına sağlam duruyor. Şimdiye kadar tutunduğum herkesten ya da her şeyden daha sağlam. Fırtınadaki bir çapa gibi sağlam. Toprağa dikilmiş metal bir kazık kadar emin. Ben mücadele ederken ya da mücadele beni terk etmeye başladığında konuşmuyor. Sadece beni tutuyor.

Sanki beni sadece tutmuyormuş, yukarı kaldırıyormuş gibi tutuyor. Sanki sürükleniyormuşum ve yörüngemde hala ayakta duran tek şey oymuş gibi.

Gözyaşları sabit, amansız bir akışla yüzümden aşağı dökülüyor. Bastırdığım tüm acılar beni buluyor ve beni mahvediyor, benimle yoluna devam ettiği zaman beni titreyerek ve zayıf bırakıyor.

Tüm bu süre boyunca Jeremiah hiç çekinmedi.

Sonunda boşaldığımda, şoka girdim, kafam karıştı ve rahatladım. Aylardır olmadığım kadar rahatlamıştım. Birçok aydan. Bir yılı aşkın süredir. Geri çekiliyorum ama Jeremiah hâlâ beni tutuyor. Elleri ön kollarımın alt tarafında, dirseklerimin yanında, beni destekliyor ve dengemi yeniden kazanırken beni dik tutuyor.

Tekrar dengemi sağladığımda uzun uzun bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Gözleri bir okyanus, dalgasız mavi bir deniz. Başımı çevirmem ya da patlamam için özür dilemem ya da utanmam gerektiğini biliyorum. Ama yapmıyorum.

Üzgün değilim.

Tamamen ve bütünüyle görülmekten başka bir şey hissetmiyorum.

Jeremiah Blake

BEN'İN GÖZLERİ KANLI, o kadar kırmızı ve çiğ ki acı verici görünüyorlar. Kırpikleri ıslak ve birbirine yapışmış, duygularının dışı vurumuyla parlıyor. Omuzları hâlâ düzensiz aralıklarla sallanıyor ama gözyaşları artık akıyor. Şimdi ağzından nefes alıyor, tıpkı televizyon ekranındaki Ben'in buzdan yeni çıktığında yaptığı gibi nefesini tutuyor.

Onun acısını kendi acım gibi hissediyorum. Yüzümde, parmaklarımda, kemiklerimde hissediyorum. Göğsümde. Dayanılmaz, dayanılmaz, şimdiye kadar hissettiğim en kötü şey.

Ve hala, *hala*, eğer bunu ondan alıp kendime mal edebilseydim, yapardım. Bu önemli, lanetleyici bir kavram. Kesinlikle tüm dikkatimi vermemi gerektiren büyük bir şey. Gerçi buna daha sonra dönmem gerekecek çünkü Ben hâlâ burada ve var olan tek şey o.

Ellerinin tersiyle yüzünü siliyor ve sonra parmaklarını ve avuçlarını yanaklarında ve çenesinin altında geniş, öfkeli hareketlerle kullanıyor. Gözyaşı lekeleri var ama yine de gitmiş. Göğsünün kabarması nihayet durdu.

Başını banyoya doğru eğiyor ve "Yüzümü yıkamamın sakıncası var mı?" diyor.

"Tabii ki. Buyurun."

Uzaklaşmasını izliyorum, hayat hikâyemde bugünün asla atlatamayacağım bir gün olup olmadığını uzaktan merak ediyorum. Asla geçemeyeceğim gün. Aptal, aptal yolumun sabitlendiği gün.

Ben kapıyı yumuşak, pürüzsüz bir tıkırtıyla arkasından kapatıyor. Ses kaydedildiğinde ve etkisini gösterdiğinde kanım donuyor. Sadece soğuk değil, buz gibi. Sonra sıcak. O kadar sıcak ki, derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

Kapıya doğru beş hızlı adım atıyorum ve sonra küçük bir daire çizerek dönüyorum, sessizce çığlık atıyorum ve kollarımı ve ellerimi bir şeyleri sarsacak kadar çılgınca sallıyorum. Akıl sağlığını değil ama. Mantık değil. Ve kesinlikle kendi haysiyetimi de değil.

Ani anksiyete patlaması o kadar aşırı ki, çenem kenetleniyor ve dudaklarım, cehennem kadar çirkin görüldüğünü söylemek için aynaya ihtiyaç duymadığım grotesk bir şekle dönüşüyor.

"Lütfen, Tanrım," diye dua ediyorum. "Lütfen, lütfen, *lütfen*, orada olmasına izin verme." Lanet olsun. Bu iyi değil. Orada olduğunu biliyorum. "Tamam, boş ver. Lütfen, Tanrım, *lütfen* görmesine izin verme. Lütfen Tanrım, her şeyi yaparım. Her şeyi yaparım. Marcus ve fotoğraf müşterileri hakkında şikayet etmeyi bırakacağım. Daha iyi bir insan olacağım. Bu sefer gerçekten. Okumayacağımı bildiğim kitapları almayı bırakacağım. Yemin ederim. Sana *yalvarıyorum*, lütfen, bunu görmesine izin verme."

Kapı açılır ve Ben kapı aralığında belirir, dar alanı neredeyse tamamen doldurur. Gözleri hâlâ kırmızı ama eskisinden biraz daha iyi görünüyor. Daha çok kendisi gibi ama ne yazık ki tamamen okunmaz halde. Ona bakarak uygunsuz bir şey görüp görmediğini söyleyemem, sadece şu anda bile, en kötü haliyle, Ben o kadar muhteşem ki, onu görünce sikim acınası bir şekilde seğiriyor.

Sonra ne oldu bilmiyorum. Sanırım havadan sudan konuşuyoruz ve o da bir süre sonra özür diliyor ama bundan tam olarak emin olamıyorum çünkü yaşadığım aşırı stres yüzünden beynim arka arkaya birkaç kez kapanıyor.

Kapıda durup gidişini izliyorum, tuvalete uçmadan ve kapıyı çekip açmadan önce kapıya gelmesini bekliyorum.

Oh sikeyim beni.

Öldür beni şimdi.

Orada, gözümün önünde.

Tüm mor silikon ihtişamıyla orada. Uygun bir vantuzla tamamlanmış iffetsiz, şehvetli bir işaret. Sadece mor da değil. Parlak mor. Ve herhangi bir duvara da monte edilmemiş. Etrafında başka hiçbir şey olmayan bembeyaz bir fayansın üzerine monte edilmiş. Hiçbir şey yok.

Bir bakışta Ben bu odaya girdiğinde felç geçirmediyse -kısa bir süreliğine kör olmadıysa- bunu görmemiş olma ihtimali yok. Hiç yok denecek kadar az değil. *Hiç şansı yok.*

Ne yazık ki Ben yan odaya taşındığından beri kendimi oldukça ahlaksız ve serbest kalmak için uygulamalara girme konusunda hiç hevesli hissetmiyorum. Sonuç olarak, güvenilir mor oyuncağımı işimmiş gibi kullanıyorum. Sabah akşam. Uzun ve sert.

Bu sabah onu kullandım, yıkadım ve kuruması için duvara yapıştırdım, niyetim giyinmeyi bitirir bitirmez onu paketlemektir.

Sanırım bu gerçekleşmedi.

Dramatik olmak istemem ama hissettiğim aşağılanmanın hayatımı tehdit ettiğinden eminim. Şu anda boğazımı sıkan ve tüm kanımı yüzüme akıtan sıcak, zehirli bir şey. Korkunç bir şey ve Ben'in heteroseksüel olması bu durumu daha da kötüleştiriyor. Evinde böyle bir oyuncağın olması pek olası değil. Muhtemelen hiç böyle bir şey görmemiştir. En kötü ihtimalle, erkeklerin kendi göt deliklerini silikon falluslarla sikme düşüncesi onu iğrendiriyor. En iyi ihtimalle, böyle bir şeyin

özel olarak gerçekleşmeli ve şüphelenmeyen bir şirketin yüz yüze gelmesi için bir duvara bırakılmamalıdır.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda haksız da değil.

Aptal dildoyu duvardan söküp çöpe atma niyetiyle duşa giriyorum, ama yolda kablolar birbirine karışıyor ve kabine girer girmez tek düşünebildiğim Ben'in tişörtü açıkken ne kadar ateşli görüldüğü ve Tanrı bilir ne zamandır sikimin ne kadar sert olduğu oluyor.

Şortumun ve iç çamaşırlarımın kemerlerini çözüp iç çekerek uyluğumun ortasına kadar indiriyorum ve arkamı dönüyorum. Duş kabından kayganlaştırıcıyı alıyorum ve onu da açıkta bıraktığımı fark ettiğimde tekrar sifonu çekiyorum.

Oyuncağı öfkeyle yağlıyorum.

"Seni küçük orospu," diyorum oyuncağa yüksek sesle. "Umarım kendinle mutlusundur. Az önce tüm hayatımı mahvettin."

Doğal olarak oyuncak cevap vermiyor. Ben göt deliğime biraz kayganlaştırıcı sürerken o sadece yargılayıcı bir şekilde duvarda sallanıyor. Dönüp oyuncağı içeri sokuyorum, yavaşça geri çekilip küt, yuvarlak başının beni germesine izin veriyorum. Mütevazı boyutta bir oyuncak ve onu almak için biraz pratikten daha fazlasına sahibim, bu yüzden kolayca kayıyor, bu da beni daha da kızdırıyor.

Şu anda kalın, zonklayan bir horozun donuk yanmasını gerçekten kullanabilirim.

Geçen gün kitaplarımızı ödemek için sıraya girdiğimizde Ness'in bana söylediği her şeyi hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. Dikkatli olmamla ilgili bir şeyler söylemişti. Zihnimi kontrol etmeye çalışmamı ve kontrolden çıkmasına izin vermememi söyledi. Gerçekle ilgisi olmayan bir fantezi yaratmasına izin vermemeliymişim. Tekrar çıkmaya başlamamı söyledi. Ve Marcus'a söylememekle ilgili bir şey.

Sürekli geri itiyorum ve soğuk, inatçı oyuncak daha derine kayarken deliğim açılıyor.

Vanessa başka şeyler de söyledi, ancak söylediklerinin geri kalanı biraz daha az net geliyor. İyi tavsiyelerine ve oyuncağın çok soğuk, çok küçük, çok yapay ve neredeyse yeterince Ben olmamasına rağmen, kıkırtımlarım soğuk duvar karosuyla temas ettiğinde, dolgunluk hissi beni diğer birçok şeye karşı uyuşturdu.

Yavaşça ileri geri itiyorum, kendimi olabildiğince derine sokuyorum. Seks oyuncakları ve onları başkalarının görmesi için dışarıda bırakan insanlar hakkında kötü şeyler düşünürken, şimdi elimde olan yeni görüntülerin gelgitini cesurca geri tutmaya çalışıyorum.

Ritmimi buluyorum ve hızımı artırıyorum, kalçalarımı saçma sapan bir kararlılıkla ileri geri itiyorum. Derin zevk sarsıntıları rektumuma hücum ediyor. Kendimi sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, elimi sikimin etrafına sarıyorum ve kendimi daha fazla his arzularken bulduğumda okşuyorum.

Vanessa'nın sözleri sessizleşip uzaklaşıyor ve sonra tamamen kayboluyor. Onların yerine Ben'i daha önce olduğu gibi görüyorum. Evimde, arkasına uzanmış, başını eğmiş ve yana çevirmiş, büyük bir elini gömleğinin yakasına dolamıştı.

Göbeğini

görüyorum.

Göğüs kollarını.

Karın kaslarını. Tanrım, karın kasları.

Kaslı kolları, sırtı, teni. Teni.

Teni.

Kahretsin, çok fazla ten vardı. Çok güzel bir ten. Ben de kendimi görüyorum.

Fantezide, ben bir aptal değilim. Kendimi utandıran ya da heteroseksüel erkeklere aşık olan biri değilim. Ben de üstsüz bir seks tanrısıyım ve lanet olsun, iyi görünüyorum. Ayaklarımda hafifçe göllenen beyaz keten pantolon giyiyorum ve aletim pantolonumun içinden açıkça görünüyor. Ben bunu görebiliyor ve umursamıyor. Hoşuna gidiyor.

Daha hızlı okşamaya başlıyorum, aletimdeki sıcak, karıncalanma hissini bir iniltiyi tutamayana kadar güçlendiriyorum.

Fantezide ellerim Ben'in üzerinde, tıpkı gerçekte ellerim onun üzerinde olduğu gibi. Fantezide, kafası masamın üzerinde yana dönük, böylece yüzünün bir tarafı görünüyor. Ona dokunduğumda dudakları yukarı kalkıyor ve şimdiye kadar duyduğum en seksi küçük sesleri çıkarırken tatlı tatlı gülümsüyor.

Sikim artık sıcak değil ve karıncalanmıyor. Neredeyse dokunulamayacak kadar hassas, ateşli bir çubuk ama yine de duramıyorum. Zevk içimde kaynıyor. Şişiyor ve sızıyor.

Yaklaştım.

Çok yaklaştım.

Ben'i tekrar görmek için gözlerimi kapatıyorum. Hâlâ gülümsüyor ama tatlı tatlı değil. Bana ne yaptığını biliyormuş gibi gülümsüyor. Sanki biliyor ve hoşuna gidiyor gibi. Ciddiymiş ve böyle hissetmemi istiyormuş gibi.

Fantezide, eğildim. Etrafındaki havayı içime çekiyorum, onu soluyorum ve gücümün, itidalimin ve ahlakımın her zerresini gerektiren şeyi yapıyorum

gerçekte yapılmaması gereken bir şey.

Fantezide, onun tadına bakıyorum. Yüzümü sırtına sürüyorum. Omuzlarına. Boynuna. Önce dudaklarımla vücudunda geziniyorum, gözlerim kapalı yolumu hissediyorum ve buna doyduğumda ağzımı açıp dilimi omurgasında gezdiriyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki dizlerimin bağı çözülüyor ve beni ayakta tutan tek şey, en başta bu karmaşaya neden olan lanet olası oyuncak oluyor.

Jeremiah Blake

Yolda yürürken kalbim çılgınca çarpıyor. Her iki elimde de birer kahve bardağı var ve adımlarımda düzensiz bir sıçrama var.

Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen, vücudum Ben ile aramda bir şey olmuş gibi tepki veriyor. Birine uzun zamandır aşık olduğunuzda ve sonunda bir şey olduğunda hissettiğiniz duyguya sahibim, ama bu karanlıkta oldu ve hiçbir kelime konuşulmadı, bu yüzden birbirinizi bir sonraki gördüğünüzde kelebeklerin karışıklığı. Bedensel bir kaosun sıcak karmaşası. Kan pompalayan bir organ kontrolden çıkıyor. Terli avuç içleri. Isınmış yanaklar. Tüm bunlar, gelecekteki mutluluğunuzun tamamen onunla bir sonraki etkileşiminizin nasıl geçeceğine bağlı olduğuna dair sarsılmaz bir inançla eşleşir.

Aynen öyle, ama aslında hiçbir şey olmadı.

Adam sana ağladı. Üzerine gelmedi, kendime yüzüncü kez söylüyorum. Yüzüncü kez söylüyorum ama bu, yaşadığım heyecanı ve dehşeti azaltmıyor.

"Merhaba," diyorum, sesim titrek ve Ben'i görünce sinirden titriyor.

Salıncakta, her zamanki yerinde duruyor ve bu sabah özellikle çok güzel. Onunla tanıştığımndan beri saçlarını tıraş etmiş ve pürüzsüz yüzü görülmeye değer. Dizlerimin titremesine neden olan bir şey.

Çene hattı belirgin, köşeli ve sert. Buna hazırdım. Televizyon ekranımda sayısız kez sakalsız bir Ben gördüğüm için bunu bekliyordum. Beklemediğim şey ise çenesindeki yarığın üzerimde yaratacağı etkiydi. Kararlı, kesici ve o kadar erkeksi ki, Süpermen görse kendini güvensiz hissedirdi, bu yüzden bana ne yaptığını ancak hayal edebilirsiniz.

"Merhaba," diye yanıtlıyor Ben.

Sesi dolgun ve derin, akli başında ve gerçeklikle temas halinde. Gerçek dünyaya dönmem için beni dürtmesi gerekiyor ama öyle bir şey yapmıyor. Bunun yerine, zengin, sıcak ses taşaklarımda birikiyor ve aletime doğru fırlayan serseri sinyaller gönderiyor.

Salıncaktaki yerime oturuyorum, Ben'e kahvesini uzatıyorum ve üstümü ayarlıyorum, şişkinliğimi örtecek şekilde çekiştiriyorum.

Tanrım, eğer Ness haklıysa, bu dün geceydi. Geç saatte, ben yatmaya hazırlanmadan hemen önce aradı ve bana söyleyecek çok şeyi vardı. Ben hakkında söylediklerimi takdir ettiğini sanmıyorum ve ona masajdan, oyuncaktan ya da başka hiç kimse hakkında böyle hissetmediğimden bahsetmedim bile. Tek söylediğim, onun mükemmel bir insan olduğundan emin olduğumdu ve size söyleyeyim, bu onu haklı çıkardı

kapalı. Grindr'a girmem ve bir buluşma planlamam konusunda ısrar etti. Tek kriteri adayın erkeklerle cinsel olarak ilgilenen bir erkek olmasıydı. Bu konuda kendini o kadar güçlü hissediyordu ki seçim sürecini denetlemek için yanıma geldi. Ziyaretin çoğunu koltuğumda, kollarını kavuşturmuş, burnunun ucuyla yazdıklarına bakarak geçirdi. Arada bir "Güzel" diyordu ama bunu kastetmediğini anlayabiliyordum.

Sadece bir içki içmek için buluşma planı kilitlendiğinde ayrıldı. Şimdi bunu yapmakta haklı olduğunu görebiliyorum. Biraz aptal olmaya varım ama bir ateşle oynamak var, bir de Ben Stirling'le oynamak var.

Bunlardan sadece biri atlatılabilir.

Onun yanıdayken kendime engel olamıyor gibi görüldüğümünden, aklımı ondan uzaklaştırmak için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var.

Yanımda, Ben kahvesini yudumluyor ve bağımlı zihnime seks gibi gelen küçük bir iç çekiyor. Sanırım bana her zamankinden daha yakın oturuyor. Aramızdaki boşluk elektrikli olduğu için bunu söylemek zor. Elektrik üreten kişi olmanın sorunu, her gözeneğinizden enerji fışkırtmakla o kadar meşgul olmanızdır ki, bunun iki yöne mi yoksa tek yöne mi gittiğini anlayamazsınız. Normalden daha fazla mı yoksa daha az mı mesafe kat ettiğini söyleyemezsiniz. Ya da her zaman geçtiği kadar mı?

Ben bunu düşünürken, Ben bana yaklaşıyor. Aslında yaklaşıyor. Bunu biliyorum çünkü omzunu omzuma bastırıyor. Bu bir kaza değil ve geçici bir dokunuş da değil. Sert ve kasıtlı.

Vücudumun bir tarafını felç ediyor.

Yüzü benimkine yakın ve pürüzsüz çenesi bana her türlü şeyi yapıyor. Gümüş mavisi gözleri kırpışıyor, göz bebekleri ışıktaki ince değişimden dolayı genişleyip daralıyor.

Gülümsemiyor. Yüz ifadesi pasif. Nötr. Rahat ve gevşemiş.

Bir süre sonra, "Dün için özür dilemem gerektiğini hissediyorum," diyor. Omzunun ağırlığını benimkine yaslıyor ve belki de beni hafifçe dürtüyor, ama bu konuda yanılıyor olabilirim. "Ama istemiyorum. Bir süredir kendi başıma bir şeylerle mücadele ediyorum. Uzun zamandır. Olanlar... İhtiyacım olan ama kendi başıma yapamadığım bir şeydi. Nedenini bilmiyorum. Sanırım bu olay olduğunda yanımda birinin olmasına ihtiyacım vardı." Omzunu tekrar benimkine doğru itiyor, bu sefer kesin ve belirgin bir şekilde. Bu seferki jest kolay bir yoldaşlık hissi uyandırıyor.

ve dostluk. "Yani, üzgün değilim... ve sen olduğun için mutluyum," diyor kesinlikle, kategorik olarak seksten başka bir şey olarak okunamayacak bir gülümsemeyle.

Aklınız başınızda değilse tabii.

Bunu, Ben'in az önce söylediklerini ve Ben'in omzunun hâlâ omzuma değdiği gerçeğini çılgınca çözmeye çalışırken, "Peki, eşcinsel olduğumu nereden anladın?" dediğimi duyuyorum.

Ugh. Hay sikeyim.

Bu soruyu sevmedim. En iyi işim değil ama söyleyebileceğim onca şey arasında en kötüsü de değil, bu yüzden sanırım minnettar olmalıyım.

Benim hoşuma gidecek kadar hızlı cevap vermeyince, ben araya girip onun yerine cevap vermeye çalışıyorum.

"Çünkü evim kışına peri ışığı sokulmuş bir sim tüpüne benziyor, değil mi?"

"Aslında bence seni ele veren gökkuşağı şeklindeki tek boynuzlu at tişörtündü," diye cevap veriyor hiç atlamadan.

"Ah, evet, bunu unutmuşum."

Ben kıkırdıyor ve pozisyonunu ayarlıyor. İlk hareket ettiğinde, bunu benden biraz uzaklaşmak ya da dönüp bana bakabilmek için yaptığını düşünüyorum ama onun yerine biraz daha sert eğiliyor. Sağlam bir kas ve kemik duvarı koluma saplanıyor. Vücudumun hâlâ felçli olan sağ tarafına ek olarak, artık iki bacağımı da kullanamıyorum.

"Hayır," diyor hafifçe. "Şaka yapıyorum. Öyle bir şey değildi. Seninle tanıştığımda eşcinsel olduğunu biliyordum."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Kendinden çok memnun görünüyor. Ve şakacı.

Şakacı Ben ihtiyacım olan son şey çünkü şakacı Ben çok flörtöz.

"Vay, vay, tebrikler Bay Stirling," diyorum. "Görünüşe göre oldukça işlevsel bir gaydarın şanslı sahibisiniz. Benim hakkımda bunu herkes söyleyemez."

Homurdanıyor ve başını benimkine doğru eğiyor. Kahvemden dikkatli bir yudum alıyorum.

"Peki, nasıl bir şey?" diye soruyor.

Bana o kadar yakın ki bir an ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayamıyorum.

"Ne nasıl bir şey?"

"Eşcinsel olmak. Nasıl bir şey? Hep merak etmişimdir."

"Bu... Şey, söylemesi zor çünkü bildiğim tek şey bu. Eşcinsel olduğumu ezelden beri biliyordum. Farkına varmamı sağlayan günü ya da belirli bir olayı ya da buna benzer bir şeyi hatırlayamıyorum. Sadece hep biliyordum. Şanslıyım sanırım. Çok fazla içselleştirilmiş homofobim yok ve hayatımda Lissa gibi beni olduğum kişi hakkında iyi hissettiren insanlar var, bu yüzden gey olmayı seviyorum. Başka bir şekilde yaratılmış olmayı hiç istemedim."

Tekrar homurdanıyor ve "Bir keresinde bir makale okumuştum, eşcinsel erkeklerin sekste ezelden beri kazandıklarını söylüyordu." diyor.

Çıkardığım ses tiz ve cılız ve her zamanki gülüşüme hiç benzemiyor. Sesi bastıramıyorum ve bunun yerine, sesim zarif olmayan bir hızda yükseliyor.

"Evet, bu düşüncenin pek çok nedeni var," diyorum. Hiçbirini sormadığının farkındayım, ama düşüncelerimin bana ne kadar hızlı geldiğinden, rızam olsun ya da olmasın onları özetlemek üzere olduğumu anlayabiliyorum. "Varyasyon var, bilirsiniz, rolleri değiştirme ve sırayla üstte ve altta olma seçeneği. Birbirimize yapabileceğimiz eylemler konusunda bize pek çok seçenek sunuyor. Biz buna çok yönlülük diyoruz."

Ben'i ABD'deki iyi üstlerin kıtlığının tehlikeleri konusunda eğitmekten kısa bir süre önce durmayı başardım ve bu ne kadar lanet bir rahatlama. Bu küçük zaferi kutlarken odağımı kaybediyorum ve konuşmayı kesmeye çalıştığımı unutuyorum. "Bir de iki erkek olayı var ki tahmin edebileceğiniz gibi eşcinsel seksin en önemli özelliklerinden biri."

"İki erkek, ha?" diyor, eğlencesini gizlemek için yanağını çiğneyerek.

"Evet, ama hayır, yani, evet, belli ki eşcinsel sekse dahil olan iki erkek var. Hatta bazen daha fazla."

Ben Stirling'i grup seksin incelikleri konusunda eğitmeye başlama, diyorum kendime sertçe. *Kutsal olan her şey aşkına. Yapma. Yapma. Yapma. Yapma.* Eğitici bir ton benimsediğimi fark ettim, bu da beni dehşete düşürüyor. Böyle olduğumda buna dayanamıyorum.

"Demek istediğim, eşcinsel sekse katılan herkes bir erkek ve erkeklerin nasıl olduğunu biliyorsun." Hemen cevap vermediğinde, boşluğu onun için sorunsuzca dolduruyorum. "Erkekler azgındır, erkekler böyledir. Yani bir grup eşcinsel erkeği alıp bir araya getirdiğinizde iyi vakit geçirirsiniz. Elde edeceğiniz şey budur. Bir sürü insan gelişigüzel evet der ve gey seksinde çok fazla seks olur. Çok, çok. Çok daha az hayır var, biliyor musunuz? Örneğin "-iyi *Tanrım, örnek vermek benim için ne zaman bu kadar önemli oldu ve bunu nasıl durdurabilirim?*

"Biriyle yatmam gerektiğini düşünüyordum, bu yüzden dün gece bir uygulamada rastgele bir adamla tanıştım ve bu gece bir şeyler içmeye gidiyoruz. Kurallar açık. Hem o hem de ben, eğer birbirimizin görünüşünü beğenirsek sevişeceğimizi içten içe biliyoruz. Bu kadar basit."

Bu konuşmadan binlerce güneşin ateşiyle nefret ediyorum. Konuşmayı bırakamamaktan nefret ediyorum ve Ben'le seks hakkında konuşmanın beni tahrik edip etmediğini ya da adrenalinin kan dolaşıma bu kadar aşırı pompalanıp pompalanmadığını anlayamamaktan nefret ediyorum çünkü şu anda utançtan kendi ölümüne neden olma riskiyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Buna acilen bir son vermem gerektiğini biliyorum. En azından, az önce Ben'in verandasında "kemik" kelimesini kullandığım gerçeğinden dikkatleri başka yöne çekmem gerekiyor. Sabah 10'dan önce.

"Ve iki cis erkek söz konusu olduğunda hamilelik riski yoktur," diye devam ediyorum, kendimden derinden dehşete düşmüş ama yılmamış bir şekilde. "Ve daha azımız çocuk sahibi oluyoruz. İstemediğimiz sürece heteronormatif ilişki kurallarına ve düzenlemelerine tabi değiliz. Yani, temelde demek istediğim, iki erkek söz konusu olduğunda, seks yapmak için çok fazla nedeniniz var ve yapmamak için çok fazla nedeniniz yok. Bu da bir erkek ve bir kadın olduğunda her zaman elde edemeyeceğiniz bir şeydir. İşin içinde bir kadın olduğunda, istatistiksel olarak, birinin mantıklı olma ihtimali daha yüksektir."

"İstatistiksel olarak, ha?"

Tamamen saçmaladığım gerçeğine rağmen hızımı kesmeden devam ediyorum. "Evet, istatistiksel olarak. Heteroseksüel sekste birinin hayır deme şansı daha yüksektir. En azından bana öyle söylendi. Hiç heteroseksüel seks yapmadım, bu yüzden bu konuda uzman olmaktan çok uzağım, ancak toplumun kadınlara davranış biçiminden çıkarabildiğim kadarıyla, onların fahişe olmaları çok daha az kutlanıyor."

Hay sikeyim. Şimdi ben de "orospu" dedim.

Tanrım, bir ağızlığa ve güçlü bir yatıştırıcıya ihtiyacım var.

"Özetle," diyorum, duruşumu daha dik bir hale getirerek. Daha bilimsel bir şekilde, gerçi bu bilgilerin hiçbirini en başta istemediğine göre, özeti olmadan da gayet iyi olacağını varsayabilirim, "kadınlar erkekler kadar vahşi, ahlaksız, azgın ya da çapkın değildir."

Aman Tanrım. Keşke şu an evde olsaydım. Kıvrılıp ejderha kitabını okuyabilirdim. Şimdiye kadar okuduğum en kötü kitap olsa bile, bundan çok çok daha iyi olurdu.

"Hmm," diyor düşünceli bir şekilde yaptığım dağınıklığı düşünerek. "Söylemeliyim ki Jeremiah, kadınlarla olan deneyimim böyle değildi. Hem de hiç."

Kendimi utandırdığım için beyin fonksiyonlarım ciddi şekilde zarar görmüştü, bu yüzden tepkimi tutarlı bir hale getirmem bir saniyemi aldı.

"Affedersiniz," diyebiliyorum. "Bugüne kadar yapılmış en büyük mütevazı övünmeyi gelişigüzel bir şekilde konuşmanın içine mi kattın?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor, kupasını dudaklarına götürürken gülümsemesini bastırıyor. "Ben sadece olduğu gibi anlatıyorum."

"Aman Tanrım." Başımı sallıyorum, eğleniyorum, sahte bir skandala uğruyorum ve konunun değişmesiyle acınası bir şekilde rahatlıyorum. "Yine yaptın. Ama ne var biliyor musun? Bu biraz mantıklı. Kadınlarla tipik heteroseksüel erkek deneyimi yaşamamış olman mantıklı."

"Nasıl anladın?"

"Şey, bilirsin işte. Çünkü sende şöyle bir şey var" - yüzünün etrafında küçük bir daire çizip sonra diğer kısımlarını da içine alacak şekilde genişletirken omurgam kasılıyor- "Ben Stirling'liğin devam ediyor."

Kıkırdaması alçak ve kolay, yumuşak bir dalgalanma halinde içinden dökülüyor. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama benim ne kadar aptal olduğumu görünce kesinlikle dehşete düşmemeyi başarıyor.

O gerçekten bir mucize.

Önümdeki çitlere özlemle bakıyorum. Muhtemelen bulunduğum yerden sadece on beş ya da yirmi metre uzakta. Gerçekten hızlı koşarsam, muhtemelen bir engel gibi atlayabilirim. Oradan sonra tek yapmam gereken eve koşmak, eşyalarımı toplamak, bir U-Haul kiralamak ve kuzeye gitmek. Vancouver buradan sadece yüz kırk mil uzakta. Adımı değiştirip yeni bir hayata başlayabilirim. Bu kesinlikle yapılabilir. İnsanlar daha azıyla daha fazlasını yaptı.

"Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" diye soruyor Ben. Beni kendimden kurtarmaya çalışıyor, sağ olsun. Acı çektiğimi görüyor ve yardım etmeye çalışıyor. O iyi, nazik bir adam ve ben bu haldeyken benimle uğraşmak zorunda kaldığı için ona acıyorum. Gerçekten hissediyorum. "Hiç benimle flört ettin mi?"

Ve işte.

Bana sorulan en korkunç, en dehşet verici, en kötü soru. Duyduğumda neredeyse tanıyorum. Sanki bir şekilde bunu bekliyordum, tıpkı hayvanların kendi ölümlerinin yaklaştığını altıncı hisle hissetmeleri gibi.

"Evet," diyorum aceleyle, çünkü utanç ve şok yalan söyleme yeteneğimi engelliyor.

Bakışlarımı Ben'in göğsünde gezdiriyor, boğazının dibindeki çukurda duraklıyor ve adem elmasına uzun, obur bir bakış atıyorum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Benim için iyi değil ama yine de yapıyorum, belki bu ona son kez bu kadar yakın olduğum andır diye. Adem elması onun geri kalanı gibi. Kalp kırıcı derecede güzel. Erkeksi ve güçlü, kırılganlıktan eser yok. Gözlerimiz buluştuğunda ayağımı kaybediyorum, tökezleyip düşüyorum, ay ışığının aydınlattığı ikiz havuzlara yuvarlanıyorum.

Bulunduğum yer sıcak. Güvenli ve durgun, yine de burada nefes alamadığım açık. Suyun altındayım. Boğuluyorum. Burada olmamalıyım ama Ben'le birlikte olduğum için kendimi buradan ayrılmaya zorlayamıyorum. Yalan söyleme yeteneğim henüz geri gelmedi, bu yüzden doğruyu söylüyorum. "Söylüyorum. Ama sadece elimde olmadığı için."

Kelimeler ağızından çıkarken Luca hızla verandaya geliyor. Hayatım boyunca birini gördüğüm için hiç bu kadar rahatlamamıştım. Beni kendimden kurtardı ve zavallı Ben'i de benden kurtardı.

"Luca!" Nefes nefese ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Selam dostum, nasılsın?"

Nerelerdeydin?"

O daha cevap vermeden Ben, "Kahvaltını yaptın mı?" diye soruyor.

Luca'nın bir eli kalçasında ve başını öyle bir eğmiş ki, bu sabah arazide bir irade savaşı yaşandığı izlenimine kapılıyorum. "Evet, ama hâlâ krep yiyemememin adil olmadığını düşünüyorum. Bugün cumartesi gibi."

"Bunu anlıyorum," diyor Ben. Luca'nın ağzı daha söyleyecekleri varmış gibi hareket ediyor. Ben hızlı bir göz hareketiyle onu susturuyor. "Yumurtanı yediğin için seninle gurur duyuyorum ve artık ikimizin de hayatımıza devam etmemizi istiyorum. Krepler hakkında bir gün boyunca konuşmak istediğim kadar konuştuk."

Sesi nazik ama kararlı ve kesin. O kadar derin ve otoriter ki tüm omuriliğim gevşiyor ve titremeye başlıyor. Yemin ederim, Luca'nın nasıl hâlâ dimdik ayakta durduğunu bilmiyorum. Eğer Ben benimle böyle konuşsaydı, karşı çıkmazdım. Cesaret edemezdim. Bir yapışkan su birikintisine dönüşür ve bana ne derse yapardım.

Bana ne derse yapardım.

Bana *ne* derse.

Ben kocaman elini Luca'nın omzuna doluyor ve Luca kendine rağmen gülümsüyor. "Jeremiah için bir haberin yok mu?"

"Bu *bir* haber değil baba. Bu şimdiye kadarki *en büyük* haber!" Kahvaltıdaki yemek kavgalarıyla ilgili tüm düşünceler dağılıyor ve Luca'nın gözleri öyle yoğun parlıyor ki

Bir an için Ben'in ikisini de Tampa'ya geri götürmeyi planladığından endişelendim. Bu düzeyde bir coşkuyu gerektirecek kadar büyük olabileceğini düşündüğüm tek haber bu.

Neyse ki altı yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Luca dudaklarını olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru sıyrıyor ve yüzünü buruşturarak "Bak!" diyor.

İki sıra minik beyaz dişle karşı karşıyayım. Ortadan ikiye kesilmiş ve birbirine sıkıştırılmış Tic Tac'lara benzeyen düzgün küçük çizgiler. Benden güçlü bir tepki beklendiğinin farkındayım ama neye tepki verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok, bu da bunun bir kutlama mı yoksa bir övgü mü olduğunu anlamamı zorlaştırıyor.

Ben ikilemimi anlıyor ve beni bundan kurtarıyor. Luca'nın yüzünü nazikçe kavriyor ve tek bir dev parmağıyla hizası biraz bozuk olan bir diş işaret ediyor. Ben parmağını hafifçe hareket ettiriyor ve diş de onunla birlikte mikroskobik olarak hareket ediyor.

"Hayır. Olamaz!" Ağlıyorum. Kıpır kıpır dişler konusu çit boyunca yaptığımız sohbetlerde birden fazla kez gündeme geldi. Luca bana Tampa'da dişlerini kaybetmiş olan tüm arkadaşlarının isimlerini söyleyecek kadar ileri gitti ve büyük kuzeni Cam'in şimdiye kadar kaç dişini kaybettiğini sayarak bana yardımcı oldu. Yedi, eğer merak ediyorsanız. Luca'ya göre Cam'in durumu çok ilginç, çünkü kaybettiği ilk diş üst dişiymiş. Luca'nın diğer arkadaşları önce alt dişlerini kaybetmişler. Heyecanımı uygun olduğunu umduğum bir seviyeye çıkarıyorum. "*Kıpır kıpır bir diş!?*" Kıpır kıpır bir dişin mi var? Vay canına, inanamıyorum."

"Bu benim ilk dişim," diyor gururla. "Daha dün gece yatarken fark ettim ama bak, bunu şimdiden yapabiliyorum." Dişi ileri itmek için dilinin ucunu kullanıyor. Zar zor kımıldıyor.

Ben ve ben şaşkınlık içinde arkamıza yaslandık.

Az önceki konuşmamızın dehşetine rağmen, Ben'le birlikte salıncakta oturup Luca'nın dişler, diş perileri, yedi yaşına basmak ve okula kırık dökük bir gülümsemeyle başlamanın erdemleri hakkındaki gevezeliklerini dinlerken, hatırlayabildiğimden daha mutlu olduğumu fark ediyorum.

Daha da kötüsü, sadece mutlu değilim. Ben geldim.

Sevgili Liz,

Benimle flört ettiğini söylemiştim.

Seni seviyorum ve özlüyorum.

*Sevgi
ler,
Ben*

Ben Stirling

GEÇ OLDU VE LUCA YATTI. Ben üst katta, Kıyamet Odası adını verdiğim odadayım. Uygun bir yer bulamadığım eşyalarımı buraya koyuyorum. Luca'nın hiç oynamadığı tren seti burada. Çerçevesi hokey formaları ve henüz asmadığım sanat eserleri de öyle.

Kıyamet Odası sokağa bakıyor.

Burası karanlık ve ışığı açmadım. Pencerenin önünde durup izliyorum. Dışarı bakıyorum. Luca öldüğünden beri buradayım ve şu ana kadar Jeremiah'ın randevusuna gittiğini gören olmadı.

Gece havası biraz fazla yakın. Kendimi kötü hissediyorum. Biraz fazla sıcak ve içinde bulunduğum oda için fazla büyük. Zihnim yarışıyor, küçük daireler çiziyor ve başladığım yere geri dönüyorum.

Geçen gün Jeremiah'nın banyosunda seks oyuncağını gördüğümünden beri pek çok şey düşündüm. Düşündüm. Luca ile birlikteyken hazır ve dikkatliydim ve bu öğleden sonra perdecı kadın geldiğinde de son derece kibar ve tutarlı davrandım. Hatta o buradayken evin geri kalanını ölçmesini bile istedim ve işte bu iyi, net bir düşünce. Kıcımlı kaldırıp randevu almam haftalarımı aldı, bu yüzden ev işleri konusunda proaktif olmak için bir dahaki sefere kadar bekleme riskini almaktansa tüm evi bir kerede halledebileceğimi düşündüm.

Oyuncağı gördüğümünden beri bir havuz ve bahçe servisi çağırdım ve dün gerçekten iyi bir antrenman yaptım. Bugün pek iyi sayılmaz ama yine de. Demek istediğim, başka şeyler de düşündüm. Bir sürü şey.

Sadece oyuncağı da çok düşündüm.

Düşünmemek çok zordu. Belki sorunlu biriyim ama aklımın bir köşesinde Jeremiah'ın vermeyi mi yoksa almayı mı seven bir adam olduğunu merak ettim. Ya da her ikisini de.

Kendimle gurur duymuyorum. Beni ilgilendirmediğini biliyorum. O benim arkadaşım. Yatakta nelerden hoşlandığı benim için fark etmez.

Sadece artık almayı sevdiğinden eminim. Ya da *verip* almayı. Her iki durumda da, almaktan hoşlandığını biliyorum çünkü hoşlanmasaydı o oyuncağına sahip olmazdı. Eğer kullanmasaydı, duşunda olması için hiçbir sebep olmazdı.

Oyuncak mor. Lavanta ya da leylak rengi değil. Güçlü, canlı bir mor. Bir şapelin penceresindeki vitray gibi.

Sağlam görünüyordu. Sanki duvara sıkıca sabitlenmiş gibi. Sanki onu orada tutan mekanizma sağlamdı.

Dönüp dolaşıp aklıma takılan şey, monte edildiği yükseklik - bel hizasının hemen altında. Jeremiah'nın bel hizası, benim değil ve orada, o yükseklikte, kasıtlı olarak bulunduğunu bildiğim için bir şekilde hissediyorum. Bu doğru yükseklik. Onun için doğru yükseklik. Onu kullanırken orada olması gerekiyor. Onunla oynarken.

Neden bu fikre takıldığımı bilmiyorum ama takıldım.

Acaba yüksekliği işaretlemek için kullandığı belirli bir taş var mı yoksa nereye koyacağını biliyor mu? Belki de her seferinde doğru noktayı bulmak için yerini değiştirmesi gerekiyordu.

Ya da belki çalışırken ayak parmaklarının üzerine çıkması gerekiyordu.

Aşağıda, sokakta bir karışıklık var. Bir hareket. Jeremiah'nın evinin yanından süzülen sarsıntılı bir gölge. Yüzümün yan tarafını pencereye dayayıp boynumu eğiyorum. Cam yanağıma ne kadar serin gelse de vücut ısım yükseliyor.

Boynumdaki kaslar sertleşiyor ve gevşemiyor.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum.

Bu yanlış alarm.

Jeremiah değil. Köpeğini gezdiren bir kadın. Gecenin bu saatinde dışarıda olmaktan memnun görünen kabarık bir Pomeranian.

Gözden kaybolduklarında, sokak tekrar sessizleşiyor. Arada bir yanıp sönen ve uğuldayan bir sokak lambası dışında hiçbir hareket yok.

Jeremiah'nın henüz evden çıkmadığından neredeyse emin olmama rağmen rahatlamak için biraz zaman ayırıyorum. Saat tam sekizden beri buradayım ve onu görmedim. Muhtemelen randevusunu iptal etti ya da belki de randevusu onu iptal etti. Hayır. Dün gece sohbet ederken fotoğraflarını değiş tokuş etmişlerdir. Randevusunun onu iptal etmesine imkan yok.

Jeremiah fikrini değiştirmiş olmalı.

Muhtemelen evde, yoga için hazırlanıyor.

Onu kaçırmış olmamın imkanı yok. Buraya geldiğimden beri gözümü bile kırpmadım ve kimse saat sekizden önce bir şeyler içmek için buluşma ayarlamaz. İlişki gecenin geç saatlerinde olur.

Olur.

Olmaz mı?

Göğsüm sıkışıyor ve kalbim kızgınlıkla kaburgalarımı yumrukluyor. Bu künt, öfkeli bir öfke. Tanıdığım eski, temel bir öfke. Bunu biliyorum. Daha önce de hissetmişim. Geçmişte çok istediğim kadınların yanında hissettim. Erkekler Liz'e yanlış gözle baktıklarında bunu fazlasıyla hissettim.

Hatta yedek kulübesindeki adamlar sopamı alıp, bana sormadan hareket ettirdiklerinde bile hissettim.

Bununla gurur duymuyorum. Uzaktan bile olsa. Bunun benim için büyük ya da evrimleşmiş bir şey olmadığını biliyorum ama bu duyguyu ve ne anlama geldiğini biliyorum.

Benim olana dokunma.

Açılması gereken çok şey var ve kesinlikle bir noktada bunun üzerinde çalışmak için biraz zaman harcamam gerekecek çünkü ne olursa olsun, ama şimdi değil. Şu anda, tren setlerinin üzerinden yüksek adımlarla geçiyorum ve odama doğru aceleyle ilerlerken kutuların ve tuvallerin arasından yolumu seçiyorum.

Şurad

a.

Gördü

n mü?

Her şey yolunda. Jeremiah evde. Dışarıda değil. Yatak odasında, yerden ayakkabılarını topluyor ve nereye düştüklerini görmek için arkasına bakmadan dolabına fırlatıyor. Daha önce giydiği kıyafetleri değiştirdi. Şimdi üzerinde uyku pantolonu ve beyaz bir atlet var. Atlet üzerinde biraz bol duruyor. Kumaşı yumuşak, ince ve yıpranmış görünüyor.

Haklıymışım. Dışarı çıkmıyor. Bir gece için hazırlanıyor. Tabii plan değişmediyse ve ev sahipliği yapmaya karar vermediyse.

Kahretsin, belki de bu adamı ağırılıyordur ve bu yüzden evini düzenliyordur.

Deli mi bu adam? Cidden evine tamamen yabancı birini mi davet ediyor? Bu adamı Adam'dan tanımıyor. Kendisi söyledi. Onunla dün gece bir uygulamada tanıştığını söyledi. Ona rastgele biri dedi. Onu evine alıp en iyisini ummayı planlamıyordur herhalde? Bu çok tehlikeli.

Biliyor musun, ona soracağım. Sorularla ve teorilerle kendimi delirtmeyeceğim. Bu saçmalıklar için çok yaşıyım.

Randevu yok,

ha?

Oturma odasındaki sehpanın üzerinde duran telefonu alıyor. Çalıyor olmalı çünkü yanına gidip telefonu eline aldı. Mesajımın yanında mavi tik işaretleri beliriyor ve o yazdıkça üç nokta çıkıyor.

Ekranıma bakarken telefonumu çok sıkı tutmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

Evet, iptal ettim.

Nereden bildin?

Fuuuuuuck!

Benim neyim var böyle? Ona bu konuda mesaj atarken ne düşünüyordum ve neden dışarıda olmadığını nereden bildiğimi soracağını düşünmedim ki?

Daha da önemlisi, tüm bunları nasıl açıklayabilirim?

Sadece çılgınca bir tahmin.

Kahretsin.

Hayır, bunu yapamam.

Ona yalan söyleyemem. O bana yalan söylemez. Onu pembeleştirip rahatsız etse bile bana doğruyu söylüyor. Üzerinden sıçrayan ısı dalgalarını hissedebiliyorum.

Seni görebiliyorum.

Evinin içini görebiliyorum. Geçen gece odama geldiğinden beri bildiğini sanıyordum, ama sanırım belki de hatırlamak için.

Sana söylemek istiyordum.

Söylemeyi unutup duruyorum.

Özür dilerim. Seni süzdüğüm falan yok.

Bu gerçek mi, tüm gerçek ve sadece gerçek mi?

İçtenlikle öyle düşünmüyorum ama kendimi düzeltecek gücüm olduğunu da sanmıyorum.

Bu gece erken yatmalıydım. Jeremiah'ı gözetlemek kötü bir fikirdi. Onu yatak odamın penceresinden izlemek başka bir şey. Buna her zaman engel olamıyorum çünkü çizmem gereken binlerce metre kumaş var ve bunu yaparken onun ne yaptığını görmekten kendimi alamıyorum ama bence evin önünden, karanlıkta izlemek tamamen başka bir kategoriye sokuyor. Ve iyi bir kategori değil.

Bunu yapmama izin vermemeliydim.

Şu anda boynumda hak ettiğim bir tutulma var ve bunun da ötesinde, kafatasımın tabanına yakın bir yerde sıkı bir düğüm oluşuyor. Muhtemelen

ve bunun kötü bir baş ağrısı olacağını söyleyebilirim. Son baş ağrımdan daha kötü olmasa bile onun kadar kötü olacak.

Acaba gerçekten kötüleşirse bana bir masaj daha yapmaya hazır olur mu?

Sanırım yapabilir. Geçen sefer, sonrasında olanlara rağmen aldırmamış gibi görünüyordu.

Bunu düşündüğümde çeşitli duygular kabarıyor. Onları elimden geldiğince bastırıyorum. Bu işe yaramadığında, oyuncağı çağırmaya çalışıyorum çünkü bunu düşünmek aklımı başımdan alsa da, kollarımda ne kadar iyi hissettiğini düşünmekten çok daha kolay başa çıkıyorum.

Şaka yapıyorum. Evimi görebildiğini biliyorum.

O kadar da dışarıda değildim.

Ve endişelenme, senin bir sürüngen olmadığını biliyorum.

Bu konuda jüri kararını vermedi.

Onu ve kendimi daha fazla sürüngen suçlamasından ve neden böyle davrandığımı çok derinlemesine araştırmak zorunda kalmaktan uzaklaştırmak için konuşmayı sürdürmeyi tercih ediyorum.

Geçen gece kendinde değildin.

Bir ara şarkı söylüyordun. Bu

doğru. Söylüyordu. Oynamıyor olmalarına rağmen, üçüncü periyotta iki takım da skora yaklaştığında Vipers'ın gol şarkısını söyledi. "It's Raining Men "in sözlerini "It's Raining

Goals," ama söylemedi.

Hafızam çok zayıf ve birkaç gün sonrasına kadar aklıma gelmedi ama o gece kesinlikle şarkı söylüyordu, hem de büyük bir coşkuyla. Hatta şarkıya uygun küçük bir dans bile uydurmuştu. Bu en iyisiydi çünkü çok sarhoştı, uykulu ve tatlı görünüyordu ve nakarata geldiğinde küçük bir omuz hareketi yaptı. Çok tatlıydı.

Ne? İstersem şirin diyebilirim.

Evini benimkinden ayıran kalın siyah bitki örtüsünün karşısında Jeremiah'nın aşağı baktığını ve yazarken gülümsediğini görüyorum. Omuzlarını kamburlaştıran ve ışığın yanaklarından sekmesine neden olan türden bir gülümseme. Bu gece ışıklar mavi. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki gölgeleri öne çıkaran ve onu da yumuşak ve havalı gösteren yumuşak, serin bir gölge.

Ben mi? Şarkı söylemek mi? Aslarr.

Kesinlikle söyledin.

Fotoğrafları çek, yoksa olmaz.

Cuma günü rövanş için gelin, ben de fotoğraflarını
çekiyim. Luca, Cam ve Rory bu hafta sonu Liz'in anne ve babasının evine iki
gecelik bir yatıya gidiyorlar.

Bu yüzden evde yalnız olacağım.

Luca'yla vakit geçirmeyi seviyorum, gerçekten, ama arada sırada bir yetişkinle
erkek erkeğe bir gece geçirmek de iyi oluyor. Jeremiah'ın gelmesi güzel olacak.
Geçen gece onunla harika vakit geçirdim. Eğlenceli olacak. Arkadaşlar böyle
yapar. Takılır, rahatlar, televizyon izler ve birkaç kadeh atarız.

Ona çıkma teklif edecek değilim.

Yolun karşısındaki Jeremiah yukarı bakıyor, gözleri pencereden pencereye
geziniyor, ta ki benim durduğum yere gelene kadar.

Şarap getireceğim.

Tekilayı saklayacağım.

Mesajıma bir gülme emojiyle yanıt veriyor.

Onu güldürdüğüm için saçma, orantısız bir gurur hissediyorum.

Ee, randevuna ne oldu?

Rahatla. Arkadaşlar da böyle yapar. Birbirlerine hayatları ve ilişkileri hakkında sorular sorarlar. Bu her gün olur.

Jeremiah çömlek çarkının yanındaki sürgülü cam kapının açıklığına yaslanmış, yazarken aşağıya bakıyor. Hafif bir esinti kıvrılmış bir tutam saçı alıp rahatsız ediyor. Bir an havada süzöldükten sonra alnına düşüyor ve yavaş yavaş her zamanki yerine yerleşiyor.

Bunu hissetmiyordum.

Tamam, tamam. Kabul ediyorum, arkadaşlar randevularının iptal edildiğini duyduklarında omuzları iki üç santim düşecek ve göğüs kafesleri çökecek kadar rahatlamazlar ama neyse. Jeremiah'ı önemsiyorum. Onun tamamen yabancı biriyle çıkmasını ve Tanrı bilir nasıl bir belaya bulaşmasını istemiyorum. Buluşmayı planladığı adamın onun için çok genç olmayan, onu hak eden ve onun için herhangi bir tehlike oluşturmayan iyi, terbiyeli bir adam olduğunu bilseydim durum tamamen farklı olurdu.

Nasıl yani?

Yüzünü buruşturuyor ve neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. Bunu yapma şekli bana kafasını bana değil de kendine salladığını düşündürüyor.

Bilmiyorum.

Sanırım rastgele biriyle olmaktansa bir kitapla yatağa girme havasındaydım.

Sövlmeye karşı kazanacak bir kitap olmalı.

Az önce gönderdiğim mesaja boş boş bakıyorum.

Tanrım. Bana neler oluyor böyle?

Penceremin önünde durmuş, komşumun bana attığı mesajı açıklanması zor bir ilgiyle izliyorum. Evde olduğu ve bir randevuda olmadığı için aşırı derecede rahatlamış durumdayım ve açıklanamaz bir nedenden ötürü konuşmalarımızı bugün sekse yönlendirip duruyorum.

Sadece bu da değil, aletim sertleşti. Taş gibi.

Belki de sevişmeye ihtiyacı olan benim. Belki de çok uzun zaman oldu ve sonunda beni etkiledi.

Evet, bu olabilir.

Uzun zaman oldu. Neredeyse bir buçuk yıl ve yas tutan biri için bile bu önemli bir süre. Eskiden azgın bir libidom vardı. Belki de geri geliyordur. Belki de olan budur. İhtiyaçlarım var ve bedenim bunların ne olduğunu hatırlamaya başlıyor. Mastürbasyon yapmak iyi hoş da, bazen başka bir insanla temas kurmaya ihtiyaç duyarsınız. Bazen bağlantı kurmaya ve dokunmaya, boşalmaktan daha çok ihtiyaç duyarsınız.

Belki de ben o noktadayım.

Bizi ayıran gölgeli bahçenin karanlığında Jeremiah keskin bir nefes alıyor ve başını tekrar kendine doğru sallıyor. Yazarken bir gülümsemeyele savaşıyor.

Bunun gibi bir şey.

Gönder tuşuna bastıktan sonra penceremi izliyor. Yüzü yukarı dönük, bakışları yoğun ve gözlerini kırpmadan bakıyor. Işıklarım sönük ve tül perdelerim çekili. Gözlerden tamamen saklanmış durumdayım. Beni göremeyeceğini biliyorum.

Beni görmesinin imkanı yok.

Ama görebiliyormuş gibi hissediyorum. Benimleyken öyle hissettiriyor. Bana baktığında ve saçmalığı kesip kim olduğumu gördüğünde.

Benim için öyle. Belki onun için de öyledir, çünkü bana çok uzun süre bakıyor, o kadar uzun süre bakıyor ki, şu anda burada olduğumu hissetmeyi bırakıyorum ve tamamen başka bir yerdeymişim gibi hissetmeye başlıyorum. Sanki tamamen başka biriymişim gibi.

Sonunda başı eğiliyor ve bir elini kaldırıyor. Hareketi tereddütlü. Biraz çekingen. Emin değil ve utanıyor. Parmaklarını açıyor, elini açıyor, avucunu gösteriyor.

Sonra el sallıyor.

Tam bir aptal olduğum için, beni göremeyeceğini çok iyi bilmeme rağmen kendi elimi kaldırıp ona el sallıyorum.

Elini hızla indiriyor, arkasını hafifçe alnında gezdiriyor, işaret ve başparmağıyla alt dudağını yokluyor, sonra ağzına bastırıp kemiriyor. Bıraktığında bir kesici diş parlıyor.

Dudakları ayrık ve pembe.

Yumuşak pembe.

Soluk pembe.

Alttaki ıslak, ay ışığının vurduğu yerde parlıyor. Dolgun ve gür, o kadar dolgun ki ortasında hafif bir çukur var. Bir çukur. Kahkahasının sesiyle etine oyulmuş küçük bir kırışıklık.

Neye baktığımı fark etmem birkaç saniyemi alıyor. O ağzı, o dudakları başka nerede gördüm ki? Bunu yaptığımda, itilmiş olsaydım yapacağım kadar sert ve hızlı bir şekilde geri adım atıyorum.

Ben Stirling

Bugün öğleden sonra dört sularında LUCA'yı bir sırt çantası, bir çanta dolusu ikram, büyükannesi için bir demet çiçek ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yolcu ettim. Amy, Rory ve Cam onun kıpır kıpır dişi haberinden oldukça etkilenmişlerdi. Amy'nin arabası durmadan önce onlara bundan bahsetti. Cam daha çabuk düşmesi için onu nasıl çevireceğine dair ipuçlarını paylaşmakta gecikmedi ve Rory o kadar kıskandı ki bunu saklayamadı. Luca yedinci cennetteydi.

Bu öğleden sonra çocukları Ellen ve Jeff'lere bıraktım. Amy onları Pazar sabahı alacak.

O gittiğinden beri kafam biraz karışık. Jeremiah'a sekizden sonra gelmesini söyledim. Nedenini bilmiyorum. O şimdi evde, ben de evdeyim. Beklemek için gerçek bir neden yok, ama işte buradayız. Plan yapıldı ve değiştirmek için çok geç.

Luca'nın oyuncaklarını oturma odasından oyun odasına taşıyarak zaman öldürüyorum. Bu bitmek bilmeyen bir alay. Lojistik açıdan bakıldığında, bu kadar küçük birinin bir günde bu kadar çok eşyayı taşıyabilmesini etkileyici bulmaktan kendimi alamıyorum.

Toparlanmayı bitirdiğimde, bu gece için atıştırmalık bir şeyler hazırlıyorum. Liz'in yıllar önce bir çiftçi pazarından aldığı mavi çömlek kaseye cips ve queso, ikimizin de satın aldığını hatırlamadığım rustik ahşap bir tahtaya da peynir ve kraker çeşitleri koyuyorum. Ben de biraz kavrulmuş fındık koydum. Tuzlu ve sade. İyi bir önlem olarak, bir grup sosisli rulo ve peynir topları pişiriyorum. Elimde bolca zaman var, bu yüzden biraz guac ve salsa hazırlayıp onu da koyuyorum. Alışkanlıktan dolayı kereviz ve elma dilimleri kesip büyük bir parça fındık ezmesinin etrafına diziyorum.

Nihayet kapı çaldığında, kapıyı açtığımda Jeremiah'yı kapımın eşiğinde kocaman bir bok kafalı sırtışı ve Tampa Bay Blackeyes şapkasıyla buluyorum. Aşağıya doğru çekilmiş, siyah, turuncu ve sarı süslemeli ve ön panelin ortasında alevli bir B işlemeli.

"Vipers şapkası istediğini söylediğini sanıyordum," diye takılıyorum, uzanıp şapkanın siperliğine dokunarak gözlerini örtecek şekilde eğilmesini sağlıyorum. "Üstündeki kıyafetlerle uyumlu olacağını ve hiç de rüküş olmadığını söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim" -faturanın altından sırtıyor- "mecburdum çünkü bunun üzerinde B harfi var." Kapağı çıkarıp iki eliyle tutuyor, yavaşça çeviriyor ve sanki daha önce milyonlarca kez görmemişim gibi bana logoyu gösteriyor. Sırtışı değişiyor. Bok kafa iki saniye içinde isimsiz bir şeye dönüştü. Hâlâ aşağıya bakıyor, yanaklarının elmaları yukarı doğru kıvrılmış.

Gülümsemesine bakılırsa. "Ben Stirling'in B'si," diyor gırtlaktan gelen bir kahkahayla.

Ben de gülüyorum. Onun güldüğü gibi ama daha alçak sesle.

Şapkayı elinde evirip çeviriyor, kafasına geri takmadan önce bir tiftik zerresini temizlemek için bir dikişi karıştırıyor. Nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan bir bakış atıyor ve kasketi, faturayı arkaya doğru döndürmeye yetecek kadar sert bir şekilde savuruyor. Bir tutam koyu bukle boşluğu buluyor, arka kayışın üzerindeki küçük pencereden dışarı bakıyor ve alnına dökülüyor.

Bu beni duraksatıyor. Böyle farklı görünüyor. Şapkayı geriye doğru taktığında saçlarının çoğu yüzünün dışında kalıyor ve yüz hatları ortaya çıkıyor. Normalde olduğundan daha fazla. Elmacık kemikleri belirgin. Çene çizgisi keskin. Gözleri iri ve kör edici derecede mavi ve alt dudağındaki çukurluk her zamankinden daha belirgin.

Dengede durmak için kapının pervazına yaslanıyorum ve çok ama çok sessiz bir şekilde "Fuckboy" diyorum.

Kelime iniyor ve aramızdaki boşluğa ağır bir şekilde yerleşiyor. Jeremiah uzanıp bana bir şişe kırmızı şarap uzatıyor. Kendi adına, böyle bir şey olmamış gibi davranmaktan mutlu görünüyor.

Benimle flört etmemiş gibi. Ben de ona karşılık vermedim.

Mutfağa gittiğimizde "Vay canına" dedi.

Fazla yemek yediğimi şimdi anlıyorum. Ada, bir hokey takımını doyurmaya yetecek kadar yiyeceklerle dolup taşıyor. Sadece bu da değil, ortaya koyduğum neredeyse her şey bol miktarda peynir içeriyor.

Şarabın mantarını açarak yemek fiyaskosundan sıyrılmaya karar verdim. Her birimiz için sağlıklı bir kadeh doldururken, bugün ilk kez değil, bana neler olduğunu merak ediyorum.

Kendimde değilim.

Belki de birayla başlamalı ve hatta bütün gece onunla devam etmeliyim. Şarap aklımı başımdan alıyor.

İçgüdülerimi görmezden gelip kadehimi Jeremiah'ya kaldırıyorum. O da aynısını yapıyor. Bardağın kenarından bana bakıyor, yumuşak, etli dudakları bardağın kıvrımıyla çarpıtılmış. Gözleri onu güzel ve inanılmaz derecede çocuksu gösteren yaramaz bir dans yapıyor.

Büyük bir yudum alıyorum ve çabucak yutuyorum.

Biliyor musun, siktir et. Uzun zamandır ilk kez hafta sonu izinliyim. Tüm hafta sonu. İstedğim kadar saçımı açabilirim.

bu gece istiyorum. Yarın kendime gelmek için bütün günüm var.

Jeremiah ve ben birer çift tabak ve kâseyi oturma odasına taşıyoruz ve güzel kanepeye oturuyoruz. The Hot Sardines duygusal, boğucu caz tarzlarını çalıyor. Bir şekilde genç ve aynı zamanda nostaljik olan kendine özgü bir ses. İzin verirseniz sizi New York'taki karanlık, dumanlı bir bara götürecek bir ses.

Bir yanım, bugünün çoğunu mor seks oyuncaklarını düşünmemeye çalışarak geçiren yanım, Jeremiah buraya geldiğinde bunun garip olacağından endişeliydi.

Ama öyle olmadı. Garipliğin tam tersi. Her şey ve hiçbir şey hakkında kolay bir sohbete daldık. Jeremiah hâlâ şapkasını ters takıyor ve nedense bu söylediği birçok şeyi çok komik hale getiriyor. "Peki, o adamla yeniden randevulaşacak mısın? Rastgele mi?" diye sordum,

Az önce konuştuğumuz konuyla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen ve kendime bu konuyu bir daha açmayacağıma dair söz vermiş olmama rağmen.

"Hayır," dedi. "O gemi çoktan kalktı. Kıçımı kurtarabildiğim zaman başka bir tane bulurum. Dediğim gibi, gey olmanın avantajlarından biri de sevişmenin kolay olması."

Dikenli bir sıcaklık göğsümde geziniyor ve aşağı doğru yılan gibi kıvrılıyor. "Ve istediğin bu mu? Sağda solda birileriyle yatmak mı?"

"Elbette istediğim bu. Bunu kim istemez ki? Bu kadar şaşırmış gibi davranma Ben, tanıştığımız gün sana sapık olduğumu söylemiştim, değil mi? Verandadaki ilk gün. Hatırladım. Hatırlıyorum çünkü yüzün böyle olmuştu..." Gözlerini kocaman açıyor ve ağzını küçük, sıkı bir noktaya sıkıştırıyor.

Gördün mü? Bu gece çok komik davranıyor.

"O suratı ben *yapmadım*... ama evet, sapık olduğunu söylemiştin."

Bardağımı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum, tadını çıkarabilmek için bir süre ağzımda birikmesine izin veriyorum. Çok güzeldi. Hafif bir çiçek notasıyla dengeli ve karmaşık.

Neyse ki eritilmiş peynirle iyi uyum sağlıyor.

Jeremiah usulca kıkırdıyor. "Evet, yerleşik bir sapık olarak istediğim şey sevişmek. Tabii ki istediğim bu. Ben küçük azgın bir pisliğim ve küçük azgın pislikler gibi şeyler yapmayı severim..." Sesi sanki konuştuğunu unutmuş gibi dalgalanıyor ve kayboluyor. Ya da kiminle konuştuğunu unutmuş, "...istediğimi elde ettiğim noktaya kadar."

Rahatlama dün geceki gibi ağır ve derin olsa da, bu kez endişeyle karışık. Yüz ifadesi değişti. Mizah silinmiş ve yerini başka bir şeye bırakmış.

"O zaman artık istediğin bu değil mi?" Onun yerine ben bitiriyorum.

"Evet." İç geçiriyor ve tekrar konuştuğunda sesi daha sessiz. "O zaman bu benim istediğim şey değil. Bittiğinde ve eve geldiğimde, kendimi... bilmiyorum... kullanılmış hissediyorum, sanırım. Sonra üzgün hissediyorum. Sonra kötü hissediyorum. Sonra biraz zaman geçiyor ve tekrar azgın hissediyorum, böylece tüm döngü yeniden başlıyor. Bu biraz boktan bir gösteri, gerçekten. Yirmi iki yakalamak. Seks tam orada, yapılmaya hazır, ama benim istediğim bu değil. En azından benim istediğim şekilde değil. Öyle bir şey istiyorum ki... Kişisel olmayan ya da anlamsız olmayan bir şey. Ya da anlamsız. Aynı kişiyle tekrar tekrar uyanmak ve somun sonrası vurduğunda bana yaptıklarından pişman olmadıklarını bilmek istiyorum. Ya da beni incitmediklerini. Ya da beni terk etmesini. Ya da hayalet gibi. Ya da beni aldatmayacağını. Kısacası, beni güvende hissettiren biriyle birlikte olmak istiyorum, bir bok parçası gibi değil."

"Kişisel olmayan seks hakkında ne demek istediğini anlıyorum. Liz'le tanışmadan önce bir fahişeydim, ama"-gözleri benim taklidimi yaparken olduğundan daha fazla açıldı. Boynu pembeleşti ve biraz lekелendi. Şaraptan olmalı. Kırmızı şarap pek çok insanın yüzünü kızartır-"O tür bir sevişmeye geri dönebileceğimi sanmıyorum. Bir kez seks yaptıktan sonra önemli olan..."

Yan tarafımda, kaburgalarımın arasında acı veren bir bıçak var. Bir kayıp. Bir uyarı. Jeremiah'a kapıları bir kez açtığımın beri sonsuza dek açık olduğunu hatırlatan bir uyarı. Her an tekrar açılabilirler çünkü artık beni tanıyor. Beni gerçekten tanıyor. Beni tanıması umurumda değil. Hoşuma gidiyor ama onun kollarında ağlayan Ben, bu gece olmak istediğim Ben değil. Eski Ben olmak istiyorum. Mutlu ve eğlenceli olan. "Geri dönmek zor."

"Bilemem," diyor. "Hiç önemli bir seks yapmadım." "İstersen elbette yapabilirsin."

"Eşcinselken biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu görsen *çok* şaşırırsın. Çıta o kadar düşük ki, cehennemdeyiz. Dışarıda boktan bir gösteri var. Sevişmek bir şeydir, ama çıkmaya çalışmak... siktir. Çok zordur. Bu korkunç, sezgisel bir karmaşa çünkü uygulamalar takılmayı çok kolaylaştırıyor ama aynı zamanda kalıcı bir şey bulmayı da çok zorlaştırıyor. Gerçek bir şey. Bir geceden fazla süren bir şey."

Onun bardağını ve benimkini dolduruyorum ve Jeremiah gibi bir adamın ayaklarını yerden kesmek isteyen bir erkek ordusunun sıraya girmediği bir dünya hayal etmeye çalışıyorum. Ama göremiyorum.

Gerçi on yılı aşkın bir süredir flört dünyasının dışındayım, ne bileyim. Belki de işler değişmiştir.

"Tanrım," diye inliyorum. "Hiç yardımcı olamıyorum. Artık randevular hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sana geçen gün ne olduğunu anlattım mı? Parktaki o kadınla olanları?"

Başını sertçe sallıyor. "Hayır, anlatmadın."

"Emin misin? Söylediğimi sanıyordum."

"Evet, eminim. Bana bir kadınla yaşadığın tartışmadan bahsetseydin, hatırlardım. İnan bana."

Bekle. Yine mi flört ediyor?

Başka tarafa bakıyor ve yanağında, ağzının köşesine yakın bir yerde hafif bir çizgi oluşuyor. Geri dönüp baktığında gözleri titriyor, ısınıyor ve beni ölçerken önce sağa sonra sola kayıyor.

Flört ediyor. Kesinlikle öyle. Bu bakış çok flörtözdü. Şikayet ettiğimden değil.

Kafa karıştırıcı ama hoşuma gitti. Yaptığının bu olduğundan emin olmadan önce de hoşuma gidiyordu, şimdi bildiğim için daha da çok hoşuma gidiyor.

"Tamam," diyorum sözün bende olduğunu hatırladığımda. "Geçen hafta Luca'yı parka götürdüm. Bizim için bir piknik hazırladım ve salıncakların yakınındaki bir ağacın altında oturmuş onu izliyordum ki bu kadın gözüme çarptı. Nasıl desem? Çocuklarına iyi davranmıyordu. Çok asabiydi ve dahası, onlarla uğraşıyor, yaptıkları her şeyde bir kusur buluyordu, anlıyor musunuz?" Jeremiah başını sallıyor. "Bu hiç iyi değildi. Kendimi onun pek de iyi bir insan olmadığını düşünürken buldum ve böyle şeyleri nadiren düşünürüm, bu yüzden özellikle bunu düşündüğümü hatırlıyorum. Her neyse, bir süre sonra yanımdan geçti ve selam verdi. Ben de selam verdim ve sohbet etmeye başladık, düşündüğümünden tamamen farklı biriydi. Dikkatli ve ilginç biriydi. Küçük şakalar falan yapıyordu. Kafam karıştı, yanıldığımı ve onun iyi biri olduğunu düşündüm. Çok garipti. Daha sonra Amy'ye her şeyin ne kadar garip olduğunu ve bu kadının ne yapmaya çalıştığını bir türlü anlayamadığımı anlatırken Amy'nin ağzı açık kalmıştı. Yüzünü görmeliydiniz. Saf inançsızlık. "Tanrı aşkına, Ben. Sana asılıyordun."

"Vay anasını." Jeremiah gülüyor, ifadesi Amy'ninkiyle neredeyse birebir örtüşüyor. "Bir kadının güpegündüz, üstelik salıncakta sana asıldığına ve senin bunu fark etmediğine inanamıyorum. Ciddi misin sen?" İnanmaz ve meşgul görünüyor. Tüm dikkati bende ve bu da hoşuma gidiyor. "Gerçekten flört ettiğini anlayamadın mı? Tanrım, sen benden bile daha kötü durumdasın. Bu üzücü, Ben. Çok üzücü ve utanç verici."

"Hey." Onu kızgın bir şekilde dürtüyorum. Bu hareket yüzünden dizim onunkine baskı yapıyor. Normalde çekerdim ama bu gece çekmiyorum. Onun yerine, "Benimle flört ettiğini anlıyorum, değil mi?" diyorum.

Yanaklarında güzel, soluk bir pembe çiçek açıyor. Kendinden emin bir şekilde başının arkasına uzanıp kasketini çekiştiriyor, düzeltiyor ve biraz daha aşağı çekiyor.

"Evet, ama"-bacaklarımızın birbirine değdiği yerde hafif bir baskı var. Sıcak bir şey. Ayak parmaklarıma kadar inen hafif bir sıcaklık. Bacaklarını hafifçe ayırıyor. Öyle olmalı çünkü dizimdeki baskı yoğunlaşıyor. Onu dikkatle izliyorum, önce geri çekilmesini bekliyorum. O da hareket etmiyor. Bana bir şekilde hem inanılmaz derecede ukala hem de inanılmaz derecede kararsız bir gülümseme veriyor: "Bunun tek nedeni *çılğın* yeteneklerim olması."

Söylediklerine gülmem gerekip gerekmediğinden emin değilim. Belki de gülmeliyim diye düşünüyorum ama gülmüyorum çünkü odanın ışığı çok az ve bu da havayı bozuyor.

Jeremiah gelmeden önce tepe ışıklarını kapatmıştım çünkü tepe ışıklarını kim sever ki zaten. Olmayı bekleyen kötü bir ruh hali. Sonuç olarak oturma odasındaki tek ışık kanepenin iki yanındaki masa lambalarından geliyor. Parıltıları yumuşak ve davetkâr, yüz hatlarına vurduğu yerde ince bir altın rengi çizgiye neden oluyor. Bu dikkat dağıtıcı. Yüzünün kenarlarında şimdiye kadar hiç fark etmediğim küçük, ince sarı tüyler var. Buraya gelmeden önce tıraş olmuş olmalı çünkü yanağının ortasında yumuşak, tüylü kılların kesildiği düz yatay bir çizgi var, her ne kadar açık konuşmak gerekirse, sadece kaba kılları aldığından emin olmak için usturasını biraz daha aşağıya yerleştirmiş olsa da. Çizginin altında cildi pürüzsüz. Yumuşak görünüyor. O kadar yumuşak ve pürüzsüz ki, teorimi test etmek için uzanıp başparmağımı üzerinde gezdirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Çılğın yetenekler, ha?" Dalgınca söylüyorum. "Bahse girerim başını bir dünya belaya sokmuşlardır."

"Biraz." Gülüyor, omuzlarını silkiyor ama yine de dizini oynatmıyor. "Çok değil."

"Buna inanmak çok zor."

İçmeye ve konuşmaya devam ediyoruz, ilk şarap şişesini bitirip bir tane daha açıyoruz. İyi vakit geçiriyorum. Tamamen rahatım. Rahat olmadığımından değil. Jeremiah'ın yanında her zaman rahatımdır ama bu gece aramızda farklı bir şeyler var. Birbirimizi sevdiğimizde hissettiğimiz gibi hissetmiyorum.

Verandada kahve. Luca yanımdayken hissettiğim gibi hissettirmiyor. Üst katta odamda onu izlerken hissettiklerimi bile hissettirmiyor.

Kemiklerimde donuk bir uğultu var. Bir gerilim. Bir çekim. Hatasız bir uyarılma hissi.

Benimle dalga geçiyor.

Tam olarak umursadığımdan değil. Jeremiah'ı düşünmeden edemediğim, pencereyden onu izlediğim ya da onu bir dahaki görüşümde eğlendirmek için söylemek istediğim aptalca küçük şeyler uydurduğum göz önüne alındığında, o kadar da şaşırmadım.

O bir erkek ve bedenim onu istiyormuş gibi davranıyor. Ben erkekler için böyle hissetmiyorum. Ben böyle değilim.

En azından ben erkekler hakkında böyle hissetmiyordum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bu, erkeklere karşı bolca fırsatım ve maruz kaldığım bir ton şey olmadığı anlamına gelmiyor. Tanrı aşkına, ben bir hokey oyuncusuyum. Yıllardır kalabalık soyunma odalarında çıılçıplak soyunuyorum ve hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez erkeklerle duş aldım. Bir sürü erkek arkadaşım var. Zehirli değiliz. Sarılıyoruz. Konuşuruz. Birlikte sarhoş oluruz.

Ama bu şekilde değil. Asla böyle değil.

Sohbete tekrar katıldığım da Jeremiah Marcus hakkında konuşuyordu. En azından ondan şikayet ediyordu. "...son zamanlarda çok yargılayıcı. Çok yargılayıcı ve eskiden yargılayıcı olduğu şeyler hakkında bile değil. Yeni şeyler hakkında yargılayıcı davranıyor. Nesi var bilmiyorum. Bu beni rahatsız ediyor. Üzücü bir şey bilmek ister misin?" Başımı sallıyorum, ama üzücü şeyler ve Jeremiah'nın aynı cümlede yer alması fikri pek hoşuma gitmiyor. "Bazen onun için bir arkadaştan çok bir alışkanlık olduğumu düşünüyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, bazen bana sanki beni gerçekten onaylamıyormuş gibi davranıyor.

Sanki onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi."

"Ne zamandır arkadaşsınız?"

"Mm..." Çenesini avucunun içine bırakıyor. "Yedi, belki sekiz yıl. Uzun bir süre."

"Bunca zaman boyunca arkadaş mıydınız yoksa sevişen arkadaşlar mıydınız?"

Tanrım. Neyim var benim böyle? Konuyu tekrar sekse getirmem sadece beş saniye sürdü.

"Marcus?" Üst dudağı yukarı kıvrılıyor ve burnunun kenarında küçük çizgiler oluşuyor. "*Benim* Marcus'um mu?"

"Evet, neden olmasın? Yakışıklı bir adam." Gerçekten de öyle. Jeremiah'ya giderken onu gördüm. Çok yakışıklı biri. Karanlık ve düşünceli. Büyük. Kendini beğenmiş, ama kimse mükemmel değildir, sanırım.

"Aslında bu komik bir hikâye. İlk tanıştığımızda bir kez çıkmıştık."

Boğazım kurudu. "Seviştiniz mi?" "Tanrım, hayır! Öpüştük ama."

Bu konuşmadan nefret ediyorum. Bu konuyu açmam aptalcaydı. Jeremiah'nın Marcus'la ya da bir başkasıyla ne yaptığı beni ilgilendirmez.

"Ve berbattı."

Boşver onu. Sohbet iyi. Hiç umurumda değil.

"Çok kötüydü. Onun hatası falan değildi. O çok iyi öpüşüyor ve belli ki" - çenesini indirip komplocu bir tavırla bana bakıyor, elini göğsüne koyuyor- "ben de çok iyi öpüşüyorum ama ikimizin arasında bir kimya yoktu. Hem de hiç. Sıfır. Çocukken aynada kendini öperek öpüşme alıştırması yaptığın o şeyi hiç yaptın mı?"

"Ha?"

"Hayır mı?" Kaşları havaya kalktı, yüzünü çerçeveleyen ve güzel gösteren mükemmel ikiz kemerler. "Tamam, sadece ben o zaman. Neyse, öyleydi işte. Soğuk ve cansız. Sadece... hiçbir şey yoktu. Hiçbir kıvılcım yoktu."

"Kahretsin, garip değil miydi?"

Yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "O zamanlar öyleydi ama atlattık. Şimdi buna gülüyoruz ve biliyor musun? İyi ki olmuş. Her zaman söylerim, denemeseydik ve erkenden eleseydik asla bu kadar iyi arkadaş olamazdık."

"Evet, böyle şeyleri denemek ve onları sisteminizden tamamen çıkarmak iyidir," diyorum konunun gerektirdiğinden biraz daha coşkuyla.

Ben Stirling

JEREMIAH KAHKAHALARLA GÜLÜYOR. Ben de gülüyorum ama neye güldüğümüzden tam olarak emin değilim. İçki beni vurdu. Öyle olmalı çünkü net düşünmekte zorlanıyorum ve Jeremiah'nın görünüşü başımı döndürüyor. Bu gece tam bir renk cümbüşü. Koyu saçlar, soluk ten. Pembe dudaklar, mavi gözler.

"Hey, komik olan ne biliyor musun?" diye soruyor. Gerçekten hiçbir fikrim yok, bu yüzden aptalca başımı sallıyorum. "Eğer bu porno olsaydı, bir saat önce benden oral seks istemiş olurdun."

Sözlerini tutarlı bir hale getirmek için gözlerimi kırıştıyorum. Bununla çok uğraştım ama başaramadım.

Yanımda Jeremiah pembeleşiyor ve daha dik oturuyor. "Yani, yapacağından değil. Sadece bunun popüler bir porno mecazı olduğunu söylüyorum, hepsi bu. Bilirsin, heteroseksüel bekar baba, bahtsız eşcinsel komşu... inanılmaz derecede seksi olan. Bu bir şey. Böyle bir sürü porno var. Araştırabilirsin. Yüzlerce link bulabilirsin. Cidden. Hatta belki binlerce. Pornoda böyle bir sahnenin bitmesi için başka bir yol yoktur. Belki ana-" Kendini kesiyor. Nefes alış veriş normalden daha hızlı ve hâlâ pembe. O kadar pembe ki, sanırım kırmızıya doğru kayıyor. O da hızlı konuşuyor. "Sadece pornoda değil. Gerçek hayatta da oluyor. Şu anda queer bir ortamda olsaydık, birimizin diğerine teklifte bulunmaması neredeyse imkânsızdı. Eğer ikimiz de eşcinsel olsaydık, tabii ki. Şey..." Kelimeyi çıkarıyor ve sertçe yutkunuyor. Tekrar konuştuğunda kelimeleri birbirine karıştırıyor. "Aslında hayır, ikimizin de ibne olmasına gerek yok. Heteroseksüel erkekler kafa bulmaya *bayılır*. Bayılırlar. Aslında, benimle ilgili eğlenceli bir gerçek." Boğazını temizliyor ve yüzü daha da kızarıyor. "İlk kez heteroseksüel bir erkekle seviştim."

"*Gerçekten mi?* Bu tam olarak nasıl oldu? Öylece sordu mu... ya da ne... ne dedi?"

Sakin ol. Bu ilginç bir konu ve Jeremiah benim arkadaşım. Tabii ki onun hayat tecrübeleriyle ilgileniyorum.

"Üniversitedeydi. Üniversite 1.0, yani. On sekiz yaşındaydım, gençtim, aptaldım ve... biliyor musunuz, bunun bir önemi yok. Sınıfımdan bir çocuktı ve görünüşte bir ödevle ilgili yardım almak için gelmişti. Ve size söyleyeyim, bu tam bir yalan dolan saçmalığıydı. Odama gireli beş dakika bile olmamıştı ki bana sakso çekmek isteyip istemediğimi sordu."

"Hımm," diyorum, daha fazlasını söylemem gerektiğinin belli belirsiz farkındayım ama neyin uygun olacağını düşünemiyorum. Sonunda karar veriyorum: "Peki bu senin için sorun oldu mu?"

"Tanrım, evet. Cennetteydim. Evet dedim ve *çok* sevdim... ve doğal olarak bu işte çok iyiydim." Gülüşü yumuşak ve melodik. Woody'nin bir enstrümana üflediği rüzgar gibi. Kendinden geçerken sesi kayboluyor. Bana geri dönmesi bir an alıyor. "Tabii ki gerçek hayat porno gibi değil. Gerçek hayatta, bu senaryolar asla iyi bitmez. Gerçek hayatta, sonrasında, heteroseksüel adam fermuarını çeker, balgamlı bir öksürük çıkarır ve şöyle der: '*Yani, beni başkalarıyla görürsen, gelip benimle konuşma falan.*'"

Son cümleyi derin bir Yo-Bro sesiyle söylüyor ve söylerken kıkırdıyor. Ben gülmüyorum. Bunun komik olduğunu düşünmüyorum ve şarap ya da ters kapak bile beni komik olduğuna ikna edemiyor. Bu onun ilk seferiydi ve o pislik ona bok gibi davranmıştı. "Bu korkunç bir şey. Böyle olduğu için üzgünüm-"

"Hayır, hayır," diye açıklıyor sabırla. "Korkunç değil. Komik, anlıyor musunuz? Travmalarımıza güleriz. Bu şekilde iyileşiriz."

"Ama, ama, Jelly. Sana kötü davranan birine gülmek istemiyorum." Bu, konuşmayı aniden durduran bir ciddiyet sıçramasıdır. Ardında bıraktığı sessizlik kulaklarımı çınlatıyor.

Jeremiah ellerini yüzüne götürüyor ve sessizce inliyor.

Sonunda, "Özür dilerim. Siktir. Özür dilerim, çok fazla paylaştım. Bu çok fazlaydı. Kendimi duydum ve gittiğim yönün kötü olduğunu biliyordum ve konuşmayı kesmeye çalıştım, yemin ederim ama panikledim ve yanlışlıkla daha fazla konuştum. Bazen gergin olduğumda böyle olur. Daha az konuşmak yerine daha çok konuşuyorum. Pornodan ilk bahsettiğim andan şu ana kadar söylediğim her şeyi görmezden gelin. Lütfen. Hafızandan sil ve hiç olmamış gibi davran."

Ellerini yüzünün üzerinde o kadar uzun süre tutuyor ki bileklerinden tutup onu görebileceğim kadar aşağı çekiyorum. Gözleri sulanmış ve alt dudağını o kadar sert ısırtıyor ki bir kısmı beyazlamış.

"Hey," diyorum. "Saçmalama. Her şey yolundaydı. Yanlış bir şey yapmadın. Heteroseksüel adamın sana pislik yaptığı noktaya kadar komikti."

"Gitmemi ister misin? Çünkü istersen gidebilirim. Uyku beni kendime getirir ve yarın yine eski halime dönerim. Söz veriyorum."

"Hayır, gitme. Kal. Ciddiyim. Bir içki daha iç... ya da biraz daha peynir ye..." Şüpheli görünüyor ve bardağına bakıyor. Hâlâ dolu olduğunu fark ettim. Ona dokunmamıştı. Benimki sehpanın üzerinde, bir kase fındığın yanında. Şaşkınlıkla, ikinci bardağı açtığımdan beri benimkine dokunmadığımı fark ediyorum.

şişe de yok. Belki şaraptan başka bir şeye ihtiyacı vardır. Belki ikimizin de vardır. "Ya da biraz suya ne dersin? Sana biraz getireyim. Sen gitme. Hemen döneceğim."

Mutfağa doğru hızlı adımlarla yürüyorum ve iki büyük bardak buzlu suyla geri dönüyorum. Birini ona uzatıyorum ve oturmadan önce diğerini indiriyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Bunu söyleme şekli, sözel ishalinin henüz tam kontrol altında olmadığını ve bunun farkında olduğunu ancak durdurmak için güçsüz olduğunu düşündürüyor.

Çok sevimli.

O kadar sevimli ki, göğsüm sıcaklıkla kabarıyor. Onun hakkında bunu bilmeyi neden bu kadar sevimli bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum. Gerçekten biliyorum.

"Tabii ki. Ne zaman istersen."

"Tamam, ama bunu sormamın tek nedeninin kendimi zaten o kadar küçük düşürmüş olmam olduğunu söyleyerek önsöze başlamak istiyorum ki, dürüst olmak gerekirse bunu daha da kötüleştirebileceğimi sanmıyorum."

"Vay canına. Meraklandım."

Meraklandım. Ve nedense biraz da tahrik oldum.

Tamam, çok tahrik oldum ama sanırım bunun nedeni dudaklarının ısırılmaktan dolayı kırmızıya boyanmış ol m a s ı , yaklaşan sözel ishalden dolayı değil.

"Ayrıca, sizi rahatsız ediyorsa lütfen cevap vermek zorunda hissetmeyin. Beni görmezden gelin ve dışarı atın."

Bunun olmasına imkân yok, ama "Tamam" diyorum ve koltuğumda öne doğru oturarak bana doğru ateş edeceği her şeye kendimi hazırlıyorum. "Ateş et."

"Peki, geçen gün benim evimdeyken bir şey gördün mü?"- usulca mırıldanıyor, muhtemelen bilinçaltında kendini susturma çabasıyla üç parmağının ucunu alt dudağına vuruyor-"banyomda *olağandışı* bir şey. Görsen de görmesen de önemli değil. Özellikle de yapmadıysan. Temel olarak, her iki şekilde de önemli değil. Bu sadece endişelenmeden duramadığım aptalca küçük şeylerden biri ve beni deli ediyor."

Başımı düşünceli bir şekilde iki yana sallıyorum. "Hayır, olağandışı bir şey görmedim..." Gevşiyor, koltuğun arkılığına yaslanıyor ve öyle rahatlamış bir şekilde tavana bakıyor ki, bu konuda şaka yapma kararımın dolayı kendimi kötü hissediyorum. Fikrimi değiştirmek için artık çok geç, çünkü yalan söyleyemem

"Yani, duvara monte edilmiş bir dildo gördüm, ama... bu o kadar da sıra dışı değil."

"Tanrım," diyor gözlerini kapatıp dua eder gibi nefes alarak. "Kanada. Kendini hazırla, bebek kız. Sana doğru geliyorum. Sana doğru gelen yeni bir vatandaşın var."

"Kes şunu." Gülüyorum, dirseğimle kaburgalarını dürtüyorum. "Kanada'ya taşınmıyorsun. O kadar da kötü değil."

"O kadar da kötü değil mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? Zaten utancımдан yerin dibine girmiştım, şimdi de utancımдан yerin dibine girdim. Ve inan bana, burası *berbat*. Tabii ki ülkeyi terk ediyorum. Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde ve sonra yüz seksen derece dönerek tek kaşını bana doğru kaldırıyor. "Tabii... sen bana utanç verici bir soru sormazsan." Kendinden memnun, başını sallıyor ve kararlı bir şekilde gülümsüyor. "Evet, işte bu. Bana süper utanç verici ya da süper uygunsuz bir şey sorarsan, belki yer değiştirmemi yeniden düşünürüm."

"Tamam." Kıkırdıyorum. "Bir bakayım. Utanç verici ya da uygunsuz... Utanç verici ya da uygunsuz..."

Zihnim tamamen boşaldı. Aklımdan tek bir düşünce bile geçmiyor. Boş bir levha. Sisli beyaz bir ekran, üzerinde en ufak bir çer çöp bile yok. Düz beyaz.

Beyaz bir duvar.

Beyaz fayanslı bir duvar ve üzerinde parlak mor bir penis.

Tanrım. Neden lanet oyuncağı düşünmeden duramıyorum? Ve Jeremiah'ın onu kullanırken neye benzediğini. Ve onu kullandığında nasıl ses çıkardığını. Ve onu kullandığında nasıl hissettiğini.

"Nasıl hissettiriyor?" Uygun bir soru bulmadan birkaç saniye önce kendi kendime "Nasıl bir his?" dediğimi duyuyorum.

Yüz ifadesi tatlı ve masum, dudakları şarkı söylüyormuş gibi bir çember oluşturuyor. Ne sorduğum hakkında en ufak bir fikri yok, neden olsun ki? Böyle şeyler düşündüğümü bilmiyor. Her zaman onu içinde silikon bir penisle hayal ettiğimi bilmiyor.

O, çıplak.

İçinde titreşen, canlı bir penisle.

"Bir sik aldığında," diye açıklıyorum. "Nasıl hissediyorsun? Acıtmıyor mu?"

Bu beni rahatsız eden tuhaf bir soru ama o kadar çok bilmek istiyorum ki sormadan edemiyorum. Hoşuma giden ve gitmeyen partnerlerim oldu. Bazıları sevdi, bazıları acı verici buldu. Bazıları özellikle sevdi çünkü dayanması zordu.

İstiyorum, hayır, onun için nasıl bir şey olduğunu bilmem *gerek*. Onu sikilirken hayal ettiğimde gördüğüm şeylerin doğru olması için bilmeliyim.

Çenesi mikroskobik olarak düşünüyor. Keşke oda olduğundan daha karanlık olsaydı da saklanabileceğim bir yer olsaydı. Ama yok. Sadece Jeremiah var. Sadece onun yüzü ve kıyıya vuran dalgalı mavi dalgalar.

Sessizlik gürültülü, aramızda rahatsız edici bir şekilde sıkışan büyük, klan gibi bir şey. Vücudu benimkine dönük ve bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. Gözlerindeki ifade olmasa pes eder, soruyu geri alır ve özür dilerdim.

Şok olmuşlardı, evet, ama aynı zamanda yanıyorlardı. Gözlerinde belirgin bir sıcaklık var ve ben konuştuğumdan beri gözünü kırpmadı.

Bıçak sırtındayız. Jeremiah bunu biliyor, ben de biliyorum. Erkekler arasındaki platonik arkadaşlıkların geri dönüşü olmayan bir noktası vardır ve bu o nokta. Yapılması gereken bir seçim var. Soruma gülüp geçebilir ve bu konuda şaka yapabilir. İkimiz de hayatımıza devam eder ve hiç olmamış gibi davranırız.

Yarın da geldiği diğer günler gibi olacak.

Her şey yolunda olacak. Hiçbir şey değişmemiş olacak.

Biraz zaman alır ama o seçimini yapar.

"Herkes için farklıdır," diyor. Sikim pantolonumun içinde sertçe seğiriyor. "Ama evet, bazen acıyor." Henüz gözlerini kaçırmadı ve hâlâ gözlerini kırpmadı. Ben de öyle. Ağzı açılıyor ve çenesi tıkırdıyor. "Başlangıçta acıyor, içeri girdiğinde, tam olarak acıtmıyor, ama gerçekten yoğun..." Göz kapakları titreyerek kapanıyor ve küt tırnakları ağzının üzerinden geçiyor. "Benim için sorun değil. Hoşuma gidiyor. Olmadan önceki anı seviyorum. Pozisyonumu almış, onu beklerken. İkimiz de olacağını bildiğimizde ve ben hareket etmediğimde. Hareketsiz kalıp olmasına izin verdiğimde. Dayanması zor olsa da bana bunu yapmasına izin verdiğimde."

Ve işte oldu.

İşte orada.

Normalde kristal berraklığında olan bir resimdeki boş odak noktası. Bir anlam ifade etmeyen küçük, bulanık boşluk. Yapbozun eksik olan parçası.

Anlayış yavaşça kollarımdan yukarı, göğüs kaslarıma doğru kayıyor ve göğsümdeki deliğe düzgünce yerleşiyor. Şehvet ve uyarılma içimde yuvarlanıyor ve bundan daha fazlası, tozlu, eski bir tanıma içimdeki bir şeyi uyandırıyor.

Konuştüğümde, sesim bana ait. Benim, benim. Benim eski sesim. Daha önceki sesim. Kırılmadan önceki sesim. Bildiğim gibi benim sesim. Bütün olduğum ve yaşamam gereken hayatı yaşadığım zamanki gibi. "İtaatkâr bir çocuk musun Jeremiah?"

Sözlerimi duyuyor ve anlıyor. Dahası, sesimi duyuyor ve onu da anlıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor. Bunu biliyorum çünkü anında yere bakıyor ve istemeden de olsa başını eğiyor.

Beni çelik gibi yapan tatlı, saygılı bir duruş.

Parmaklarını birleştiriyor ve onlara bakıyor, omuzları gergin, yumuşak bir sesle "Evet" diye fısıldıyor.

Bedenimi ona doğru çeviriyorum, kolumu kanepenin arkasına dayıyorum. Elim ona yakın. Boynuna yakın. O kadar yakın ki istesem elimi boynunun arkasına dolayabilir ve gerginliğini bırakmasını sağlayabilirim. Bunu yapmam tabii ki. Bu çok fazla olurdu. Çok hızlı olurdu. Bunun yerine parmaklarımın arkasını omzunun üzerinde gezdirip bana bakmasını istediğimi belli etmek için ona dokunuyorum.

O da baktı. Bakışlarını göbeğimden yüzüme doğru yavaş ve belirgin adımlarla ilerletiyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, uzun süre suyun altında kaldıktan sonra hava almaya çıkmış bir adam gibi görünüyor. Asırlar boyunca.

"Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyor musun?" diye sordum.

Bir gölge var. Gözlerinde bir tereddüt titreşimi çünkü hoşlanmak doğru kelime değil. Doğru kelime yok. Beğenmek zayıflık ve kararsızlık anlamına gelir ve itaatkâr olmak sizi zayıf yapmaz. Güçlü kılar. Doğru kelime, eğer var olsaydı, başka bir yerde olurdu. *Hoşlanmak, istemek ve ihtiyaç duymanın* karmaşık üçlüsü arasında eşit uzaklıkta bir yerde.

Adem elması boynunun sütununda yukarı doğru hareket ediyor. Sadece yutkunduğunda sona eren halsiz, sarsıntılı bir yolculuk.

Tek bir kafa sallıyor.

Göğüs kafesimin genişlemesine neden olan bir sıcaklık dalgası var. Bu tanıdık bir his.

Bir gurur kabarması.

Jeremiah ile gurur duyuyorum, her ne kadar teknik olarak gurur duyulacak biri olmadığını bilsem de. Sikim bunu bilmiyor. Kemiğe çarpma şekline bakılırsa, kalbim de bilmiyor.

Başkalarına kendinle ilgili bu tür şeyleri anlatmak korkutucu. Korkutucu ve savunmasız. Hiçbir şey sizi böyle bir konuşmadan daha çıplak ve korunmasız hissettiremez ve o tüm bunlara rağmen bana kim olduğunu söylüyor.

Onur duydum.

Ve azdım. Tanrım, azdım. Sikim o kadar sertleşti ki, sertleşmediği bir zamanı hatırlamıyorum.

"Sana ne yapacağını söylememi ister misin?" diye sordum.

Bu kez, sanki biri ya da bir şey onu sarsıyormuş gibi sert ve hızlı bir şekilde başını sallıyor.

Elim omzunun çizgisini izliyor, işaret parmağım ve başparmağım boynuna geldiğimde ayrılıyor. Elimi şapkasının siperliğinin altına kaydırıyorum. Gerginliğini tutuyorum ve hafifçe boğuyorum. "Önümde diz çökmen gerekse bile sana ne yapacağını söylememi ister misin?"

"Evet," diyor hızla. Sesi yumuşak ve nefessiz ama içinde taşa kazınmış bir kesinlik var. İhtiyacım olan bir kesinlik. Güzel bir şeyi yerinden oynatan bir kesinlik. "Bunu istiyorum."

Onu ayağa kaldırmak için elimdeki tutuşu kullanıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri iki yanında titreyerek önümde duruyor. Arkamdan bir yastık alıp ayaklarımın arasına yere bırakıyorum.

"Diz çök," diyorum.

İpleri kopmuş gibi yere düşüyor. Sanki onu dik tutan şey artık orada değilmiş gibi.

İçime

çekiyorum.

Gücü.

Ayrıcalığı.

Bu muhteşem çocuğun benim için diz çökmüş görüntüsü.

Normalde onunla oynardım. Onu kızdırır ve test ederdim. Ona dokunurdum ve inleyene kadar onu tahrik ederdim.

Şimdi bunu yapmıyorum çünkü o zaten inliyor. Tam olarak inlemiyor. Dudaklarını birbirine kenetleyerek ısırmaya çalıştığı yumuşak bir miyavlama sesi çıkarıyor.

İnliyor.

Zaten inliyor. Benim için.

Sesten kanım çekildi. Görüntüden. Doğruluktan. Damarlarımda birleşiyor, odadaki her şeyi yavaşlatıyor ve hızlandırıyor. Uyarılma

içimde kükrüyor. İçime işliyor. Beni yırtıp açıyor ve ayaklarıma sürüklüyor.

Ben sertim. Her şey sert. Erimiş metal katılaşıyor ve ben kemerimi karıştırırken beni tutuyor. Kayış tokadan kurtulurken hareketlerim hızlı, koordinasyonsuz ve sarsıntılı, çaresiz. Kemer halkaları arasında çırpınan deriden yumuşak bir ıslık sesi geliyor.

Önümde Jeremiah sertçe yutkunuyor. Gözleri karanlık, gözbebekleri o kadar büyümüş ki gölgelerdeki alevleri görebiliyorum. Bana bakıyor, her hareketimi izliyor. Bekliyor. Ona kaderini söylememi bekliyor.

Karar verildiğinde "Ağzını aç," diyorum.

Jeremiah Blake

Ben'in kolundan aşığıya, elinin arkasına, işaret parmağına kadar bir DAMAR AKIYOR. Belirgin, mavi-yeşil, görkemli bir deri tabakasıyla örtülü. Üst düğmesini ilikliyor. Dikkatlice. Önce dikkatlice, ama bu istediğı etkiyi yaratmayınca çenesi geriliyor ve iki elini birden kullanarak fermuarını açıyor. Bir dizi düğme gevşiyor ve iri bir şişkinliğı ortaya çıkarmak için ayrılıyor.

Bir rüya şişkinliğı.

Aklıma belli belirsiz bu çıkıntının dünyaya gönderilme sebebim olabileceğı geliyor.

Hareket edebilseydim, uzanıp ona yardım ederdim. Pantolonunu ve iç çamaşırını ayak bileklerine kadar indirirdim, böylece onu mümkün olduğunca çok görebilirdim. Bunu daha önce de yaptım, erkeklerin pantolonlarını çıkarmalarına yardım ettim. Bunu pek çok kez yaptım ve yine yapardım ama bu seferki hiçbir şey diğ erlerine benzemiyordu.

Bir kere hareket edemiyorum. Ben hareket etmemi söylemedi. Denemedim ama denemek zorunda da değilim. Yapamayacağımı biliyorum. Bunun imkansız olduğunu biliyorum. Felç oldum ve bu konuda hiç üzgün değilim.

İçimde bir değişim oldu. Bir değişim. Bir baş sallama ve tek bir kelimeyle gerçekleşen bir alış veriş. *Evet*. Benim olan şeyler, her zaman benim olan şeyler, güç, irade ve kontrol gibi şeyler artık onun.

Bunu ben de biliyorum, o da biliyor.

Ağzım aralık, çenem sonuna kadar açık çünkü bunu yapmamı o söyledi. Yıllardır yutkunmamıştım. Başka tarafa bakmadım ya da gözümü kırpmadım.

Ben'in elleri yanlarına doğru hareket ediyor ve başparmaklarını kot pantolonunun ve iç çamaşırının bel bandına sokuyor. Onları aşığı iterken ön kolları esniyor.

Kalın, beyaz bir elastik bant vücudundan biraz uzaklaşıyor, sadece saatler süren kademeli artışlarla aşığı doğru sürüklenmesine izin verecek kadar. Aleti o kadar yavaş ortaya çıkar ki zaman kırılır. Zaman ortadan çatlar ve ikiye ayrılır. Artık sadece iki gerçeklik var, bir öncesi ve bir de şimdi. Şu an, şimdiki zaman. Bu dakika. Bu saniye.

Korkunç, iğrenç bir ses çıkarıyorum. O kadar aşığıdan geliyor ki, çıkarken içimde bükülüyor ve beni terk ederken mız mızlanıyor. Korkunç bir ses. Ben bana nefret etmemi söyleseydi nefret ederdim. Bana sessiz olmamı söylese ben de yapmayı bırakırdım. Ama demiyor. Sese gülümsüyor, tatlı tatlı, sanki hoşuna gidiyormuş gibi.

Aleti büyük ve güzel. Tabii ki büyük. Ve tabii ki güzel. Ben'e ait ve Tanrı biliyor ya, o şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en güzel şey. Göbeğine doğru uzanıyor. Pantolonunu daha da aşağı iterken yukarı kıvrılan ve sallanan kalın, sinirli bir çubuk.

Gözlerim kapanmayalı ne kadar uzun zaman olduğu için sulanmaya başlıyor. Bir de aynı anda hem sikine hem de yüzüne bakmaya çalışmanın verdiği gerginlikten.

Bir parmağını çenem boyunca, kulağımdan çenemin hemen altına kadar gezdiriyor ve kaldırıyor. Gözlerinin içine bakıyorum. Her zamanki gibi yumuşak ve kıbarlar. Ay gibi mavi ve iki kat daha güzel. Elleri üzerimde. Her ikisi de. Kalın parmakları yanaklarımın üzerinde dans ediyor ve arkalarında sıcak izler bırakıyor. Şapkamı çıkarıyor ve nereye düştüğüne bakmadan yere bırakıyor. Elleri saçlarımda. İki el ve on parmak. Kafa derimin üzerinde geziniyor ve sanki kırılğanmış gibi kafatasımı kucaklıyor. Sanki önemliymiş gibi. Sanki onun için değerliymiş gibi.

Ağırlığı kaldırabileceğinden emin olduğu için başım geriye düşüyor. Benim ağırlığımı. Başımın geriye düşme hareketinden sonra bakışlarım Ben'in vücudunda geziniyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve "Göz kırp, bebeğim." diyor.

Ben de öyle yaptım. Görüşümü netleştirmek ve eğer bu bir rüyaysa kendimi uyandırmak için birkaç kez göz kırpıyorum.

Büyük, erkeksi bir el büyük, güzel bir sakin tabanını sarıyor ve ağzıma doğru itiyor. Ucunda parlayan bir inci beliriyor ve bana doğru dökülüyor.

Tükürük dilimin altında birikiyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Hiç olmadığım kadar azgıyım. Derimin altında kavurucu bir sıcaklık var. Her yerimde. Ellerim sıcak. Yüzüm de öyle. Sikim o kadar sert ki acıyor. "Bunu ağzına sokacağım," diyor Ben. Sesi farklıydı.

Boğuk. Gırtlığındaki bir şey normalde olduğundan daha yavaş titreşiyor ve sesini boğuklaştırıyor. İnleyerek onaylıyorum ve başımı öyle sert sallıyorum ki görüşüm yeniden bulanıklaşıyor. "Hepsini. Sana hepsini vereceğim ve bunu her zaman yaptığımdan daha sert yapacağım çünkü beni her zaman olduğumdan daha sert yaptın. Uzun, çok uzun zamandır olmadığım kadar sert."

Uyarılmamın şiddetinden titriyorum. Az değil. Çok fazla. Büyük, kontrol edilemez bir titreme beni iki omzumdan tutup bir yandan diğer yana sallıyor. Durdurmaya çalışmıyorum.

"Elini ver bana Jelly," diyor, ona doğru yüzerken yakalıyor ve kalın, çıplak bir kalçaya sıkıca yerleştiriyor. Kaba, siyah sa lar avucumu tarıyor. Ruhum bedenimden ayrılmaya başlıyor. " ok fazla gelirse bana vuracaksın. Yavaşlamamı, geri  ekilmemi ya da durmamı istiyorsan dokunacaksın. Anladın mı?"  ılgınca başımı sallıyorum ve artık insanlar tarafından konuşulmayan ilkel bir dilde evet anlamına gelen bir şey söylüyorum. "Hazır olduğunda dudaklarını yala."

Sesi nazik ve yumuşak, o kadar rahatlatıcı ki kendimi ona sürtmek istiyorum. Yalamak istiyorum. Tüketmek.  ime almak ve asla bırakmamak.

Bekle. Hayır, hayır.

Bunu onun sikine yapmak istiyorum.

Dilimi önce üst dudağımda, sonra da alt dudağımda gezdiriyorum. Bunu hızlıca, hevesle yapıyorum, onu tatmak için sabırsızlanıyorum. Bunların olduğuna inanmak çok zor.

"Alttakini tekrar yap," diye mırıldanıyor. "Yavaşça yap. Yapmaman gereken bir şey söylediğin için utandığında yaptığın gibi yap." Normalde buna gülerdim. Ya da en azından g l mserdim. şimdi ise dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirip ağzımın içine çekiyorum ve kaygan bir şekilde bırakmadan önce olabildiğince ıslatıyorum. Ben'in gözleri ısınıyor ve gülümsüyor. Göz kapaklarını yarıya indiren yumuşak, hoşg r l  bir gülümseme. "Aferin oğlum," diyor sessizce.

Kelimeler içime işliyor ve yeni bir uyarılma türü doğuyor. Daha önce hissettiğim her şeyden daha iyi ve daha kötü. Daha güçlü ve daha sert. Daha korkutucu. Daha tatlı da.

Ben bir adım  ne çıkıyor ve yumruğunu kullanarak güzel sikini dilimin üzerine gelecek şekilde eğiyor. Temas edince inliyorum. Yüksek sesle. şehvetle. Ben, şişmiş ucunu alt dudağımın ortasına sıkıca vurmadan önce sikinin başını bir yandan diğer yana süpürerek üst dudağımın kıvrımını belirliyor.

Kaba, hayvani bir hırıltı tüm odayı sarsıyor. Bu benim değil.

Kendini ağzımın içine sokarken titreyerek ve çaresizce tekrar inliyorum.  nlemekten daha fazlasını yapıyorum. Kendimi başka bir erkekle ilgili her türlü düşünceden arındırıyorum. Uzun, istekli bir ses, tepesinin etrafında uğulduyor ve tuzlu bir Ben patlamasıyla karışıyor. K t kafası içeri giriyor, dilimi aşağıya doğru bastırıyor, kendimi onun kalınlığına alıştırmam için bana bir an vermek için duraklıyor. Buna ihtiyacım var. Ağzım dolu, çenem ona uyum sağlamak için ardına kadar açık.

Ve şimdiye kadar bana verdiği tek şey başıydı.

Kalçalarını sallıyor, eli hâlâ sikinin dibinde, ağızma daldırıp dudaklarım karıncalanana ve zihnim ihtiyaçla çılgılık atana kadar çekiyor. Açgözlülükle emiyorum, onu höpürdetiyorum, dilimi sokabildiğim her damla prekumu yalıyorum.

"Yavaşça," diye uyarıyor. "Bu kadar güzel bir ağız mı? Uzun sürmeyecek."

Ama yapıyor ve söylediklerine rağmen bana karşı nazik davranıyor. Önce ağızımı sikiyor, dolduruyor ve o kadar dikkatli ve kısıtlı bir şekilde yolunu buluyor ki gözlerim özlemle sulanıyor. Elleri saçlarımda, beni sabit tutuyor ve onu istediğinden daha derine götürmemi engelliyor.

Sikinin etrafında anlamsızca geveliyorum, yalvarırken dilim ona karşı çılgınca çırpınıyor.

Daha

fazla.

Daha

sert.

Daha

derine.

Lütfen.

Çözülüyorum. Taşaklarım sıkılıyor ve aletimin ucu kotumun fermuarını deliyor. Çok fazla his var, çok az, istediğim his değil. İhtiyacım olan his değil.

Ben bana acıyor, ağır bir elini saçlarımdan geçirip yüzümün yan tarafına doğru okşarken diğer eli başımın arkasına dolanıyor ve beni sıkıca yerinde tutuyor.

Boğazımı nazikçe sikmeye başladığında zaten şehvetle erimemiş her yanımla akıyor. Dikkatlice. Şefkatle. Her hamlesi biraz daha derin olsun diye kendini eğiyor. Göz temasını bir kez bile kesmiyor. Bir kere bile. Her zaman beni izliyor, iyi olduğumdan emin olmak için beni kontrol ediyor.

Hiç öğürmüyorum.

Tek yaptığım ona

izin vermek.

Cennetteyim. Kafa vermeyi seviyorum. Hep sevmişimdir. Erkekleri ve sikleri seviyorum ve ağızımda bir sik olmasını seviyorum. Başka birine zevk vermeyi seviyorum. Bunu hep sevmişimdir. Kafa fikrini ve bunun gerçekliğini seviyorum. Bu benim için büyük bir zihinsel açılım.

Bu farklı bir şey. Sadece zihinsel değil. Fiziksel de. Ağızım zevkle dolup taşıyor, dudaklarım sıcak ve karıncalanıyor, dilim zorlanıyor, yanaklarım mümkün olan her hissi çıkarmak için çukurlaşıyor. Boğazım rahat, açık ve istekli, Ben onu sikerken yumuşak, çaresiz sesler çıkarıyor.

İşte böyle hissettiriyor. Becerilmek. Ne yaptığını gerçekten ama gerçekten bilen biri tarafından nazikçe becerilmek.

Gözlerim özlemle doluyor. Ve hazdan. Aletim acıyor ve Ben'in aleti yumuşak damağımdan her geçişinde daha çok acıyor. Diğer elim de onun kalçasına doğru yol aldı. İki elim de sıkı kaslara doğru kıvrılmıştı. Onun gerginliğini sanki kendiminkiymiş gibi hissediyorum. Belki de öyledir. Çok yakın, bunu söyleyebilirim. Ben de öyleyim. Başı arkaya doğru eğilmiş, duruşu genişlemiş. Gözleri kapalı. Ağzı açık. Hâlâ bir eli başımın arkasında ve artık sadece kalçalarını sallamakla kalmıyor. Her hamlesini karşıladığımdan ve bir öncekinden biraz daha derine soktuğumdan emin olmak için beni kavrayışını kullanıyor.

"Ne güzel bir ağız." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi inliyor. "Ne tatlı bir çocuk. Ne tatlı bir çocuk, ne tatlı bir ağız var."

İstemedi boşalıyorum. Böyle boşalabileceğimi bile bilmeden. Bu şekilde. Dayanılmaz zevk bir kırbaç şaklaması gibi vuruyor ve her şeyi bastırıyor. İçimi parçalıyor. İçimden çıkıyor. Sıcak dalgalar yükseliyor ve taşıyor, duyularımı sular altında bırakıyor ve beni o kadar beyinsiz bırakıyor ki, Ben boğazımdan aşağı fışkırmaya başladığında neredeyse fark etmiyorum.

Bilinçli bir düşünce olmadan yutkunuyorum. Sanki yıllardır bir çölde kaybolmuşum gibi. Beni yırtık pırtık ve kırık bırakan bir ömür boyu. Susuzluk ve özlem.

Sanki hayatım buna bağlıymış gibi yutkunuyorum.

Jeremiah Blake

Yaptığım şeyin deliliği beni vurduğunda, ERKEN, ÜÇ, BELKİ DE SABAHIN DÖRDÜ. Eve saatler önce gelmişim, şehvet beni buraya öyle bir taşımıştı ki yatağa düşene kadar dik durmamı sağlamıştı. Ben Stirling'in tadı boğazımın arkasında bir yol açtı ve her yutkunuşumda onun nerede olduğunu hissedebiliyordum.

Hâlâ nerede olduğunu hissedebiliyorum ama ne kadar zaman geçtiğini düşünürsek muhtemelen psikosomatik bir durum. Şüpheli zihinsel sağlık ve kötü karar vermenin neden olduğu bir rahatsızlığa yakalanmamı beklemezdim. Gerçekten koymazdım. Sahile kadar oral seks coşkusunun dalgasını sürdürdüm. Yatağa girdikten sonra *saatlerce* tek yaptığım manyakça bir şevkle sikimi kaldırmak oldu.

Berraklığa ulaşmam üç orgazmımı aldı, ve lanet olsun, ulaştığımda duyduğum pişmanlığın sarsıcı ağırlığı. O zamandan beri hiç dinmeyen soğuk bir ter içindeyim. Sıcak bir düşün en ufak bir faydası olmadı. Şehvetli sis dağıldı ve bana kalan tek şey gerçeğin soğuk, sert parıltısı oldu - yas tuttuğu gerçeği konusunda bana karşı çok açık ve dürüst olan sarhoş bir heteroseksüel erkeği havaya uçurdum. Sadece bu da değil, o benim komşum. Hemen yanımda oturuyor. Onun evinin önünden geçmeden kendi arazime girip çıkamıyorum.

Hayatımda pek çok aptalca şey yaptım, yaptım ama bu biraz dayak yememi gerektirecek. Kendimi o kadar garip bir durumun tam merkezine koydum ki, bununla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum. Histriyonik olmadan, taşınmak en iyi seçeneğim olabilir. Hayır. En iyi seçeneğim değil, tek seçeneğim.

Sonrasında beni pişman eden erkeklerle birlikte oldum ve bu korkunç bir şey. Zamanla kolaylaşıyor. Aksine, daha da kötüleşiyor.

Bu zamanı diğer tüm zamanlardan daha kötü yapan şey, Ben'in benim hakkımda ne düşündüğünü önemsemem. Gerçekten önemsiyorum. O kadar önemsiyorum ki, bana iğrenerek baktığını düşündüğümde gözlerim doluyor ve boğazım düğümleniyor. O kadar önemsiyorum ki gözyaşlarım akmaya başladığında onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sorun şu ki Ben'den hoşlanıyorum.

Onu kalbimin derinliklerinden seviyorum.

Ondan o kadar çok hoşlanıyorum ki neredeyse delireceğim.

Onsuz bir hayatı düşünmeye bile dayanamıyorum. Yirmi yedi yıl boyunca onsuz hayatta kaldığımı ve onu sadece sekiz hafta üç gündür tanıdığımı biliyorum, ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Bu düşünceye dayanamıyorum.

Onunla konuşmadığım ya da güzel yüzünü görmediğim bir günü düşünemiyorum. Fiziksel olarak buna dayanamıyorum.

Benden nefret ederse nasıl hokey izleyebileceğim? Bir daha asla onun maçlarından birinin tekrarını izleyemeyeceğim ve bundan zevk alamayacağım. Bir daha evimden de çıkamayacağım, yani izleyecek hiçbir şeyim olmadan burada sıkışıp kalacağım ve Marcus'u arayıp ona haklı olduğunu söylemek zorunda kalacağım.

Yüzümden aşağı yeni bir gözyaşı tabakası dökülürken yüksek sesli, yapışkan bir hıçkırık beni terk ediyor.

Ve Luca. Luca'ya ne olacak? Luca'yı seviyorum. Çitin arkasından yaptığımız sohbetler çoğu zaman günümün en önemli anları oluyor. Neden artık gelemeyeceğimi nasıl açıklayacağım? Ya Ben artık onunla konuşmamı istemezse? Bunu onun anlayacağı şekilde nasıl açıklayacağım?

Hayır. Ben iyi bir adam. Luca'yı incitecek bir şey yapmaz. Benden nefret etse bile, muhtemelen benimle konuşmasına izin verecektir. Muhtemelen Luca'ya artık gelemeyeceğini söyleyecektir ama eminim yine de çitin arkasından benimle konuşmasına izin verecektir.

Muhtemelen benden uzaklaşmak için eve taşınacak ve Tanrım, buraya daha yeni taşındılar. Bu Luca için çok tedirgin edici olacak. Taşınmak çocuklar için korkunç bir şey ve kuzenlerini çok seviyor ve bu ev onlara sadece on dakika uzaklıkta. Ben'in onlara daha yakın bir ev bulması neredeyse imkansız, bu yüzden daha uzağa taşınmak zorunda kalacaklar.

Buna dayanamıyorum.

Luca'nın bunları tekrar yaşamasına izin veremem.

Sonuçta Kanada'ya taşınmak zorunda kalacağım.

Sabah altı gibi kalkıyorum, uykusuzluktan başım dönüyor ve birkaç şeyi bir kutuya atmaya başlıyorum.

Yeterince erken çıkarsam Ben uyanmadan gitmiş olurum. Lissa'dan geri kalan eşyalarımı göndermesini isteyebilirim, böylece Ben ya da Luca'yla yüzleşmek zorunda kalmam.

Kutuyu birbiriyle hiçbir şekilde ilgisi olmayan ya da özellikle işe yaramayan eşyalarla doldurup kalın, aşırı yapışkan taşıma bandıyla kapattığımda, sarmalın içine girdiğimi fark ediyorum.

Taşınmak zorunda
değilim. Hayır. Ben bir
yetişkin.

Ben bir yetişkin. Olanlardan en az benim kadar o da sorumlu. Özür dileyip onu ortadan kaldırma planıma geri dönmem gerekecek. Aslında, muhtemelen buna gerek kalmayacak. Muhtemelen beni saf dışı bırakan o olacak.

Bir süre garip olacak. Jacob'la üniversitede yaşadığımız şey altı ay boyunca son derece garipti ve diğer altı ay boyunca da normal miktarda garipti. Yani, toplamda bir yıl boyunca garipti ve Tanrım, Ben'in yanında bir yıl boyunca garip olmaya dayanmam, ama hayır, demek istediğim garipti ve sonra garip olmaktan çıktı. Demek istediğim bu. Gariplik sonsuza dek sürmez. Gariplik atlatılabilir.

Şimdi tek yapmam gereken bugünü atlatmak. Eğer bugünü atlatabilirim, yarını da atlatabilirim. Bunu başarabilirsem, haftayı da atlatabilirim.

Marcus'un Ağustos'ta onunla birlikte seyahat etme teklifini kabul edebilirim. Bu bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verecek, güzel Ben, onun güzel aleti ve sadece gırtlığımı sikerek beni nasıl boşalttığı dışında odaklanabileceğim bir şey.

Ya da tanıdığım en iyi insanla güzel bir arkadaşlığı nasıl mahvettiğime.

Kuşluk vakti ve ben dümenimin başındayım. Luca için bir kap yapıyorum. Kıpırdayan dişinin haberini aldığımdan beri bunu planlıyordum ve daha önce paketlediğim kutuyu açarken bunu yapmam gerektiği aklıma geldi. Kuruması ve ateşlenmesi biraz zaman alacak, bu yüzden kaybedecek zaman yok.

Elle yapıyorum ama çarkımın fırlatma yüzeyini kullanıyorum çünkü burada oturmayı rahatlatıcı buluyorum ve Tanrı biliyor ki şu anda alabileceğim tüm rahatlığı kullanabilirim. Kil başlangıçta soğuktu ama şimdi tenime ısındı. Eskisinden daha yumuşak ve esnek ve bu beni kille çalışırken gittiğim sessiz yere çekmeye neredeyse yetiyor. Neredeyse. Tam olarak değil.

Böyle bir şey için harcayacak zamanım ya da nedenim pek olmuyor. Bir bakıma, bu bir lüks. Zor ve detaylı bir çalışma gerektiren küçük bir kap yapıyorum. Dikkatimin daha sıcak, daha kötü, daha güzel şeylere kaymasını engellemek için tüm dikkatimi yaptığım işe odaklamaya çalışıyorum.

Büyük ölçüde başarısız oluyorum.

"Jöle," diyor çitin diğer tarafından gelen sert bir ses.

Ben'in adımı söylerken çıkardığı ses beni çok korkutuyor. Sizi korkutmayı bitirdiğinde kendini de korkutan o korkulardan biri. Omurganıza ateş eden korkulardan biri ve iyileşir iyileşmez

Elinizdeki şeyi düşürürsünüz ve pişmiş toprağın üzerine düşen metal ve tahtanın şangırtısı sizi bir kez daha sarsar.

Sesinde bir kesinlik var.

Kendime bir an veriyorum, bir sonraki andan, kaçınılmaz olduğunu bildiğim andan önce, yaptığım şeyi takdir etmek için son, güzel bir an. Bu iyi bir iş. Sanırım Luca beğenecek. Yapmam gereken bir şey daha var ve sanırım Luca onu da beğenecek.

"Jeremiah."

Ben'in tam adımı kullanması başımı kaldırmama neden oldu ama buna karar verdiğimden emin değilim. Aslında, bunu yapmaya hazır olmadığımından oldukça eminim. O kadar uzun ki yüzünün üst kısmı çitin üzerinden görülebiliyor. Gözleri, büyümüş bir ardıç ağacının gölgesiyle gölgelenmiş ve bu nedenle buradan okunamıyor. Eli çitteki delikte beliriyor, işaret parmağını uzatmış ve bana doğrultmuş. Avuç içi gökyüzüne bakacak şekilde yavaşça, yüz seksen derece çeviriyor.

Uzattığı tek parmağıyla beni işaret ediyor.

Ellerimi aceleyle direksiyonumun yanındaki su dolu kovaya daldırıyorum ve yürürken pantolonuma siliyorum. Avuçlarım kotla ovulduğu için temiz ve çoğunlukla kuru, ancak eklemlerim yakında iyice yıkanmazsa sıkılaştan ince bir tozla kaplanacak.

Önemli değil. Bu uzun sürmeyecek.

"Hey," diyor ben yaklaşırken. Yüzü hâlâ kısmen görünüyor ve eli çitteki açıklığın etrafında kıvrılmış durumda. Başparmağının avucuyla birleştiği yerde hafif bir güç belirtisi var, bu yüzden sanırım baskı uyguluyor, çitteki deliğe yaslanıyor, kendini desteklemek için bir şey olarak kullanıyor.

Bu pek hayra alamet değil.

Kendini ayak parmaklarının üzerine itiyor. Öyle olmalı çünkü yüzü artık tamamen görünüyor, çenesi çitin üzerinden sarkıyor ve beni yandan beceriyor, çok güzel. Olanlar için kendimi çok azarladım ama Ben'i uykulu ve biraz dağınık görmek başka seçeneğim olmadığını bir kez daha anlamamı sağladı. Ve eğer varsa bile, bu uzun zaman önce yaptığım bir seçimdi. Ben, ben olmadan önce. Var olmadan önce. İncinmek ve reddedilmek hakkında bir şeyler bilmeden önce.

O adamın bana her şeyi yapmasına izin vereceğim gibi bir seçim.

"Hey," diye cevap veriyorum, bu işin bir an önce bitmesini mi yoksa kaçınılmaz olandan bir süre daha kaçınmak için havadan sudan konuşmayı uzatmayı mı istediğimden emin değilim.

Dizlerim titriyor ama ayaktayım ve daha sonra bunun için kendimle gurur duyacağım. Kendime kocaman bir küvet tuzlu karamelli dondurma alacağım ve hepsini tek başıma yiyeceğim. Bu konuda kötü bile hissetmeyeceğim. İlki midemi bulandırmazsa iki kutu alabilirim.

"Her şey için özür dilerim, yargısız infaz şarap büyük hata, nasıl hissettiğini tamamen anlıyorum, teşekkür ederim ve iyi geceler-" diyorum tek bir boğuk nefeste.

"Jeremiah." Sesinde alışılmadık bir şey var. Neredeyse bir geri dönülmezlik, ama tam olarak değil. Yerini belirlemek zor çünkü daha önce hiç duymamıştım. Küçük bir tebessüm ediyor. Bu anormal değil. Pek çok insan kötü haber verirken gülümser. Bu, bir başkasının gününü mahvettikleri için kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlar. "Bu sabah kahvemi geç getirdiğini fark etmeden edemedim."

Ben'in kaşları bir parça kalkıyor ve tamamen olmasa da kısmen kendinden memnun görünüyor. Bu anormal bir durum. İnsanlar genellikle kötü haber verirken kendilerinden memnun görünmezler. Psikopat olmadıkları sürece ve Ben kesinlikle bir psikopat değil. Tembel bir kafa karışıklığı girdabı bacaklarıma dolanmaya başladı.

"Beni başkalarıyla görürsen gelip merhaba demeyi unutma, tamam mı?"

Ne dediğini anlamam çok uzun zaman alıyor. Cidden, kahve meselesine, eksikliğine takılıyorum ve bunu ona götürmediğim için inanılmaz derecede suçlu hissediyorum. Sonra, kupasını ve onu ona nasıl vermem gerektiğini düşünmeye başlıyorum çünkü onu çok sevdiğini biliyorum ve Ben'le iletişimim kesilirse onu kullanmaya ya da ona dokunmaya asla dayanamayacağım. Son olarak, onun söylediklerine geri dönüyorum.

Eğer beni dışarıda görürsen.

...diğer insanlarla...

...mutlaka gelin ve...merhaba deyin...

Merhaba deyin

Merhaba de

Beni dışarıda başkalarıyla görürseniz, gelip merhaba demeyi unutmayın.

Söyledikleri kafama dank ettiğinde gözlerim yaşlarla doluyor. Onlar büyük gözyaşları ve sıcaklar. O kadar akıcı ve tuzlu ki, ağaçları ve gökyüzünü döndürüyorlar.

Ben'in kafası mavi ve yeşil bir sisin içinde. Onlar benim gözyaşlarım, ama sadece benim gözyaşlarım değil. Benim gibi erkeklerin gözyaşları. Çağlar boyunca erkekleri sevmiş ve bunun için kötü muamele görmüş erkeklerin gözyaşları. Onlar benim genç halimin gözyaşları. İncinmiş, kullanılmış ya da bir kenara atılmış her versiyonumun gözyaşları. Ama en önemlisi, sevinç gözyaşları.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve evime doğru koşuyorum, giderken onları siliyorum. Güçlü bir şekilde koşuyorum. Uzun adımlarla, kollarımı yumuşak ve geniş kavisler çizerek. Bu benim normal yürüyüşüm değil. Bu, maraton koşup buna eğlence diyebilecek yetenek ve eğilime sahip bir adamın yürüyüşü. Başka bir deyişle, bana hiç benzemeyen bir adamın.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor

Ben. "*Kahve!*" Omzumun üzerinden bağıyorum.

Elimde dumanı tüten iki fincan kahveyle evden çıktığımda Ben yolun sonundaki kapıda, kaldırımın kenarında beni bekliyordu. Hızlı adımlarla yanına gidiyorum. Sakin davranabilseydim çok hoşuma giderdi ama sanırım hepimiz bunun ne kadar ihtimal dışı olduğunu biliyoruz.

Ben kapımı açıyor, kupasını benden alıyor ve verandasına doğru ilerliyor.

Gezegendeki en büyük aptal gibi gülümsediğimin farkındayım ama tahmin edin ne oldu? Umurumda değil. Umurumda bile değil, ne çeyreği, ne de onda biri, çünkü gülümseyen tek kişi ben değilim. Ben de gülümsüyor.

Saçları dağınık, duştan çıktığı için hâlâ nemli ve her zamanki polo ya da tişörtünün yerine beyaz keten bir gömlek giymiş. Gömleği dirseklerine kadar kıvrımış. Şu kollar. O eller. Kollarından ve ellerinden akan damarlar. Her birini ezberlemek istiyorum. Her birini. Tek tek. Bir tanesini.

Çok fazla.

Bakışlarıyla buluşabildiğimde, onunla tanıştığım ilk gün, ikinci gün ve sonraki her gün olan şeyin aynısı tekrar oluyor. Kemikler kırılıyor. Beyin kızarıyor.

Ağzımda kahve var ve nasıl içeceğime dair net bir fikrim yok.

Ben'in böyle bir sorunu yok gibi görünüyor. Düzenli yudumlar alıyor ve olaysız bir şekilde yutuyor, ancak kupasını dudaklarına her kaldırdığında, sırtışını gizlemek için gerekenden bir saniye daha uzun süre orada tuttuğunu fark ediyorum.

Kulağa çok sıcak olması gereken bir şeymiş gibi gelmediğini biliyorum ama öyle. Kavurucu sıcak. O kadar sıcak ki sonunda nasıl yutacağımı bulduğumda

Kahvem, ieeğın ısısı aşığıya doğru akar. Tüm yol boyunca. Boğazımdan aşığıya, gövdemden aşığıya, kasıklarına kadar. İndiğı yerde birikiyor ve şişiyor.

Ne kadar zamandır burada olduğumdan tam olarak emin değilim ama iki insanın bir arada olup tek kelime etmemesinin normalden daha uzun olduğunu düşünüyorum. Normalde, günü kurtarmaya çalışmak isterdim. Rastgele bir konuya girip dört nala koşardım.

Bugün buna teşebbüs bile etmiyorum çünkü Ben burada ve bana bunu yapmamı söylemedi.

Bana her zamankinden daha yakın oturuyor ama istediğim kadar değil. Aramızdaki boşluk elektrikle cızırıyor ve ilk kez bunun sadece benden kaynaklanmadığından yüzde yüz eminim.

Bana en yakın bacağını açık bırakıyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. Kolunu salıncağın arkalığına uzatıyor. Aramızdaki hava atırıyor. Kupasını kaldırıyor ama bu sefer yudumlamıyor. Tereddüt ediyor. Ya da Ben Stirling gibi bir adamın tereddüt edebileceğı kadar tereddüt etmeye yaklaşıyor.

Bir an için gözlerini kapatıyor ve başını bana doğru sallıyor. Hayır, bana değil, kendine. "Bana yle bakma," diyor sözlerinin arasına tatlı bir şey serpiştirerek.

"Ne gibi?"

Dudakları ayrılıyor, bir tarafı yukarı kıvrılıyor. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en berrak gözler. Sıcak, durgun bir gecede ay gibi. Gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı bir gece. İçlerinde hayat, mizah ve iyi şeyler titreşiyor. "Sanki ne yaptığımı bildiğimi sanıyorsun."

Parmakları arkamdaki salıncak minderinde kıvrılıyor. Hareketi görmekten çok hissediyorum, ama olduğunu biliyorum çünkü havadaki karışıklık saçlarımın arasından esen hafif bir esinti gibi.

Parmaklarının tersiyle boynuma dokunuyor, hafif, geçici bir dokunuş. Çok istediğim bir marka gibi yakıyor. O kadar çok istediğim bir şey ki, onu elde etmek için nelere katlanmam gerektiğini umursamıyorum.

Ben'in bakışları ağızma düşüyor. Sanırım onu da etkiliyor olabilirim, çünkü hareketlerimi istemeden taklit ediyor. Benimkini yansıtan utangaç bir gülmsemi var. Dişlerin bir ipucu. Dudakları birbirine kenetleyen hızlı bir nefes verişin ardından ıslak, pembe bir dilin en küçük parıltısını göstermek için dudaklarını ayırıyor.

Aramızdaki sıcaklık gerçek dışı. Gerilim de yle. Neredeyse sadece benim ve onun dudaklarında yoğunlaşan canlı, uğultulu bir şey.

Bana biraz daha yaklaşıyor, küçücük bir miktar ve bu beni neredeyse öldürüyor. Onu daha yakın istiyorum. O kadar yakın ki, aramızda hiç boşluk yok. Hava yok. Sadece ten. Onun teni ve benimki.

Beni öpmesini hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Daha önce de öpülmek istemiştim. Tabii ki istedim. Birçok kez. Gençken de öpülmek istemiştim, bir erkek olarak da öpülmek istedim. İlk başta bunu istedim çünkü nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Birinin beni öpecek kadar sevdiğini bilmek istedim. Ondan sonra öpüşmek istedim çünkü öpüşmek ateşli şeyleri başlatmak için iyi bir yoldur. Kıyafetleri çıkarıp seksi şeyler yapmanın bir yolu.

Şimdi istediğim öpücük bu değil. Hem de hiç. Artık istemiyorum. Şu an tek istediğim Ben tarafından öpülmek. Dudaklarını dudaklarıma bastırmasını ve delirmediğimi anlamamı sağlamasını istiyorum. Olanları yanlış anlamadım. Ben deli değilim. Buradayım ve tüm bunlar gerçekten oluyor. Ben buradayım, o da burada ve o da beni en az benim onu istediğim kadar istiyor.

Buna ihtiyacım var. Bunu bilmem gerek.

"Ne istediğini biliyor musun?" Bu benim sesim, ama bildiğim gibi değil. Kalın ve özlemle şişmiş.

Ben yine boynuma dokunuyor. Bu sefer daha sert ve bu sefer belirsiz bir şey yok. Başını sallıyor, gözleri hâlâ ağzımda, dudakları hafif aralık, nefes alırken, "Ne istediğimi biliyorum Jeremiah."

"O zaman al," diye fısıldıyorum.

Bir hava akımı onu terk ediyor ve hafifçe tenime iniyor. Boynumun arkasındaki el sıkışıyor, sanki omuriliğim kesilmiş gibi beni felç ediyor. Önemli değil. Sorunsuz bir şekilde oturmaya devam ediyorum. Kendimi tutmama gerek yok çünkü Ben burada ve bunu benim için yapıyor.

Dudakları ayrılıyor ve eğiliyor. Zamanım olsaydı başımı döndürecek tek ve yumuşak bir hareket. Ama yok, çünkü Ben'in dudakları dudaklarıma değiyor. Sıcak ve yumuşak. Nazik ve talepkâr. Dili ağzıma girmeden önce alt dudağımla en kısa, en baş döndürücü anlarda oynuyorlar, erişim istiyorlar.

Kabul ettiğimde inliyorum.

Kerestenin keresteye çarpışının uzaktan gelen sesi, gürleyen kalbim ve elimdeki iyi şeyler tarafından çabucak bastırılıyor. Ben'in öpücüğü onunla ilgili diğer her şey gibi. Çok güzeldi.

Tanrım, çok güzel.

Öpücük. Öpücük. Asırların öpücüğü. Beni parçalara ayıran ve tekrar bir araya getiren öpücük. Tüm hayatımı bekleyerek geçirdiğim öpücük.

Bittiğinde sersemlemiştim.

"Haklıydın," diyor Ben kesin bir ifadeyle. "Ne konuda haklıydım?" diye geveliyorum.

Kemik iliklerimi sızlatan bir bakışla yüzüme vuruyor. "İyi öpüşüyorsun."

Hoş olmayan bir ses çıkarıyorum. Ciyaklama ve guruldamadan oluşan korkunç bir piç. Bundan nefret ediyorum. Neyse ki, sokağın karşısındaki bir kargaşa beni bu sesi incelemek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Bu da ne...?" Ben, Ant ve Robbie'nin evini daha iyi görebilmek için başını iki yana açıyor.

Zemin kattaki pencerelerden birinde kollar ve eller görünüyor ama yüzler ya da bedenler yok. Bu çok garip.

"Bir şey mi kırıldı? Bir çarpma sesi duyduğumu sandım," diyorum.

"Bilmiyorum ama daha önce o pencerede bir perde olduğuna eminim. Görünüşe göre düşmüş."

"Tanrım, ne olduğunu merak ediyorum. Gidip her şeyin yolunda olup olmadığına bakalım mı?"

"Hayır," diyor Ben, bana tanıdığım en tatlı, en sevimli, en nazik adam olmasına rağmen bir hayvana dönüşme potansiyeline sahip olduğu izlenimini veren bir sırtışla. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Jeremiah Blake

RÜYA GİBİ BİR GÜN OLDU. Rüyalarla dolu bir gün. Kesintisiz ya da aniden bitmeyen bir hayal. Günü Ben'le geçirdim. Sakinleştik, konuştuk ve öpüştük. Başka şeyler de yapmış olmalıyız ama ne olduklarından emin değilim. Bir noktada, oturma odasında duvara yaslanmış olan tabloları kanepelerden birinin üzerine astık. Onlar için doğru yüksekliği bulmaya çalıştık, bu yüzden bunun gerçekleştiğinden oldukça eminim. Bir diğerinde bana sandviç yapmıştı. Hatırladıklarım bulanık, kopuk ve aşırı net, tıpkı gündüz düşlerinde olduğu gibi, ama sandviç konusunda kesinlikle eminim çünkü mutfakta yoluna çıktığımda beni kalçalarından tutup kaldırdı, tezgâhın üzerine yatırdı ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu.

Beni sanki ağırlıksızmışım gibi kaldırdı.

Bunun olduğunu biliyorum. Hatırlıyorum çünkü beni öyle bir lapaya çevirdi ki, iki elimle eğimli mermer yüzeye tutunmak ve ayaklarıma kaymamak için burnumdan yavaşça nefes almak zorunda kaldım, pantolonumu indirdim, kendimi tezgahın üzerine eğdim ve beni olabildiğince sert sikmesi için ona yalvardım.

Yani, böyle anlarımız oldu, ama aynı zamanda tamamen normal anlarımız da oldu. Aptalca şeylere güldük. Ben sebze tarlası kurmaktan uzun uzun bahsetti. Fantezi okuyucusu olmamama rağmen okuyor gibi görüldüğüm ejderha kitabı hakkında konuştum.

Saatler akıp gitti. Geç oluyor, neredeyse akşam yemeği vakti geliyor, Ben paket servis hakkında bir şeyler geveliyor ve ben onu dinlerken ve söylediklerine yatırım yaparken, bir şeylerin eksik olduğu hissinden kurtulamıyorum. Evde bir boşluk var. Bir eksiklik. Bir şeylerin eksikliği.

"Sence küçük adam neyin peşinde?" Luca'nın yokluğu görmezden gelinemeyecek kadar yüksek sesle duyulmaya başladığında soruyorum.

"Emin değilim." Ben'in ifadesi kayıtsızlıktan umuda dönüşüyor. "Sence onu aramalı mıyız?"

"Kesinlikle."

"İki gece yatıya kalmak sence de biraz fazla değil mi?"

"Çok fazla. O sadece altı yaşında. Muhtemelen çok kötü vakit geçiriyordur ve evde olmayı diliyordur."

"Muhtemelen Rory ve Cam orada olduğu için gelip onu almam için beni arayamayacak kadar kötü hissediyordur. Onlara kahramanca tapıyor."

"Akran baskısı korkunç bir şey, değil mi? Bu yaşta bile."

"Aramalı mıyım?" diye soruyor.

"Evet." Aceleyle omzuna dokunuyorum. "Ara, ara, ara."

Ben birkaç dakika boyunca kayınvalidesiyle havadan sudan konuşuyor. Görüntülü görüşme olduğu için görüş alanının dışında kalıyorum ama yine de Ellen'ın Luca'nın eğlenmediğini kabul etmeye isteksiz olduğunu söyleyebilirim. Sanırım kimse pijama partisine ev sahipliği yapan kendisiyken böyle şeyleri kabul etmek istemez. Sonunda, "Onu giydirirsem daha iyi hissedecek misin?" diyor.

Üç çocuk koridorda gürleyerek ilerliyor ve Luca'nın yüzü Ben'in elindeki ekranı dolduruyor. "Gelmiş geçmiş en iyi pijama partisi," diye bağıyor. Yüzü sevinçten kızarmış. Kuzenleri de aynı duyguyu paylaşıyor ve ne kadar kibar davransalar da eve gevşek dönmek istediklerini itiraf etmekten vazgeçmiyorlar.

"Hımm," diyor Ben, Luca'yı yarın sabah ondan önce almaması için kesin talimatlar aldıktan sonra aramayı sonlandırıyor çünkü "Büyükanne Cumartesi ve Pazar günleri krep yapıyor."

"Sanırım bundan tamamen nefret etmiyor," diyorum. "Hayır. Sanırım etmiyor."

"Bu çok hoş, değil mi?"

"Çok hoş."

Birbirimize bakıyoruz ve kahkahayı patlatıyoruz.

"Üzgün bir çuval olduğumu biliyorum," diyor Ben. "Senin bahanen ne?"

"Bahanem mi? Benim bahanem Luca'nın anormal derecede sevimli bir çocuk olması. Öyle. Çok sevimli. Onun yanında olup da kötü bir ruh hali içinde olmanın imkanı yok. O en iyisi, Ben. Harika bir çocuk. Gerçekten, gerçekten harika bir çocuk."

"Teşekkürler." Omuzları kalkıyor ve gözleri gururla parlıyor. "Sen onun için iyi bir babasın. Gerçekten çok iyi bir babasın."

"Teşekkürler," diyor tekrar, sesi bu kez biraz daha kısık.

Telefon görüşmesi yaptığımız için birbirimize yakın duruyoruz. Başı benimkine doğru eğiliyor, ama bugün her eğildiğinde yaptığı gibi beni öpmek yerine kollarıyla etrafımda dönüyor, çenesini omzuma yaslayıp orada dinlendiriyor. Ben de aynısını yapıyorum, kollarımı boynuna doluyor ve onu kendime çekiyorum.

Nefesi kesiliyor ve beni daha sıkı kavlıyor. Aynı anda hem sert ve katı hem de yumuşak hissettiriyor. Geceleri başımı yaslamak istediğim ve sabahları uyanmak istediğim yer gibi hissettiriyor.

İkimiz de uzun süre kımıldamıyoruz ve kımıldadığımızda kucaklaşma değişmiş oluyor. Rahatlatıcı ve şefkatli olmaktan çıkıp farklı bir şeye dönüşüyor. Vücudumdaki her hücre onunla birlikte yaşıyor. Görebildiğim, hissedebildiğim ve koklayabildiğim tek şey Ben. Erkek gibi kokuyor. Hokey ve buz gibi.

ve sıcak şeyler. Sundurma salıncaklarında kahkaha atmak gibi. Güvenlik ve beni korkutan şeyler gibi.

"Karnın ağrıyor mu?" diye soruyor.

O bunu söylerken karnımın derinliklerinde bir sızı hissediyorum. Aşağıya doğru. Taşaklarımı sızlatan keskin bir burkulma. Bütün gün ara ara bunun farkındaydım ama Ben'e olanlarla ilgili sevinç ve inançsızlık yüzünden çoğunlukla görmezden gelebilmişim.

Birdenbire, düşünebildiğim tek şey bu oldu.

"Evet," diyorum, aşağı bakıyorum ve kendimi ona karşı kızdırmamak için avuçlarımı kotuma sertçe sürüyorum.

"Benimki de öyle." Gözlerinde bir soru var. Tam olarak bir istek değil ama üst düzey bir sorgunun ilk mırıltıları.

Dizlerimin üzerine çökme dürtüsü o kadar güçlü ki bunu hafifletmek için ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verip Ben'e yaslanıyorum. Ona tekrar sakso çekmemi isteyip istemediğini sormak geldi içimden. Buraya geldiğimden beri bunu yirmi sekiz milyon kez düşündüm. Ve bu ihtiyatlı bir tahmin. Sormalı mıyım emin değilim. İlk hamleyi yapmak istemiyorum, çünkü kısmen hareketlerimi aşırı analiz etme kabusunu tekrar yaşamak istemiyorum ve kısmen de böyle şeyleri başlatan kişinin o olmasını tercih edebileceğini düşünüyorum.

Bu konuyu açan ben olmamalıyım. Bundan bahsetmeyeceğim. O bir şey söyleyene kadar sabırla bekleyeceğim.

"Sana tekrar sakso çekmemi ister misin?" diyor beynimin konuşmayı kontrol eden ama mantıklı düşünceyi kontrol etmeyen kısmı.

Eli sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, kalçama yerleşiyor ve beni daha da yaklaştırıyor.

"Oh," diye homurdanıyor, "bana yine sakso çekeceksin, bebeğim. Yapacaksın. Sadece dün geceki gibi değil. Bir daha öyle boşalmayacaksın. Kendi başına. Ellerim üzerinde olmadan. Bir dahaki sefere sikimi tattığında, seni parçalara ayırdıktan sonra olacak."

"Gguck," diyorum.

Henüz işi bitmedi. Hem de hiç.

"Bunu düşünüyordum, biliyorsun. Atışımı yapmayı... hamlemi yapmayı. Bütün gün bunu düşündüm." Alnını benimkine yaslıyor ve o artık Seks Tanrısı Ben değil. O, Gezegendeki En Tatlı Adam Ben ve lanet olsun, dizlerimi titretiyor. "Sadece nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum

Uzun zaman önce, eski günlerde, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmak için harekete geçtiğimde atışımı yapardım."

"Yapmak zorunda değilsin," diyorum aceleyle. "Benim için fark etmez. Yapmak zorunda değilim... Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

"Bir şeyler yapmak istiyorum," diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma değiyor, nefesi sıcak bir bal gibi boynumdan aşağı akıyor. "Her şeyi yapmak istiyorum ama bu işte yeniyim..." Bana verdiği gülümseme bir katil. Doğrudan kalbe saplanan bir bıçak. "Ve öğreniyorum. Sanırım yavaştan almamız gerekecek... Sanırım bana karşı nazik olman gerekecek."

Başımı sallıyorum ve geri dönülmez bir şekilde tahrik olmuş bir macunun yapacağı gibi homurdanıyorum.

Parmağını çenemin altına sokuyor ve doğrudan ona bakmam için kaldırıyor ve şöyle diyor: "Şöyle düşünüyorum. Kıyafetlerinin bazılarını çıkarıyorum, bir süre hareketsiz duruyorsun... ve sana bir sürü dokunuyorum. Sadece seni hissetmek için."

Omuzlarım dün geceki gibi titriyor. Sert ve hızlı. Sarsılmışım gibi bir o yana bir bu yana. "K-k-k-tamam."

İki eliyle tişörtümü göğsümün üzerinden indiriyor. Onları izliyorum, büyük ve geniş, ağır ve sıcak, onları üzerime koyarken.

"Uh-uh," diyor iki parmağıyla yüzünü işaret ederek, "gözler burada.

Her zaman benim üzerimde,
tamam mı?" Başımı
sallıyorum ve "Gggg."
diyorum.

Bana ona bakmamı söylediği için memnunum. Bu iyi bir şey. Tişörtümü yavaşça yukarı kaldırırken onu izlemek obur, açgözlü bir adamın lüksü. Bu bir lütuf çünkü beynim ciddi şekilde devre dışı ve bana söylemeseydi nereye bakacağımı ya da ne yapacağımı Tanrı bilir. Güzel bir şey. Beyinsiz ve güvenli. Tahmin etmek yok. Kendimi utandırma şansım yok. Ya da utandırırıyorsa bile, onun istediği şekilde utandırıyorum ve bu benim için sorun değil.

Öte yandan, bu bir işkence çünkü Ben beni soyarken öyle güzel bir şey oluyor ki ona doğrudan bakmak acı veriyor. Ne zaman daha fazla tenimi ortaya çıkarsa, gözlerinin kenarları kırışıyor ve küçük bir sırtma yapıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en tatlı, en seksi sırtı. Mutlu, deneyimsiz ve aynı zamanda kendinden memnun bir gülümseme.

Tişörtüm yerdeyken ağır elini göğsümde gezdiriyor, köprücük kemiğimden başlayıp yavaşça vücudumdan aşağıya doğru kayıyor. Meme ucumu sıyırdığında geriliyorum. Ama kaçırmıyor. Elini aşağı indiriyor, parmak uçları karnımın alt kısmına degecek şekilde kıvrıp tekrar yukarı kaldırıyor. Benimkini okşuyor

Göğüs kasları hafifçe bana dokunuyor ama yine de pembe tenimin gerilmesine neden oluyor.

"Bunlar hassas mı?" diye soruyor, her iki meme ucunu da baş ve işaret parmakları arasında yuvarlayarak.

"Çok hassas," diye kekeleyorum tehdit eden sert ürpertiyle savaşıırken. Dizlerim kilitlenmiş, kollarım iki yanımda kaskatı kesilmiş. Bana dokunurken Ben'in yüzünü izlemenin dayanılmaz bir yanı var. O kadar samimi, o kadar tatlı ki, zor dayanıyorum. Mutlu görünüyor. Gerçekten mutlu. Ellerini göğsümün her yerinde gezdirirken gülümsemeye ve kendi kendine mırıldanmaya devam ediyor.

Arada sırada vücudumun farklı bölgelerine "Bunu sevdim" diyor.

İşi bittiğinde, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, hafifçe sıkıyor, sadece en küçük, en mükemmel miktarda, böylece yumruğu kafatasımın dibinde sıkıldığında kafa derim karıncalanıyor.

Daha önce bana dokunurken aşağıya, kollarıma, boynuma, göğsüme bakıyordu. Şimdi içime bakıyor. Gözleri parlıyor. Yanıyor. Mavi-beyaz.

Boştaki elini göğüs kafesimin üzerine koyuyor ve yavaşça aşağıya doğru kaydırıyor, eli parmak uçları yolu gösterecek şekilde dönüyor. Hareketleri acı verecek kadar yavaş, o kadar yavaş ki "Yapmak zorunda değilsin" ve "Sorun değil. Sorun değil."

Beni usulca öperken gözlerini açık tutuyor, nazik bir uyarı olduğunu anladığım bir şekilde ağzımı yalıyor. Yetki onda, bende değil. "İstiyorum."

Parmakları kot pantolonumun bel bandında endişelenirken beni sıkıca yerinde tutuyor. Kemer takmıyorum ve giydiğim kot benim çömlek kotum. Lekeliler ve yıllar önce üst düğmelerini kaybetmişler. Tüm bunları ona açıklamak üzereyken alt dudağının bir tarafını ısıırıyor. İkimizin de hareket etmediği kısa bir duraklama oluyor.

Bir saniye sonra, kotun içinden sikimi ve taşaklarımı avuçluyor.

"Oooh," diye sıçıyorum, neredeyse bacaklarımı kaybediyorum.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken gözleri hâlâ üzerimde, yumuşak ve sıcak. "Çok sertleşmişsin," diye fısıldıyor.

"Nng," diyorum onaylayarak, gözlerim kısa bir süreliğine kesişiyor ve sonra hafif odak dışı odağını tekrar Ben'de buluyor.

Elini önce yukarı sonra aşağı hareket ettiriyor. Yıldızlar görüyorum.

Ben haklı. Sertim. Dün gece olduğumdan daha sertim ve bu hayatımda olduğum en sert geceydi. Şimdi o kadar sertim ki yerimde duramıyorum,

Ben bana dokundukça çaresizce miyavlıyorum.

Dokunuşu ekingen, hafif ve emin değil, kahkahasının seksi, yumuşak sesiyle eşleşiyor. Bana her dokunduğunda kıkırdıyor. Bana gülmüyor. Böyle bir şey yapmaz. Mutlu olduğu için gülüyor. Çünkü eğleniyor.

Şu ana kadar beş ya da altı kez "Vay canına" dedi ve her seferinde beni bir öncekinden daha mutlu ve azgın yapıyor.

Saçımdaki elini kullanarak beni pis, açık ağızlı bir öpücüğe yönlendiriyor. Bu sefer beceriksizce. Dili benimkini sertçe ve özür dilemeden okşuyor ve bu Ben'in karnının altından gelen gırtlaktan gelen bir sesle eşleşiyor.

Fermuarımla uğraşıyor. Ellerim yanlarımda, eğer isterse ona yardım etmeye hazır bir şekilde duruyor. Fermuar yarıya kadar sıkışıyor ama önemli değil. Nefes alıyorum, karnımı içeri çekerek ona elini pantolonuma sokması için yeterli alan açıyorum.

Elimi tutuyor. Biraz sert, beni bir yandan diğer yana itecek ve yumuşak bir nefes almamı sağlayacak kadar sert. Bu bir mücadele, bir itme ve çekme, ama sonunda, satın almayı buluyor. Teni tenime değiyor.

Neredeyse boşalacaktım.

Boşalmamamın tek nedeni kaşlarını kaldırıp "Yavaşça" demesi.

Her şey yavaşlıyor. Sadece bana doğru gürleyen orgazm değil, zihnim ve nefes alışım da.

Kalbim üç kat hızlandı.

Ben Stirling

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama hoşuma gidiyor. Jeremiah'nın fermuarı sıkışmış, fermuar yarıya kadar açık ve elim pantolonunun içine sıkışmış durumda. Sertleşmiş ve sızıntı yapıyor, avucumun içinde kayganlaşan sert bir çubuk.

Bir o yana bir bu yana adım atıyor ve üzerine her baskı yaptığımda ağzıma doğru inliyor. Bu da hoşuma gidiyor.

Beceriksiz olmama rağmen, hareketlerimde bir aciliyet var. Bir önem. Bir ihtiyaç. Sonunda onu serbest bırakmayı başardığımda, aşağı bakıyorum ve beni karşılayan manzarada nefes alıyorum.

Aleti dikleşmişti. Pembe, neredeyse mor ve ucu kaygan. Kesilmiş ve aletin başı ne kadar şişmiş olursa olsun pürüzsüz ve parlak.

Beklemediğim bir şekilde davetkâr. Kendimi aşağılarda hissettiğim bir şekilde çekici. İçimdeki eski şeyleri harekete geçiren temel bir şekilde büyüleyici.

Azgın ve gerginim, onu okşamaya çalışıyorum ama onu tutmanın doğru yolunu bulmakta zorlanıyorum. Her şeyi berbat ediyorum. Elimi başparmağım ve işaret parmağım vücuduna en yakın olacak şekilde etrafına sarmayı deniyorum ama bu rahatsız hissettiriyor ve ritmimi doğru ayarlayamıyorum. Elimi serçe parmağım vücuduna en yakın olacak şekilde çeviriyorum ve onu çekiştiriyorum ama bu daha da beceriksiz hissettiriyor.

Tüm bu süre boyunca Jeremiah gözlerini benden ayırmıyor. Sıvı mavisi ıslıl ıslıl yanıyor. Ağzı ritmik bir şekilde açılıp kapanıyor ve bir öpücük çalmak için her eğildiğimde daha çok inliyor. Tam olarak inleme değil, daha çok inleme gibi. Daha çok küçük bir hayvanın korktuğunda ve onu sevdiğinizde çıkardığı sese benziyor.

Bu çok hoşuma gidiyor.

O kadar hoşuma gidiyor ki, ne yaptığımı bilmediğim gerçeğiyle birleşince beni güldürüyor. Duramıyorum. Aslında gülmüyorum. Kıkırdıyorum. Ve ben pek kıkırdayan biri değilimdir. Aslında, benden en son ne zaman böyle bir ses duyduğumu hatırlamıyorum.

Onu tutma şeklimi her değiştirdiğimde, Jeremiah bu sevimli hırlamayı yapıyor ve hayal kırıklığıyla ayağını yere vuruyor. Bunu ne kadar sevdiğimi anlatamam. Yanakları pembe ve sarhoş görünüyor. Gerçekten sarhoş. Perdelerin ve tekilanın olduğu gecedен daha sarhoş. Onu böyle görmek ateşten de öte. Sarhoş edici. Beklenmedik ve şaşırtıcı.

Bu daha-ish.

Nefis.

Sevimli.

Evet, çok sevimli. Jeremiah çok sevimli. Genelde erkekler için kullandığım bir kelime değil ama o böyle biri. Onda önlenemez bir sevimlilik var.

onun hakkında. O bukleler, o gözler ve o yüz. Bundan daha fazlası var. Kendini taşıma şekli. Kendini bir çıkıntıda tutuyor. Bir kenarda. Her şeyin kenarında. Her duygu tam orada, yüzeyin altında. Her an kendini utandırmanın eşiğinde. Bir şaka yapmanın eşiğinde. O kadar anlamlı ve derin bir şey söyleyecek ki, benim de aynısını yapmamda bir sakınca yokmuş gibi hissedeceğim.

İçimde eski, tanıdık bir his yuvarlanıyor. Sırtıma tırmanıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Görüş alanım daralıyor ve Jeremiah odak noktam haline geliyor. Bir elimde kafası, diğerinde siki var. Bu iyi bir şey. Bu doğru. Onu bu şekilde tutmak istiyorum. Etrafını sarmak istiyorum. Yakın bir tehlikede olmamasına rağmen onu korumak ve savunmak istiyorum. Onu vücudumla sarmak istiyorum. Kaslarım ve kemiklerimle. Onun yanında olmak istiyorum. Ona yakın olmak. O kadar yakın ki, biri ya da bir şey ona yaklaşırsa, ona ulaşmak için beni geçmeleri gerekecek.

Sarsıcı bir farkındalık. Kör bir şok. Ona karşı korumacıyım.

Jeremiah'a karşı korumacıyım.

Korumacılık benim doğamın bir parçası. Kim olduğumun bir parçası. Eskiden olduğum kişi. Her zaman olduğum kişi. Bu, pek çok insana karşı hissetmediğim bir duygu. Genellikle gelişmesi uzun zaman alan bir şey. Sadece ilham veren kişi benim için önemli olduğunda hissettiğim bir şey.

Derin bir nefes alıyorum, netlik getireceğini umuyorum. Öyle de oldu.

Jeremiah'ın, kollarımdaki adamın, zarar görmesini istemediğim adamın bir şeye ihtiyacı var. Serbest bırakılmaya ihtiyacı var. İyi hissetmeye ihtiyacı var. Gelmeye ihtiyacı var.

Onu iyi hissettirmek benim işim.

"Gel buraya," diyorum, ses tonumdaki sertliğe şaşıracak ve şaşırmayarak. Bir kolumla beline sarılıyorum ve o n u ayaklarından kaldırıp kanepeye uzanırken benimle birlikte geriye doğru sürüklüyorum. Onu düzenlerken bir an için çırpınıyor, sırtı karnıma geldiğinde ve ayrılmış bacaklarımın arasında rahatça yattığında sakinleşiyor. Fermuarı yırtılana ve siki tamamen serbest kalana kadar kotunu çekiştiriyorum. Kendimi yukarı kaydırıyorum ve o aşağı inene kadar onu aşağı kaydırıyorum.

Tam istediğim yerde.

Şimdi uzandığımda, siki tam istediğim yerde. Ulaşabileceğim bir yerde. Bacaklarımın arasına kolayca ulaşıyor. Neredeyse kendi sikimin olduğu yerde. Neredeyse kendimi okşuyormuşum gibi. İyi hissettiriyor. Açık doğru. Kavrayışım sağlam ve emin.

Artık gülmüyorum.

O da sızlanmıyor. Şimdi inliyor.

Elimde sıcak. Tanıdık ve yeni. Bilinmeyen ve bilinen. Kendimi okşadığım gibi onu da okşuyorum. Kollarımda çırpınıyor, kıpırdamadan durmaya ve ona verdiklerimi almaya çalışıyor. İnlemeleri acı dolu. Mükemmel. Onun ağırlığı katı ve sağlam.

Alışık olduğumdan daha fazla. Tam istediğim gibi.

Boştaki elimle onu sıkıca tutuyorum, kolumu göğsüne doluyorum, böylece ona sahip olduğumu biliyor ve başımı çeviriyorum, böylece sözlerimi duymadan önce teninde hissediyor.

"Göster bana," diye mırıldanıyorum, elimi çekip onunkiyle değiştiriyorum. Sızlanıp çırpınıyor ama hemen itaat ediyor ve lanet olsun, bunun bana yaptığı şeyler. Kendini sarsarken şaşkınlıkla izliyorum. Başparmağıyla tabana bastırıyor ve diğer elini bir delik gibi kullanarak aşağı yukarı kaydırıyor. Şaftını sertçe çalıştırıyor, ucundan dikkatlice kaçınıyor.

Beni deli edecek kadar sıcak.

"Başparmağını orada tut," diyorum, baskın elini benimkiyle değiştirerek ve onu kendini okşadığı gibi okşayarak.

Benimle aynı ama farklı hissediyor. Biraz daha küçük. Daha kompakt. Dokunmak için sinirli ve belki de kasılma şekline bakılırsa daha hassas.

Öğreniyorum, izliyorum, gözlemliyorum, onu çözmeye çalışıyorum ve sonra çözemiyorum.

Sıcak, sert vücudu kafesimi zorluyor ve sarsıyor, ta ki bir sürgü gevşeyene ve ben kurtulana kadar. Bu sesleri, bu gürültüleri, bu hisleri biliyorum. Vücudundaki gerilimi biliyorum. Kolumu nasıl kavradığını ve tuttuğunu.

"Benim için geleceksin," diyorum ona. O da geliyor.

Anında.

Olağanüstü bir şekilde.

Elimde şişiyor ve o kadar sert geriliyor ki sanki betondan yapılmış gibi. Bir saniye sonra elim, karnına taşan bir sıcaklıkla doluyor. Yüzünü buruşturuyor ve sonraki her fişkırmada tüm vücudu titriyor.

Sonrasında kemiksiz. Uykulu ve uyuşturulmuş. Başını bile zor kaldırıyor. Yine de dizlerinin üzerine çöküyor ve ben kemerimi çözüp fermuarımı açarken ağzını benim için açıyor. Benim için diz çökerken çok tatlı görünüyordu.

yüzümü ısıtıyor. Beni yalıyor ve miyavlıyor, başını kalçama yaslamadan önce beni bir iki kez emiyor ve başı kendi başına dayanamayacak kadar ağırlaştığında elini kullanıyor. Beni okşamaya çalışıyor, tutuşu gevşek ve koordinasyonsuz. Çok sevimli. Bağımlılık yapıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Sadece ağzını aç, tamam mı bebeğim? Tek yapman gereken sana verdiğim şeyi yutmak. Gerisini ben hallederim."

Dediğimi yaptığında, gözlerinde minnettarlık ve kabullenmenin korlaştığını görüyorum. Sevginin, isteğin ve ihtiyacın kesiştiği yerde parlayan küçük titreşimler.

Ayağa kalkıyorum, bacaklarımı açıyorum ve ona bakıyorum. O muhteşem.

Kendi etrafımda sıkıca dönerken zevk içimde kükrüyor. Ağır yankılar üzerinde durduğum zemini sarsıyor. Her yerde baskı var. Aciliyet. Bu evrensel. Bildiğim tek şey bu. Hızla artıyor, baş döndürücü, akıl almaz bir hızla büyüyerek benden daha büyük bir şeye dönüşüyor. Kalçalarım sallanıyor. Yumruğum sıkılıyor. Jeremiah başını geriye yatırıyor ve bana dilini gösteriyor.

O kadar sert boşalıyorum ki tavanda siyah ve altın noktalar dans ediyor.

Kanepedeyim. Sırt üstü. Uzanıyorum. Yüzüyorum. Jeremiah ona verdiğim her şeyi yuttu ve iyi bir önlem için daha sonra beni yalayarak temizledi. İşimiz bitince ayağa kalktı ve mutfaktan bize su getirdi. Getirmiş olmalı çünkü sehpanın üzerinde yarısı dolu iki bardak vardı ve ocağın üzerindeki lamba daha önce yanmazken şimdi yanıyordu. Işık fayanslardaki düzensizlikleri buluyor ve onları parlatıyor.

Jeremiah göğsüme yaslanmış, bacaklarını sıkıca kıvrımış yan yatırıyor. Nabzım her yavaşladığında, "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve nabzımın yeniden hızlanmasını sağlıyor.

Sürükleniyorum. Bilinçli düşünce kayboluyor ve sönükleşiyor. Dalıyorum ve çıkıyorum. Gözlerim kapandığında cerulean sularda yelken açıyorum, açıldıklarında sağlam bir zemin buluyorum.

Ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum ama sanırım uzun bir süre. Uyandığımda uzun bir hastalıktan iyileşmiş gibi hissettiğim için olmalı. Sanki yüksek ateşiniz olduğunda uyuduğunuz uykulardan birini uyumuşum gibi. Yere düştüğünde ateşli ve ateşlisindir ve zayıf ama yeni bir şekilde uyanırsın.

Jeremiah toparlandı. Benden daha hızlı ve daha iyi iyileşti. Hâlâ üzerimde ama artık kıvrılmıyor. Göbeğinden karnına kadar uzanmış, kollarıyla göğsümü destekliyor. Beklentiyle bana bakıyor. Hareketli ve canlı bir sohbe hazırlar bir görüntüsü var.

"İyi misin?" Kontrol ediyorum, bir aptal bile onun gayet iyi toparlandığını görebilir.

"Oh, ben yüzlerce kişiyim," diye cıvıldıyor. "Aç ama yüzlerce. Aç, yüzlerce ve kablolu." *Yüzün* tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim ama yüzde yüz gibi bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Bu iyi bir şey. İyi hissetmesini istiyorum. Yüzde yüz iyi hissetmesini istiyorum. Bu benim için önemli. "Asıl konuya gelelim. Sen nasıl hissediyorsun?"

"Yüzlerce," diye mırıldanıyorum, zayıf bir başparmak işareti yapıyorum. "Zor geldi."

"Farkındayım." Gülüyor ve göğsüme hafifçe vuruyor. "Demek istediğim bu değildi. Her şey hakkında nasılsın demek istedim."

Ruh halime tırmanıp onu açık tuttuğu o şeyi yapıyor.

Sert değil. Yavaşça ve nazikçe yapıyor. O kadar yavaş ve nazik ki savunmaya geçmeme imkan yok.

Benimle ilgili olan şey, iyi olan kişi olmayı sevmem. Güçlü ve kontrollü olan. Bu benim için büyük bir mesele ve kim olduğumun büyük bir parçası. Jeremiah'la ilgili olan şey ise derimin altında olması ve ondan sır saklayamamam.

"Senin için sorun oldu mu?" diye soruyor. "*Senin olmayan bir alete dokunma* olayı?"

"İyi idi," diyorum. "Gerçekten iyi idi." Burada durmak istiyorum ama gerçekler ağzımdan dökülüyor. "Ben... Ben bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Önceden soyut bir şekilde istiyordum. Meraklı, sorgulayıcı, gerçekte nasıl olacağından emin olmadığım bir şekilde. Gerçekten yeni hissettireceğini düşündüm ve hissettirdi ama aynı zamanda hissettirmedi de. Senden hoşlandığım için seveceğimi düşünmüştüm. Ve sevdim de. Senden hoşlandığım ve seni iyi hissettirmek istediğim için sevdim ama bundan daha fazlasını sevdim. Kendim için de hoşuma gitti."

Mırıldanıyor ve kollarımda kıvranıyor, başını eğiyor ve alnını uzun bir süre dudaklarıma dayıyor. "Kahretsın Kaptan," diye fısıldıyor, başı hâlâ eğik. "Çok iyisin."

Elimi sırtından aşağıya, kıkına doğru kaydırıyorum ve şakacı bir şekilde, başını kaldırmasına neden olacak kadar sertçe vuruyorum.

"O Kaptan bokuyla ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Gözleri sahte bir masumiyet tablosuyla açılıyor ve sonra beni usulca öpüyor, daha sert yapmadan önce dudaklarını birkaç kez hafifçe dudaklarıma bastırıyor. Daha uzun. Dillerimiz birlikte dans ediyor ve bizi iki ayrı insan yapan her ne varsa parçalanmaya başlıyor. Öpüşmelerin Pazar sabahı. Güneşli bir Pazar günü. Ilık ama sıcak değil. Günün önünüzde uzandığı ve evden çıkmak için hiçbir planınızın olmadığı güneşli bir Pazar sabahı.

Sona erdiğinde, yukarı ile aşağıyı ayırt edemiyorum ve haftanın hangi günü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Jeremiah'ın ifadesi yine zirve noktasında. Bu sefer, büyük ve ciddi bir şeyin eşliğinde. O konuşmadan önce değişimini hissediyorum. "Liz olmayan biriyle birlikte olduğun gerçeği hakkında ne hissediyorsun?"

Soru havada asılı kalıyor, ağır ve yüklü. Acıtıyor ama hoşuma gidiyor. Buna ihtiyacım var. Jeremiah başını göğsüme yaslıyor, tacı çeneme yaklaşıyor ve ona bakmamı istemeden ihtiyacım olanı hissetmeme izin veriyor.

Sonunda, "Hile yapıyormuşum gibi hissedeceğimi düşünmüştüm. Ondan başka kadınlarla bir şeyler yapmayı düşündüğümde de böyle hissediyordum. Kötü. Yanlış." Onu sıkıca kavıyorum ve başımı kaldırıyorum, böylece burnum buklelere gömülüyor ve saçlarının kokusu beni sarıyor. "Öyle hissetmedim," diye fısıldıyorum. "Öyle bir şey hissetmedim."

Uzun bir süre ikimiz de hareket etmiyoruz. Konuşmuyoruz da ama duyulduğumu hissediyorum. Konuşmadan beni duyabildiği için minnettarım çünkü bu duyguyu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyorum. Bunun için kelimeler olduğundan emin değilim.

Çok uzun zamandır kızgındım. Birçok şey için kızgındım. Luca'nın annesiz büyümesine. Benim tek başıma yaşlanmama. Liz'in genç yaşta ölmesine kızgındım. Onsuz bir dünya olduğu için kızgındım. En çok da benim için dünyanın dönmeyi bırakmasına ama diğer herkes için hayatın devam etmesine kızgındım.

Hayat devam etti.

Oyunlar oynandı, kaybedildi ve kazanıldı. Marketler teslim edildi ve yemekler yapıldı. Çamaşırlar yıkandı, kurutuldu ve katlandı. Güneş battı ve tekrar doğdu.

Dünya dönmeye devam ediyordu ama ben donmuştum.

Liz'i seviyorum ve elbette onu hala özlüyorum. Bu değişmedi ve değişeceğinden de şüpheliyim ama o öldüğünden beri ilk kez kemiklerimde bir gıcırta, yana doğru bir eğilme, bir duraklama ve bir kamburlaşma var.

Hafif bir şey. Zar zor var. Gözünüzü kırparsanız kaçırsınız.

O kadar ince ki çoğu insan bunu hissetmez. Benim hissetmemin tek nedeni, bunun üzerinden çok uzun zaman geçmiş olması. Jeremiah'ya olabildiğince sıkı tutunuyorum ve uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra harekete eşlik eden baş dönmesiyle savaşmak için gözlerimi kapatıyorum.

Bir kol yer değiştirirken derin, donuk bir tangırtı duyuyorum. Ona sarılıyorum, minnettar ve mutlu ve üzgün ve hazırım, evet, hazırım, altımdaki dünya kendi eksenine oturup yavaşça bir kez daha dönmeye başladığı an için.

Ben Stirling

Jeremiah gitmeye hazır olduğunda KÜÇÜLMÜŞ AMA DAHA İYİ HİSSEDİYORUM. Kendi zihnimde daha hafif ve berrak. Merdivenlerden atlayarak iniyor, son basamakta durup bana el sallıyor. Tekrar. Verandada da el sallamıştı. Ve ilk basamakta.

Bu konuda çok büyük
gülümsememeye çalışıyorum.
Başaramadım.

Kapıya varıyor ama çıkışı mandal tarafından engelleniyor. Serbest bırakmak için sola çevirmek yerine sağa çeviriyor. Ay ışığı başının tepesine vuruyor ve buz mavisi cıva vücudunun bir tarafından aşağı dökülüyor.

Arkası bana dönükken onu görmek, onun gidişini görmek, birdenbire yanlış geliyor. Çok yanlış. Panik aniden ortaya çıkıyor ve göğsümü sıkıyor.

Ya yüksek sesle söylemediğim şeyleri duymadıysa? Ya sadece onun duyduğunu düşünüyorsam?

Merdivenleri üçer üçer çıkıp ona doğru uçuyorum ve yumuşak, şaşkın bir ciyaklamasına neden olacak kadar sert bir şekilde ona çarpıyorum. Kollarımı ona öyle sıkı sarıyorum ki göğüs kafesinin ayarlandığını hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum yüzümü boynuyla omzunun birleştiği yere yaslayarak. "Onun adını söylediğin için teşekkür ederim. Seninle onun hakkında konuşabilmemi ve bunu yapmamın benim için sorun olmadığını hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim. İyi olup olmadığımı sorduğun ve iyi olmayabileceğimi bildiğin için teşekkür ederim. Günü benimle geçirdiğin ve resimleri asmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Aletinle oynamama izin verdiğin ve bana karşı nazik olduğun için teşekkür ederim. Teşekkür ederim... sadece teşekkür ederim."

Bir kolunu kaldırıp elini boynuma doluyor ve başını çevirip bana bakmaya çalışıyor. Onu tutuş şeklimden dolayı bakamıyor ama ben de onu tutuşumu gevşetemiyorum ya da henüz bırakamıyorum. Bırakmak da istemiyorum. Yanağını hafifçe öpüyorum. Bir, iki, üç kez, dudaklarıma değene kadar.

"Sen olduğun için mutluyum, Jelly."

Onu bıraktığımda, kapı kolunu başarıyla kullanıyor ve eve gitmek için sola dönüyor. Sokak lambasının altında durup elini saçlarında gezdirmesini ve mükemmel bir düzene girmeden önce saçlarını karıştırmasını izliyorum.

Bana dönüyor ve iki parmağını alnına götürerek selama benzer bir hareket yapıyor.

"Biraz uyu Kaptan," diyor. Gözleri ekliyor, "*Buna ihtiyacın olacak.*"

Jeremiah Blake

"KÜÇÜK ADAM daha gelmedi mi?"

Buraya gelmek için acele ettiğim için biraz nefes nefese kalmış durumdayım. Sabahın erken saatlerinde derin bir uykuya daldım ve uyanmakta zorlandım, bu yüzden Ben'in evinde her zamankinden daha geç kaldım ve Luca'nın gelişini kaçırdığımdan endişeliyim.

"Henüz değil. Amy mesaj atıp birkaç dakika içinde burada olacaklarını söyledi."

Bu sözleri söyler söylemez Amy'nin cipi virajdan dönüp Thickwood Drive'a dönerken yavaşlayarak geliyor.

Ben hemen ayağa kalkıyor ve Luca araçtan inip kendini Ben'in kollarına atarken bulanık bir renk çizgisinden başka bir şey değil. Ona ulaşır ulaşmaz sıçrayıp kollarını ve bacaklarını bir maymun gibi etrafına sarıyor. Ben oğlunu göğsüne bastırıp güçlü kolları ve büyük elleriyle sararken gözleri kapanıyor. "Seni özledim," diye fısıldıyor. "Seni çok özledim."

Luca birkaç saniye ona sıkıca sarılıyor ve sonra beni salıncakta görüyor.

"Baba!" diye bağıyor. "İndir beni. Ben büyüğüm." Ben kıkırdıyor ve onu ayağa kaldırıyor.

Luca hemen yanıma geliyor ve hızlıca sarıldıktan sonra, "Bizimle piste geliyor musun Jelly?" diye soruyor.

"Evet," diyor Ben, "gelmelisin Jelly. Kamp gelecek hafta başlıyor ama organizatörler bugün gelip tesisi kontrol edebileceğimizi ve biraz buzda vakit geçirebileceğimizi söylediler."

"Tamam," dedim.

Yani, elbette. Neden olmasın. Hokeyi severim. Bir maça gitmişim ve harika vakit geçirmişim. Tesisi görmeyi çok isterim.

"İhtiyacın olan malzemeleri getireyim," diyor Ben, ayaklarıma bakarak. "Benim patenlerim sana uymaz ama senin için kiralayabiliriz."

Bir dakika. Şimdi ne olacak?

Ben üst kata çıkıp misafir odalarından birinde çeşitli kutuları karıştırmaya başlayınca ben de peşinden gidiyorum.

"Affedersin Ben, bana kıyafet almakla neyi kastettiğini kontrol ediyordum çünkü zaten bir Blackeyes şapkam, bir atkım ve şu büyük el şeylerinden bir tane var, yani sanırım hazırım."

Ben doğruldu, bir elinde hokey forması, diğerinde uğursuz görünümlü güvenlik ekipmanları vardı. Anladığım kadarıyla bunlar hokey oyuncularının

Düştüklerinde derilerinin yüzölmesini engellemek için dizlerine ya da dirseklerine vururlar.

"Kayabiliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Tabii ki." Saçma bir soruymuş gibi başımı sallıyorum. "Yani, yaklaşık on yıldır paten kaymıyorum ama-"

"Mükemmel," diyor Ben. "Bisiklete binmek gibi bir şey."

Giderek daha fazla güvenlik ekipmanı çıkarmasını izliyorum. *Ne yaptığımı biliyorum* havasıyla hızlı hareket ediyor.

Bu bizden biri yapar.

Bir sürü şeyi düzgün bir şekilde yığıyor. Cidden, çok fazla şey var. Eldivenler. Bir boyunluk. Tekmelikler, omuzluklar, göğüs koruyucusu.

"Bu şunun altına girecek, bu da bunun üstüne." gibi şeyler söylüyor.

Söylediklerinin çoğu mantıklı gelmiyor çünkü tüm çılgınlığına rağmen o da Luca da onlarla hokey oynayacağım izlenimine kapılmış görünüyor. Buz üzerinde. Kafamda uçuşan sopalar ve disklerle.

"Buldum," diyor muzaffer bir edayla kutudan bir kask çıkarırken.

O ve Luca hazırlanmak için odalarına gittiklerinde, tüm bu şeyleri giymekten başka seçeneğim kalmıyor. Ben profesyonel bir hokey oyuncusu. Bir efsane. Tarihin en iyi, en acımasız oyuncularından biri. Ve Luca altı yaşında ve bu yüzden serseri mayın. Ölmek istemiyorum, bu yüzden elime geçen tüm güvenlik ekipmanlarına ihtiyacım var.

Her şeyin yerini bulduğumda beni aşağıda bekliyorlardı. Zar zor hareket edebiliyorum. Eklemlerimin çoğu kısıtlanmış hissediyor ve merdivenlerden aşağı sallana sallana inerken normalden en az iki kat daha fazla yer kaplıyorum. Sanırım dizliklerimi yanlış takmış olabilirim çünkü dizimin altında son derece sıkı ve kalçamda biraz gevşek duruyorlar ama her şey düşünüldüğünde daha kötüsü de olabilirdi.

En azından Ben'in forması içinde sevimli görünüyorum.

Beni görünce Ben'in ağzı bir karış açık kaldı. "Oh. Şimdiden giyinmişsin."

O ve Luca hâlâ sade kıyafetlerini giyiyorlar ve Ben omzunda büyük, içi dolu bir spor çantası taşıyor.

"Genelde pistte üstümüzü değiştiririz," diye açıklıyor Luca yardımsever bir şekilde.

Luca yükseltici koltuğuna oturup sıkıca bağlandıktan sonra küçük elini bana doğru uzatarak beni arabaya çekmeye çalışırken Ben

Aynı anda beni arkadan ittirdi. Luca'yla birlikte arka koltukta oturmama karar verildi, çünkü üzerimdeki bunca şeyle ön koltuğa sığamıyorum.

Piste vardığımızda, Ben ve Luca soyunma odasına giderken ben de paten bacaklarımı bulmaya çalışıyorum. Çok sallanıyorum ama hayretler içinde Ben'in haklı olduğunu görüyorum. Bisiklete binmek gibi bir şey, özellikle de bisiklet sürme konusunda hiçbir zaman iyi olmayan biriyseniz.

Buza vurduğunda Luca'nın ruh hali ancak sevinçli olarak tanımlanabilir. *Ördek* ve *su* kelimeleri anında akla geliyor. Onda hiç tereddüt yok, duraklama yok, hayatta kalmak gibi şeyleri düşünmek yok, sadece aşırı hız var.

Ben'in ona yavaşlamasını söylemesini beklerken yüreğim ağzımda onu izliyorum. Söylemedi. Şaşırtıcı bir şekilde Ben, Luca'nın sağa sola koşturmasının, benim yolun üçte birini almam için gereken sürede tüm pistin etrafından dolanmasının herhangi bir endişe kaynağı olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor. Onun yerine sakince buza çıkmaya hazırlanıyor.

Sopasını sıraya dayamış ve kaskını bir kolunun altına sıkıştırmış. Su şişesi diğer elinde. Şişeyi dudaklarına götürürken başını arkaya yatırıyor, gözlerini bana diyor. Sertçe sıkıyor. Benim de içim sıkılıyor. Su sürekli, yüksek basınçlı bir akışla şişenin ağzından çıkıyor ve dudaklarına değmeden Ben'in vücuduna giriyor.

Kaskımı taktım, kayışını çekebildiğim kadar sıktım ve Ben'in bana ödünç verdiği çubuğu elimde tuttuğum için çok minnettarım. Geçici bir yürüteç olarak çok işe yarıyor.

Ben şişesini yere bırakıyor ve kaskını bilinçsiz bir şekilde takıyor. Binlerce kez yaptığınız şeyleri, üzerinde düşünmenize gerek kalmayacak kadar çok kez yapma şekliniz.

Hava sıcak.

İttiğinde, etrafındaki hava değişir. Sıcak ve soğuk çarpışır. Su buharı oluşur ve katılaşır. Küçük parıltılı kristaller arkasında geniş çizgiler halinde dönüyor. Bir şekilde kendi rüzgarını üreten efsanevi bir yaratık gibi görünüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, hokey formaları hakkında daha önce söylediğim her şeyi geri alıyorum. Bol şortlar gayet iyi. Forma iyi. Uzun çoraplar iyi.

Ben iyi.

Ben çok iyi.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve kendime gelmeye çalışıyorum. Kafamı oyuna vermem gerekiyor ve kendimden duyacağımı hiç düşünmediğim bir şey var.

Ben kolay bir çeviklikle yanımdan geçerken benim de midem bulanıyor. Luca pakı ona doğru düşündüğümünden biraz daha sert vuruyor ve Ben pakı durduruyor. Sanki kolaymış gibi yapıyor. Sanki sopa onun bir parçasıymış gibi. İki adım kayıyor, disk sopasına yapışmış ve sonra çok ama çok yumuşak bir şekilde bana doğru vuruyor. Bir mucize eseri, topu durdurmayı, kontrol etmeyi ve düşmeden Ben'e geri vurmayı başarıyorum.

Korkuyla karışık bir rahatlama hissediyorum çünkü bu insanlar beni eve götürmeden önce buzun üzerinde hayatta kalmam için daha çok zamanım olduğunu söyleyebilirim.

O kadar konsantre oluyorum ki arenayı kaplayan sessizliği fark etmem bir saniyemi alıyor. Tribünleri saygılı bir sessizlik örtüsü kaplıyor, sadece "*Ben Stirling* mi o?" diye bir çığlık kopuyor.

Seyirciler durur. Çocuklarını izleyen ebeveynler daha da yaklaşıyor. Çalışanlar yaptıkları işi bırakıp panolara doğru ilerliyor. Ben ise ilgiyi onaylamak için el sallıyor, ardından Luca ve benimle birlikte pistin ortasına doğru kayıyor.

Kendimi hayal edebileceğim en son pozisyonda buluyorum ve ben biraz hayalperest bir adamım, bu yüzden bir ömür boyu kendimi beklenmedik pozisyonlarda hayal ettim. Yine de, en çılgın hayallerimde bile, kendimi böyle bir sahneye sokmaya cesaret edemedim.

Ben, yani Ben Stirling, benim güzel, ünlü eski hokey oyuncusu komşum, ki kendisi hayatımda gördüğüm en seksi -teyit edilmemiş ama muhtemelen biseksüel- erkektir, önümde aniden durdu. Hareketin etkisiyle ince buz parçaları havaya uçuşuyor.

Ben bana sırtıyor ve duruşunu genişletiyor. Ben de aynısını yapıyorum, çömelirken dengemi hafifçe kaybediyorum.

Ben'in yüzü kaskının çerçevesinden farklı görünüyor. Daha az saç görüldüğü için gözlerine daha fazla odaklanmak zorunda kalıyorum ve bunun iyi bir hokey için elverişli olacağından emin değilim. Parlak ve odaklanmışlar ama daralmamışlar. Onu televizyon ekranında izlediğim geceler de dahil olmak üzere, daha önce hiç görmediğim kadar canlılar. İçlerinde bir hafiflik var. Teknik olarak nefes veriyor olmam gerekirken keskin bir nefes almama neden olan bir neşe.

Kekeliyorum ve kuru bir öksürük çıkarıyorum.

"Bizim için diski bırakacak mısın dostum?" Ben Luca'ya soruyor.

"Tamam." Luca acımasız bir kararlılıkla başını sallıyor. Önce Ben'e, sonra da bana bakıyor. "Ama ona sert vurma baba. Bunu kaldıramaz."

"Affedersiniz!" diye bağıyorum.

Ben'in kahkahası yumuşak, sıcak bir şey gibi buza batıyor, sıvılaşıyor ve patenlerimdeki bıçaklardan vücuduma giriyor.

Bakışlarımı ortadaki noktaya indiriyorum. Gülünç derecede gerginim. Bizi izleyen insanlar var ve ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok. Buna ek olarak, Ben'in bana baktığını hissedebiliyorum. Bana televizyonda rakip oyunculara baktığı gibi bakmıyor. Yumuşak bir şekilde gülüyor ve içinde hiçbir tehdit yok. Tehdit edici bir şey yok.

Bayılacak mıyım yoksa yanacak mıyım bilemiyorum.

Luca diski nazıkçe bırakıyor, sopamın kancasına yerleştiriyor ve iyi bir önlem için bana doğru hafifçe itiyor.

Tepkilerim ateş gibi. Sopamı bir kedi gibi sallıyorum. Şimşek gibi.

Ne burada ne de orada. Ben bana çarptı, pakı kaptı ve kaleye doğru gönderdi - ve "bana çarptı" derken, bana zar zor dokunduğunu ama yine de beni devirdiğini kastediyorum. Patenlerim altımdan fırladı. Saf beyaz bir levha, tahtaların parıltısı ve üzerimde spot ışıkları ve kablolardan oluşan geniş bir alan görüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve çarpışmaya

hazırlanıyorum. Çarpma gelmiyor.

Onun yerine, ağırlıksızım. Havada dönüyorum. Yuvarlandım ve döndüm. Hırpalandım ve yuvarlandım.

Düşüşüm büyük, güzel bir adam tarafından kırıldı. Buzun üzerinde sırtüstü yatıyor, vücudu benimkinin altına uzanmış. Tek bir akıcı hareketle beni havadan kaptı ve kurtardı.

Kolları beni sarıyor ve yere indiğimde hâlâ gülüyordu.

"Teşekkürler," diye kekeliyorum.

"Düşmene izin vereceğimi mi sandın?" diye fısıldıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Tüm vücudum ateşler içinde patlıyor.

Ben kalkmama yardım ederken Luca, "Ona fazla yüklenme *demiştin* baba," diye azarlıyor.

On ya da on beş dakika boyunca oynuyoruz, yani Luca ve Ben buzu parçalıyor ve ben de onlara ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum. Yine de bana karşı çok tatlılar. İkisi de beni daha iyi hissettirmek için hızlarını, güçlerini ve becerilerini ciddi şekilde sınırlıyorlar. Her zaman beni de dahil ediyorlar, pakı bana çok yumuşak bir şekilde vuruyorlar ve düşmeden geri verdiğimde beni sonuna kadar övüyorlar.

Şaşırtıcı bir şekilde, hokey oynamaktan zevk alıyorum ve bu da kendimden duyacağımı hiç düşünmediğim başka bir şey. Düşündüğümde çok daha eğlenceli ve sadece Ben'in buzdaki görüntüsü yüzünden değil. Nefes alışından ya da hareket ettiğinde saçlarının kaskının altından çıkıp kıvrılmasından dolayı değil. Bir şekilde ayıklanmış ve elekten geçirilmiş erkekliğin özü, posası gibi koktuğu için bile değil.

Eğlenceli çünkü Ben ve Luca'yla birlikteyim.

Bacaklarım jöleye döndüğünde, bankın yanına gidiyorum. Ben beni yakından takip ediyor, şüphesiz son dakikada kazara düşüp ölmemi engellemek için. Ben yerleştikten sonra, toplanan kalabalığa doğru kayıyor ve çocuklardan onunla oynamak isteyen olup olmadığını soruyor. Teklifi kabul edilince sevinç çığlıkları atılıyor ve küçük bir izdiham yaşanıyor.

Kaos olmasını bekliyordum. Etrafında aşırı heyecanlı çocuklar var ama öyle değil. Onları buradan duyamayacağım sessiz sözlerle sakinleştiriyor. Birkaç dakika içinde onları her biri farklı bir alıştırma ya da beceri üzerinde çalışan farklı istasyonlara yerleştiriyor. Gruptan gruba geçiyor, övgünün hak edildiği yerde övüyor ve gerektiği yerde tavsiyelerde bulunuyor. Ebeveynler, gözleri nemli ve elleri göğüslerine kenetlenmiş bir şekilde onu izliyor. Bir anne sessizce hıçkırıyor ve fısıldıyor, "Sammie, Ben Stirling ile oynuyor", gözlerinin kenarlarına toplanmış bir mendil sürerken.

Keşke içimden onu yargılamak gelse. Gerçekten isterdim. Ama yapamadım. Ben çocuklarla harika anlaşıyor. Genel olarak insanlarla arası harika. İçinde o kadar çok liderlik var ki gözeneklerinden sızıyor.

Grubun etrafında dolaşıp her bir çocukla vakit geçirdikten sonra bana doğru kayıyor, kaskını açıyor ve takarken gösterdiği zahmetsiz zarafetle çıkarıyor.

Tek düşünebildiğim, telefonumu yanlışlıkla Ben'in evinde unuttuğum için ne kadar minnettar olduğum. Aksi takdirde, Ness'e mesaj atıp ona haklı olduğumu ve onun yanıldığını söylemekten beni alıkoyacak hiçbir şey olmadığını biliyorum. Ben Stirling aslında mükemmel bir insan.

"Eğlendin mi?" diye soruyor, yanıma oturarak. "Mm, eğlenceli," diyorum.

Tanrım, çok güzel kokuyor.

Temiz, sportif ter mi? Bu boku şişeleysin ve kendinize bir sonraki seviye afrodizyak elde edin. Tek söylediğim bu.

"Peki ya sen? Sen eğlendin mi?" diye sordum.

"Evet." Bu itiraf karşısında şaşırmış gibiydi. "Eğlendim. Gerçekten iyi vakit geçirdim. Şuradaki sarı saçlı çocuğu gördün mü? Ona sopasını nasıl tutacağını gösterdim ve şekli tamamen değişti. Sihir gibiydi."

Bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde oturup oynayan çocukları izliyoruz. Bazıları Luca'dan birkaç yaş büyük, ondan bir ya da iki kafa daha uzun, ama bu onu caydırmıyor. Onu hiç etkilemiyor gibi görünüyor. Küçük yüzü kararlılıkla kısılmış, gözleri konsantrasyonla kısılmış, saldırdığında ağızlığı parlıyor.

Bir süre izledikten sonra, "Tanrım, çok iyi," diyorum. "Tanrım, Luca çok iyi... Bekle, lanet olsun, bana mı öyle geliyor, yoksa *inanılmaz* mı?"

Yanımda Ben'in göğsü gümbürdüyor.

"Hayır, ciddiylim." Artık gördüğüme göre, görmemezlikten gelemem. Luca iyi. Çok, çok iyi. Hareket etme şekli diğer çocuklara benzemiyor. Ağırlık merkezi alçak. Dengesinden eminim ve yeteneği bugün gördüğüm her şeyin çok ötesinde. "O en iyisi!" Ağlıyorum. "Diğer tüm çocuklardan daha iyi."

"Hayır, hayır," diye açıklıyor Ben sessizce. "Bu yaştaki çocukları karşılaştırmayız.

Hepsi öğreniyor ve eğleniyor. Farklı seviyelerde oynuyorlar."

"Saçmalık," diye kulağına tısladım. "O buradaki en iyi çocuk."

Bu doğru. Luca buzdaki diğer tüm çocukların etrafında halka şeklinde kayıyor. Arkasında onlardan küçük yığınlar bırakıyor. Ona yaklaşmaya çalıştıklarında birbirlerine çarpan buruşuk küçük yığınlar. Pakı kaç kez fileye gönderdiğini bile bilmiyorum, saymadım, tek bildiğim buradaki her yetişkinin ağız açık onu izlediği.

Ben'e hayretle bakıyorum. Tanıştığımızdan beri bana Luca hakkında o kadar çok şey anlattı ki. Bana yemek tercihlerinden ve birlikte uyuduğu yumuşak oyuncaktan bahsetti. Luca'nın konuşmaya başladığında söylediği sevimli şeyleri ve Ben'i sinirlendiren davranışlarını anlattı. Bana diktiğimiz sürpriz çiçeklerin Luca'yı üzdüğünü çünkü ona Liz'i hatırlattığını söyledi ve Luca için seçtiği okul ve onun için uygun olup olmayacağı hakkında saatlerce konuştuk. Bana onun hakkında o kadar çok şey anlattı ki, bu göze batan bir eksiklik gibi görünüyor.

"Ben," diyorum suçlayıcı bir şekilde. "Luca bir dahi mi?"

"Şşşt." Ben kıkırdamaya başlıyor, beni duyan var mı diye etrafına bakınıyor. "Bilmiyorum," diye fısıldıyor, omzunu benimkine dayayarak. "Bir dahinin teknik ölçüsünün ne olduğunu bilmiyorum."

"En iyisi olmaktır," diye fısıldıyorum. "Bir şeyde en iyi olmak ya da gülünç, doğal olmayan bir şekilde yetenekli olmak."

"Oh," diyor Ben yüzünde geniş bir sırıtışla. "Şey, evet. Bu durumda, Luca bir dahi."

Ona alaycı bir tiksintiyle başımı sallıyorum ve "Ness'i bir dahaki görüşümde bunu ona anlatacağım. Söylemeyeceğimi sanma. Marcus'a da söyleyeceğim ve Lissa'yı arayıp ona da söyleyeceğim."

Ben'in göğsü yine gürlüyor, derin, yuvarlanan bir ses. Yağmur suyunun nehir taşları üzerinde hareket etmesi gibi. Beni şaşırtarak, ağır bir kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Şaşkınlık içinde donup kalıyorum. Her yerde insanlar var. Ben'in kim olduğunu bilen insanlar. Bir an için onu uyarsam mı yoksa insanların konuşabileceğini mi söylesem diye düşünüyorum.

Ben bunu yapamadan, gözleriyle beni hizaya getiriyor. Orada daha önce görmediğim bir ciddiyet var. Bir duvar. Bir tuğla duvar. Bir prensip. Derinlere yerleşmiş bir inanç.

Yakınıma eğiliyor, ağzı boynumdan bir nefes kadar uzakta ve "Beğenmezlerse siktirsinler" diyor.

Sıcak mı soğuk mu, gülecek miyim ağlayacak mıyım bilemiyorum. Her iki durumda da, Ben'e yakın olmanın verdiği şok ve coşkuyla titriyorum ve her şeyin ötesinde, Luca bir dahi ve sanırım hokey oynamanın verdiği endorfinler devreye girip beni sarhoş ediyor.

Gülüşüm bir homurtu olarak başlıyor ama çabucak değişiyor.

"Luca tanıştığımız gün bana ne dedi biliyor musun?" Söyleyebildiğim zaman söylüyorum. Ben başını sallıyor, hâlâ gülümsüyor. Hâlâ mükemmel. "İlk gün, Seattle'a geldiğin gün. Nakliyeciler içeride kutuları taşıyorlardı ve o arka bahçede dolaşırken çitlerin arasından beni direksiyonumun başında gördü. Tahmin edebileceğiniz gibi bana bir sürü soru sordu. Birkaç dakika içinde adımdan yaşıma ve en sevdiğim üçüncü renge kadar her şeyi anlattı ve ona kim olduğunu sorduğumda, 'Ben Luca Stirling ve bir gün babamdan daha iyi bir hokey oyuncusu olacağım' dedi."

Ben, içinden gelen yüksek sesli, sert bir kakhaha atıyor. "Küçük pislik," diye mırıldanıyor.

Buzda, Luca pakı kazanıyor ve onunla koşuyor. Oyuncular onun peşine düşüyor. Kendisinden çok daha iri bir çocuğun etrafından kolaylıkla dolaşıyor, sopasını kaldırıyor ve ağın arkasına doğru giden bir ters vuruş yapıyor. Oyun o kadar hızlı ve patlayıcı ki, birkaç çocuk şaşkınlıkla etrafına bakıyor ve ne olduğunu ya da pakın nereye gittiğini anlayamıyor.

"Çılgınca o l a n ne biliyor musunuz?" Ben bana dönüyor, gözleri gururla yumuşamış. "Haksız değil."

Arabaya bindiğimizde ruh halim neşeli olmanın ötesindeydi. Ne yazık ki Luca çözülme belirtileri gösteriyor.

"Büyük çocuklardan birkaçı sezon başladığında onların takımında oynayıp oynayamayacağımı sordular, ben de kabul ettim," diyor kesik bir ses tonuyla.

"Hmm," diyor Ben.

"Evet, on ila on iki yaş grubunda oynamam gerektiğini söylediler." "Kesinlikle olmaz." Ben'in sesi sakın ama son derece kararlı. "Bu değil oluyor."

"Neden olmasın?" Luca'nın söyleyiş tarzından bu konuşmayı ilk kez yapmadıklarını anlıyorum.

"Çünkü sen altı yaşındasın."

"Neredeyse yedi yaşındayım baba. Kırır kırır bir dişim var."

"Biliyorum. Bu yüzden altı-yedi yaş grubunda oynuyorsun.

Şimdi de sekizler ve dokuzlarla oynayacaksın."

Arkama dönüp baktığımda Luca'nın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunu görüyorum. Alt dudağını somurtkan bir çizgi film karakteri gibi dışarı çıkarmış pencereden dışarı bakıyor. O kadar sevimli ve üzgün görünüyor ki, onun adına Ben'e yalvarasım geliyor. Bunu yapmamamın tek nedeni Ben'in sert sesini bana karşı kullanması halinde mahvolacağımı çok iyi biliyor olmam.

"Neredeyse *yedi* yaşındayım," diyor Luca tekrar. "Köpek yıllarında..." Kollarını açıyor ve parmakları onları sayarken çalışıyor. "Köpek yılı olarak, bu... *kırktan* fazla eder."

Ben ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz.

"Ama Luca," diyor Ben sakın bir sesle, "sen köpek değilsin."

Luca başını geriye atıyor ve Ben'e bu cevap hakkında tam olarak ne düşündüğünü bildirmek için tasarlanmış köpüklü, acı dolu bir ahududu patlatıyor.

Sanırım bir dahaki sefere hokey oynadığımızda Luca için yanımda atıştırmalık bir şeyler getirebilirim. Tohum çubuğu ya da onun gibi bir şey getirebilirim. İhtiyacı olan şey biraz protein olabilir.

Tanrım.

Minik, son derece mantıksız hokey dahilerini neyle beslemen gerektiğini araştırmalıyım. Önerilen bir diyet ya da onun gibi bir şey olabilir.
Eve gidince Google'da aratırım.

Ben Stirling

KAHRETSİN, EĞLENİYORUM.

Bu hafta gerçekten çok ama çok iyi vakit geçiriyorum.

Bugün Perşembe ve Luca'nın hokey kampı var, bu yüzden Pazartesi'den beri her gün dokuzdan ikiye kadar dışarıda. Jeremiah ve ben birlikte çok zaman geçiriyoruz. *Çok*, çok.

Birçok şey de yapıyoruz -her şeyi değil ama yine de Amy Luca yokken neler yaptığımı sorduğunda söyleyecek tek bir PG şeyi bile bulamadım.

Luca'yı bırakır bırakmaz ona mesaj atıyorum ve çoğu gün eve geldiğimde salıncakta beni bekliyor. Ön kapıyı kapattığım anda giysiler uçuşuyor. Hâlâ her seferinde başım dönüyor, kıkır kıkır gülüyorum ama bu artık farklı bir baş dönmesi. Artık ne yaptığımı bilmediğim için gülmüyorum. Gülüyorum çünkü çok eğleniyorum.

Yatakta saatler geçirdik. Saatler. Sayamayacağım kadar çok kez okşadım onu.

Her yaptığımda, bir öncekinden daha çok hoşuma gidiyor.

Aramızda neler olduğuna dair hala sorularım var ve hayatımda neler olduğunu düşündüğümde hala belirsiz bir inançsızlık hissediyorum, ancak sorduğum sorular değişiyor. Cevaplar da öyle. Jeremiah'ı her çıplak gördüğümde şekil değiştiriyor, başkalaşıyorlar.

Artık asıl soru *ne yaptığım* değil.

Asıl soru, *erkek güzelliğini daha önce nasıl fark etmediğim?*

Şimdi onu gördüğüme göre, nasıl kaçırdığımı anlayamıyorum. Her yerde var. Jeremiah'ın her yerinde. Yüzü, boynu, saçları. O muhteşem. Vücudu da muhteşem. Onu her soyduğumda, bakmaya doyamadığım yeni bir şey buluyorum.

Pazartesi gününün çoğunu bacakları belime sarılmış bir şekilde onun üzerinde geçirdim. Başı arkaya doğru eğikti, boğazı açıktaydı ve onu öperek ve kirli sakalımı onunkine sürterek en az bir saat kaybetmiş olmalıyım. Sese bağımlıydım. Yumuşak, hırıltılı cızırtı. Çenesindeki kılların sertliği. Başındaki saçların ipeksi yumuşaklığı.

Bir süre sonra adem elmasını fark ettim. Daha önce fark etmemiştim. Yani, görmüştüm tabii ki ama hiç fark etmemiştim. Tam olarak değil. Yukarı kalktığında, sallandığında ve aşağı kaydığında *S-E-X* kelimesini heceliyor olabileceğini hiç fark etmemiştim.

Sadece dilimde nasıl bir his uyandıracağını görmek için bir kez yaladım. Bir kere başladım mı, duramazdım. Tüm vücut ağırlığım onun üzerinde olana kadar durmadım.

ve siklerimiz birbirine sürtünüyordu. Birbirlerine dokunduklarında bir Şey tıkladı ve beni başka bir Şey düŐünemez hale getirdi.

Salı günü, ben izlerken ona soyunmasını söyledim. Dediğimi yaptı, lezzetli bir Şekilde gergin ve utangaçtı ama gözlerinde açık bir Şekilde azgın bir parıltı vardı. Çırılçıplak duruyordu, bir eli aletinn üzerinde geziniyordu.

Dedim ki, "Yatağa. Srt st yat."

Uzandığında elleri açık, avuç ileri yukarı bakacak Şekilde başının iki yanına düştü. Bilinaltındaydı. Benim istemediğim ama onun bana verdiği tatlı, itaatkâr bir pozdu.

Bir parçam eridi. Geri kalanım katılaŐtı.

Dn tekrar yapıp yapmayacağını görmek için ona sırt üstü yatmasını söyledim, el Őeyini ve yaptı. Sadece dn, ben ona yaklaşırken başı yana doğru döndü ve Őahdamarı tamamen açıkta kaldı.

Neredeyse boŐalıyordum.

Kendimi sakinleŐtirmek için onu uzun uzun öptüm. Odağımı değiştirmeden önce meme uçlarıyla koyu pembe olana kadar oynadım. Dilimi karnını çevreleyen girintiler boyunca gezdirmek istedim ve yaptım. Göbeğine ulaŐtım ve sonra yaptığımız Şeye baŐladıĐımızdan beri her gün yaptığım gibi sikini elime almak istedim.

Ama yapmadım. Ona baktım, gerilmiŐ ve ŐiŐmiŐtı ve düşünmedim. Tek bir Şey bile düşünmedim. Dilim kendiliğinden uzadı ve taŐaklarından ucundaki yarığa kadar kalın, geniş bir Őerit yaladım. Temas ettiğim anda bana karşı direndi. Kalçalarını değil, sadece sikini. Dilime sertçe vurdu ve böyle bir Şeyin olabileceğini hiç düşünmediğim kadar sert ve sıcaktı. İçimde uyandırdığı uyarılma seviyesini tarif etmek zor.

Dn ona sakso çektim ve bayıldım.

Bugün yine sakso çektim ve söyleyebileceğim en iyi Şey, bundan sonra bulduğum her fırsatta ona sakso çekeceğim.

Şimdi birlikte kıvrılmış durumdayız. Doymuş ve yavaş. Jeremiah yan yatmıŐ, bana bakıyor ve onu istediğim yerde tutmak için bir bacağımı üzerine atmış durumdayım. Ne zaman hareket etmeye çalıŐsa bacağını sıkıp onu kendime hapsediyorum. Bu onu güldürüyor.

Hala onun tadını alabiliyorum. AĞzımda. Boğazımdan aşağı.

"Tamam, tamam," diyorum, bacağımı kaldırıp onu serbest bırakıyorum, çünkü onu daha fazla tutarsam yoga dersine geç kalacağını biliyorum.

Odanın içinde koşuşturmasını, giysilerini alıp bulduğu sırayla giymesini izliyorum. şu anda üzerinde tişörtü, bir çorabı var ve başka bir şey yok.

Bu kadar sevimli görünmesi delilik. Yürürken siki bacaklarının arasında sallanıyor. Bu dikkatimi dağıtıyor, ben de kalkıp onu tutuyorum. Okşamak için değil, sadece iç çamaşırını bulana kadar tutmak için.

Ben ona ulaşmadan önce dönüyor, eğiliyor ve köşedeki sandalyenin altında serseri giysi parçaları arıyor.

Odadaki hava bir vakumun içine çekiliyor.

Çenem düştü.

Kıçı bir güzellik abidesi. Soluk ve süt gibi. Yanlardan hafifçe sarkacak kadar kaslı. Dişlerimin bir şeyleri ısırma isteğiyle ağırmasına yetecek kadar etli.

Çabucak doğruldu, ama an uzadı. şimdi ayakta duruyor, kalçası eğik, bir bacağı dizinden bükülmüş, düşünceli bir şekilde odamı incelerken benden uzağa bakıyor. Tişörtünün altından mükemmel kıvrımlı iki yanağı görünüyor ve derimin altında orman yangını gibi bir sıcaklık yayılıyor.

"Jeremiah." Sesimde çakıl taşları var. Çakıl ve beni tatlı, vahşi, bilge, kaotik ve uysal insanları tamamen ve tamamen karşı konulmaz bulmama neden olan şey her neyse. Jeremiah bunu duyuyor, fark ediyor ve göz teması kuracak kadar başını bana doğru çevirmek dışında kıpırdamıyor.

Gözlerimin sırtında gezinmesine ve kıçına yerleşmesine izin veriyorum.

"Bu." Elimi kaldırıyorum ve tek parmağımla onu işaret ediyorum. Konuşmam yavaşladı. Melas gibi kalın. "Bunu istiyorum."

Kahkahası gırtlaktan ve yumuşak. Bakır ve teneke. Çalan çanlar gibi.

Başını bana doğru eğiyor, göz kapakları kapanacak şekilde geriye yatırıyor. Sonra kalçalarını kasıtlı olarak oynatıyor.

Kıçı bir o yana bir bu yana hafifçe sallanıyor.

Ona çarpıyorum, kaçmaya fırsat bulamadan bir kolumu beline dolayarak onu yakalıyorum. Ayakları kısa süreliğine kalkıyor, kahkahasının şiddetiyle bacakları vücuduna doğru kıvrılıyor. Boşta kalan elimi kaldırıp orta parmağımı ağzıma götürdüğümde ne yapacağıma dair net bir planım yoktu.

Jeremiah'nın ayakları yere değdiği anda ona dokunuyorum. Parmağım yanaklarının arasından kayıyor ve hedefini buluyor.

Temas anında inliyor. Önce ikiye sonra da dörde böldüğu yüksek bir ses. Duvarlardan sekiyor ve taşaklarıma çarpıyor. Sikim

sertleşiyor.

Ona tekrar dokunuyorum. Hafifçe. O kadar hafif ki ona neredeyse hiç dokunmuyorum. Sadece onu hissediyorum. Açılıp kapandığı yerleri hissediyorum. Orası sıcak. Buruşuk ve sıkı. Onu okşuyorum, bana karşı sarsılıp kasıldıkça onu sıkıca tutuyorum, ancak öğretmesi gereken bir dersi olduğunu hatırladığımda onu serbest bırakıyorum.

"Bunu istiyorum," diyorum tekrar. Bu kez çakıl taşları viskiyle karışıyor.

Yüzünü bana döndüğünde vahşi gözlü, pembe yanaklı ve nefes nefese. "O senin," diye fısıldıyor. "Ne istersen, senindir."

"Jeremiah," diye uyarıyorum, "benim gibi adamlara böyle şeyler söylememelisin."

Bir an beni düşünüyor, nefesi yavaşlıyor, elektrik mavisi hala parlak yanıyor. Sonra meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Bana her şeyi yapmana izin veririm, Ben Stirling."

Söyledikleri kadar söylediklerimi göz göre göre hiçe sayması da beni şaşırtıyor ve tahrik ediyor.

"Az önce ne dedim ben?" Sesim yumuşuyor çünkü bu ciddi bir durum. "Ciddiyim bebeğim, kimseye böyle şeyler söylememelisin, tamam mı? Bu çok fazla güç demek. Dikkatli olmalısın. Ve sorumlu. Kendini güvende tutmalısın. Bu her şeyden daha önemli."

"Ben kimseye böyle şeyler söylemem." Meydan okuma hâlâ pırıl pırıl parlıyor. "Sadece sana söylüyorum. Seninle tanışana kadar böyle şeyleri hiç düşünmemiştim bile."

Onu terbiye etmek için etrafında döndürüyorum ve kollarımda yumuşayıp yapış yapış oluyor. Mücadele yok, direniş yok. Ne yaptığını biliyor ve düzeltilmesi gerektiğini kabul ediyor. Hatta belki de bunu istiyor çünkü sırtını hafifçe kamburlaştırarak bana el izlerini boyamam için oldukça boş bir tuval sunuyor.

Kolumu geniş bir kavisle geriye sallıyorum, tamamen avucumu sertçe aşağı indirmeye niyetliyim, ama takılıyorum.

Yapamıyorum.

Fiziksel olarak yapamıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzümü yumuşak, sıcak ete bastırıyorum. "Yapamam. Çok tatlı. Bu kış çok tatlı." Çaresizce inliyorum, sözlerimin arasına yumuşak, ıslak öpücükler yerleştiriyorum. "Bu tür konuşmalar için sana şaplak atmalıyım. Sana yapmamamı *söylediğim* halde böyle şeyler *söylediğin* için bu küçük poponu kıpkırmızı dövmeliyim... Yaramaz... ve arsız... ve... itaatsiz... ve... bir sürü... başka şey olduğun için..."

Kendimi olabildiğince aptal durumuna düşürdüğümde, elimden kurtulmasına izin veriyorum ve yüzünü bana dönmesi için onu kalçasından tutarak yönlendiriyorum.

Ben dizlerimin üzerindeyim. O ayakta. Şişmiş aleti dudaklarımın yanında tembelce sallanıyor. Alışık olduğum bir pozisyon değil ama umursamadığımı fark ediyorum.

Bir elimle yanaklarını zıpkınlıyorum ve parmağımı tekrar yalıyorum, bu sefer işaret parmağımı. Ne istediğimi biliyor ve bana veriyor, ağırlığını kaydırıyor ve bacaklarını ihtiyacım olan erişimi sağlayacak kadar açıyor.

Parmağımı içine doğru kaydırırken ikimiz de gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyoruz. Sıkı bir düğüm yavaşça çözülüyor. Duyulabilir bir solukla yol veriyor. Ben de nefes alıyorum. Elimde değil. Beni kavrayışı sarhoş edici derecede sıkı. Ve sıcak.

Onun içinde bu şekilde olmanın açıklanamaz bir gerekliliği var. Eksik olan bir şey. Onsuz acı çektiğim bir şey.

Ona bakmak için kendime bir saniye veriyorum, aramızda olanları takdir etmek için. Ağzı açık, gözleri belirsiz ve odaklanmamış. Dengesiz bir şekilde üzerime düşene kadar bekliyorum ve sonra parmağımı içine sokuyorum. Başını sertçe geriye atıyor.

Çıkardığı sesi iliklerime kadar hissediyorum.

Sonunda bana tekrar baktığında, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. İkimiz de bir karar verildiğini biliyoruz. Bir tarih belirlendi.

Yarın.

Ben Stirling

JEREMIAH kapının üzerindeki kemerin altında durur. Bukleler, pembe yanaklar ve dudaklardan oluşan bir cümbüş, arkasında bebek mavisi bir gökyüzü. Sarmaşık gülleri onu mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor. Tomurcuklar tam çiçek açmış, taç yaprakları açılmış. Tereyağlı sarı çiçekler yazın şarkısını mırıldanıyor. Miskli mür benzeri notaların karmaşık bir karışımı, olgun çiçek tonlarıyla karışıyor ve havayı parfüm, olasılık ve yeni şeylerle ağırlaştırıyor.

O yaklaşıırken ben kapı aralığında duruyorum. Ellerini iki yanında tutuyor, bana doğru koşarken kolları biraz gergin. Sert kollarının, bana ulaşmak için acele ettiği gerçeğini gizlemek için orada olduğundan şüpheleniyorum. Normalde böyle bir şey beni eğlendirir, güldürür, şaka yapmama neden olurdu ama bugün değil. Bugün ben de onun bana ulaşmasını bekleyemiyorum.

Bana ulaştığı anda onu belinden tutup kendime doğru çekiyorum, kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve onu sertçe öpüyorum. Onu bıraktığımda nefesi kesilmişti ve gözlerini normalden daha hızlı ve sert kırpyordu.

Onu rahatlatmak için yanağını hafifçe okşuyorum. Teni aşağı inerken yumuşak ve pürüzsüz, yukarı çıkarken daha sert.

"Gergin misin?" diye soruyorum.

Bocalıyor, sanki cevabı orada bulmayı bekliyormuş gibi gözlerime bakıyor. Bulamayınca tereddütle başını sallıyor.

"Heyecanlı mısın?"

Tekrar başını sallıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş ve belli belirsiz donmuş.

Yüzünü iki elimin arasına alıyorum ve onu iffetle öpüyorum. "Korkuyor musun bebeğim?"

Başını sallıyor ve aynı anda başını sallıyor. Ben daha başka bir şey söyleyemeden ayak parmaklarının ucuna basarak fısıldıyor: "Her şeyim Ben. Ben her şeyim. Her şey. Tüm duygular. Hepsini hissediyorum," dedi kulağıma.

Sesi yumuşak ve kesik kesik, o kadar tatlı ve içten, o kadar savunmasız ki ben de kendimi savunmasız hissetmekten alamıyorum.

"Ben de gerginim." Bunu söylediğimi duyduğuma şaşırdım. Yıllardır yatmak üzere olduğum bir partnerime böyle bir şey söylememiştim. On yıllardır. Belki de hiç. "Dün gece gerçekten gergindim. Ve bu sabah sen gelmeden önce." Onu tekrar öpüyorum, hala iffetli bir şekilde, ama bu sefer dudaklarımın biraz daha uzun süre kalmasına izin veriyorum. "Şimdi burada olduğun için daha iyi hissediyorum."

"Öyle mi?" Bana öyle umutla bakıyor ki koridorun duvarına yaslanıyorum ve gözlerim onunkilerle aynı hizaya gelene kadar kendimi aşağıya bırakıyorum. Biraz daha eğilip onu kendime doğru çekiyorum. Bu daveti olduğu gibi kabul ediyor; onun liderlik etmesi ve benim de onu takip etmem için bir fırsat.

Öpücüğünü almak için yüzümü yukarı eğiyorum.

Eğilirken gülümsüyor ve dili dudaklarımın arasından ürkek ve temkinli bir şekilde kayıyor. Bir öpücüğün olabileceği kadar utangaç ve tatlı.

Teslimiyetle ağzımı açıyorum.

Anında ısındı. Anında kaynıyor. Dillerimiz birbirine karışıyor, kaynaşıyor ve net bir mesaj veriyor: Bir saniye daha bekleyemeyiz.

Boyum kadar doğruluyorum, ayrılmadan öpüşmenin açısını değiştiriyorum, benim olanı geri alıyorum. Aramızdaki çizgiler bulanıklaşıyor. Ellerim onun üzerinde. Boynunda, yüzünde, saçlarında. Onunkiler de benim üzerimde. Biri gömleğimde düğümlenmiş, diğeri pazumu pençeleyerek koluma doğru ilerliyor. O buraya gelmeden önce sertleşmişim. Onu gördüğüm anda daha da sertleştim. Şimdi sertten de öteyim. Ağrıyor.

Hava almak için ayağa kalktığında göğsü kabarıyor. Bana sevdiğim bir şekilde bakıyor. Sessiz bir şekilde, pasif bir şekilde, doğrudan kan dolaşıma güç akıtan bir şekilde.

Elimi ona uzatıyorum ve o da hiç sorgulamadan elini benimkine koyuyor. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve onu rahatlatmak için sıkıyorum, sonra dönüp onu yatak odama götürüyorum.

Jeremiah çıplak, odanın ortasında, yatağımın ayak ucuna yakın bir yerde duruyor. Omuzlarında ince bir çil tozu var ama onun dışında teni düzgün, gergin ve sıkı, beklediğimden biraz daha fazla kasın üzerine örtülmüş.

Kollarındaki ve göğsündeki hafif kütleyi gördüğümde hâlâ şaşıyorum.

Sert çizgiler kalçalarını kesiyor.

Bayıldım. Düz göğsüne bayılıyorum. Küçük meme uçlarını seviyorum. Küt tırnaklarını. Ellerinin alıştığımdan birkaç beden büyük olmasına bayılıyorum. Kalçası kalkık duruşuna bayılıyorum. Aleti de kalkık. Ve bunu da seviyorum.

Açıklaması zor bir şekilde seviyorum. Derin bir çekiş, şehveti dilimin altında biriktiren bir anahtar.

Ona yakınım ama dokunmuyorum. Onun görüntüsünü içime çekiyorum.

Aletine uzanıyor ve kendini yakalamadan önce iki kez okşuyor ve bırakırken bir iniltiyi ısıırıyor.

Etrafında dolanıyorum, yavaş ve düşünceli adımlarla onun her santimetresini içine çekiyorum. Bunu üçüncü kez yapıyorum. Önüne her geçişimde bir parça giysi çıkarıyorum. Gömleğim yerde. Şortum da öyle. Kaybedecek tek şeyim boxer külotum kaldı.

Yan tarafında tüyleri diken diken olmuş. Cildindeki minik şişlikler sıcaklık düştüğü için orada değil. Odadaki ısı artışından dolayı oradalar.

Bakışlarımı indiriyorum ve sırtına bakıyorum. Omurgası gözlerimi aşağıya çekiyor. İki gamzesi var, derin değil, zar zor fark ediliyor, ama yine de güzel, her iki yanağın üzerinde dalıyorlar. Daha sonra, ateş söndüğünde ve ben doyduğumda, onları öpeceğim. İşaretimi yanaklarına ve belki de sırtının küçük kısmına da emeceğim.

Tekrar görüş alanına girer girmez gözleri benimkileri buluyor ve ayrılmıyor. Bunu yapması beni zayıflatıyor. Ona bunu sadece bir kez yapmasını söyledim ama ne zaman yakınlarsak bunu tekrar yapıyor. Benim için. Çünkü bundan hoşlandığını biliyor, çünkü beni memnun etmek istiyor ve çünkü o tatlı, sevimli, sevimli sapık bir insan.

Başparmaklarımı bel kemerime sokup iç çamaşırımı aşağı doğru itiyorum. Jeremiah'nın başı mikroskobik bir şekilde sağa doğru eğiliyor ve çenesi hafifçe düşüyor. Gözleri aşağı bakmamak için çaba sarf etmekten şişiyor ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Memnuniyet ve gururla homurdanıyorum.

O çok iyi bir çocuk.

"Bakmak ister misin?" Sessizce soruyorum.

Bir parmak eklemine dudaklarına bastırıyor ve "Evet, lütfen" diyor, o kadar hızlı ki kelimeler birbirine karışıyor.

Kalçalarımı öne çıkarıp başımı sallıyorum. Gözleri gövdemden aşağı kayıyor, sikime ulaştıklarında çığlık atarak duruyorlar. Şimdi iki elini de ağzına bastırmış durumda ve ellerinde küçük bir titreme olduğunu fark ediyorum.

"Bunun nereye gittiğini biliyor musun?" Bir elimle kendimi tutup başımı serbest elimin avuç içine hafifçe vurarak soruyorum.

Jeremiah tüm vücudunun titrediği o şeyi yapıyor. Sert ve aniden. Sanki biri onu iki omzundan tutmuş ve bir o yana bir bu yana sallıyormuş gibi.

Her seferinde sersemlememe neden oluyor.

"İçime giriyor," diyor, sesi sanki bir soruymuş gibi hafifliyor. "Nerene bebeğim? Diğer zamanlardaki gibi ağzının içinde mi?"

"Uh-uh." Başı sallanıyor ve yanaklarının rengi derinleşiyor.

"Nereye o zaman? Nereye gidiyor? Söyle bana."

"Kıçıma."

Bunu söylerken sikinin ucundan berrak bir sıvı damlası dökülüyor. Benimki sempati içinde ağlıyor.

Aramızda muhtemelen sadece bir, belki de bir buçuk metre var, ama birdenbire bu dayanılmaz bir şey oldu. Dayanılmaz. Dayanılmaz.

Arayı kapatıyorum, önce profilinin tatlılığını almak için yanında duruyorum, ondan birkaç santimden fazla uzaklaşmıyorum ve sonra vücudumun herhangi bir parçasının ona dokunmamasına dikkat ederek arkasına geçiyorum.

Sağ eli bana doğru uzanıyor.

"Dokunmak yok bebeğim," diye inliyorum. "Dokunmanı istiyorum ama yapamazsın çünkü o kadar azgınım ki dokunursan boşalırım."

O da inliyor ve ben başımı eğip dudaklarımı boynunun kıvrımına yaslıyorum. Burnumu kulağına doğru götürüyorum ve bunu yaparken yüksek sesle kokluyorum. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

Tüm vücudu tekrar titriyor ve kısa bir süreliğine kendimi kaybediyorum, sikimi yumuşak yanaklarına sürüyorum ve ellerimi uzatabildiğim her yerini kabaca kavriyorum. Göğsünü. Göbek. Kıç yanakları. Boynunu da sertçe öpüyorum. Dil kadar dişleri de içeren büyük, düzensiz, evcilleşmemiş öpücükler.

İçimden gırtlaktan gelen kaba bir ses *sik, sik, sik* diye bağılıyor.

Daha yumuşak, daha sessiz bir ses beni yavaşlamaya çağırıyor.

Bir mucize eseri, yumuşak olan kazanıyor.

"Jeremiah," diye mırıldanıyorum bunu yapabildiğimde. "Yatağın üzerinde diz çok. Benim için neyin var göster bana."

Yürüyüşü tahta gibi ama hızlı hareket ediyor, dört ayak üzerindeyken onay için bana bakıyor.

"Bacaklarını aç ve sırtını eğ. Benim için güzelleştir."

Öyle. Gerçekten öyle. Yoga yaparken yaptığı gibi sırtını dikleştiriyor. Kedi olmayı bitirip omurgasını aşağı indirdiğinde ve kalçalarını dışarı çıkardığında. Likrayı o kadar sıkı giymiş ki dikiş yerlerinden çekiliyor. Böyle yapıyor, ama daha iyi çünkü artık çıplak. Deri, kas, kemik ve erkek şeylerinden oluşuyor. Taşakları bacaklarının arasında asılı, derisi çoktan sımsıkı çekilmiş, ereksiyonunu görmemi engellediği için kışkırtıcı. Bir gölge var, iki mükemmel yanak arasında bir yarık, dikkatimi yukarı doğru çekiyor. Deliği düzgün ve soluk pembe. Ortada bulunduğu yerde kesişen minik bir yıldız. Çıplak. Tamamen kılsız.

"Bu çok güzel," diye inliyorum. "Kahretsin, çok güzel. Onu yemek için sabırsızlanıyorum."

Yavaşça göz kırıyor, sanki söylediklerime şaşırmış gibi çenesini aralıyor. Arkasındaki yatağa sürünüyorum ve kıvrınmasını engellemek için kalçalarını sıkıca tutarken dudaklarımı yalıyorum. Eğilip deliğini ağızımla kapatırken gözlerimi açık tutuyorum. Sanki öpücüğüm için yalvaran bir çift dolgun, büzülmüş dudakmış gibi onunla öpüşüyorum.

Ona dokunduğum anda bağılıyor ve inliyor demek istemiyorum. Yüksek sesle inlemekten bile bahsetmiyorum. Bağılıyor demek istiyorum. Yüksek sesli, gırtlaktan gelen ve uçuşa geçtikçe sesi yükselen bir çığlık. Bu öyle bir ses ki, toplum içinde olsa panik dolu bakışlara ve yardım tekliflerine neden olur.

"Özür dilerim!" diye inliyor dişlerini sıkarak. "Özür dilerim, çok gürültülü oldu. Hazırdım ama böyle olmasını beklemiyordum-"

"İstedğin kadar bağır, sevgilim." Gülümsüyorum. "Kimse seni duyamaz."

Onu dağınık bir şekilde yiyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir adammışım gibi onu yalayıp yutmayı içeren özensiz, kaba bir iş. Düzen yok. Planlama yok. Alay bile yok ve normalde ben alayı seven biriyim.

Kontrol bende ama fazla değil. Pamuk ipliğine bağlıyım çünkü aletim öfkeleniyor, zonkluyor ve atıyor. O kadar sert atıyor ki acıtıyor ve zihnim daha da kötü. Boş. Net düşünce belirgin bir şekilde yok. Her şey, çok önemli olan şeyler bile yok oldu. Geriye kalan tek şey hayvani bir arzu. Yoğun bir yanma. Bildiğim bir şey için umutsuz bir özlem. Yeni bir şeye. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şey. Birçok kez sahip olduğum bir şey ama hiç böyle olmamıştı.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp önümdeki manzarayı gördüğümde hafifçe hırıliyorum.

Jeremiah yere yığılmış, yüzü ve vücudunun üst kısmı gevşemiş ve yatağa gömülmüş, çarşafımla ellerinde kenetlenmiş, ağzı sessiz bir çığlıkla açık.

Kayganlaşt

ırıcı.

Kayganlaşt

ırıcı lazım.

Tökezleyerek başucu dolabıma gittim ve üst çekmeceyi açtım. Kayganlaştırıcı şişesinin yanında açılmamış bir kutu prezervatif var. Onları bir hafta önce eczaneye gittiğimde almıştım. Öngörüm beni biraz şaşırttı.

"Prezervatif," diye mırıldandım. "Kullanmamı ister misin?" "Olumsuzum," diye mırıldanıyor, kıcı hâlâ havada.

"Ben de öyle." Geveleyerek başını sallıyor ve dudakları gevşek bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Seni çiftleştirmemi ister misin bebeğim?" Sarhoşça başını sallıyor. "Benden

İçini mi boyayacaksın?"

Tekrar başını sallıyor, yüzünün yarısı hâlâ yatağa yapışık, başı menteşelerinden kurtulmuş. Sesi sessiz, uzak, ince bir şey, ama bir şok tabancası gücüyle iniyor.

"O kadar derinden vur ki tadını alabileyim, Kaptan."

Doğru.

Tamam o zaman.

Önce alnımı, sonra da üst dudağımı siliyorum, sıradan bir gözlemciye çılgınca görüneceğinden emin olduğum bir şekilde küçük ter boncuklarını siliyorum. Ve öyle de. O beni sikmeden önce ben bu çocuğu sikmeliyim.

Kayganlaştırıcının kapağıyla uğraşırken ellerim titriyor. Üç parmağıma bolca sürüyorum ve biraz da deliğine sürüyorum. Bunu yaptığımda homurdanıyor ve mırıldanıyor ve neredeyse rotamı kaybedip onu tekrar yemeye başlıyorum.

Hayır. Hayır.

Hayır

*,
hayır.*

Hazır

lan.

Sik.

Şimdi sik. Sonra ye.

İşaretçim makineye giren bozuk para gibi içine kayıyor. Mükemmel, rahat, ölçüye göre yapılmış bir uyum. Tatlı, nazık bir öpücük. Beni içine çekerken yumuşak bir emme. Aletim daha hızlı gitmem için bağırırken elimden geldiğince yavaş bir şekilde ona kadar sayıyorum.

Sekiz...Dokuz...T...

İkinci parmağım da içinde. Güzel görünüyor. İki parmak bir parmaktan daha iyi görünüyor. Onu daha çok açıyorlar. Yıldızı yumuşadı. Birazcık gerildi. Genelde yayılan küçük çizgiler artık görünmez. Sesi de daha iyi. İki parmak onu sevdiğim şekilde miyavlatıyor. Tıslamaya başlamak üzere olan bir kedi yavrusu gibi gıcırtilı ve kıvranıyor.

Üç parmak onu tıslatıyor. Üç parmak küfür ettirir.

Üç parmak yalvarır.

"Ben hazırım. Ben. Lütfen. Siktir. Ben hazırım."

Tanrıya şükür. Ciddiyim. Tanrı'ya şükür çünkü bir saniye daha bekleyemem.

"Bunu istiyor musun?" Aletim elimde, ama ona gereğinden fazla dokunmamaya dikkat ediyorum. Boynu bükük, yüzünün sadece bir tarafı görünüyor. Tek, kapüşonlu bir göz dikkatle beni izliyor.

"Ngg."

"İyi biri olup tüm bunları benim için alacak mısın?"

"Hayır... deneyeceğim."

Lanet olsun. Çok tatlı.

Parmaklarımı geri çekiyorum ve önümdeki manzaraya hayranlıkla bakıyorum. Jeremiah'nın kıcı kayganlaştırıcı ile parlıyor, parlıyor ve açılıyor. Pembe. Kullanıma sunulmuş. Zevk için. Benim zevkim için. Ve onun.

Zihni bükülene kadar bu anı uzatmak istiyorum. Onun için önemli olduğunu biliyorum. Bana haftalar önce, tüm bunlar başladığında, bu anı sevdiğini söylemişti. Onun için önemli. Ne olacağını bilerek beklemeyi seviyor.

Ona o anı yaşatırken yıldızları görene kadar sikimi dibinde tutuyorum. Güçsüz düşene kadar bekliyorum. O yalvarana ve ben ölümün kapısına gelene kadar, sonra arkasında diz çöküyorum ve sikimi hizalıyorum.

Vücudumdaki her hücre itmem için çılgılık atsa da yavaşça içine giriyorum. Sıkı, çok sıkı ama çok da sıkı değil. Acıtacak kadar da sıkı değil. Onu iyice açtım çünkü onu ne kadar germiş olursam olayım sahip olduğum şeyin yoğun hissedeceğini biliyorum, ama teraziyi acıya çevirmek istemiyorum. Hayatının geri kalanında benimle ilk kez birlikte olduğunu düşünmesini ve bunu her yaptığında zevkten başka bir şey hatırlamamasını istiyorum.

Ben içeri girerken geriliyor ve gevşiyor, geriliyor ve gevşiyor. Aletimin başındaki baskı neredeyse aklımı kaçırmama yetiyor. Neredeyse parçalanmama yetecek kadar. Kasları etrafımda dönüyor, tatlı, sıcak bir mengene gibi beni küfürler ve gırtlaktan gelen inlemelerle kabul ediyor.

Birkaç saniye içinde dışarıda tek başıma olmaktan çıkıp sıcak bir yere girdim. Sıcak birinin içine. Kayma pürüzsüz. Sihirli. Tereyağı eriyor. Direnç mükemmel.

"Oh, bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Çok iyi gidiyorsun." Kalçalarını ellerimin arasına aldım ve onu her seferinde daha derine çekiyorum. "Beni çok iyi bir çocuk gibi alıyorsun. Biraz daha alabilir misin?"

Ben ona verirken başını geriye atıyor, ben tamamen içine oturduğumda kendini ellerinin üzerine itiyor. Ağlaması çok eski. Eskimez. Bir savaş çılgılığı. Bir zafer çılgılığı.

Mecburiyetten hızımı yavaşlatıyorum. Başım dönüyor. Sarhoşum. Nabız dizginlenemez bir şekilde atıyor. Tek hissedebildiğim, tek düşünebildiğim, var olan tek şey aletimin etrafına kenetlenmiş kadifemsi doku ve Jeremiah'nın içinde atan kalbinin yumuşak, hızlı gümbürtüsü.

Boşalacağım.

Bunu biliyorum. Aynı ölçüde hem korkuyorum hem de hoş karşılıyorum. Buna ihtiyacım var. Akıl sağlığım ve muhtemelen hayatta kalmam buna bağlı, ama bunun bitmesini istemiyorum. Sonsuza kadar onun içinde kalmak istiyorum.

Onun vücudu da benimki kadar gergin ve hazır. Belki daha da fazla. "Gelme," diye mırıldanıyorum. "Lütfen bebeğim, lütfen gelme."

Kendi seçimim elimden alınırken söylediğim ya da düşündüğüm son şey bu. Baskı, dürtü, ihtiyaç görmezden gelinemeyecek kadar büyük. Orgazmım içime ulaşıyor ve sıkıyor. Taşaklarım, kaslarım, iç organlarım, omurgam. Her şey kasılıyor.

Sessiz, baş döndürücü bir an. Bir tür huzur. Sonra, şiddetli bir patlama.

Kalın, sıcak lavlar sonsuz ip gibi fışkırıyor içimden. İçim ve dışım sıcak. Yanıyorum. Karşı konulamaz derecede güçlü ve tamamen zayıf. Yaşam gücüm içimden akıp Jeremiah'ın içine akıyor, o da bunu isteyerek alıyor. Hepsini. Her damlasını.

Tüm vücudu titriyor olmasına rağmen hareket etmiyor ya da aletine dokunmaya çalışmıyor.

Zevkimin son damlaları da içimden çekildiğinde ona "Ters çevir," diyorum.

Hızla ama zorlukla itaat ediyor, uzuvları sert ve görünüşe göre tam kontrolü altında değil. Hareketleri sarsıntılı ve her zamanki zarafetinden yoksun. Başının arkası yastığa değer değmez ellerini yüzünün iki yanına açıyor. Tüm beyhudeliğine rağmen aletim çaresizce zonkluyor.

manzara.

Jeremiah hazır, gövdesindeki her kas bir şeyleri koparacak kadar sıkılı. Bacakları açık, ayak parmakları kıvrılmış.

Bir saniye bile kaybetmedim. Üç parmağımı onun özensiz, açık deliğine sokuyorum ve olabildiğince çok aletini yutuyorum.

Başımı sallıyorum ve nazikçe emiyorum, parmak uçlarım sert bir şeye değene kadar içinde dolaşırken küçük precum fışkırmaları beni teşvik ediyor. Jeremiah'nın tüylerini diken diken eden küçük, lastiksi bir şişlik. Tüm vücudu yükseliyor, başı ve ayakları yatakla temas eden tek kısmı oluyor.

Ağzımın içinde inanılmaz bir şekilde şişiyor ve sonra tekrar şişiyor.

Boşaldığı zamanki feryadı boğazından kopuyor. Göğsünden. Daha derin ve daha aşağı bir şeyden. Onu Jeremiah yapan her neyse ondan kopup geliyor.

Tanıdığım bir versiyonuma geri döndüğümde sırtüstü, sarkık kol ve bacak yığınının altındayım. Kurşun gibiyim. Hareket edemiyorum, etmek de istemiyorum. Aynı zamanda dayanılmaz derecede hafifim. İçime ait olan şeyler dışımda. Benim olan şeyler artık bana aitmiş gibi hissettirmiyor ve küçük hissettirmesi gereken şeyler ezici bir şekilde büyük hissettiriyor.

"İyi misin?" diye soruyor uykulu bir ses, yoğun sisin içinden geçerek bana ulaşıyor.

Jeremiah başını göğsümden kaldırıyor ve soluk mavi bir parıltıyla bana saldırıyor. Normalde iyi olan kişi olmayı severim. Bu benim için önemli. Önemli ama gerçek daha önemli. Kemiksizim. Ağrım var, boşum ve nerede olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Gözlerim acıyor ve bir yanağımdan aşağı ıslak bir şey damlıyor. Onu üzmem istemiyorum ama duygularımı nasıl tarif edeceğimi bilemesem de neler yaşadığımı bilmesini istiyorum.

Sonunda, "Her şeyi. Her şeyi hissediyorum."

Jeremiah Blake

HİÇ BÖYLE BİR DUYGUSAL YÜKSEKLİK HİSSETMEMİŞTİM. Ben de hiç böyle seks yapmamıştım ama bu çok açık. Daha önce hiç gerçekten sikildiğimi sanmıyorum. O şekilde değil. Benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar değil. Sahip olduğum ve olduğum her şey başka biri için sergilenene kadar değil. Kendimi nasıl toparlayacağıma dair hiçbir fikrim kalmayana kadar değil.

Olayın üzerinden saatler geçti. Bir süredir evdeyim. Koltuğumdayım ve en son ne zaman hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Bu sabahki tüm sahne zihnimde tekrar tekrar oynuyor ve garip olan şu ki şu anda azgın olduğumdan bile emin değilim.

Sanırım o kadar sert boşaldım ki DNA'm yeniden yazıldı.

Aletim pantolonumun içinde seğiriyor ve sertleştiğimi fark ediyorum. Vücudum hâlâ Ben'i istiyor ama beynim daha önce hiç bulunmadığı garip, doygun bir yerde.

Ne zaman olanları düşünsem, hafıza döngüsü kısılıyor. Tüm sahneyi baştan oynatamıyorum ve olayları olduğu gibi baştan alamıyorum. Önce öpücük kayboluyor, sonra üst kattaki yürüyüş, sonra Ben o kadar yavaş soyunurken çıplak ve arzudan hasta olmak, muhtemelen zihnimde bir şeyi kırdı ve bu yüzden şimdi böyleyim.

Hatıralar kayboluyor, kayboluyor ve sonunda bana kalan tek şey son oluyor. Beni doldururkenki çaresiz, cezalandırıcı dalgalanma, organlarımın ona uyum sağlamak için hızla yer değiştirmesi, itişlerinin arkasında ciğerlerime girip çıkan hava. Tarifsiz zevk. Benden daha büyük olan mutluluğun dayanılmaz ıstırabı.

Ama en önemlisi, en önemlisi, düşünmeden edemediğim şey sonuydu. Ben beni döndürdüğünde ve beni emerken parmaklarıyla becerdiğinde. Kendimden geçmiştim. Kendimden hiç olmadığım kadar uzaktaydım ve kafamda sadece tek bir düşünce vardı.

Söyleme.

Sakın

söyleme.

Seni seviyorum deme.

Ödüm bokuma karıştı.

Orada olduğumu, aşık olduğumu ya da bunun yanlışlıkla söylemekten endişe etmem gereken bir şey olduğunu bilmiyordum.

Şimdi ortalık durulduğuna göre, bunun neden bu kadar büyük bir şok yarattığından emin değilim. Ben'e dünyanın en büyük aşkını yaşadığım çok açık.

Onunla tanıştığım günden beri. Şu anda bile, ayık bir ruh halindeyken, onun olağanüstü bir insan ve tüm dünyadaki en mükemmel erkek olduğuna gerçekten inanıyorum. Marcus ve Ness'in ayrı ayrı ve birlikte onun sadece "normal yakışıklı" olduğuna dair güvence vermelerine rağmen, gerçekten onun gezegendeki en yakışıklı insan olduğuna inanıyorum.

Yani, aptalca aşık olmanın tüm işaretleri oradaydı. Bir süredir oradaydılar. Sadece onları görmezden geliyordum.

Marcus bir süre önce geldi ve ben onunla birlikte kanepede oturuyorum, bacak bacak üstüne atmışım, oturma odasında volta atma dürtüsüyle savaşıırken ayağımı kontrolsüzce yere vuruyorum. Ya da Ben'in evine koşup duvardan tırmanarak yatak odasına gireceğim çünkü aklıma gelen ve beni daha az deli hissettirecek tek şey Ben'in güzel yüzünü görmek ve sesini duymak, bu arada bence o da mükemmel.

Marcus bileğine bakıyor ve şöyle diyor: "Yirmi iki dakika. Vay be. Artık resmileşti. Bu seninle tanıştığımndan beri konuşmadan geçirdiğin en uzun süre. Ne oldu Jer?"

"Özür dilerim! Bana ne oldu bilmiyorum." Bu bir yalan ama gerekli bir yalan.

Keşke Ben'e neler olduğunu ona anlatabilseydim. Neden anlatmadığımdan yüzde yüz emin bile değilim. Ben'in yaptığı hiçbir şey bana bizim bir tür sır olduğumuzu düşündüğü izlenimini vermedi. Pistte herkesin önünde kolunu bana doladı ve "Siktir et onları" dedi, yani gerçekten rahatsız olduğunu sanmıyorum. Aynı zamanda, erkekler bazen birbirlerine sarılırlar. Özellikle de spor söz konusu olduğunda. Bu arkadaşlar için normal bir şey, bu yüzden belki de insanların birlikte olduğumuzu düşüneceklerinden fazla endişelenmiyordu.

İkimiz de Luca'nın yanında belli etmemek için çaba sarf ettik. Bence bu normal. Bir ilişki yeni ve tamamen tanımsızken kimsenin çocuklarının yanında sevgi gösterisinde bulunacağını sanmıyorum. En azından bence yapmamalılar. İşler her an değişebilir ve zavallı çocuk bu durumdan etkilenebilir ve huzursuz olabilir.

Hayır, bu bir kabus ve içinden çıkılması gereken bir mayın tarlası olur. Bence sorumluluk sahibi her ebeveyn çocuğuna söylemeden önce ilişkiden emin olmak ister.

Tutkuyla panik atak.

Aman Tanrım.

Ya Ben benden emin değilse? Ya bir erkekle birlikte olmaktan emin değilse? Ya sadece hoşlanıp hoşlanmadığını görmek için deniyorsa? Ya sadece eğleniyorsa? Ya ben bir ribaundsam?

Ya deniyorsa ve ben de aptal gibi gidip ona deliler gibi aşık olduysam?

"Milyonlarca mil uzaktayım Moop," diyorum konuşan kişinin ben olduğumu hatırladığımda. "Sen daha iyisini hak ediyorsun. Özür dilerim. Daha iyisini yapmaya çalışacağım. Nasılsın? İş yerinde neler oluyor? Bana her şeyi anlat."

"Bir süredir milyonlarca kilometre uzaktaydın," diyor hafifçe. "Hesaplarıma göre yaklaşık dokuz haftadır."

Marcus'un her şeyi Ben'e bağlayabilmesi çok esrarengiz. Neredeyse gizli bir yetenek gibi. Bunu farklı bir şekilde yapsaydı o kadar da umursamazdım. Ness ve ben sürekli Ben hakkında konuşuyoruz ve evet, her seferinde onun tarafından hafifçe azarlandığımı hissediyorum ama yargılanmıyorum. Asla yargılanmadım. Marcus'un bunu yapma şekli kara gözlü ve derin sesli. Beni hayal kırıklığına uğrattı. Aptal olduğum için hayal kırıklığına uğramış ve beni aydınlatmak için elinden geleni yapmasına rağmen gerçeklikle bağımı kopardığım için hayal kırıklığına uğramış - bunu gerçekten söyledi. Birkaç kez söyledi. Yani, aptal olduğumu söylemedi. Bunu ima etti. Gerçeklerden kopuk olduğumu söyledi.

Ben'e olanlar hakkında biriyle konuşmak için çaresizim. Her şeyi Ness'e anlatmak ve onun görüşünü almak isterdim ama önce ona anlatmak istemiyorum çünkü bu kadar büyük bir sırrı Marcus'la değil de onunla paylaşmak istemiyorum.

Ona anlatmaya çalıştım. Söyledim. Bir gün ona söylemek zorunda kalacağımı biliyorum. Ama ne zaman kelimeleri oluşturmaya çalışsam, dilimin ucunda kuruyup kalıyorlar.

"On hafta," diye düzeltiyorum söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığımda. "Ve iki gün."

Aptal olduğumu söylemesine gerek yok. Bakışları her şeyi anlatıyor, hatta daha fazlasını.

Nefesinin altından hafifçe ısıklık geliyor. "On hafta ve iki gün, ha? Üç aydan daha az. Hepsi bu kadar sürdü."

Eğer daha iyi, daha dengeli bir ruh halinde olsaydım, Marcus'un böyle biri olduğunu bildiğim için bu konuyu geçiştirirdim. O biraz sahiplenici arkadaşlardan biri. Tanıştığımızdan beri böyle. İdeal değil ve bazen canımı sıkıyor ama konu aile gibi olan arkadaşlara gelince

iyiyi kötüyle birlikte kabul edin. Sadece sineye çekmeli ve ideal olmayan birkaç özelliğe katlanmalısınız çünkü hoşunuza gitsin ya da gitmesin, kimse mükemmel değildir.

Yine de daha iyi, daha istikrarlı bir ruh halinde değilim. Tam tersine, saldırıya uğramış gibi hissediyorum ve "Köpekli yılların üzerinden neredeyse bir buçuk yıl geçti." diyorum.

Sesimde, kitaplarım tarafından emilene kadar tavan kirişlerine çarpan gülünç, tenekemsi bir çaresizlik var. Bunu duyuyorum ve söylediğime anında pişman oluyorum.

Şimdi benim aptal olduğumu düşünmek için gerçekten bir nedeni var.

"Luca'nın geçen gün yaptığı bir şaka... Aptalca. Söylediklerimi unut."

Marcus sert gözleri varmış gibi görünen insanlardan biri. Öyle değil ama çoğu zaman öyleymiş gibi görünüyor. Arada sırada yumuşarlar. Genellikle tamamen değil ama önemli ölçüde. Bunu neyin yaptığı her zaman rastgele görünmüştür. Öyle olmalı çünkü şimdi, ortada hiçbir neden yokken, tamamen yumuşuyorlar.

"Hayır, anlıyorum," diyor. "Bu, gerçekliğin dördüncü boyutuna işaret eden bir ölçü birimi. Bizim zaman kavramımızın dışında var olan şeylerden. Değişmeyen, statik veya zamansız olan ve bu nedenle doğrusal bir şekilde ölçülemeyen şeyler."

"Evet. Ben de bunu kastetmiştim."

Kıkırıyor ve gözlerini bana çeviriyor. Odadaki büyük, konuşulmayan şey şişiyor ve genişliyor. Çoğu zaman uzakta, o kadar uzakta ki adını bile tam olarak çıkaramıyorum. Yaklaştığında her zaman hissettiğim dehşet pençelerini uzatıyor, acı verici bir uyarıyla içime batırıyor.

"Onu çok seviyorsun, ha?" İlk defa Marcus'un sesinde bir gerginlik yok. Hayal kırıklığı bile yok, sadece kabullenme var. Dehşet yerini yavaşça bana bırakıyor. "Sonunda düştüğünde sert düşen insanlardan biri olacağını hep biliyordum. Uzun zamandır bunu bekliyordum... bunu bekliyordum... uzun zamandır. Ee, siz şimdi birlikte misiniz?"

"Nereden bildin?"

Televizyona bakıyor, ekrandan gelen ışık gözlerinde titreşiyor ve ifadesini okumayı zorlaştırıyor. "İki ya da üç haftadır farklısın. Senin için bile biraz uçuk. Bana söylemeni bekliyordum."

"Söylemediğim için özür dilerim. İstedim ama ne söyleyeceğimden emin değildim. Aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum, belki de öyleyimdir. Onu saf dışı bırakmaya çalıştım ama

sadece...yapamadım. Başından beri çok geçti. Ve özür dilerim Moop. Seni hayal kırıklığına uğrattıysam çok özür dilerim."

Gözleri hâlâ yumuşak ve bir kolunu omzuma atıyor. "Sen mi? Beni hayal kırıklığına mı uğrattın?" Ona yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, o da bana kendine has, inatçı rahatlığıyla sarılıyor. "Asla."

Televizyondaki her neyse hokey değil ve bu benim için bir sürpriz çünkü kanalı değiştirdiğimi hatırlamıyorum. Belki de Marcus ben fark etmeden değiştirmiştir. İlgilenmeye çalışıyorum ama karmaşık bir teknoloji gerilim filmi gibi bir şey ve takip edecek gücüm yok.

"Bana ondan bahsetmek istiyor musun, istemiyor musun?" Marcus bir süre sonra sorar. "Anlatsam sorun olur mu? Duymak istemiyorsan anlatmak zorunda değilim."

"Senin için önemliyse tabii ki duymak isterim Jer. Önce arkadaşız, unuttun mu?" Bu, adı olmayan bir şeyi adlandırmaya ya da kabul etmeye en çok yaklaştığımız andı. Rahatsızım ve yanlış bir şey söylemekten korkuyorum ama aynı zamanda Marcus'un bunu ele alış biçimine de minnettarım. "Biz her şeyden önce ve her şeyin ötesinde arkadaşız. Burada öylece donmuş gibi oturmana neden olan her neyse benimle konuşabilirsin."

Nereden başlayacağımı bilemiyorum çünkü bir yandan coşkuluyum. Ben'le birlikteyken o kadar mutluyum ki ayaklarımı hissetmiyorum, diğer zamanlarda ise dehşet içindeyim ve gerçeklikten büyük bir kopuş yaşadığım için endişeliyim.

"Her zaman korkuyorum," diyorum sonunda. "Onunla birlikte değilsem korkuyorum çünkü gerçekten boku yedim Moop. Sen haklıydın. Her konuda. Büyük bir aptallık yapıyorum ve kesinlikle zarar göreceğim. Ben'le işler yolunda gitmezse, iyi olmayacağım. İyi olacağımı sanıyordum ama olmayacağım. Aşırı dramatik falan değilim. Ciddiyim. İyi olmayacağım. Beni terk ederse bir daha asla eskisi gibi olamam. Asla."

Başımı Marcus'un omzuna yasladım. Sağlam ve sarsılmaz bir omuz ve burada olduğu için tarifsiz bir minnettarlık duyuyorum.

"Sevdiğim sadece Ben bile değil. Onun çocuğunu da seviyorum. Luca en iyisi. Ona kötü bir şey olmasını istemiyorum. İnsanların ona kötü davranmasını istemiyorum. Ağustos'ta yeni bir okula başlayacak ve bunu yaşamak zorunda kalmasını istemiyorum. Daha altı yaşında. Keşke bunu onun için yapabilseydim, okuldan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Nerede oturup nerede duracağını bilememe deneyimini yaşamasını istemiyorum. Emin olmasını ya da korkmasını istemiyorum. Aç kalmasını istemiyorum, asla. Şu anda havadan nefret ediyorum çünkü çok sıcak olmasını istemiyorum ve kesinlikle çok soğuk olmasını istemiyorum. Kıştan çok korkuyorum. Okulda dışı düşecek diye endişeleniyorum.

onu kaybedecek. Çok üzülecek çünkü sonsuza dek düşmesini dört gözle bekliyordu."

Çok kötü saçmalıyorum, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve Marcus'un hala benimle olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Bir mucize eseri yanımda, o yüzden devam ediyorum: "Gideceği okulun Noel'de bir doğum gösterisi yapmasından ve onu çoban olarak oynatmalarından çok endişeleniyorum çünkü o, çok büyük çoban hisleri veren çocuklardan biri, anlıyor musun? Ve eğer böyle bir şey olursa, çoban değneğini ters çevirip hokey sopası olarak kullanmama ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu biliyorum. Bunun olmaması için hiçbir şans yok. Sana onun bir hokey dehası olduğunu söylemiş miydin?"

"Bir ya da iki kez bahsettin."

"Öyle, yani esasını sopa olarak kullanmaya kalkışırsa, vurmaya karar verdiği şeyi sahneden seyircilerin üzerine fırlatacak ve ortalık katliam yerine dönecek. Bugünlerde bu tür şeyler yüzünden başınızın ne tür bir belaya girdiğini bile bilmiyorum ama Luca'nın böyle bir şeye bulaşmasını istemediğimi biliyorum."

Marcus bana değil ama söylediklerime hafifçe gülüyor. "O iyi bir çocuk Jer, bir şey olmaz. Kuzenleri de aynı okula gidiyor. Ona göz kulak olurlar ve babası da Ben Stirling. Kimse ona bulaşmaz."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

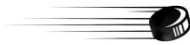
"Öyle düşünüyorum."

"Peki ya ben? Ben beni sevmezse hayatta kalabileceğimi düşünüyor musun?"

Konuşulmayan şey çok yakın, ama pençelerini geri çekmiş. Büyük ama ilk kez korkutucu değil. Nazik ve sesi eski bir dosta ait. Aileden bir arkadaşın. "O da seni sevecek Jeremiah."

"Nereden biliyorsun?"

Sevmeyebileceğine dair uzun bir nedenler listesi sıralamaya başlamak üzereydim ki Marcus sözümü kesti: "Nereden bildiğimi biliyor musun?" Cevap vermem için bana zaman tanımadı. Beni sıkıca kendine doğru çekti. "Çünkü Ben seni tanıyor ve kimsenin seni tanıyıp da sevmemesi mümkün değil."

Marcus gittiğinde biraz morarmış olsam da kendimi daha iyi hissediyorum. Konuşmadığımız şey hakkında konuşmaya en çok yaklaştığımız andı.

Ona Ben'den bahsettiğim için kendimi suçlu, rahatlamış, üzgün, minnettar ve çok daha iyi hissediyorum.

Papatya çayımı yapıyorum ve içerken mutfaktaki orta mesafeye bakıyorum. Ness'i aramayı düşünüyorum ama aramıyorum çünkü arka planda Pearl Jam'den "Black" çalıyor ve hepimiz bunun müzik olmadığını biliyoruz. Bu bir şiir. Seks hakkında bir şiir. Seksin nasıl hissettirdiği hakkında. Nasıl ses çıkardığı. Sizi nasıl hareket ettirdiği hakkında. Hem içeride hem de dışarıda.

Ben evinde bu tür müzikler çalıyor, bu yüzden şarkıyı dinleyip onu düşünmemek imkansız. Beynimin daha önce yaptığımız seksten dolayı hala doyduğunu düşündüğüm tüm bölümleri aydınlanıyor.

Şarkı bittiğinde yatmak için hazırlanıyorum. Günün olayları hala devam ettiği için uyumak pek mümkün görünmüyor ama yine de külotuma kadar soyunup kıyafetlerimi odamın köşesindeki çamaşır sepetine atıyorum.

Telefonum çaldı. Arayan Ben'di.

Evinin içini görebildiğimi sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?

Perdelerini çek.

Ekranımda onun adını görünce hissettiğim heyecan düpedüz utanç verici. Cevabımı okumaya ya da aptalca olup olmadığına karar vermeye zaman ayırmadan hemen cevap veriyorum.

Beni mi gözetliyorsun?

"Çünkü beni çıplak görmek istiyorsan, bunu ayarlayabiliriz" diye eklemeye fırsat bulamadan bir mesaj daha gönderdi.

Birazcık

Birazcık mı?

Çok, tamam mı?

Seni çok izliyorum. Duramıyorum. Denedim.

Siktir, bu konuşmaya bayılıyorum.

Bayıldım.

Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi konuşma olabilir.

Ben de senin ne yaptığını

görebiliyorum.

Açıkçası doğru değil ama şu anda o kadar mutluyum ki bu sohbetin bitmesini istemiyorum. Devam ettirmek için saçmalıklara başvurmak zorunda kalsam da umurumda değil.

Hayır, yapamazsın.

Evet, yapabilirim.

İyi. Ne yapıyorum ben?

Tam da bunun içine girdi, değil mi?

Elin pantolonunun içindeyken beni soyunurken izliyorsun.

Sapık.

Hayır, sapık değilim.

Kanıtla.

Yukarı bakıyorum, odasındaki perdeleri kartal gözüyle inceliyorum, herhangi bir yaşam belirtisi bulmaya hevesliyim. Kumaş seğiriyor. Bir dizi perde kabaca açılır ve Ben Stirling'in geniş omuzlu cephesi, camla hafifçe gizlenmiş ve yumuşak, altın rengi bir ışıkla arkadan aydınlatılmış bir pencere çerçevesinin ortasında belirir. Bir elinde telefonu vardır ve diğer elini başının üzerine kaldırmıştır. Pencere çerçevesine yaslanıp durduğum yere bakıyor.

Oof.

Bilgin olsun diye söylüyorum, Ben. Biz kitapseverler bir tür şey var eski kapı/pencere çerçevesi eğimi için.

Bunu gerçekten idareli kullanmalısınız.

Bu doğru mu?

Başını eğiyor ve gülümsüyor, yüzü ekranın ışığıyla hafifçe aydınlanıyor ve lanet olsun, o kadar ateşli ki dayanamıyorum.

Merak beni benden alıyor.

Size bir soru sorabilir miyim?

Tabii ki sorabilirsin.

Parmaklarınla o şeyi nasıl yapacağını nereden biliyorsun?

Ben yine gülümsüyor.

O Şey hoşuna gitti mi?

O kadar sert boŐalmıŐtımdı ki on parmağım birden
 atlamıŐtı.

Sadece ayak parmakların mı?

Özür dilerim bebeğim. Hala öğreniyorum, ama daha iyi olacağım. Söz veriyorum.

Görürsünüz. Bir dahaki sefere, ayak parmaklarını ve parmaklarınız çatlar.

Ondan sonra da ayak parmaklarınız, el parmaklarınız ve omurganızdaki her kemik kırılacak.

Bu çok güçlü bir imge, işte bu. Dengemi o kadar bozuyor ki elimi uzatıp kitap raflarımdan birine dayanmak zorunda kalıyorum.

Soruma cevap vermedin.

Google'da arattım, tamam.

Ne dedin?

Buna inanamıyorum.

Prostatı internette bulabildiğimize inanmamı mı istiyorsunuz ciddi?

Google'ı özel bir prostat bulmak için kullanamazken

Örtü şirketi mi?

Bak, sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Sanırım çok motive olmuştum.

Ekranıma aptal gibi sırtıyorum ve bu da yetmeyince telefonumu iki elimle kavrayıp kalbime bastırıyorum. Ben'in bana gülmesini bekliyorum. Onun yerinde olsam gülerdim. Bu çok acınası.

O gülmüyor. Hem de hiç. Azıcık bile. Onun yerine elini önündeki camın üzerine koyuyor ve parmak uçlarını camın üzerinde hafifçe gezdiriyor. İlk başta el salladığını sanıyorum ama sallamıyor. Benim bulunduğum cama dokunuyor, durduğum yeri işaretliyor.

Penceresinde gördüğü halime dokunuyor.

Sallanıyorum ve kitaplığa biraz daha sıkı tutunuyorum. Başka tarafa bakamıyorum ve başka bir mesaj da gönderemiyorum çünkü artık nasıl yazacağımı ya da düşüneceğimi bilmiyorum.

Birkaç dakika sonra bir mesaj daha gönderiyor.

Yoruldun mu? Büyük bir gündü.

Bu kelimeyi görür görmez anlıyorum ki, evet, Tanrım evet, yorgunum. Tamamen bitkinim. İliklerime kadar yoruldum. Ben'le bir şeyler olmasını beklemekten ve umut etmekten yoruldum, onun için deli olmaktan yoruldum, kalbim aylardır çift zamanlı atıyor ve onun aynı şekilde hissetmemesinden korkmaktan yoruldum.

Çok yorgunum ve keşke beynimi birkaç saatliğine kapatabilsem ve güzel bir uyku çekebilsem.

Evet, bittim.

Neden yatağa girmiyorsun, bebeğim?

Perdelerini açık bırakırsan, uyuyana kadar sana göz kulak olurum.

Jeremiah Blake

Ölü gibi uyudum.

Ben beni izlerken uyuyabileceğimi düşünmemiştim. Kendimi garip ve aşırı farkında hissedeceğimi düşünmüştüm ama öyle olmadı. Başımı yastığa koyduğumda ılık gibi sönmüştüm.

O zamandan beri her gece beni izliyor. Ya öyle ya da Luca yattıktan sonra mesaj atıp beni davet ediyor, ben de gizlice evine girip geceyi onun yatağında geçiriyorum. Alarmı beşe kuruyorum ve kimse uyanmadan kaçıyorum.

Eğlenceli oluyor.

Her sabah, güneş doğup herkes duşunu aldıktan sonra Ben için kahve hazırlayıp salıncaktaki yerime dönüyorum. Ben, beni birkaç saat önce görmüş olmasına rağmen nasıl uyuduğumu ve nasıl olduğumu sorarak büyük bir olay yaratıyor ve size söyleyeyim, bu boku yiyorum.

Bir süre önce, onun yanında olmadığım hissettiğim korkuyla savaşmak için tek yapmam gerekenin her zaman onunla birlikte olmak olduğu aklıma geldi ve o zamandan beri neredeyse uyanık olduğumuz her anı birlikte geçirmek gibi kolay bir rutine girdik.

Bugün işleri biraz değiştiriyoruz. Yolun karşısındaki Robbie ve Ant bizi bu akşam barbekü yapmaya davet ettiler. Ben gitme konusunda ayak sürüyordu, "Ah, insanlar" gibi şeyler söylüyordu, ancak Robbie çok ince bir şekilde Luddy adında birinin orada olacağından bahsetti ve Ben hemen fikrini değiştirdi.

"Hazır mısın?" Evine vardığımda Ben bana elini uzattı. Parmaklarımızı birleştiriyor ve bana bir öpücük vermek için eğilirken hafifçe sıkıyor. Hızlı bir öpücük. Sadece küçük bir öpücük. Dudaklar dilsiz çünkü tarih bize dilli öpücüklerin sadece ve sadece tek bir şeye yol açtığını öğretti ve o şey de benim azarlanmam.

"Yani, oradaki herkes hokey oyuncusu mu olacak?" diye sordum.

Bir hokey hayranı olarak çok yol kat ettim ama oyuncuların çoğu birbirine benziyor. Yüzlerini incelemeye ve isimlerini hatırlamaya çalıştım ama sorun şu ki görebildiğim tek şey Ben, bu da sıkıcı bilgileri aklımda tutmamı zorlaştırıyor.

"Hayır, Robbie ailesinin ve kız kardeşi Beth'in de orada olacağını söyledi. Sanırım beş ya da altı Viper olacak ama tüm takım değil. Çoğu eşlerini ve kız arkadaşlarını getirecek, yani konuşabileceğin bir sürü hokeyci olmayan insan olacak."

"Hokeyci olmayan insanlarla konuşmama gerek yok, Ben. Söylediğim bu değil. Bu oyunun büyük bir hayranı olduğumu herkesten çok senin bilmen gerekir. Oyuncularla kolayca konuşabilirim. Hatta oradaki her oyuncunun yanına gidip en büyük hayranları olduğumu söyleyeceğim. Profesyonel sporcular bu tür şeylere bayılır."

Eli bir anda saçlarımda, saçlarımı kısıyor ve ona bakmamı sağlayacak kadar sert bir şekilde çekiyor. "Sakin buna cüret etme sevgilim, yoksa kendimi bu küçük kıcı işaretlemekle ilgili sorunlarımı çözmeye zorlarım ve eve gittiğimizde seni yakarım."

İri bir el sırtımdan aşağıya, bel kemerimi geçip kot kaplı yanağımı kavıyor ve hafifçe yoğurmadan önce ağırlığını test ediyor.

Saçımdaki el serbest kalıyor ve vücudumda aşağı doğru ilerleyerek diğer yanağımı buluyor ve ona da aynı muameleyi yapıyor. Her şey yavaşlıyor ve gerçeklik geri çekiliyor ve ben farkına bile varmadan var olan tek şey Ben ve ben oluyoruz.

Ben usulca iç çekip alnını benimkine yaslıyor ve kıcıma şaplak atmak yerine hafifçe okşamaya başlıyor.

"Kahretsin," diye kıkırdıyor ve başını kendine doğru sallıyor. "Bunu yapamam." Her iki eli de uyum içinde çalışıyor, popomu gözlerimin kapanmasına neden olan büyük, yavaş daireler çizerek süpürüyor. "Bu çok tatlı."

Beni tekrar öpüyor. Düzgünce. Hızlı bir dil hareketiyle beni ateşe veriyor. Ağzımı açıyorum ve ne isterse almasına izin veriyorum. İsteddiği şey, tadı her şey gibi olan sert, talepkâr bir öpücük. Güzel olan her şey. İstedğim her şey.

Dizlerimi dövüyor.

"Gitmemiz gerektiğine emin misin, Ben? Mazeretimizi bildirebilir ya da bir mesaj gönderebiliriz ya da..."

"Siktir," diye inliyor. "Hayır. Gitmeliyiz. Luddy'nin o orada olduğu için gelmediğimi düşünmesine izin veremem." Beni bir kez daha öpüyor, başını eğip dilini ağzımın içine sokuyor ve kıcımın yanaklarını sıkıca kavrayıp biraz aralıyor. Küçük bir miktar. Bir dahaki sefere baş başa kaldığımızda bana ne yapacağına dair kristal berraklığında bir fikir vermeye yetecek kadar. Ayak parmaklarımda hissediyorum. Ve parmaklarımda. Ve omurgamda. "Çok uzun kalmayacağız, tamam mı? Söz veriyorum."

Robbie ve Ant'ın evi güzel. Dışarıdan bakıldığında biraz kaba saba. Ön bahçe aşırı büyümüş ve ciddi bir budamaya ihtiyacı var ama içi çok güzel.

Robbie bizi içeri davet ederken Ben, "Vay canına," diyor. "Tüm bunları sevdim." Art deco bir lamba ve arkasındaki duvarda kemerli bir ayna bulunan çok şık bir giriş masasını işaret ediyor. "Evimde böyle şeylere daha çok ihtiyacımız var, sence de öyle değil mi?" diyor bana.

Robbie memnun görünüyor. "Mobilya ya da dekorasyon konusunda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Harika bir tasarımcı tanıyorum. Alessia en iyisidir. Ciddiyim, sana bir şeyler ayarlar."

Robbie ve Ben oturma odasına doğru ilerlerken Ant eğilip ağzının kenarından benimle konuşuyor. "Sana bir tavsiye, dostum. Yanında sen olmadığın sürece o adamın Alessia'nın yanına yaklaşmasına izin verme."

Bu konuda son derece sert görünüyordu, ben de "Teşekkürler. Yapmayacağım." Ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen.

Ben Stirling

MCGUIRE'S'in havası süper rahat. Büyük boy kanepelere yayılmış insanlar ve ayaklarını koltukların üzerine koymuş kıvrılmış insanlar var. Uzanma şekilleri bana buraya ilk kez gelmedikleri izlenimini veriyor. Bir grup çocuk mutfağa gidip geliyor, atıştırmalıkları ağızlarına tıkıştırıyor ve gürültü yapıyorlar.

Luca'nın bizimle olmamasına üzülüyorum. Burayı çok severdi.

Yine de Amy'lere gitmeye kararlıydı, çünkü Ellen da yatıya kalacaktı ve Cam, Luca'nın kıpır kıpır dişi üzerinde ip parçası-kapı çarpma tekniğini deneyeceğine söz veriyordu.

Luca birkaç gündür benden bunu yapmamı istiyor ama işin mekaniğini düşündüğünüzde oldukça barbarca ve benim içimde böyle bir şey yapmak yok. Bu kadar titiz olmam onu kızdırıyor.

Jeremiah ve ben odada dolaşiyor, tanıdığım insanlarla selamlaşıyor ve yeni insanlarla tanışıyoruz. Onu oyuncularla tanıştırdığımda yüzü bir resim gibi oluyor. Ağzının kenarları biraz gerginleşiyor ve bunun, "En büyük hayranınızım" deme dürtüsüyle savaştığı anlamına geldiğini biliyorum.

Bu beni güldürüyor ve dolaylı yoldan Luca'nın hafta sonu burada olmamasına sevinmemi sağlıyor.

Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Uzun süre kalmayacağız. Koridordaki öpücük bunu kesinleştirdi... Ve eve döndüğümüzde yapmayı planladığım şey için kesinlikle eve ihtiyacımız olacak.

Luddy'nin odanın çevresinde, bir kenarda durup olan biteni izlediğini görüyorum. Her zamanki gibi biraz uzak, biraz ilgisiz görünüyor.

"Burada iyi misin, hayatım?" Robbie'nin kız kardeşi Beth ve Vipers'ın defans oyuncusu Bodie Thoms ile canlı bir sohbete dalmış olan Jeremiah'ya fısıldıyorum. Zavallı yaşlı Thoms'un yüzünde donuk bir ifade var ve gözlerini Beth'ten ayıramıyor gibi görünüyor. Jeremiah başını sallıyor ve yanaklarını hafifçe pembeleştiren bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bir saniye içinde döneceğim."

"Luddy," diyorum, ona doğru yürüyorum ve istemeye istemeye biramı kaldırıyorum.

"Stirling," diyor, şişesini benimkiyle tokuşturarak. "Nasıl gidiyor ihtiyar?"

"İhtiyar mı?" Luddy'den bir yaştan daha az büyüğüm ve o bu konuda ne derse desin, benim istatistiklerim her zaman ondan daha iyiydi. Yani, tamam, Liz'le tanıştığım birkaç yıl vardı ve Luca doğduğunda da birkaç yıl daha vardı.

neredeyse on dört yıla yayılan profesyonel bir kariyerde? Hiçbir şey, işte bu. "Ben iyiyim, göt herif. Ya sen?"

Kuru bir kahkaha atıyor ve birasını yudumluyor. "Ben yaşlıyım," diyor. "İşte ben böyleyim, yaşlı. Dizlerim mahvoldu. Sol dirseğim mahvoldu. Sağ omzum da iyi değil." Decker ve McGuire'ı işaret ediyor. "Oradaki rüya takım beni öldürüyor, dostum. Sana söylüyorum, beni öldürüyorlar."

Bu itirafı beni güldürüyor ve karşımda duran adama karşı eski, alışılmadık bir sevgiyle dolmama neden oluyor. "Gelecek yıl emekli olacağınla ilgili bir makale gördüm. Sence bir sezonun daha var mı?"

Kaşlarını kaldırıyor ve dudaklarının arasından bir hava üflüyor. "Evet, var, ama sadece biraz. Eğer başarısam, kıl payı başarmış olacağım."

"Başaracaksın," diye onu temin ediyorum. "NHL'deki en iyi ikinci pivot mu? Hadi ama, nasıl yapamazsın?"

"Tanrım, Stirling, en iyi ikinci pivot mu?" Bir kahkaha attı. "Hiç değişmiyorsun, bunu biliyor musun?" Sesi titriyor ve dalgalanıyor çünkü ikimiz de biliyoruz ki bu uzun bir süre için doğru olsa da artık doğru değil. Hayatımdaki pek çok şey değişti. Büyük şeyler. Dönüyor, yüzüme bakmak yerine yanıma yerleşiyor ve çocuklarından birine uslu durması için sesleniyor. Bana tekrar baktığında, "Oyun sensiz aynı değil, dostum. Benim için parlaklığını kaybetti. Artık sıkıcı. Seni yenmeden istatistiklerim sadece rakamlardan ibaret." Kollarını kavuşturuyor ve içkisini kolunun kıvrımına dayıyor. "Bir yanım geçen sezonun sonunda patenlerimi asmam gerektiğini düşünüyor ama bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Her zaman bir tane daha kovalarsınız. Playofflarda bir şans daha, bok gibi bir sezon daha, bir tane daha..."

"Bir iyi oyun daha," diye bitiriyorum onun için. Derin bir iç çekiyorum, o kadar derin ki birbirimize karşı yarıştığımız yılların artık bir önemi yokmuş gibi geliyor. "Bu asla değişmez."

"Gidiş şeklinden nefret ediyordum, Ben. Bu bölüm senin için böyle bittiği için üzgünüm. Açıkçası en çok sen ve Luca kaybettiniz ama geri kalanımız... Sen ligden ayrıldığında hepimiz bir şeyler kaybettik."

"Teşekkürler," diyorum huysuzca.

"Duyduğuma göre şimdi bir minikler takımına koçluk yapıyormuşsun, doğru mu?"

"Hayır, hayır, koçluk yapmıyorum. Sadece Luca'nın oynadığı günlerde birkaç saat erken piste inip diski biraz karıştırıyorum."

"Hmm," diyor. "Ben öyle duymadım. Seninle buzda vakit geçirmek için bir mil uzunluğunda bir bekleme listesi olduğunu duydum. Duyduğuma göre aileler çocuklarını

Seninle bir seans için eyalet dışına çıktım. Duyduğuma göre öyle bir heyecan yaratıyormuşsun ki birkaç profesyonel koçluk takımı seninle ilgilenmeye başlamış."

Ona el salladım. "Profesyonel koçluk takımları mı? Hayır, istediğim bu değil." "Ne istiyorsun o zaman?"

"Ben de senin istediğin şeyi istiyorum, Luddy. Hepimizin istediği şeyi."

Bir süre birbirimize baktık ve sonra hep bir ağızdan "Bir iyi oyun daha" dedik.

Ben Stirling

JEREMIAH'IN EVİ bir renk uyumsuzluğu. Koyu gölgeler, karamsar tonlar. Ona sürekli ışık ayarlarını sormak istiyorum ama onun yanındayken dikkatim o kadar dağılıyor ki söylemeyi unutuyorum. Bu gece mutfak yeşil, oturma odası mavi ve yatak odası mor-pembe renkte parlıyor. Güzel ve çekici görünüyor, bir davet gibi. Bir çağrı. Varlığım için bir istek.

Jeremiah görüş alanının dışında, banyo kapısı kapalı. Benim için hazırlanıyor ve bu gece beklemek kolay değil. Barbeküden fark edilmeden ayrılmak düşündüğümünden daha zor oldu ve sonuç olarak Jeremiah'yı o kadar çok ve o kadar uzun zamandır istiyorum ki, istemediğim bir zamanı hatırlayamıyorum.

Ekranımı tekrar kontrol ediyorum, bir mesajın o kadar yoğun bir şekilde ortaya çıkmasını istiyorum ki, gerçekten gerçekleştiğinde neredeyse şok içinde telefonumu düşürüyorum.

Duşa giriyorum. Beş dakika içinde orada ol.

İzleyebilir
miyim?

Gölme emojisıyla cevap veriyor.

Ben ciddiğim.

Seni izlemek istiyorum.

Seni oyuncağıyla oynarken görmek
istiyorum.

Oh

Tamam.

Mesajı selamlama emojiysiyle noktılıyor ve size şunu söyleyeyim, bu küçük şey beni tam adımla seslendiğinde olduğu gibi etkilemeye başlıyor.

Penceredeki görevimi bırakıp tüm hızımla merdivenlerden iniyor ve ön kapıdan çıkıyorum.

Jeremiah'nın evine giden yol karanlık ama ay yolumu aydınlatıyor. Oturma odasına açılan cam kapıyı kaydırarak açtığımda ürkütücü bir sessizlik var, hiçbir hareket ya da yaşam belirtisi yok. Televizyon kapalı ve müzik de çalmıyor. Sokak gürültüsü yok, elektrik uğultusu yok, sadece akan suyun belli belirsiz sesi var.

Bir kitap ormanının içinden geçip sehpa ve kanepenin yanından geçerken nabzım hızlanıyor. Kendimi davetsiz bir misafir gibi hissediyorum, yatak odamın penceresinden saatlerce izlediğimden çok farklı hissettiren bir alana izinsiz giriyorum.

Odası karanlık, hala sessiz, ancak suyun sesi belirgin bir şekilde daha yüksek. Banyo kapısı hâlâ kapalı. Amerikan meşesinin pürüzsüz genişliği beni istediğim şeyden ayırıyor. Kolu test ediyorum, ses çıkarmaması için kademeli olarak aşağı doğru bastırıyorum.

En ufak bir gıcırta bile çıkarmıyor.

Sağımda bir makyaj masası ve tam önümde çerçevesiz camdan bir duş kabini var. Geniş beyaz fayanslar kalın bir buhar bulutuyla yumuşatılmış. Jeremiah önümde çıırılçıplak duruyor, kas ve deriden oluşan bir görüntü. Suyun yüzüne akmasını engellemek için başını hafifçe arkaya eğmiş. Saçları geriye taranmış, parlak ve koyu renk. Kirpikleri ıslak damlıyor. Beni gördüğünde omuzları hafifçe kalkıyor ve tam olarak tanımlayamadığım bir gülümseme hızla tüm yüzünü etkisi altına alıyor.

Utangaç mı yoksa
gergin mi? Belki ikisi
de.

"Göster bana," diyorum.

Yan tarafa doğru hareket ediyor, gövdesini kıvrıyor, böylece arkasına monte edilmiş oyuncağı net bir şekilde görebiliyorum. Duvardan fırlayan mor bir fallus. Zihnimde sayamayacağım kadar çok kez gördüğüm parlak bir uzantı. En son gördüğüm yerde duruyor. Kabinin ortasında, geçen seferkiyle aynı yükseklikte, hatta belki aynı döşemede.

Uyandırdığı tahrik kurşun gibi. Güçlü ve ağır. Görmezden gelinmesi imkânsız, derin, sert bir çekiş.

"Göster bana," diyorum tekrar. İlk seferinde bu bir emirdi. Bu sefer bir yalvarış. "Bana her şeyi göster bebeğim. Görmek istiyorum. O aletle *tam olarak* ne yaptığını göster bana."

Boynundaki kaslar geriliyor ve yanakları derinden renkleniyor. Ağzının köşeleri yukarı kalkıyor.

Utangaç değil.

Gergin değil.

Heyecanlı.

Ve azgın.

Şampuan ve vücut yıkama suyunun arkasına sakladığı kayganlaştırıcı şişesine uzanıyor ve sanki izin ister gibi gözlerini kırpıştırarak bana uzatıyor. Ben de verdim.

Kapağını açıyor ve eline bir topak berrak sıvı döküyor. Önce oyuncacı dikkatlice ve iyice kaplıyor, elini yukarı aşağı kaydırıyor ve avucunu ucunun üzerinde döndürüyor. İşi bittiğinde eli arkada kayboluyor.

"Uh-uh," diyorum. "Görmek istiyorum, hatırladın mı? Her şeyi görmek istiyorum."

Ne istediğimi biliyor ve aleti bundan hoşlanıyor. Buraya geldiğimde şişmişti, normalden daha kalındı ama sadece yarı ereksiyon halindeydi. Şimdi tamamen kalkmış durumda. Taşakları aşağı sarkıyor ama siki bacaklarının arasında zorlanıyor.

Tanrım, görünüşünü sevdim.

Kas yapısının böyle olması artık sürpriz değil. Kıyafetlerini çıkardığında çizgiler ve çukurlar görmeyi bekliyorum. Cüssesinin her gramını bekliyorum. Vücudunun her santimini biliyorum çünkü ona taparak çok zaman geçirdim. Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Tadının nasıl olduğunu. Sesinin nasıl olduğunu. Vücudunun içinde nasıl hissettirdiğini.

Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor. Vücudunun üst kısmı kıvrılıyor, sırtının alt kısmında küçük çizgiler oluşuyor. İki ince gamzesi görünüyor. Yanakları sıcak sudan pembeleşmiş. Yüzündeki yanaklar gibi kızarıyor.

Bu beni o kadar tahrik ediyor ki, burada durup pasif bir şekilde kendini becermesini izleyecek gücüm var mı bilmiyorum. Ama istiyorum. Tanrı biliyor ki istiyorum. Bu anıyı gelecek kuşaklar için istiyorum. Gelecek için. Sonsuza kadar. O silikon aleti sürerken ve mastürbasyon yaparken onu izlemek istiyorum. Onun paramparça olduğunu ve her tarafına sıçradığını görmek istiyorum. Tamamen ona odaklanmak istiyorum. Bir kez olsun ellerimi ve ağzımı kendime saklamak ve kıyafetlerimi çıkarmak istiyorum. Tek yapmak istediğim izlemek ve öğrenmek.

Eli aşağı iniyor. Su omuzlarına vuruyor ve sıçrıyor. İki parmağı yuvarlak yanaklarının arasından kayarak deliğini kaplıyor. Deliğini bir, iki, üç kez daha fazla okşuyor.

Kasıklarımından sıcaklık yükseliyor ve göğsüme, boynuma, yüzüme yayılıyor.

Parmakları oldukları yerde güzel görünüyor. Biraz yersiz ama mükemmel. Kendine dokunuşunu seviyorum. Ürkek ama emin. İzlediğim için tereddütlü ama vücudunun bu kısmının her kıvrımına ve eğimine yakından aşına.

"Biraz daha." Bu benim sesim, ama alçak. Parçalara ayrılmış ve kabaca tekrar dikilmiş.

Ne istediğimi anlıyor ve elleri gözden kaybolurken kürek kemikleri çalışıyor. Geri döndüklerinde üç parmağı avucuna doğru kıvrılmış ve ikisinden kayganlaştırıcı damlıyor. Ona yaklaşmak için boşuna çabalarken ellerimi soğuk ve inatçı cama bastırıyorum.

İşaretçisinin ucu vücudunun içine girdiğinde dudaklarım aralanıyor. İlk boğumun yutulmasını nefesimi tutarak izliyorum. İkincisini de.

Odada bir tıslama duyuyorum. Neredeyse su akıyormuş gibi bir ses, ama daha alçak. Daha derinden.

Benden geliyor.

Jeremiah'nın sırtı kavisli, iki parmağı içeri girmeden önce deliği bana göz kırıyor. Ellerim camdan yukarı kayıyor, kollarım kalkana kadar durmuyor, Parmakları camın küt kenarına takılmış, bir çıkıntıya tutunmuş bir adam gibi tutunuyor. Cam kalın. Güçlendirilmiş. Belki yarım santim kum, soda külü ve kireçtaşı birlikte eritilmiş ve yavaşça soğutulmuş. Benimle alay eden ve bana eziyet eden katı, şeffaf bir tabaka.

Jeremiah doğruldu ve arkasını tekrar oyunağa dönecek şekilde döndü. Gözleri her zamanki gibi benim üzerimde ve bu içimi sıcaklıkla dolduruyor. Yüzüme yayılan türden değil. Göğsümde nefes alamayacak kadar genişleyen türden.

Ayak parmaklarının üzerine kalkıyor, bir eli duvarda, ağırlığı ayak toplarına kayıyor. Gözleri hareketsiz ve odaklanmamış. Gözbebekleri inanılmaz derecede büyüyor.

Sonra kendini aşağı bırakır.

Jeremiah Blake

Vücudumun hiç bu kadar farkında olmamıştım. Nerede başladığının ve nerede bittiğimin. Her şeyi Ben'in nerede olduğuyla bağlantılı olarak hissediyorum. Aramızdaki boşluk bir sızı. Cam buz gibi bir abluka.

Volta atıyor. İçinde bulunduğum kabinin çevresini takip eden yavaş, durgun hareketler. Bir adım sola, bir köşeye, iki adım sağa.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Hareket ederken eli camda geziniyor, arada bir durup agresif bir şekilde siliyor. Camdaki sis benimle içeride olsa da, onunla dışarıda olmasa da buharı temizleme çabası.

Hapsedilmiş bir hayvan gibi davranıyor olsa da kafeste olan benim. Porselen karolar ve büyük cam bölmelerle çevrili. Kapı kilitli değil ama yine de kapana kısılmış durumdayım.

"Sür ve okşa bebeğim," diyor.

Beynim komut vermeye vakit bulamadan kalçalarım itaatkâr bir şekilde geriye doğru savruluyor. Oyuncak kaygan ve pürüzsüz bir şekilde içime girip çıkıyor. Alışık olduğumdan daha soğuk. Daha da dar.

Yumruğum sikimi yutarken zevkle inliyorum ve bana söylediği gibi okşamaya başlıyorum.

Ben'in bakışlarını tenimde kızgın yağ gibi hissediyorum. Kalın ve çökmüş. Aşırı derecede kendini beğenmiş. Gözlerinin üzerimde olmasını seviyorum. Dikkatinin sadece ve tamamen bana odaklanmasını seviyorum. Bu bir uyuşturucu ve ben bağımlıyım.

Bedenimi ahlaksızca hareket ettiriyorum. Çılgınca. Daha önce hiç olmadığı kadar şehvetle. Oyuncak beni hayal kırıklığına uğrattıyor, şehvetimi damla damla besliyor ama onu doyurmaya yetmiyor. Benim yerime vuruyor ama Ben'in vurduğu gibi değil. Benim elim de iyi hissettiriyor ama Ben'in eli gibi hissettirmiyor. Ya da Ben'in ağzı gibi.

Ben bardağa tekrar vuruyor. Buharda hiçbir fark yaratmayan büyük, hantal bir vuruş. Hayal kırıklığı içinde uluyor. Hayır, ulumuyor, hırlıyor.

Bu doğru. Ben, benim güzel, ünlü eski hokey oyuncusu komşum, onaylanmış seks tanrısı ve tanıdığım en tatlı adam, hırlıyor. Bana karşı. Benim yüzümden.

Elleri bardağın kenarında kenetlenmiş, tıkırdatıyor. Dişleri de sıkılı. Gözbebekleri patlamış ve siyahında daha önce hiç görmediğim bir vahşilik var. Kıyafetlerini yırtmaya başlarken gözünü bile kırpmıyor,

gömleğini yırtıp açıyor ve o sesi tekrar tekrar çıkarıyordu. Alçak bir homurtu. Bütün odayı titreten gırtlaktan gelen bir hırıltı.

Ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeleyerek çıkarıyor ve duşun kapısını açarken kot pantolonunu aşağı itiyor. Ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor çünkü bu tamamen karakter dışı, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Ben Stirling kontrolden çıktı.

İçeri girdiğinde duşun kapısı gıcırdayarak kapandı. Kot pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, her saniye daha da ıslanıyor. Bir elini musluğa vurarak sağanağı kesiyor ve bana doğru uzanıyor. Eli boynumun arkasına dolanıyor ve beni daha önce hiç olmadığı kadar sıkı bir şekilde aşağıya doğru yönlendiriyor. İteklediğinde ağzımı açacak vaktim bile olmamıştı. Sertçe. Ağzımı derinlemesine ve tamamen dolduruyor.

Tuz dilimin üzerinde patladığı anda, Ben'le birlikte oradaydım. Gitti.

Uzaklara.

Dünyanın içinde kayboldum.

Gırtlığımı o kadar derinlemesine sikiyor ki her itişte geriye doğru savruluyorum, oyuncak tarafından o kadar derine saplanıyorum ki kıkırtımlarım açılarak buz gibi duvar karolarına çarpıyor. Zevk her açıdan saldırıyor ve gerçekten her açıdan demek istiyorum. O kadar doluyum ki nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Tek yapabildiğim doluluğa teslim olmak. Aşırılığa. Boğazımdaki bir sikiş acımasızca sürükleniş ve kıkırtıya vuran bir başkası.

Ben gevezelik ediyor, "Bunu düşündüm... bunu düşündüğümü bilmeden önce.

İstedim... Bilmeden önce istedim... İstedim. Seni istedim. Seni istedim. Seni *istedim*. Tanrım, Jeremiah. Seni çok istiyorum." Başımın arkasındaki el serbest

kalıyor ve nefes nefese kalıyorum. Neye benzediğimi bilmek için makyaj aynasına bakmama gerek yok. Mahvolmuş. Sikildim. Hayatımın bir santimine kadar mahvolmuş ve sikilmiş ve bundan o kadar mutluyum ki yüzümdeki sarhoş gülümsemeyi silemiyorum

Çünkü ben ne kadar kötü görünüyorsam, güzel Ben daha da kötü görünüyor.

"Arkanı dön ve benim için eğil, sevgilim. Sırtını eğ ve gevşeyebildiğin kadar gevşe, bebeğim. Acele et, bekleyemem-"

Tek ve sert bir hamleyle içime girerken omurgamdan yukarı fırlayan bir iniltiyle kendini kesiyor. Zevk sinir yollarını yeniden yazıyor. Kemikler kırılır ve kendilerini tekrar birleştirirler. Hareketleri sarsıntılı ve

neredeyse her zamanki gibi koordineli. Önemli değil. Aslında, bu sadece daha sıcak yapıyor.

Ona daha yakın olabilmem için beni dik tutuyor ve hızını iki katına çıkarıyor. Arkamda nefes nefese kaldı. Kalçalarımı pençeliyor ve boynumu ısırıyor. Buna bayılıyorum. Bunun için yaşıyorum. Eğer bu şekilde öleceksem hayatı binlerce kez yaşarım.

Zevk etrafımda dönüyor, bacaklarımın etrafını sarıyor ve uyluklarımdan yukarı doğru kıvrılıyor. Ben söyleseydi kendime dokunurdum ama söylemedi, o yüzden dokunmuyorum. Duygular da etrafımda dönüyor. İçimde. Göğsümde, zihnimde, boğazımda. Kabardıkça kabarıyor, ta ki o kadar büyüyene kadar... İçimde tutmak için elimi sertçe ağzıma kapatmak zorunda kalıyorum.

Kelimeler.

Hisler.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Bunu söylemekten korktuğumdan değil. O kadar derinden hissediyorum ki, kelimeleri söylerken kendimi duymak istiyorum. Ben'in karşılık vermeyeceğinden korktuğumdan da değil. Söyleyeceğinden eminim çünkü o kadar sevimli ki muhtemelen söylemediği için kendini kötü hissedecektir. Bunu söylerse ya da söylediğinde, bunu kastettiğini bilmek istiyorum. Varlığımın her zerresiyle yalnız olmadığımı bilmek istiyorum. O da benim hissettiklerimi hissediyor.

İçimde tutmam gereken çok şey var, özellikle de düşüncelerim yavaş yavaş ortaya çıkarken. Neyse ki, Ben'in büyük, sıcak eli aletimin etrafını sarıyor ve zihnimi temizliyor.

Vücudumdaki her eklem aynı anda çatlıyor.

Yataktayız. Benim yatağında. Yatak örtümün üstünde çıılçıplak uzanmışız. Anladığım kadarıyla Ben beni buraya taşımış çünkü belden aşağım uyuşmuş durumda ve buraya kendi başıma gelemeyeceğime eminim. Başımı onun göğsüne koymuşum ve o saçmalıyor. Sesi farklı geliyor, göğüs kafesinin içinden bana doğru geliyor. Uzak ama aynı zamanda yakın. Derin ve odunsu, neredeyse.

"...Şu kitlerden bir tane alacağım. Hani şu aletin kalıbını çıkarmak için kullandığın kitlerden?"

Bu benim dikkatimi çekti. Gözlerimi kocaman açtım ve Ben'e diktim. "Ne kalıbı bunlar şimdi?"

"Alet kalıpları," diyor şaka mı yapıyor yoksa tamamen ciddi mi olduğunu anlamadığım bir şekilde. "Aletimin kalıbını yapacağım." Kıcımlı hafifçe okşuyor, böylece kiminle konuştuğu konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmıyorum. "Ve sen de bana yardım edeceksin. Acele etmeyeceğiz ve tam kıvamında yapacağız. Her çıkıntının, her damarın mükemmel olmasını istiyorum. Gerçeğinin aynısı."

"Sonra ne olacak?" diye sordum.

"Ve sonra, onu bir yapay penis haline getireceğiz ve duvarınıza monte edeceğiz. Ve seni yine böyle sikeceğim. Her iki delikten de. Her iki ucundan. Sadece bir dahaki sefere, iki sikim birden seni dolduracak."

Gülüyorum ve güçsüzce inliyorum, endorfinle mi kafam güzel yoksa bu gerçekten iyi bir fikir mi anlayamıyorum.

"Tamam, bunu yapabiliriz. Yalnız bir şey var, ten rengi olamaz. Gerçeğe yakın dildolarla başa çıkamam."

"Nasıl olur?"

"Bilmiyorum... Onlara karşı içgüdüsel bir tepki veriyorum. Gerçekçi penis oyuncakları gördüğümde yaşadığım o çirkin şok-panik, *o oh-hayır-orada-korkunç-korkunç-kaza* hissini bilirsiniz."

Ben kahkahayı patlattı. "İyi. Sıcak pembe kulağa nasıl geliyor?" "Kulağa mükemmel geliyor."

Ben'in telefonu çalıyor ve onu yerdeki giysi yığınınından almak için banyoya doğru ilerlerken mırıldanıyor, "Bu da kim olabilir...? Kahretsin... Selam, Ames. Her şey yolunda mı?"

Bir anda ayağa kalktım. "Luca mı?" Tıslıyorum. "O iyi mi? Bir sorun mu var? Yaralandı mı? Üşüyor mu?"

"O iyi," diyor Ben, elini hoparlörün üzerinde tutarak. "Sonunda dişi düştü ve kendi yatağında olmadığı takdirde diş perisinin onu bulup bulamayacağı konusunda bazı endişeleri var."

"Dişini mi kaybetti? Çok mutlu olmalı." Ben'in omzuna vuruyorum. "Ben, Ben, Amy'ye dişi büyük bir zarfa koyup mühürlemesini söyle. Ciddiyim, ona hemen söyle, bu çok önemli. Bu çok küçük bir diş. Aksi takdirde kaybedebilir."

"Anladın mı, Ames? Mühürlü zarf mı?" Hattın diğer ucundan duyulamayan birkaç cızırtı duyulur ve Ben telefonu kapattığında, "O ilgileniyor," der.

Amy geldiğinde, Ben ve ben sokakta onu bekliyorduk. Saçlarımız hala ıslaktı ama giyinmiştik. En azından bir şekilde giyinmişiz. Uyku pantolonu ve dışarı çıkma tişörtü giyiyorum çünkü

Ben'in üzerinde kendi gömleği, açıkta asılı duruyor ve benim ortumdan bir çift var ki üzerinde o kadar küçük ki kini zar zor örtüyor.

Sürtük gibi göründüklerini söylemek iğrenç, iğrenç bir hafifletme olur.

Amy ve çocuklar arabadan indiklerinde yanlarında kumral saçları solmu, yalı bir kadın vardı.

"Bu Jeremiah, anne," diyor Amy.

Ben'in kayınvalidesi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözleri benden Ben'e, oradan da Amy'ye kayıyor ve ona küçük, bilmi bir gülümseme veriyor.

"Seninle tanışmak ne güzel Jeremiah," diyor. "Ben sürekli senden bahsediyor."

Çok fazla kalmıyorlar çünkü geç oldu ve Amy çocuklarını yatırmak istiyor. Ayrılmadan nce Ben'e sarılıyor ve dudaklarının Ben'in kulağına yaklaştığını görüyorum. Anlayabildiğim kadarıyla, "Bunu senin için seviyorum, Ben" gibi bir şey söylüyor.

Onlar ayrılırken Luca heyecandan olduğu yerde dans ediyor, Cam'le diini yerinden oynatmak için neler yaptıklarını durmadan anlatıyor.

"Oh!" diye haykırıyorum. "Neredeyse unuttuyordum. Senin için bir şey yaptım Luca. Eve gidip getireyim."

Luca için yaptığım kap fırınlanmış ve yaldızlanmıştı. Mutfaktaki pencere kenarında duruyordu. Tam oturan bir kapağı olan küçük bir kap. Etrafında azı dişleri ve köpek dişlerinin karmaşık oymalarından oluşan bir bordür var ve üstünde parlak altın harflerle *LUCA* yazıyor. İtiraf etmeliyim ki biraz cafcaflı ve hortlakvari ama Luca'nın hoşuna gideceğini düşünüyorum.

Yanındaki pencere pervazında kozmos ve peygamber çiçekleriyle dolu bir tomurcuk vazo duruyor. İnce, yetenekli bir i; taraklı bir dudak, kavisli bir çanak ve uzun, dar bir boyun. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve bir daha yapabileceğimden de emin değilim.

Elime almadan önce kısa bir süre tereddüt ediyorum, bunu yapma nedenimin iyi bir neden olup olmadığından emin değilim.

Ben Stirling

LUCA, Jeremiah'nın kendisi için yaptığı küçük kaptan çok memnun. Dişini içine yerleştirmiş ve sanki sahip olduğu en değerli şeymiş gibi iki eliyle kavrayarak tutuyor.

"Peki bunu yatağımın başucuna mı yoksa yastığımın altına mı koyayım Jelly?"

"Bence kabı yatağının başucuna koymalısın. Böylece diş perisi onu kaçıramaz ve dişin kaybolma ihtimali de olmaz."

"Tamam, öyle yapacağım. Çok heyecanlıyım. Ne kadar para alacağımı görmek için sabırsızlanıyorum. Bugünün ne kadar harika bir gün olduğuna inanabiliyor musun? Dişim düştü, diş perisi geliyor ve yakında Jelly'nin doğum günü olacak. Ve yarın krep alacağım. Ve gelecek hafta üç kez hokey oynayacağım. Aynı anda kaç tane güzel şey olabilir ki?"

Coşkusu o kadar neşeli ve masum ki ağlamak istiyorum.

Doğal olarak, Luca olarak, konuyu tamamen ve hiç uyarmadan değiştiriyor. "Biliyor musun hep merak etmişimdir... Diş perisi onca diş ne yapıyor? Dünyada bir sürü çocuk var. Bu çok fazla diş demek. Onlara bir şey için ihtiyacı olmalı, yoksa neden para ödesin ki?"

İtiraf etmeliyim ki çok güzel bir soru. Nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yok.

Neyse ki, Jeremiah her şeyin üzerinde. "Şimdi," diyor ciddiyetle, "elbette kimse kesin olarak bilemez çünkü işin içinde sihir var, ama ben küçükken Lissa Teyzem bana diş perisinin piyano müziğini *sevdiğini* söylemişti. Sorun şu ki, periler çok küçük oldukları için kendilerine uygun boyutta piyano almaları çok zor. Diş perisinin yaptığı şey, çocukların dişlerini toplamak ve onları minik piyanolar için minik tuşlar yapmak için kullanmak. Sizinki gibi güzel beyaz dişler beyaz tuşlar için, çürük dişler ise siyah tuşlar için kullanılıyor."

Çürük dişlerden yapılmış bir diş piyanosu mu? Tanrım. Şimdi her şeyi duydum.

Gülmemek için harcadığım çabadan dolayı küçük bir öksürük nöbeti geçirdim. Jeremiah suratını nasıl asmıyor, asla bilemeyeceğim.

Jeremiah beni aşağıda bekliyor. Kanepeye kıvrılmış, bir ayağını altına almış. Yandaki lamba açık, Liz'in bir fotoğrafının çerçevesine vuruyor ve parıldamasına neden oluyor. Yanında pembe ve mavi sürpriz çiçeklerle dolu küçük bir vazod var. Jeremiah onu daha önce getirmişti. Liz'in fotoğrafının yanına koyduğunu görmedim ama Luca koymuştu.

Onun görüntüsünü, farklı bir zaman ve mekânda donmuş gülümsemesini, Luca'nın onun seveceğini düşünerek diktiği çiçeklerle birlikte görmek boğazıma bir yumru oturtuyor. Bu yumru üzüntüden oluşuyor çünkü onu kaybettiğimiz için her zaman üz g ün olacağım ama bu yumru artık daha karmaşık bir yapıya sahip. Gittiği için duyduğum üzüntü ve onu tanıyan kişiler olduğumuz için duyduğum minnettarlığın bir karışımı. Özünde, farklı bir şey var. Yeni bir şey. Bir umut tohumu. Yeni başlangıçlar ve farklı sonlar.

Kanepeye oturuyorum ve Jeremiah'ya umutla bakıyorum. Ona yakın olma ihtiyacı ani ve şiddetliydi. "Bebeğim, kucağım boşken orada ne yapıyorsun?"

Kıkırdıyor ve bacaklarını göğsüne doğru katlayarak kollarıma yerleşiyor.

"İyi indi mi?" diye mırıldanıyor başını çenemin altına sıkıştırırken. "Evet, çok yorulmuştu."

"İçeri girip dişi parayla değiştirmeden önce ne kadar beklemen gerektiğini düşünüyorsun?"

"Çoktan yaptım. Kendinden geçmişti, o yüzden hiçbir şey fark etmedi." Elimi açtım ve ona dişi gösterdim. Ufacık, üst kısmı pürüzsüz, kökü pürüzlü ve kurumuş kanla kaplı.

Yüzünü buruşturup "Çok şirin" diyor.

"Bu arada diş perisiyle ilgili hikayeye bayıldım. Grimm kardeşlerin seninle ya da teyzenle hiçbir ilgisi yok."

"Evet, bu...uh, yüksek sesle söyleyene kadar ne kadar ürkütücü olduğunu fark etmediğim zamanlardan biri."

Bunun üzerine kıkırdıyoruz ve Jeremiah kollarımda kendini daha küçük, daha sıkı bir top haline getiriyor.

Onu olabildiğince sıkı tutuyorum. "Sana aptalca bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki! Genel olarak aptalca şeylerin, özel olarak da seninle ilgili aptalca şeylerin büyük hayranıyım."

"Flört et," diyorum.

"Beni yüzüstü bırakmayın, Kaptan. Bana söylemek istediğin aptalca şey nedir?"

"Ben, uh..." Şimdi bunu söylemek üzereyken, gerçekten de normalde kabul etmek istediğimden daha aptalca görünüyor. Çok kötü. Onun bilmesini istiyorum. "Bir süredir Liz'e mektup yazmak gibi bir şey yapıyorum."

Beni daha iyi görebilmek için benden biraz uzaklaşarak dik oturuyor. "Bu aptalca değil, Ben."

"İnan bana, eğer mektupları okusaydın, çok farklı bir şarkı söylüyor olurdun."

Başını göğsüme yaslıyor, göz temasını kesiyor ve ona her şeyi anlatmamı güvenli hale getiriyor. Her şeyi. "Ne tür şeyler yazıyorsun?"

Uzun ve alçak sesle iç çekiyorum. "Yaşanmış şeyler hakkında yazıyorum. Küçük şeyler. Büyük şeyler. Luca ve hayatla ilgili güncellemeler. Bazen onun cevaplayamayacağını bildiğim sorularım oluyor ama yine de soruyorum." Başını boynumun kıvrımına sıkıştırıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Daha sonra ona Luca'nın dışından bahsetmek için yazmayı düşünüyorum."

"Hmm," diye mırıldandı. "Yazmalısın. Önemli bir gündü."

"Oğlumuzun DNA'sını içeren küçük, kanlı bir dişle ne yapmam gerektiğini sormak istiyorum. Saklamalı mıyım? Atayım mı? Böyle şeyleri nereye koyarsınız?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor, başını hülyalı bir şekilde sallayarak. "İstersen Lissa'ya sorabilirim."

Homurdanıyorum. "Cevabının ne olacağından neredeyse korkuyorum."

Bir süre sessiz kaldık ve Jeremiah'nın bedeninin üzerimdeki güven verici ağırlığının tadını çıkararak derin bir nefes aldım.

"Bana söylediğin için teşekkürler Ben," diyor usulca.

"Sürpriz çiçekler için de teşekkür ederim. Bunları onun resminin yanında görmek kelimelere dökülmesi zor bir anlam ifade ediyor. Luca için de öyle. Uyumadan önce bundan bahsetmişti."

"Tanrım, sen çok kötüsün, biliyor musun? Bana aptalca bir söz verip sonra da bununla yüzüme vurduğuna inanamıyorum. Bu aptalca değil. Hareketli ve kendinin farkında ve-"

"Sevgilim, geçen gün bir çekmeceyi karıştırıyordum ve Liz'e yazılmış bir not buldum, 'Yeni komşumuz yoga pantolonu giyiyor' yazıyordu ve daha da kötüsü, sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi o kısmın üstünü çizmiştim. Bana 'aptalca değil' diyerek gelme."

Gülmekten çığlık atıyor. "Yoga pantolonu, ha?"

"Evet, evet, evet. Kıçına karşı bir şeyler hissediyorum. Ne diyebilirim ki?"

Jeremiah onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor, kirpiklerini kırpıştırıyor ve kucağımda kıpırdanarak güzel şeyler uyandırıyor. "Belki de buraya geldiğimde onları giymeye başlamalıyım."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim, ama yanıma yoga pantolonuyla gelersen, kıcına öyle bir sik girecek ki başın dönecek."

Jeremiah Blake

ALARMIM TİTRİYOR VE çığlık atmaya başlıyor. Bu beni derin bir uykudan uyandıran vahşi bir saldırı. Sadece derin bir uyku değil. Lezzetli bir uyku. Ben Stirling gibi hissettiren ve kokan bir uyku.

Bir dizi ağır kol ve bacak arasında mutlu bir şekilde düğümlenmiş durumdayım ve hareket etmeye çalıştığımda Ben beni yere mıhlıyor ve gözlerini açmadan "Beş dakika daha" diye homurdanıyor.

Direnmek nafile ve onu terk etmek işkence, bu yüzden daha yakına sokuluyorum.

Bu kadar yakinken, o bir bulanıklık. Siyah saçları ve yarık çenesiyle güzel bir bulanıklık. Güçlü bir çene ve kirli sakal. Uykulu ve sıcak, mükemmelden daha mükemmel. Beni körü körüne öpüyor, ağzımı ısıtıyor ve onun yerine yanağımı alıyor, sonra burnumu, en sonunda dudaklarımı bulup onlara sokulmadan önce.

"Mutlu yıllar bebeğim," diye mırıldanıyor.

Dalıp gidiyorum ve bir başlangıçla uyanıyorum. Ne kadar süre uyuduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ben'in yeni ve gelişmiş perdeleri sayesinde oda karanlık ama geç olmuş gibi hissediyorum. Olması gerekenden çok daha geç. Genelde sabah evden çıktığımdan çok daha geç.

Çabucak giyiniyorum ve parmak uçlarımda aşağı iniyorum, üçüncü ve dokuzuncu basamaklardan dikkatle kaçınıyorum çünkü gıcırdadığını biliyorum.

Neredeyse oradaydım, koridorun yarısına gelmiştim, ön kapı neredeyse kolumun uzanabileceği mesafedeydi ki, parlak, son derece neşeli bir "Merhaba Jelly!" sesi duydum, ardından aynı derecede, muhtemelen daha da mutlu bir "Mutlu yıllar!" sesi geldi.

"Teşekkürler, Luca!" Utanç yürüyüşünün ortasında yakalanmanın şokuyla onun coşkısına yetişemiyorum.

Üzerinde dinozor pijamaları var ve saçları bir yandan kalkmış. Başını düşünceli bir şekilde bana çeviriyor ve "Babamla yatıya mı kaldınız?" diyor.

Ben ortaya çıktığında kahve demleniyor, ocağın üzerinde acilen çevrilmesi gereken krepler, tezgahın her yerinde un ve Luca'nın krep hamuru yapmadaki paha biçilmez yardımı sayesinde yere sıçrayan süt var.

"Günaydın Ben," diyorum sertçe. Durumu idare etmek için seçtiğim yolun doğru olup olmadığı konusunda çok emin değilim. Ben mutfakın durumu kadar beni burada gördüğüne de şaşırmış görünüyor, o yüzden hemen açıklıyorum: "Aşağı indiğimde Luca buradaydı ve seninle yatıya kalıp kalmadığımızı sordu, ben de evet dedim ve bu evde yatıya kaldığımız günlerde krep yaptığımızı söyledi ve benden onun için krep yapmamı istedi, ben de buna evet dedim."

"Ah," diyor Ben, gülümsememeye çalışarak. "Anlıyorum."

Luca'yı ayağından kaldırıyor ve göğsüne sarıyor. Onu yere bıraktığında, "Tatlım, Jelly'nin son zamanlarda bizimle ne kadar çok vakit geçirdiğini biliyor musun?" diyor.

"Evet, her zaman burada."

"Bunun nedenini biliyor musun?"

Oh kahretsin.

Oh

evet.

Oh

hayır.

Ben ona söyleyecek. Ben, Luca'ya aramızda neler olduğunu anlatacak.

Tanrım, lütfen, lütfen bunu sorun etmesin.

"Çünkü o senin en iyi arkadaşın."

"O benim en iyi arkadaşım, ama aynı zamanda bundan daha fazlası. O benim erkek arkadaşım."

Luca'nın başı düşünceli bir şekilde sallanıyor. İlgileniyor ama şaşırmıyor ve kesinlikle üzülüyor. Tanrı'ya şükür.

"Yani Jonah'nın babaları gibi mi?" "Evet, aynen öyle."

"Bu çok güzel, baba." Bakışları bana doğru kayıyor ve kaşlarında bir endişe damlası yukarı doğru kayıyor. "Ama yine de şeker yiyebilirim, değil mi? Çünkü şeker bana zoomie yapmıyor. Bak, bugün hiç yemedim ve hala zoomie'm var."

Mutfak adasının etrafında iki tur attıktan sonra oturma odasına doğru çılgınca bir koşu yaparak kanepelerin etrafında sekiz rakamı çizerek ne demek istediğini kanıtlıyor.

"Jonah geçen yıl Luca'nın sınıfında iki babası olan bir çocuktu. Biri şeker alımını sınırlamaya çalışıyordu," diye açıklıyor Ben yardımsever bir şekilde.

"Ah, anlıyorum."

Luca döndüğünde, aynı anda birçok şey olur. Ben balonları şişirmeye ve bağlamaya başlar, Luca kahvaltı için tabakları hazırlar ve portakal

meyve suları ve kahveler doldurulur.

Tüm bunlar bittiğinde Luca ve Ben yemek odasından sütun mumları getirip mutfak adasının üzerine yerleştiriyor.

Ben mumları yakmaya başlarken Luca, "Bunun ne olduğunu biliyor musun Jelly?" diye soruyor.

"Hmm, bir düşüneyim. Mumlarımız ve bir doğum günümüz var, yani bu... bir doğum günü partisi, değil mi?"

"Evet! Bu senin için bir doğum günü partisi!" Bu kadar mutlu olması çok tatlı. Gözleri parlıyor ve her zamankinden daha yüksek sesle ve daha hızlı konuşuyor. "Hediye zamanı gelmedi mi baba?"

"Bunu biliyorsun. Burada bekle, Jelly. Gidip getireyim."

"Şapkayı unutma," diye sesleniyor Luca, Ben çalışma odasına girerken.

Şapka Luca'nın anaokulunda yapmış olabileceği bir şeye benziyor. Yeşil ve konik, üzerine rastgele aralıklarla köpük çıkartmalar ve parıltılı yapıştırıcılar yapıştırılmış. Ben tarafından sıkıca başıma yerleştiriliyor ve çenemin altına biraz sıkıştırarak kadar sıkı bir elastik bantla sabitleniyor.

O kadar iğrenç bir şekilde mutluyum ki gözyaşlarına boğulmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Bana içinde daha küçük bir kutu olan küçük bir hediye çantası veriliyor. Kutu soluk mavi kağıt mendille sarılmış ve bantla tutturulmuş. Bandı dikkatlice sıyırdığımda Luca olduğu yerde zıplıyor, istediği kadar hızlı açmadığımda küçük elleri yardım etmek için dışarı fırlıyor. Arkasından Ben gülümsüyor, omuz silkiyor ve "Hokey elleri" diyor.

"Ne olabilir ki?" Elimdeki kutuyu nasıl açacağımı bulmaya çalışırken "Ne olabilir?" diyorum.

Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben'le hediyeler ya da benzeri şeyler hakkında hiç konuşmadık ve kitapları, şüpheli tişörtleri ve gerçeğe benzemeyen dildoları sevdiğim gerçeği dışında, onun neyi sevebileceğimi düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Tırnağımı tokenin altından geçirip kutuyu açarken Luca bağıyor: "Bu bir fıstık! Antep fıstığı!"

"Luca!" diyor Ben.

Haklıydı. Bu bir Antep fıstığı. Ayrıntıları ve gölgeleri vurgulamak için oksitlenmiş gümüşten elde dövülmüş bir kolye ucu. Gümüş bir buğday zincirine asılı.

"Babamın sana neden Antep fıstığı aldığını biliyor musun Jelly? Biliyor musun? Biliyor musun?"

Kıkırdamadan edemiyorum. Luca'nın coşkusu bana da bulaştı, ayrıca bu hediyeyle söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum.

"Beni fıstıklı dondurmadan daha çok sevdiğini için mi?" Umutla soruyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor Ben. Kalbimin düşmesine fırsat vermeden beni kendine doğru çekiyor. Bir eli gevşekçe belime dolanıyor, diğeri gözlerimin içine bakarken yanağını okşuyor. "Çünkü seni fıstıklı dondurmadan daha çok seviyorum."

Yüzüm karıncalanıyor, boynum ve parmaklarım da öyle. Isı vücuduma hücum ediyor ve tekrar aşağı iniyor. Ben'e karşı hissettiğim her şey, ama gerçekten her şey, çoğalıyor ve genişliyor. Bu bir duygu patlaması, patlamadan da öte bir şey.

"Ben de seni seviyorum, Ben."

Sözcüklerim kesik kesik ve yumuşak, düzensiz nefes alıp vermelerle bölünüyor. Bu Ben'i gülümsetiyor ve gülümsediğinde, onun hakkında hissettiklerimin gözlerinden bana yansıdığını görüyorum. Şimdiye kadar hissettiğim ya da gördüğüm her iyi şey onun yanında sönük kalıyor.

"Luca." Burnumu çekiyorum. "Lütfen endişelenme. Bunlar üzgün gözyaşları değil. Bunlar mutluluk gözyaşları. Ağlamıyorum çünkü-"

Luca kollarını ikimize de doluyor ve şöyle diyor: "Jelly, neredeyse yedi yaşındayım ve ön dişimi kaybettim. Mutlu ağlama hakkında her şeyi biliyorum."

Ben Stirling

GEÇ OLDU. LUCA saatlerdir uyuyor ve akşam yemeği misafirlerimiz bir süre önce ayrıldı. Gerçekten güzel bir geceydi. Vanessa harika, her dakika güldürüyor. O ve Amy düşündüğüm kadar iyi anlaştılar. Marcus bile düşündüğüm kadar kötü değildi. Biraz kışını kaldırdı ama çok da kötü değildi. Sonunda biraz gürültüye dönüşen eğlenceli bir geceydi.

Onların gidişyle ev bir sessizlik şokuna girdi.

Jeremiah ve ben mutfaktaydık, temizlik yapıyor ve yatmaya hazırlanıyorduk. Bunda garip bir şekilde sakinleştirici bir şey var, özellikle de günün heyecanından sonra.

Ben tezgahları siliyorum, o da kapıları kilitliyor.

Ben tabakları duruluyorum, o da bulaşık makinesine dolduruyor.

Birbirimizin etrafında hareket edişimizde bu kadar çabuk hissetmeyi beklemediğim kolay bir yoldaşlık var. Doğrusu, bunu bir daha asla hissetmeyi beklemiyordum.

"Günün güzel geçti mi, doğum günü çocuğu?" diye soruyorum.

"Şimdiye kadar yaşadığım en mükemmel gündü. Hâlâ havada süzölüyormuşum gibi hissediyorum. Benden şüphelenmeden bu kadar büyük bir sürpriz yapmayı başardığına inanamıyorum. Genelde beni şaşırtmak gerçekten zordur."

Lissa ve ben birkaç haftadır birlikte çalışıyorduk ve Jeremiah'ya sürpriz yapmak üzere şehre gelmesi için ayrıntılı bir plan üzerinde çalışıyorduk. Biraz planlama ve aramızda bir ton telefon görüşmesi gerekti ama Jeremiah'ın onu gördüğünde yüzünde beliren ifade buna fazlasıyla değdi. Beklendiği gibi, Lissa tam bir cümbüştü.

"Köpekler pastayı kaptığı için üzgünüm," diyor Jeremiah.

"Önemli değil. Benim hatamdı. Dışarıda bırakmamam gerektiğini bilmeliydim. Yine de endişelenme. Amy bir tane daha pişirip yarın getireceğini söyledi."

"Çok nazik."

Jeremiah bulaşık makinesini kapatıp çalıştırdı. Tezgâhtan bir bulaşık bezi alıyor, uzunlamasına katlıyor ve fırının kulpunun üzerine kaydırıyor, yerleştirilmesinden memnun olmadan önce düzeltiyor.

Bu gece gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyorum çünkü Jeremiah doğum gününde her zamankinden daha da tatlı. Bütün gün hafif şaşkın bir ifade takındı ve sayamayacağım kadar çok kez gözleri doldu. Yaptığım her küçük şey için o kadar içten bir şaşkınlık ve minnettarlık duyuyor ki, bu bende daha fazlasını yapma isteği uyandırıyor.

"Seni şımartmamak için kendimi zor tutacağım sevgilim, bunu biliyor musun?"

Yüzünü bana dönüyor, fırına yaslanıyor, vücudunun üst kısmı davlumbaz tarafından mükemmel bir şekilde çerçevesleniyor. "Şımartılmaya ihtiyacım yok, Ben. Sen ve Luca varınız. Başka bir şey istemiyorum."

Gördün mü? Gelmiş geçmiş en tatlı doğum günü çocuğu.

"Boşver onu. Seni şımartmamak için kendimi zor tutmayacağım. Seni şımartacağım. Nedenini bilmek ister misin?"

Bir ayağını diğerinin üzerine atıp düşünceli düşünceli bana bakıyor, gözlerinde belli belirsiz bir eğlence titreşiyor. Çenesi bir parça yükseliyor. "Neden?"

Ortam hafif ve çapkın ama günün önemi ve birbirimize söylediğimiz şeyler havada asılı duruyor. Aramızdaki bağ artık soyut değil. Katılaşmış. Somut. Sarsılmaz.

"Çünkü bebeğim, hayatta bazı dersler zordur ve onları öğrenmenin tek yolu zor yoldur. Acılı yoldan. Seni ve olaylara bakış açını değiştiren yol."

Bakışları nazikçe yaklaşıyor, beni içine alıyor ve hafifçe tutuyor. Söylediklerimin ciddiyetini anlıyor ve her zaman olduğu gibi bana kendimi ifade edebileceğim güvenli bir yerden başka bir şey sunmuyor.

"Öğrendiğim dersleri ben seçmedim. Hiçbirimiz seçemeyiz. Hayat onları bizim için seçer, ama benim öğrendiğim şey şu: yarın vaat edilmiyor. Daha önce de sevdim, sevdim ve iyi sevdim. O versiyonumun sevebileceği kadar çok sevdim, ama o versiyonum sevmek için bir ömrü olduğunu düşünüyordu. Zamanı olduğunu sanıyordu. Yarının verilmiş olduğunu düşündü. Şu anda yanınızda duran versiyonum ise farklı. Ders zordu, çok zordu, ama iyi öğrendim. Seni zamanım varmış gibi sevmeyeceğim. Seni her gün son günümüzmüş gibi seveceğim. İlk günümüz. Tek günümüz."

Gözleri doluyor ve taşıyor. Arkasında, mutfak fayansı parlıyor. Davlumbazın altındaki ışık yanıyor ve karmaşık desenlere hayat veren sıcak bir parıltı yayıyor. Her bir karo farklı, hoş bir resim çizen kıvrımlı çizgiler ve kıvrımlardan oluşan bir ürün yelpazesi. Jeremiah olduğu yerde dururken, tasarım tamamlanmış gibi görünüyor. Sanki o kayıp halka, çok ihtiyaç duyulan odak noktasıymış gibi yayılıyor.

Önümdeki görüntü keskin bir şekilde odaklanıyor. Kollarımdaki minik tüyler diken diken oluyor ve vücudumun her iki yanında tüylerim diken diken oluyor.

"Vay canına," diyorum bir adım daha yaklaşıp onu kollarıma alırken, yüzünü ellerimin arasında tutup sakın kristal gözbebeklerine hayretle bakarken. "Gözlerin.

Gözlerin, Jeremiah. Daha önce hiç fark etmemiştim... fayansla tamamen aynı renkteler."

Sevgili Liz,

Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, ben bu tür şeylere inanmam. En azından ben inanmadım. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum -bilim ve mantık kesinlikle yardımcı olmuyor- ama biliyorum, ruhumda biliyorum ki beni buraya sen getirdin. O gün arabadayken, aylar önce, solumda Thickwood Drive'ın yol tabelasını, sağımda da caddeye park etmiş, üzerinde Totally Pucked kişiselleştirilmiş plakası olan bir araba gördüm ve durdum çünkü her ikisine de çok güleceğini biliyordum ve birbirlerine bu kadar yakın göründükleri için iki kat daha fazla gülüyordun.

Arabayı park ettikten sonra yapılacak tek şey içeri girmek gibi görünüyordu.

Evi sevmemiştim. Benim zevkime göre değildi ama mutfağa gittiğimde davlumbazın önünde durdum ve o fayansı gördüm ve yemin ederim seni hissettim. Elini sırtımda hissettim ve öyle belirgin bir itme hissettim ki seni görmeyi bekleyerek arkamı döndüm.

Dediğim gibi, bunu açıklayamam ama biliyorum. Beni buraya senin getirdiğini biliyorum. Bu şehre. Bu sokağa. Bu eve. Jeremiah'a.

Hepsinden önemlisi, beni Jeremiah'a getirdiğini

biliyorum. Son bir kez arkamı kolladın, değil mi

Lizzie? Seni seviyorum, seni özliyorum ve mutluyum.

*Sevgi
ler,
Ben*

SONSÖZ
Ben Stirling

LAS VEGAS'TA, evimden uzaktaki evim gibi hissettiren bir soyunma odasıdayım, defalarca oynadığım bir sahaya girmeye hazırlanıyorum. Sezon öncesi bir gösteri maçı için buradayım ve beni buraya getirmek için çiğnenen kuralların sayısını saymaya başlayamam bile. Her şey Luddy'nin bağlantı listesindeki tüm yöneticilerin kulağını çekmesiyle başladı. McGuire bu planı öğrendi ve sosyal medya platformlarında son bir maç için geri dönmem için çağrıda bulundu. Birkaç gün içinde kazandığı ivme durdurulamazdı.

Fırtınalı bir altı hafta oldu ama canımı dişime takarak çalıştım ve artık hazırım. Ben hazırım.

Günün oyun planının üzerinden geçtik ve takıma birkaç söz söyledim ve şimdi her şeyi, kokuları, sesleri, parlak tepe ışıklarını içime çekiyorum. Kancalara asılı formalar. Arkalarındaki isimler. Her oyuncunun üstündeki dolaplarda yazan numaralar.

Özellikle benim adım ve numaram.

Sıra kışımın altında sert ve patenlerimin altındaki zemin sağlam. Bryce sağında oturuyor, sopasını benim için her zaman onunla eşanlamlı olacak titiz bir şekilde bantlıyor. T-Dog odanın öbür ucunda, yüzü kaşlarını çatmış. Sev onun özel alanına girmiş, pedlerini en iyi nasıl bağlayacağı konusunda ona tavsiyeler veriyor. Her zamanki gibi kötü karşılanıyor. Anlıyorum. T-Dog ligin en iyi kalecilerinden biri. İhtiyacı olan son şey nasıl giyineceği konusunda tavsiye almak.

"Bırak beni, pislik, ve bana ne yapacağımı söylemeyi bırak. Sen benim patronum değilsin" diyor.

Sev'i kuşkulandırdığı için bu yanlış bir şeydir ve kuşkulu bir Sev mantıksız bir Sev'dir.

"Tabii ki senin patronun benim. Seni dokuz yaşından beri tanıyorum ve seni kimsenin kurtaramadığı kadar çok beladan kurtardım." Sev ona büyük, kendinden memnun bir sırıtışla bakıyor. "Bu beni senin patronun yapmazsa, ne yapar?"

Her zaman çabuk öfkelenen T-Dog hiç eğlenmiyor ama sinirlenmemeyi de başarıyor. Sadece.

"Saçmalık," diye mırıldanıyor. "Beni herkesten daha fazla boka bulaştırdın."

Aralarındaki dinamiği hep merak etmişimdir. Tartışmalarının tonu çocukluktan kalma bir şeye işaret ediyor. Anladığım kadarıyla, büyüdüklerinde

birlikte büyüdüler. T-Dog bir keresinde Sev'in ağabeyinin en iyi arkadaşı olduğunu söylemişti. Görünüşe göre, Sev ve ağabeyi bugün bile aralarından su sızıyor. Mantıklı sanırım, çünkü bu ikili neredeyse yumruklaşmadıkları zamanlarda Sev, T-Dog'a bağcıklarını bağlamak için yardıma ihtiyacı olan bir çocuk gibi davranıyor.

Her zamanki gibi ilk ben hazırım. Ayağa kalkıyorum ve oyuncular teker teker bana doğru gelmeye başlıyor. Yumruk tokuşturmalar, göğüslere sarılmalar ve kaskların benimkine hafifçe çarpmasıyla itilip kakılıyorum.

Ortam hareketlendi. Adrenalin pompalanıyor. Şakalaşmalar ve cıvıltılar başımın üzerinde uçuşuyor ama içim kıpırdamıyor. Kendi içime çekiliyorum. Zihnime. Vücuduma. Eldivenimin birini giydim, diğerini elime aldım. Kaskım takılı.

Arenanın temelini sarsan alçak bir gümbürtü var. Buzun yumuşak tıslaması adımı söylüyor.

"Buna hazır mısın?" Bryce soyunma odasının kapısını benim için açık tutarken soruyor. Gözlerinde belli belirsiz bir titreşim var. Endişe mi yoksa heyecan mı? Endişe ve heyecan, belki. Bana verdiği tek ipucu bu, piste doğru bu yürüyüşün daha önceki yüzlercesinden farklı olacağına dair tek ipucu.

Hazırlanmam için bana bir saniye veriyor.

Bu bir saniyeye çok ihtiyacım var çünkü eşiği geçtiğimde bir yüzler deniziyle karşılaşıyorum. Tanıdığım yüzler. Benim için bir anlamı olan yüzler. Geçmiş yıllardaki takım arkadaşlarımdan yüzleri. Yıllar ve yıllar geçmiş. Birçoğu hâlâ görüştüğüm insanlara ait, bazılarıyla ise bağlantımı kaybettim. Yine de gördüğüm her yüz önemli. Hepsi benim hikâyemde bir rol oynadı.

Yüzler, beni uğurlamaya gelen insanlar, koridorun her iki tarafını, tünele giden dönüşü ve tüneli de kaplıyor. Yanından geçtiğim her oyuncunun elinde bir sopa var ve kalabalığın içinde ilerlerken ellerindeki sopanın birlikte oynadığımız takımın renklerini taşıdığını fark ediyorum. Çoğu sopa tam boy ama bazıları Luca'nın şu anda oynadığı boyuta kadar iniyor.

Ben yanlarından geçer geçmez, oyuncular sopalarını sabit, baş döndürücü bir ritimle yere vurmaya başlıyor.

Kalbim bunu duyuyor ve hızla metronom olarak kullanmaya başlıyor.

Aralarında takım sahiplerini ve yöneticilerini görüyorum ve onları selamlamak için kısa bir süre duruyorum. Burada eski koçlar ve hatta takım sağlık görevlileri de var. Üniversite günlerimden beri görmediğim bir rehabilitasyon koordinatörünü kucaklarken gülüyorum.

Tinkerbelle gibi bir vücudu var ama eskiden beni masasında küçük bir kuş gibi öttürürdü.

Durup olabildiğince çok insana selam veriyorum ama uzun süre kalmıyorum. Kalamam. Buz beni çağırıyor. Sadece buz değil, kalabalık da.

Karıştırıyor

or.

Karıştırıyor

or.

Nazik bir koy olarak başladı, yumuşak, baştan çıkarıcı bir çağrı. Şimdi, bir kükreme.

Gök gürültülü bir ilahi.

Tünelin ağzına ulaştığımda beni bekleyen iki adamı görünce gözlerim doluyor. Dave Landry, bana koçluk yapan son adam, Liz'in hastane yatağında ve mezarı başında yanımda duran adam, Allistair Goodwin'le birlikte duruyor, ilk koçum, bana sopayı nasıl tutacağımı öğreten adam. Landry'yi kısaca kucaklıyorum ve bugün burada olmam için yaptığı her şey için ona teşekkür ediyorum, onu maç sırasında ve sonrasında göreceğimi bildiğim için bilerek kısa tutuyorum ve dikkatimi eskiden ona seslendiğimiz gibi Koç Alli'ye çeviriyorum.

Onu görmeyeli uzun zaman oldu, aslında onlarca yıl ve yıllar yüzüne yansıyor. Gözlerinin ve ağzının etrafında daha önce olmayan çizgiler var ve evet, bu çizgilerden birkaçının çocuklara daha iyisini yapmaları ve daha çok çalışmaları için bağırarak kazanıldığına bahse girerim. Ama çoğu, büyük çoğunluğu, sadece maçların kaybedilmesini ya da kazanılmasını değil, takımına gelen her çocuğun, takıma katıldıklarından daha iyi bir şekilde ayrılmasını önemseyerek kazanıldı.

"Sana her zaman ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve ona söylememi beklediği belli olunca, "Çok çalışırsam, koçluğunu yaptığın en iyi oyuncu olabileceğimi söyledin, Koç" diyorum.

Bana alaycı bir gülümseme veriyor ve gözleri buğulanıyor. "Gerçekten çok çalışmış olmalısın evlat." Duygularım aniden yükseliyor ve neredeyse beni ele geçiriyor ama her zamanki gibi Koç Alli beni yakalıyor. Beni tutup kucaklıyor ve fısıldıyor: "Bunu başarabilirsin Ben. Beni duyuyorsun. Bunu başarabilirsin. Oraya çık ve onlara cehennemi yaşat."

Benim için anlamlı olan sadece onun sözleri değil. Onları söyleme şekli. Beni en başa, ilk günlere, sallanan bacaklara, galibiyetlere ve mağlubiyetlere, annelerimizin maçlarımıza getirdiği portakal dilimlerine geri götürüyor. Tüm bunları karıştırıyor, durulmasına izin veriyor ve beni tekrar dışarı çıkarıyor.

Beni bıraktığında, onu duyduğumu göstermek için keskin bir baş selamı veriyorum ve buza dönmeden önce birkaç adım geri çekiliyorum.

Bıçak kılıflarım kapalı ve elimdeki sopanın hassas ağırlığının, mükemmel dengesinin farkındayım. Takımım sessizlik içinde arkamda duruyor. Omuzlarıma ve sırtıma vuran ellerin hayaleti hâlâ içimde yankılanıyor. Hepsini hissediyorum, tüm dokunuşlarını, tüm iyi dileklerini ama en çok da Luca'nın daha önce bana iyi şanslar dilerken boynuma doladığı kollarının sıkı çemberini ve Jeremiah'nın dudaklarının benimkilere vurduğu sıcak damgayı hissediyorum.

Buz önümde uzanıyor, saf beyazdan oluşan tozlu bir tabaka. Uzun, derin bir nefes alıyorum ve kendimi hissetmeye bırakıyorum. Kalabalığı, ışıkları, sinirleri, heyecanı.

Sonra sağ patenimi buza koyuyorum ve itiyorum... ve süzülüyorum.

Kırmızı ve mavi çizgiler önümde yüzerken buz gibi bir patlama yüzüme çarpıyor. Sağımda ve solumda, ağlar kale direklerinden sessiz ve hareketsiz bir şekilde sarkıyor.

Umarım uzun sürmez.

Acımasız bir çatışma. Sisteme bir şok. Duyularıma bir saldırı. Rüyalarımdaya oynadığım tüm oyunların toplamından daha hızlı, daha sert ve daha iyi.

Luddy şaka yapmıyormuş. McGuire ve Decker birlikte ateş gibiler. Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum, gülüyorum ve homurdanmadığım zamanlarda nefes nefese kalıyorum ama son düdük çaldıktan sonra bir ciğerimi sökeceğim neredeyse kesin.

Yakın bir maç. Rahatlık için çok yakın. McGuire ilk devrede harika bir gol attı ve Bryce da ikinci devrenin ilk dakikalarında güzel bir önkol vuruşu yaptı.

Üçüncü periyoda girerken birer golle berabere kaldık. Son periyot. Maçın son periyodu. Ve profesyonel hokeyde oynayacağım son yirmi dakika.

Buzda kayarken kalabalıkta bir sessizlik oluyor ve kameraların yüzüme yakın çekim yaptığını biliyorum. Bilmediğim nedenlerden dolayı, ritüelim her zaman kalabalığın hoşuna gitmiştir. Benim için önemli. Bir batıl inanç. Niyetlerimi taş a kazımanın bir yolu.

Yanımda Bryce sessizce kıkırdıyor ama gözleri nemli. Çaylak yılında benim sürecimin bir parçası oldu ve o sezon o kadar iyi işledi ki, ikimiz de neden değiştirelim ki diye düşündük.

"Yol için bir tane, Kaptan," diyor bana su şişemi uzatırken. Kalabalık o kadar sessiz ki iğne atsan yere düşmez.

Şişeyi kaldırıp başımı arkaya eğiyorum ve ağzıma bir miktar su sıkıyorum. Yutmadan önce bir saniye birikmesine izin veriyorum. Serin ama buz gibi değil ve boğazımdan aşağı kolayca kayıyor. İşim bittiğinde başımı sağa yatırıyorum ve bakışlarımın arenada dolaşıp onları bulmasına izin veriyorum - Jeremiah ve Luca, Amy, Ellen, Jeff ve çocuklar - yüzümü hafifçe öne eğip gözlerimi kapatmadan önce onlara hızlı bir gülümseme veriyorum.

Her zaman olduğu gibi, bunu bekliyor olsam da bir şok. Beynimi sarsan ve her şeyi odak noktasına getiren hızlı bir sprej.

Kalabalıktan bir kadın çılgılık atıyor.

Birkaç adam haykırıyor ve tekrar sessizliğe gömülüyor.

Elimi yüzüme götürüyorum ve alnımdan çeneme doğru yavaşça ve kasıtlı olarak aşağı doğru kaydırıyorum.

Genellikle bunu yaptığımda aklımdan hokeyden başka bir şey geçmez. Genellikle buradayken, diskler, patenler ve sopalar dışında bir şeyin var olduğunu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Diğer her şey çok uzakta gibi geliyor.

Bugün ise tam tersi.

Suyla parlayan elime bakıyorum ve golü düşünüyorum. Buna gerek yok. Nerede olduğunu biliyorum. Tarih bana bunu öğretti. Direklerin şekli, boyutu ve konumu beynime kalıcı olarak kazındı. Kemiklerime.

Bu sefer, son kez, geleneği bozuyorum. Kaleye sırtımı dönüp kalabalığa bakıyorum. Yüzlerin bulanıklığı içinde iki kişi bir fener gibi öne çıkıyor: Jeremiah ve Luca.

Benim

ailem.

Geleceğim.

Elimi onlara doğru kaldırıyorum, yumruğumu kararlı bir şekilde sıktıktan sonra gülümsüyorum ve parmaklarımı sertçe vurarak onlara doğru binlerce küçük damlacık gönderiyorum.

Zor bir dönem. Sert bir çatışma. İtiraf etmek bana acı verse de, teknik olarak onlar daha iyi. Luddy, McGuire ve Decker durdurulması neredeyse imkânsız bir güç. Arkasında tonlarca ağırlık olan bir yük treni. Hücum oynuyorlar - bizim üç şutumuza karşılık onların dokuz şutu var - ve biz de devrenin büyük bölümünde savunma yapmak zorunda kaldık.

Neyse ki T-Dog çok iyi oynuyor. Sev de öyle, ama o yorgun. Öyle olmalı çünkü az önce "Kaleyi savun" yerine "Kaleciyi savun" diye bağırdı.

Bu bir mücadele, sürekli bir savaş. Kollarım ve bacaklarım ağır ama kalbim hafif.

Disk sopamın kancasına iniyor ve Amy'nin maçtan önce bana söylediği sözleri duyuyorum.

"İyi eğlenceler Ben. Sahaya çık ve en iyi zamanını geçir, kazan ya da kaybet, her saniyenin tadını çıkar."

Amy bunu söylediğinde Luca'nın küçük kafası sertçe döndü, gözleri Amy'nin dişlerinin arasına nahoş bir şey sıkışmış gibi kısıldı.

"Baba, hayır," diye fısıldadı boynuma sarılırken ısrarla. "Kazanmak için oynuyoruz."

Zaman sayacında yirmi saniye kaldı. Üzerime gelen iki rakip oyuncu var ama beni durdurmalarına izin verirsem lanetleneceğim çünkü Luca haklıydı: Stirling'ler kazanmak için oynar.

O zaman, şimdi, her zaman.

Pakı önce sola sonra sağa vuruyorum, duruşumu hafifçe alçaltarak Luddy'den gelecek darbeye hazırlanıyorum. Kuvveti sol omzumla karşılıyorum ve sertçe dönüyorum. Bu onu dengesinden uzaklaştırıyor ve kışının üstüne yatırıyor. Normalde sırtırdım ama bugün bunun için zamanım yok. Patenlerim buzu kesiyor, son hıza ulaştığımda tıslıyor. Thoms doğruca bana doğru geliyor. Son saniyede keskin bir şekilde sola döndüm ve onu kaybettim.

Artık sadece ben varım. Ben ve kaleci. Direkler ve ağ. Zor bir atıştı. İmkansız bir atış. Açı çok dar. Çok dar. Normalde, bu benim yapacağım bir atış değil. Arkama bakar, benim renklerimi taşıyan birini bulur ve pakı ona verirdim.

Bu sefer öyle olmadı. Bu sefer yapmayacağım. Bu sefer pakı görüyorum. Ve golü. Kalenin en sağ köşesiyle aramda dar bir açı görüyorum. Kaleci yerinde, topu durdurmak için tam olması gereken yerde. Hata payı yok. Hem de hiç.

Ağırlığımı arka ayağımdan ön ayağıma aktarıyorum ve sopamı geriye doğru sallıyorum, bileklerimi kırmadan önce bir an duraksıyorum ve diski gergin bir yaydan fırlayan ok gibi fırlatıyorum.

Bu imkansız bir atış.

Başka bir gün olsa imkansız bir atış olurdu ama bugün hiçbir şey imkansız değil. Pak bir, iki kez sekiyor ve benim çizdiğim kesin çizgiyi takip ediyor.

Kaleci hamle yapıyor. Çok geç kaldı.

Pak kendi yolunu bulurken file arkasına doğru uçuyor.

Şaşkın bir sessizlikle karşılanan gollerden biriydi. Donmuş gülümsemeler ve geniş daireler çizen gözlerle.

Alkışlar bana ulaşmadan önce zil çalıyor.

Birkaç saniye içinde izdiham yaşadım. Takımım her yerde, kollar, eller ve göğüsler beni ayaklarımdan kaldırmadan önce bana çarpıyor. Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Uçuyorum. Endorfinler şarkı söylüyor. Adrenalin yükseliyor. Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyor ki kalabalığın gürültüsünü duyamıyorum. Yine de onları görebiliyorum. Binlerce el alkışlıyor. Yumruklar havaya kalkmış. Ağızlar sonuna kadar açık.

Her şeyi içime çekiyorum, dönüyorum ve kararsızım, olayın aniliği sonunda bana çarpıyor.

Başardım.

Başardım amina koyayım.

Hikayemin bir kısmını yeniden yazdım. Tüm hikâyeyi değil ama bölümlerden birini yeniden yazdım. Önemli bir bölümü. Çoğu şeyi aynı tuttum çünkü önemliydi ama sonunu değiştirdim.

Kalabalığın içinde ailemi görüyorum ve boğazımdaki yumru birden yutulamayacak kadar büyüyor. Jeremiah tepeden tırnağa Blackeyes ürünleri giymiş, gerçekten tepeden tırnağa. Luca da öyle. İkisi de aşağı yukarı zıplıyor ve sevinç çılgınlıkları atıyor. Amy, Luca'nın yanında. Yüzü kıpkırmızı ve gözyaşları akıyor. Yumruklarını sıkıyor ve tezahürat yapıyor. Az değil, çok. Çılgınlık sınırında bir şekilde tezahürat yapıyor. Dürüst olmak gerekirse, yaptığı şeye tezahürat denebileceğinden bile emin değilim. Daha çok böğürmeye benziyor. Daha çok çoğu insanın unuttuğu bir zafer çılgınlığı gibi.

Onu görür görmez ne olduğunu, ne yaptığını, neler olduğunu anlıyorum.

Amy sadece tezahürat yapmıyor. O sadece beni destekleyen baldızım değil. Kız kardeşi için ayakta duruyor.

Gözyaşları dökülmeye başladı. Onlar benim, ama ben onları hissetmiyorum. Hiç acı hissetmiyorum, sadece neşe ve sevgi hissediyorum ve evet, kaburgalarımı çatlatan, göğsümü şişiren bir zafer duygusu da.

Takım arkadaşlarım beni yere bıraktığında, Luddy bana doğru geliyor. Bir adım ötemdeyken eldivenini gevşetip buza bıraktı. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, Luddy'yi böyle görmek beni gererdi. Kanımı kaynatırdı. Artık öyle değil.

Şimdi kendi eldivenimi gevşetip onu da bırakıyorum. "Stirling," diyor sanki tam bir cümlemiş gibi. "Luddy," ben de aynı şekilde cevap veriyorum.

Bana elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. Avuçlarımız buluştuğunda bana başıyla bir selam veriyor ve gülümsemeye başlıyor. "İyi oyundu."

"Vay anasını, ne gündü ama," diyor Jeremiah yine. "Gerçek dışıydı, değil mi?"

"İnanılmazdı, Ben. Orada seninle çok gurur duydum. Luca da öyleydi. Pakı her aldığı anda, 'Bu benim babam!' diye bağırırdı. O kadar tatlıydı ki beni ağlattı." Bana gülümsüyor ve havayı biraz daha ciddi bir hale getirerek işleri yavaşlatıyor. "Olmasını istediğin her şey oldu mu?"

"Evet, her şey ve daha fazlası." Otel odamızdayız. Luca yan odada mışıl mışıl uyuyor ve Jeremiah üstümde yatıyor, çıplak, göğsüme yaslanmış. İçime bakıyor ve ruhumda benimle paylaşacak birine ihtiyacım olduğunu bilmediğim küçük boşlukları ortaya çıkarıyor. Her zaman olduğu gibi, ona söyleyemeyeceğim ya da söylememem gereken hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyor. "Bu... Bu bir ayrıcalıktı. Bir onurdu."

Bugün olanları düşünürken derin bir nefes alıyorum. "Çoğu zaman, gerçekten çoğu zaman, hayatımızdaki büyük şeylerin, sevdiğimiz şeylerin ne zaman sona ereceğini bilemeyiz. Karar veremeyiz ya da hazırlanamayız. Genellikle tek yapabildiğimiz hayatta kalmaktır. Tepki vermek. Yeni gerçekliğimizle yaşamamanın bir yolunu bulmak. Bugün, güzel bir şeyin sona ereceğini önceden biliyordum. Bunu kendi şartlarımla deneyimledim ve bu gerçekten iyi hissettiriyor." Yumuşak bir iç geçirdim. "Böyle olmasını beklemiyordum. Çok üzüleceğimi düşünmüştüm ama üzülmedim. Bu benim hazır olduğum bir sondu. Bir başlangıç gibi hissettiren bir son."

"Yani Vipers'lı adamın söyledikleri sizi cezbetmedi mi?"

Vipers'ın baş antrenörü Mike Santos maçtan sonra akşam yemeğinde beni köşeye sıkıştırdı ve antrenman takımında yer almayı teklif etti. Oldukça güzel bir anlaşma. Parası iyi. Çok fazla buz zamanı alacağım ve seyahatten muaf olacağımı söyledi ki bu benim için en önemli şey, çünkü Luca ile evde olmak pazarlık konusu değil.

Birkaç ay önce olsa balıklama atlardım. Benim için rüya gibi bir iş olurdu. Luca'dan uzak kalmama mal olmadan oynamaya devam etmenin bir yolu, ama artık değil. İşler değişti. Ben değiştim.

"Hayır, ona da herkese söylediğim şeyi söyledim, bir işim var." "Aman Tanrım," diye ciyakladı Jeremiah. "Bu işi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" "Evet, kabul ediyorum."

"Cidden şu anda on iki yaş altı Mighty Arctic Seals'ın koçuyla yatakta mıyım? Arctic Seals?"

Kıkırdıyorum çünkü bu isim ağız dolusu ve ima ettiği beceri seviyesiyle biraz uyumsuz.

Takımım rengarenk bir ekip, çeşitli şekil ve boyutlarda bir ekip. Birkaç ortak nokta var: çetrefilli bacaklar ve büyük ayaklar, tek bir çatlağa eğilimli gıcırtilı sesler ve sonuncusuna kadar hepsinin saçlarını bir lama gibi şekillendirdiği gerçeği.

Maaş berbat ve pozisyon bir ton sorumluluk getiriyor, ama umurumda değil çünkü kaç kişi işe gidip sevdiği bir şeyi yapabiliyor? Önemli bir şey. Fark yaratan bir şey. Hayatları değiştirme potansiyeli olan bir şey. Kaç kişi işe gidip sihir yaratabilir?

Jeremiah'nın gözleri yeni doymuş bir adam için mümkün olmaması gereken bir şekilde parlıyor. "Sanırım artık sana Koç demeye başlamam gerekecek."

"Bunu aklından bile geçirme."

Çenesini indiriyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Evet, Koç! Hayır, Koç! Başla, Koç!" Odanın sıcaklığını artırırken bana içimden bir şeylerin sıkışmasına neden olan pis bir gülümseme veriyor. "Lütfen, Koç," diyor anlamlı ve sahte bir masumiyetle. "Lütfen. Takımınızda oynamak için her şeyi yaparım. Ne isterseniz. Her şeyi." Dehşete kapılıyorum ama şaşırmıyorum, vücudum canlılıkla tepki veriyor. Kaşları havaya kalktı ve dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. "Affedersin Ben Stirling ama az önce sakin mi seğirdi, çünkü öyle olduğuna eminim?"

Onu üzerimden itiyorum, gülüyorum ve kanıtları saklamak için aletimi iki elimle kavriyorum çünkü evet, iflah olmaz, sevimli, cilveli erkek arkadaşım tarafından Koç olarak adlandırılmaktan dolayı aletim seğirdi.

Ve hızla da sertleşiyor.

Jeremiah yanımda diz çöküyor ve özlemle kasıklarına bakıyor. Bu öyle bir özlem ki, onu reddetmek için beni güçsüz bırakıyor.

ve büyümemi izlerken onun güzel yüzüne bakıyorum. Tatlılık eriyor ve yerini sekse bırakıyor. Gözleri parlıyor ve bir kesici dişini alt dudağının üzerinde dalgınca gezdiriyor. Vücudunu otuz derece döndürüyor ve bir omzunu kaldırarak bana o kadar abartılı bir göz kırpmıyor ki, düzgün bir şekilde noktalamak için çenesinin düşmesi gerekiyor.

Bu da yetmezmiş gibi iki parmağını şakağına götürüyor ve bana son derece arsız, son derece gülünç bir selam veriyor.

Tahrik olduğumu hissediyorum. Eğlence. Düşkünlük ve dostluk. Şehvet ve aşk. Ve aşk. Ve aşk. O kadar çok aşk ki içimde tutamıyorum.

"Jeremiah," diyorum, doğrulup yüzünü ellerimin arasına alarak, "sana hayranın olduğumu söylemiş miydin?"

Merak tatlı, kızarmış yanağını buruşturuyor. "Neyin hayranısın, Koç?"

"Senin hayranınım, sevgilim. Ben büyük bir hayranınım. Büyük bir hayranınım." Eğildim ve onu öptüm. Hafifçe, sonra daha derinden, sadece bunu söylerkenki ifadesini görebilmek için geri çekiliyorum. "Ben senin en büyük hayranınım, bebeğim."

TEŞEKKÜR EDERİM.

Yan Kapıdaki Efsane'yi okuduğunuz için teşekkür ederim. Her iki karakteri de yazmak çok eğlenceliydi ama itiraf etmeliyim ki Jeremiah'a özellikle bağlandım - sadece kitaplara olan bağımlılığından dolayı değil. Benimle ilgili komik bir gerçek: Psikoloji alanında yüksek lisans yapıyordum (seks terapisti olmayı planlıyordum, çünkü bilirsiniz işte...) birdenbire boş bir belge açtım, iğrenç bir şeyler yazmaya başladım ve bir daha arkama bakmadım.

Hakkımdaki bir başka eğlenceli gerçek: gerçek hayatta kendimle ilgili eğlenceli bir gerçeği paylaşmaktansa neşeyle kendi gözlerimi oymayı tercih ederim. Hayır, lol, anlatmak istediğim gerçek bu değildi... Doğru. Hakkımdaki son eğlenceli gerçek ve bir daha asla eğlenceli gerçek olmayacak: Jeremiah ve Ben çitlerdeki deliklerden ilk bahsettiklerinde, ilk düşündüğüm şey, *hmm, bahse girerim onları bir zafer deliği olarak kullanacaklarıydı.*

Eğer benim gibi sizin de aklınızdan geçen buysa, haber bültenime kaydolup Ben ve Jeremiah'ın çitlerdeki delikleri tam da Tanrı'nın istediği gibi kullandığını gösteren 1.500 kelimelik *The Legend Next Door* bonus bölümünü alın. RIP sürpriz çiçekler.

Çalışmalarına yeni başladıysanız ve bundan sonra ne okuyacağınızı merak ediyorsanız, biraz tatlı, çokça iğneleyici ve her türden baharatlı bir şeyler için *Üvey Kardeş Durumu*'nu tavsiye ederim. Yasak aşka, bir ton zoraki yakınlığa ve bitişik yatak odası duvarından verilen mastürbasyon talimatlarına hazır olun.

Eğer *The Legend Next Door*'da Ben'in swoony titreşimlerini sevdiyseniz, *Unbreak Me*'deki Jonathan Rousseau'yu da seveceğinizi düşünüyorum. O sizi yarı sersem, yarı baş döndürücü ve dizlerinizin bağı çözülmüş bir halde bırakacak MC'lerden biri.

Son olarak, en çılgın rüyalarım/kabuslarım bile kendimi T-Dog adında bir karakter hakkında bir kitap yazarken bulacağımı düşünmediğimi belirtmek zorunda hissetsem de, durum böyle görünüyor.

Totally Pucked serisinde sırada *Flagrant Foul* var. Umarız, T-Dog ve Sev'in neden kavgaya etmeyi bırakamadıklarını öğreniriz ve umarız, farklılıklarını biraz çılgınca ama aynı zamanda... belirgin bir şekilde tatmin edici bir şekilde çözdüklerini görürüz.

AYRICA

TOTALLY PUCKED SERİSİ

[Buz Üstünde Şiir](#)

Hokey rakipleri-sevgililer/tüm kavga ya da lanet titreşimler. Ayrıca, dünyanın en bebek kızı ve ona karşı koyamayan bir huysuz

KÖTÜ KARARLAR SERİSİ

[Kira: Tamamı Ödenmiştir](#)

Tek taraflı düşman-sevgililer/Üniversiteli gence oda arkadaşı tarafından \$\$ karşılığında seks teklif edilir

[Çalışmak: Kesinlikle Profesyonel](#)

Son derece yetkin asistan, kendini korkunç ve son derece seksi yaşlı patronuna 'ekstra hizmetler' sunarken bulur

DURUM ARKADAŞLIĞI SERİSİ:

[Üvey Kardeş Durumu](#)

Seksi ilk zamanlar, Snark, Üvey Kardeşler, Kara Kedi/Golden Retriever enerji [Üçlü Bela](#)

MMM / İki erkek kardeş, bir güzel femme oğlan ve fena halde ters giden bir gay tavuk oyunu

[Baba Anlaşması](#)

Özünde iyi bir çocuk olan kötü bir çocuk ve çok ama çok katı bir baba - Bol bol şaplak

STANDALONES:

[Romeo Falling:](#)

Coming of Age en iyi arkadaşlardan sevgililere, düşmanlardan aşıklara, Kaçılmayan kadersel aşk

[Aziz](#)

Düşmandan sevgiliye/Zorla yakınlık/Gezegendeki en büyük velet, onu öldürmemek için elinden geleni yapan bir adama karşı

[Unbreak Me](#)

Ruh eşleri/ Dışa açılma/ Cehennemden daha sıcak ilk kez seks/ Aile bulma

DÜETLER

Karşılıksız - bültenime kaydolduğunuzda ÜCRETSİZ indirin [Required](#)
Üniversite oda arkadaşları ve en iyi arkadaştan sevgiliye/ TÜM özelemler

Eğilmiş ve Geriye Eğilmiş Çift Bi uyanış / GF'lerde hile / Grafiklerin dışında
baharatlı

PARANORMAL/OMEGEVERSE:

İlk ve Son

Şekil değiştiren omegaverse/Sihir/Güçlerin ortaya çıkması/çocukluktan beri en
iyi arkadaştan sevgiliye

TEŞEKKÜR

S Rodman. Sen bir kızın isteyebileceği en iyi kitapsever arkadaşsın. Korkunç kitap yasağı kanunlarına uymam için beni asla teşvik etmeyeceğini biliyorum ve bu seninle ilgili milyonlarca iyi şeyden sadece biri.

Yan Kapıdaki Efsane'yi yazdığım gibi okuduğunuz için teşekkürler. Teşvikiniz ve geri bildiriminiz beni daha iyi bir yazar yapıyor.

Helen. Vay canına. Detaylara önem veren bir göz. Benim için okuduğun ve harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Sesteş kelimelere ölüm ve eğer gerçek hayatta karşılaşırsak alnımıza 'snuggly' dövmesi yaptıralım.

Asistanım, Gena Mae. Sen olmasan nerede olurdum bilmiyorum ve umarım bunu asla öğrenemem. Benim için yaptığın her şey için teşekkürler.

Tracy ve sokak ekibimin geri kalanı, tüm desteğiniz için teşekkürler. Çok minnettarım.

Ve son olarak, harika ARC okuyucularım, benim için okuduğunuz için teşekkürler. Kitap yayınlamayı çok eğlenceli hale getiriyorsunuz ve ekibimde olmanızı çok seviyorum.

AUDIBLE'DAKI BAŞLIKLAR

Jesse H Reign'in aşağıdaki kitapları sesli kitapta mevcuttur ve şimdi
dinlenebilir:

[Unbreak Me](#)

[Üvey Kardeş Durumu Üçlü](#)

[Bela](#)

[The Daddy Arrangement](#)

[Kira: Tamamı Ödendi](#)

[Çalışın: Strictly Professional](#)

[Romeo Buzda Düşen](#)

[Şiir](#)

BENİ TAKİP ET.

Yeni çıkan kitaplar, sesli kitaplar, tanıtımlar ve daha fazlası hakkındaki haberleri kaçırmamak için beni her yerde takip edin.

Beni Instagram'da takip edin: https://www.instagram.com/jesse_h_reign/

Facebook okuyucu grubuma katılın, It's Reigning Men

<https://www.facebook.com/groups/938625860921223> Haber

bültenime kaydolun <https://www.authorjessehreign.com/>

Ya da e-posta yoluyla iletişime geçin: jesse@jessehreign.com

İçindekiler

Sorumluluk Reddi

1. 1

2. 2

3. 3

4. 4

5. 5

6. 6

7. 7

8. 8

9. 9

10. 10

11. 11

12. 12

13. 13

14. 14

15. 15

16. 16

17. 17

18. 18

19. 19

20. 20

21. 21

22. 22

23. 23

24. 24

25. 25

26. 26

27. 27

28. 28

29. 29

30. 30

31. 31

32. 32

33. 33

[34. 34](#)

[35. 35](#)

[36. 36](#)

[37. 37](#)

[38. 38](#)

[39. 39](#)

[40. 40](#)

[41. 41](#)

[42. 42](#)

[43. 43](#)

[44. 44](#)

[45. 45](#)

[46. 46](#)

[47. 47](#)

[48. 48](#)

[49. Sonsöz](#)

[Teşekkürler](#)

[Ayrıca yazan](#)

[Teşekkür Audible'daki](#)

[Başlıklar Stalk me](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

